

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times and USA Today Bestselling Author

MEANT FOR LOVE

MARIE FORCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Meant for Love
Gansett Adası'nın McCarthys'leri, 10. Kitap

Tarafından: Marie Force
HTJB, Inc. tarafından yayınlanmıştır.
Telif Hakkı 2013. HTJB, Inc.
Kapak Kristina Brinton ISBN:
9780985034191

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen marie@marieforce.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

marieforce.com

Gansett Adası'nın McCarthys Serisi

McCarthys of Gansett Island Kutulu Set

Kitap 1: **Aşkın Hizmetçisi**

Kitap 2: **Aşk Aptalı Kitap**

3: **Aşka Hazır** Kitap 4:

Aşka Düşmek Kitap 5:

Aşk Ummak Kitap 6:

Aşkın Mevsimi Kitap 7:

Aşka Özlem Kitap 8:

Aşk Beklemek Kitap 9:

Aşkın Zamanı Kitap 10:

Aşk İçin Yazılmış

Yazarın Notu

McCarthy's of Gansett Island Serisi'nin 10. Kitabı için Gansett Adası'na tekrar hoş geldiniz! Geçenlerde bir okuyucum bana Aşk Hizmetçisi'ni ilk yazdığım da serinin on kitaba çıkacağını hayal edip etmediğimi sordu. Kesinlikle hayır, diye yanıtladım. Hiçbir şey için o kadar ileriye planlamam, bu yüzden bu bir McCarthy'lerin on kitapla hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyor olması herkes için olduğu gibi benim için de sürpriz. Bu, her gün bana yazarak adayı ve insanlarını ne kadar çok sevdiğinizi söyleyen siz sevgili okurlar sayesinde oldu. Ve sizin sayenizde, ben Umarım bu seriyi uzun bir süre daha yazmaya devam ederim.

İtiraf etmem gereken bir şey var. Bu benim Şimdiye kadarki favorim. Jenny'nin hikayesine kavuşması için uzun zamandır bekliyorduk ve Jenny'nin mükemmel eşi olduğu ortaya çıkan Alex Martinez'e tamamen aşık oldum - her ne kadar başlangıçta öyle görünmüyor! O biraz sert, biraz kaba, biraz huysuz ve bir o kadar da seksi ve ben ikisini de yazmaya bayıldım. Umarım Jenny'nin uzun zamandır beklediği ikinci aşk şansını beğenirsiniz.

Bu hikayede Grace ve Evan'ın yanı sıra serinin favorileri Seamus ve Carolina ile Dan ve Kara'yı da daha fazla göreceksiniz. Tabii ki Mac ve Maddie de geri döndü, çünkü onlarsız bir Gansett kitabı olmazdı! Gansett Adası kadrosunu takip etmekte zorlanıyorsanız, içindekiler bölümündeki Gansett Adası'nda Kim Kimdir'e tıklayarak bilgi tazeleyebilirsiniz.

Sırada Gansett After Dark adını verdiğimiz, Laura ve Owen'ın düğününün yanı sıra eski çiftlerimiz ve yeni çiftlerimizle ilgili hikayelerin yer alacağı özel bir bölüm var. Lawry kardeşlerin yanı sıra geniş McCarthy ailesinin diğer üyeleriyle de tanışacaksınız. Bunu yazmak için sabırsızlanıyorum!

HTJB ekibine özel teşekkürler: Julie Cupp, Lisa Cafferty, Holly Sullivan, Isabel Sullivan ve Nikki Colquhoun'un yanı sıra sadık beta okuyucularım Ronlyn Howe, Kara Conrad

ve Anne Woodall. Ayrıca editörüm Linda'ya da teşekkür ederim.

Ingmanson, düzeltmen Joyce Lamb ve olağanüstü kapak tasarımcısı Kristina Brinton. Kitaplarımı üretmeme yardımcı olmak için yaptığınız her şeyi çok takdir ediyorum! Sarah'ya teşekkürler

Spate Morrison, Aile Hemşiresi Pratisyeni, her zaman tıbbi bir soruyu yanıtlamaya istekli. Dan, Emily ve Jake ben yazarken bana katlanıyorlar ve Brandy ile Louie de bana eşlik edip istediğim zaman sarılıyorlar.

Kitaplarımı desteklemekte inanılmaz derecede cömert davranan muhteşem okurlarıma sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Dünyamın dönmesini sağlıyorsunuz ve her seferinde size minnettarım.

gün. Bu kitabın sonunda, 4 Şubat 2014'te çıkacak olan All You Need Is Love, Green Mountain Serisi 1. Kitap'ın ilk tanıtımını izleyebilirsiniz. İyi eğlenceler!

xoxo

Marie

Bölüm 1

Rüya hep aynıydı, Jenny Wilks'in bildiği hayat sonsuza dek sona ermeden önceki son mükemmel andı. O ve nişanlısı Toby, New York'taki rahat dairelerinde kahvaltının, sabah gazetesinin ve televizyondaki haberlerin tadını çıkarıyor, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyorlardı. Toby akşam yemeği planlarını sormuş, Jenny de ona ertesi gün ailesinin geleceğini, bu yüzden dairelerini temizlemeleri gerektiğini hatırlatmıştı.

Adam itiraz edercesine inledi ve kadın da her zaman yaptığı gibi ona güldü. O bir temizlik hastasıydı ve adam da tam bir pasaklıydı. Yine de onu seviyordu, arkasını toplamak zorunda kaldığında bile. Her rüya gördüğünde, o son dakikaları hatırlamaya çalışıyor, umutsuzca ne olduğunu bilmek istiyordu birbirlerine söylediler.

Hatırlayamadığı ve bilmesi gereken tek şey buydu.

Toby Aşağı Manhattan'daki işine gitmek için kalktı ve her sabah yaptığı gibi eğilip onu öptü. Yeni tıraş olmuş yanağını onunkine sürterken, sadece kendisi için dikilmiş takım elbisesi içinde muhteşem ve başarılı görünüyordu. "Ben-"

Bir gürültü onu uykusundan uyandırdı ve travmanın hâlâ devam ettiği derinlerde bir paniğe yol açtı. Yakınlarda bir motor... Bunaltıcı ısıya rağmen soğuk terler dökerek yataktan fırladı ve pencereye koştuğunda o güne kadar gördüğü en büyük çim biçme makinesinin arkasında duran gömleksiz bir adamla karşılaştı. Yatağının başucundaki saate baktı: Sabah 5:45! Adam ciddi miydi?

Saatin yanında Toby'nin çerçeveli bir resmi vardı ve bu resim rüyayı şaşırtıcı, canlı ayrıntılarla geri getiriyordu. gözlerini yaşlarla doldurdu ve deniz fenerinin sarmal merdivenlerine doğru koşmasına neden olan öfkeyi ateşledi. Birinci kata indi ve sonra bir kat daha aşağıya, çamur odasına ve havanın sıcak ve nemle yoğun olduğu inci gibi şafağa çıktı.

Avluya daldı ve ılık atarak, "Hey!
Merhaba! Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Siyah saçlı adam kulaklarına hantal bir kulaklık takmıştı ve kullandığı şeyin gürültüsünden onu duyması mümkün değildi. Çok büyüktü ve çok ama çok gürültülüydü. Gansett Adası'nda cehennemden gelen sıcak hava dalgasının üçüncü günü başlarken teni terden parlıyordu.

Jenny etrafta bir şeyler aradı.
dikkatini çekmek için kullandı ve asmalarda olgunlaşmaya başlayan domates mahsulüne odaklandı.
yazın başlarında dikilmişti. Ne yapmak üzere olduğunu hiç düşünmeden bir avuç dolusu kabuklu domatesi kaptı ve adamın çıplak sırtına fırlatmaya başladı.

İlk ikisi hedefi iskaladı ama üçüncüsü kürek kemiklerinin tam ortasına isabet etti ve temas ettiği anda etrafa saçıldı. Mükemmel.

Direkt darbenin etkisiyle geri çekilerek canavarın motorunu durdurdu, kulaklığı fırlattı ve platformdan atlayarak onunla yüzleşmek için döndü. "O da neydi yle?"
Etrafına baktığında, ilk iki domatesin kalıntılarını fark etti. onun yanında yere düştü. "Bana domates mi atıyorsun? Ne oluyor be?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim! Herhangi bir fikrin var mı
saat kaç?"

"Ah...beş şey mi?"

Öfkesine rağmen kaslı göğsünü ve karnını, koyu renk göğüs kıllarını, bronzlaşmış tenini ve dar kalçalarından sarkan haki şortunu fark etmekten kendini alamadı.
stnden koyu renk çorapları görünen iş botları giymişti.
"Beş kırk beş. Sabah sabah!"

"Aıkladığınız için teşekkürler. Beni yalnız bırakabilir misin?
Önümde uzun bir gün var ve
imleri kesmediğimiz için kasabaya şikayette bulunmuşlar.
Biz de çimleri kesmek için buradayız."

"Sabahın beşinde, kırk beşinde değilsin."

"Ah, evet, öyleyim."

Ona bir adım daha yaklaştı. "Hayır, değilsin."

Ona doğru bir adım attı. "Evet, öyleyim."

Elindeki dördüncü domates adamın kafasına doğru yelken açtı.

Son saniyede eğilerek doğrudan bir darbeden kaçındı.

"Sen tamamen delirdin mi?"

Adam güneş gözlüğünün altından onu bir aşağı bir yukarı süzerken, Jenny kızgın çim adamla yüzleşirken neredeyse hiçbir şey giymediğini fark etti. Deniz fenerinde klima yoktu ve sıcak dayanılmazdı, bu yüzden küçük külotunun üzerine kısa bir gecelik giymişti. Kollarını dizginlenemeyen göğüslerinin üzerinde kavuşturdu.

"Bakın hanımefendi, sizi uyandırdıysam özür dilerim ama zaten berbat olan bu günü programa uygun bir şekilde devam ettireceksem işe dönmem gerekiyor."

"O şeyi saat altıda tekrar açmayacaksın."

Sabah sabah! Saldırıya uğradığımı falan sandım." "Doğru."

Saldırıya uğradım. Gansett Adası'nda, çok güvensiz bir yerde."

Jenny her zaman kendini güvende hissettiği bir yerde saldırıya uğramanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu, bu düşünce rüyasındaki görüntüleri geri getirdi ve çim biçme makinesinin gürültüsü sayesinde neleri kaçırdığını hatırlattı.

Bu rüyayı bir daha ne zaman göreceğini ya da görüp görmeyeceğini kim bilebilirdi? Toby'nin uykusunu son kez "ziyaret etmesinin" üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. "Güvenli bir yerin ne zaman güvensiz hale geldi." Bu sözleri söylerken çenesi titriyor ve gözleri yaşlarla doluyordu.

"Aman Tanrım. Ağlamayacaksın!" Ona daha yakından bakmak için başını eğdi. "Ağlayacak mısın?"

"Hayır, ağlamayacağım." Gerçekten de ağlamak gibi bir niyeti yoktu ama bu rüyayı her gördüğünde günlerce kendine gelemiyordu. Üstüne üstlük bir de deliksiz bir uykudan fırlatılmak, duygusal Aşırı yüklenme.

"Güzel." Parmaklarını düz, ipeksi, siyah saçlarında gezdirdi, kaslarının gerilmesine ve kabarmasına neden olan bir hareketti bu, baktığı için falan değil, sonra yüzündeki teri temizlemek için güneş gözlüklerini kaldırdı ve koyu kahverengi gözlerini ortaya çıkardı. Onun ne kadar bitkin görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı. "Dinle, seni uyandırdığım için özür dilerim," dedi daha sakın bir ses tonuyla.

uzlaşmacı bir tonda. "Burada gerçekten yaşayan birini düşünmüyordum. Yapabiliyorken bu işi halletmem gerekiyor. Zaten uyanık olduğunuza göre, geri dönmemin bir sakıncası var mı?"

Ondan yayılan bitkinlik kadının da yumuşamasına neden oldu. Hafifçe. "Ve bu saatte bir daha buraya gelmeyeceksin. saat?"

"Bu saatte bir daha buraya gelmeyeceğim."

"Tamam."

"Peki." Sherman tankı çim biçme makinesine geri dönüp canavarı çalıştırmadan önce onun zar zor örtünen vücuduna bir kez daha baktı.

Kahretsin, bu şey çok gürültülüydü! Jenny kulaklarını kapadı ve

Deniz fenerine yöneldi, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı çünkü bu ona konuyla ilgili son sözü söylemiş gibi hissettirdi. Spiral merdivenlerden mutfağa çıktı.

Bir bardak buzlu su doldurdu ve ateşler içindeki cildini serinletmek umuduyla yüzüne döktü. Bu sıcak inanılmazdı ve sonu görünmeyen bir güne daha giriyordu.

Biçme makinesinin kulak ardı edilmesi imkânsız sesini duymazdan gelmeye çalışarak buzlu suyu yanına aldı ve bir üst kata, yatak odasına çıkıp yatağa uzandı. Toby'nin fotoğrafını görebilmek için yan döndü ve çocuksu sırtışına baktı, uykuya geri dönebilmeyi ve rüyaya, son dakikaya geri dönebilmeyi diledi.

Onun dünyasında her şeyin hala yolunda olduğu zamanlar.

Greenwich Village'daki dairelerinden çıkıp kristal berraklığında bir Eylül gününe girmeden ve yeryüzünden kaybolmadan önce ona ne söylemişti? Keşke o da hatırlayabiliyordu. Son düzinelerce yıl boyunca zaman zaman

hafızasını canlandırmak için hipnozu düşünmüştü, ama asla

o kadar ileri götürdü. Rüya ona her seferinde bunu yapıyordu. Yeniden merak etmeye başlamasına neden oluyor, bu da onu hiç bitmeyen keder döngüsünde birkaç adım geriye götürüyordu.

Artık bir zamanlar olduğundan daha az çiğ ve cesurdu, ama her zaman onunla birlikteydi, kimliğinin bir parçası olduğu kadar

Omuzlarını geçmeyi reddeden koyu sarı saçları, üst dudağının yanındaki küçük beni ya da ona göre birbirine çok yakın olan kahverengi gözleri. Toby onun "kusurlar" listesine gülerdi. Onun gezegendeki en güzel yaratık olduğunu ve kendisinin de en şanslı kişi olduğunu söylerdi.

Çünkü onu seviyordu. Böyle bir adamın her şeyi tüketen aşkını yaşadktan sonra insan tam olarak nasıl "yoluna devam ederdi"?

Son zamanlarda hayatına devam etmeye çalışıyor, iyi niyetli arkadaşlarının ayarladığı erkeklerle çıkmayı kabul ediyordu. Şimdiye kadar çok hoş ve çok uzun boylu biriyle yemeğe çıkmıştı.

Gansett Adası itfaiye şefi, Mason Johns. Birlikte iyi vakit geçirmişlerdi ama gerçek bir kıvılcım oluşmamıştı. Neredeyse adamın onu başka bir randevu için aramamasını umuyordu, böylece onu reddetmek zorunda kalmayacaktı.

Yerel istasyonu yöneten Sahil Güvenlik görevlisi Linc Mercier onu yarın akşam yemeğe davet etmek için aramıştı ve o da nazik davetini kabul etmişti. Linc'le arkadaşları Mac ve Maddie McCarthy ve yeni evliler Tiffany ve Blaine Taylor aracılığıyla birkaç kez tanışmıştı. Linc yeterince iyi birine benziyordu ve kesinlikle yakışıklıydı, ama yine de ona bakıp, Wharton'da birlikte MBA öğrencisi oldukları sırada Toby'yle ilk tanıştığında olduğu gibi "vay canına" diye düşünmemişti.

Belki de bu duyguyu bir daha asla hissedemeyecekti. Belki de bunu bir kez hissettiği için şanslı olduğunu kabul etmeliydi, ki bu bazı insanların sahip olabileceğinden çok daha fazlaydı. Toby'nin fotoğrafına baktı ve telefon konuşmasını düşündü

Uçak Güney Kulesi'ne çarptıktan sonra yapmıştı. Bunu ona yaptığı için çok üzgün olduğunu ve onun iyi olmasını istediğini söylemişti.

mutlu olduğunu, onun mutluluğunun kendisi için en önemli şey olduğunu söyledi.

Derin bir nefes aldı, son on iki yılda çok sık yaptığı gibi geçmişte debelenip durduğu için kendine kızdı. Toby gitmişti. Geri gelmeyecekti. Bunu uzun zaman önce kabullenmişti. Şimdi hayatının geri kalanında en çok istediği şeyle, gerçek mutlulukla meşgul olma zamanıydı. Mutluluk dışarıda bir yerlerdeydi ve bunu ona borçlu olduğu için bulmaya kararlıydı.

Eğer Alex Martinez'in nasıl hayatı tamamen boka sarmıştı, A Delili sırtında kuruyan uçan domateslerin yapışkan kalıntıları olabilirdi. cızırtılı ısı. Çimleri biçmeyi bitirene kadar spagetti sosunu yemeye hazır hale getirmiş olacaktı.

Sahip oldukları en büyük çim biçme makinesini Güneydoğu Işığı'nı çevreleyen dönümlerce arazide sürerken, güneş acımasızca üzerine vuruyordu. Yanında getirdiği son suyu da kana kana içti. Kavurucu sıcak, zaten huysuz olan mizacına pek iyi gelmiyordu. O günden beri Washington DC'deki ABD Botanik Bahçesi'nde yeni orkide türleri ve diğer egzotik bitkiler yetiştiriyor, Gansett Adası'nda çim biçiyor ve on altı yaşındaki eski hayatına geri dönüyor.

Meslektaşlarının saygısını, kendisiyle birlikte Bahçe bilimlerinde yükselen kariyerini, ağabeyi Paul'un Gansett'teki aile işlerini yürütmesine ve annelerinin hızla demansa sürüklenmesini yönetmesine yardımcı olmak için eve dönmek üzere bıraktı. Bir yıl önce, babalarının kırk yıldan uzun bir süre önce adada başlattığı işi yürütüyordu. Şimdi o ve kardeşi bir yandan annelerinin hastalığıyla uğraşırken bir yandan da işi ayakta tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Bazen Alex, taleplerin şaşırtıcı dizisi hakkında çok fazla düşünmekten kafası patlayacakmış gibi hissediyordu

annelerine küçük bir evde bakmaya çalışmanın ezici zorluğunun yanı sıra, onun zamanından da Ev dedikleri ada. Eğer anakarada yaşıyor olsalardı, o ve Paul şimdiye kadar uzun süreli konaklama tesislerini araştırmış olurlardı, özellikle de anneleri kısa süre önce evlerinin ön kapısından çıkıp çıplak ayakla şehre doğru kilometrelerce yürüdükten sonra.

Bu olay iki kardeşin de ödünü koparmış ve adanın doktoru Dr. David Lawrence'ın inanılmaz desteğine rağmen sağlayabileceklerinden çok daha nitelikli tıbbi bakıma ihtiyaç duyduklarını ortaya koymuştu.

Domates yutma olayından iyi bir şey çıktıysa, aslında hala bir erkek olduğunu keşfetmişti. Seksi bir kadından etkilenebilen bir adam, tırnaklarını tükürüp ona domates fırlatırken bile. Çok seksi bir deniz feneri bekçisiydi, diye düşündü, en önemli varlıklarını zar zor örten bebek bezi geceliğiyle nasıl görüldüğünü hatırlayarak. Bu kadar düşmanca davranması çok kötüydü. O onu daha yakından tanımakla ilgilenebilirdi - sanki böyle anlamsız uğraşlar için zamanı varmış gibi. Kimdi o? Şaka mı yapıyorsun?

Tanrım, aşırı ısınyordu ve bu devasa çimenliğin daha yarısını bitirmişti. Geceliğinin içinde nasıl görüldüğünü düşünmek de ateşini pek düşürmüyordu. Hayal kırıklığıyla dolan ve çok uzun zaman önce olduğu için en son ne zaman seks yaptığını hatırlayamayan Alex, çim biçme makinesini kapattı ve zaten kesmiş olduğu geniş çim alanını geçerek bir hortumun uzandığı deniz fenerine gitti.

Deniz fenerinin yanına sarılmış.

Suyu açtı, soğuyana kadar akıttı ve sonra serinlemeye başlayana kadar spreyn altında durdu. İşe geri dönmesi gerektiğini bildiği halde, birkaç dakika daha orada durdu ve ferahlatıcı duşun tadını çıkardı. Bugünlerde hayatında o kadar az şey zevk veriyordu ki, bulabildiği yerde zevk almak zorundaydı ve bu soğuk duş oldukça iyi hissediyorum.

Alex ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve deniz feneri bekçisinin onu hortumunun altında duş alırken izlediğini görünce irkildi. Bacaklarını harika gösteren daracık bir atlet ve kısa bir şort giymişti. Kadın Sanki daha önce hiç yarı çıplak bir adamın hortum altında duş aldığını görmemiş gibi ona bakıyordu.

Suyunu içmesine yardım ettiği için onu azarlamasını bekliyordu ama sonra kadın dudaklarını yaladı ve içinde bir şeyler koptu. Hortumu bıraktı ve adımları tam önünde durana kadar aralarındaki boşluğu doldurdu.

Büyük kahverengi gözleri şaşkınlıkla irileşti ama ona bakarken kendini tuttu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey yok. Sen neye bakıyorsun?"

Nemli ve çok çekici olan dudaklarına odaklandı. Tüm paket çok çekiciydi. Domates olayı hariç. Ama o anda domatesleri düşünmüyordu. Onun olgun dudaklarına bakarken aklına çilek geldi ve tadının onunki kadar tatlı olup olmadığını merak etti. baktılar. "Hiçbir şey." Alex bir adım daha atarak kızın tam önüne geldi.

Muhtemelen niyetini anlamaya çalışarak ona bakarken dudakları şaşkınlıkla aralandı. Peki tam olarak niyeti neydi? Biliyorsa lanet olsun.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Alex." Bir kadına verebileceği hiçbir şey olmadığı için ona sadece ilk adını verdi. "Sen kimsin?"

"Jenny."

O dudakların tadına bakma planını yeniden düşünmeye başlamıştı ki, kız dudakları tekrar ıslattı ve kararını çok daha kolay hale getirdi. "Eğer bunu istemiyorsan, hayır de."

"Ben, um..."

Elleri kızın kalçalarına dolandı ve onu kendine doğru çekerken kızıdan bir nefes aldı. "Bu hayır değil. Son şans..."

Hayır demedi. Hiçbir şey söylemedi. Erimiş çikolatayı düşünmesine neden olan iri, ürkmüş gözlerle ona bakmaya devam etti. Ve sonra elleri çıplak göğsüne indi ve kızın onu itmek yerine yaklaştırdığını fark etti.

Başını eğdi ve yavaşça hareket ederek ona herhangi bir noktada hayır demesi için zaman tanıdı. Kadın demedi. Dudakları onun dudaklarına kondu ve etkisi yangın çıkarıcıdan başka bir şey değildi. Kendi kendine bunu yapmayalı çok uzun zaman geçtiği için olduğunu söyledi ama durumun tam olarak böyle olmadığından şüphelendi.

O ve dudaklarının tatlı tadı ve kollarını onun boynuna doladığında boğazından gelen inilti. Vay anasını. Lanet olsun. Onu daha da yakınına çekti, anlık uyarılmasını ya da onu ıslattığını hissetmesini hiç umursamıyordu. Kızın ağzı adamın diline açılırken göğüsleri adamın göğsüne yaslandı.

Aman Tanrım. Bu şimdiye kadar deneyimlediği en ateşli öpücüktü ve ateşli öpücüklerden payına düşeni almıştı. Yine de tam onun tatlılığına gömülürken, kadın geri çekilmeye başladı. Adam protesto etmek için haykırmak istedi ama sonra kadın

elini tuttu ve onu deniz fenerinin kapısına doğru çekti.

"Burada olmaz," dedi, sesi boğuk ve seksiydi.

Adam onu kapıya kadar takip ederken, bakışlarını kızın kışına dikmiş olan Alex, ateşli tanrıya şükretti onunla işinin henüz bitmediğini söyledi. Ve bunu yaparken, İsa'ya da teşekkür etti. Çamurlukta, yüzünü ona dönmek için döndü ve o zaman ıslak göğsünün ince üstünü ıslattığını ve meme uçlarını görünür hale getirdiğini gördü. Bu muhteşem manzaraya uzun uzun baktı.

Adam kadına uzanırken aynı anda kadın da ona uzandığında şehvet adamın içine işledi. İkinci öpücük ilkinin anısı yanında soluk kalıyordu. Aşağı uzanarak onun kışını kavradı ve onu ereksiyonuna doğru kaldırdı. Kız kollarını ve bacaklarını onun etrafına doladığında

Alex gerçekten öldüğüne ve doğruca cennete gittiğıine karar verdi.

Merhaba, İsa.

Bölüm 2

Jenny hayatı boyunca, şu anda çamurlukta çim biçme makinesini kullanan Alex'le yaptıklarının yakınından bile geçmemiştir. O asla Daha bir saat önce öfkeyle domates fırlattığı adam bir yana, ilişkisi olmayan bir adamı öpmüştü. Adamın soyadını bile bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu. Her nasılsa, öfke şehvete dönüşmüştü, tam da onu hortumunun altında duş alırken görmüş.

Çok ateşliydi ve nasıl öpüşüleceğini de biliyordu. Tanrı merhamet etsin, adam öpüşebiliyordu. Düşünüp duruyordu. buna bir son vermeliydi. Rüyadan ve Toby'yle ilgili düşüncelerinden sonra duyguları allak bullak olmuştu, o yüzden bu muhtemelen aklına gelen en iyi fikir değildi. Ama kendini buna bir son vermeye ikna edebilirse ne âlâ, özellikle de tam da her şey ilginçleşmeye başlamışken.

Hafifçe kıpırdayarak onu duvara yasladı, bu da ellerinin belinden kaburgalarına doğru ilerlemesini ve göğüslerinin hemen altında durmasını sağladı.

Jenny devam etmesi için ona yalvarmak istedi, ama şu anda dilini sert bir şekilde emdiği için, kelimelerini tam olarak kullanamadı. Bu yüzden vücudunu kullandı, kalçalarını ereksiyonunun sert sütunuyla daha sıkı temas edecek şekilde kavislendirdi ve elini onunkinin üzerine koyarak devam etmesi için onu teşvik etti.

Çok iyi öpüşmesinin yanı sıra, adam bir ipucu da alabilirdi. Büyük eli göğsünü kapladı ve Jenny neredeyse zevk dalgasından bayılacaktı. Göğüs ucunu kabaca çimdiklediğinde içinden bir şeyler geçti. Kadının sesli nefesi öpücüğü sona erdirdi ama adam meme ucuna yaptığı şeyi durdurmadı.

Tam bu karşılaşmayı sona erdireceğinden korktuğu anda, adam başını eğdi ve boynunda çalışmaya başladı, kulağının hemen altındaki deriyi yaladı, kemirdi ve hafifçe emdi. Jenny orada öpülmekten ne kadar hoşlandığını unutmuştu. Kulak memesini dişlerinin arasında yuvarladı, meme ucunu tekrar sıkarken daha sert ısırıldı. Jenny'nin

kombinasyon onu ağılattı. Merhamet mi istiyordu yoksa daha fazlası için yalvarıyor muydu emin değildi.

Alnını onun omzuna yasladı, kontrol ya da akıl sağlığını ya da bu durumla başa çıkmasına yardımcı olacak bir şeyi çağırıyor gibiydi.

Jenny bu seksi yabancından tuhaf bir şekilde etkilendi ve elini adamın ensesine dolayarak onu rahatlatmayı ve kaçmasını engellemeyi umdu. En azından henüz değil.

"Buraya nasıl geldik?" diye sordu.

Yeni kesilmiş çimenlerin ve domateslerin kokusunu içine çekti. "Tam olarak emin değilim."

"Bir dakika önce hortumunu ödünç alıyordum, sonra..."

Jenny onun olayları özetleyişine gülümsedi. "Ben böyle şeyler yapmam."

"Ne gibi? Böyle mi?" Göğüs ucunu tekrar cımbızladı ve onun nefesini kesip sıkı tutuşuna karşı kıvranmasına neden oldu.

"Evet, bunun gibi. Ve bu." Onu başka bir ateşli öpücüğe sürükledi, bu seferki ön hazırlıkların üzerinden atlayıp doğrudan açık ağızlara ve birbirine karışmış dillere gitti.

Elleri şimdi gömleğinin altındaydı ve yukarı doğru hareket ediyordu,

Sütyenini iterek çıplak tenini kavradı. Adamın ellerinin nasır tutmuş olması, meme uçlarına temas ettiklerinde kadının aklını başından aldı. Adam, daha önce hiç başına gelmemiş bir şekilde, kız patlayarak boşalmanın eşiğine gelene kadar göğüsleriyle oynadı. Onu o noktaya getirmek için genellikle bundan çok daha fazlası gerekirdi ama bu tür bir arzu yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu. Gerçekten de çok uzun bir zaman. En son ne zaman böylesine amansız bir tutkuyla öpüldüğünü aniden düşününce aklına Toby geldi ve akli başına gelince Alex'ten uzaklaştı.

"Ne?" diye sordu, sesi kızın kulağına sertçe çarpıyordu.

"Neyin var?"

"Hiçbir şey." Her şeyi.

"Durmak ister misin?"

"Muhtemelen durmalıyız."

"Evet, sanırım." Kabul etmesine rağmen, bunu istiyormuş gibi görünmüyordu. Ellerini üstünün altından çıkardı ve Jenny onun tahrik olmuş önünden aşağı kayarken kayıptan ağlamak istedi. Bacakları altından sallanmaya başlayınca, yeniden ayağa kalkana kadar onu sabit tuttu.

"Ben, um-"

Ellerini yüzüne koyarak onu usulca öptü. "Yapma."

"Sadece domatesler için özür dileyecektim."

"Bunu da yapma. Daha önce hiçbir kadın bana domates fırlatmamıştı ya da bir deniz fenerinde öpüşmemiştim. Ben de bugünün tamamen berbat geçeceğini düşünüyordum."

Muhteşem kahverengi gözleri, koyu bronz teni, yeni kesilmiş çim kokusu ve ellerinin altındaki kasların dalgalanması karşısında gözleri kamaşarak ona gülümsedi.

"Hortumunu ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler." "Bu bir metafor gibi bir şey mi?"

"Ya da başka bir şey." Önce kızın burnunu, sonra dudaklarını öptü,

Tam bir dakika boyunca dudak dudağa temas etti. "Gitmem gerek."

Ellerini onun omuzlarından indirdi. "Biliyorum."

"Görüşürüz, deniz feneri bekçisi Jenny."

"Görüşürüz, çim biçme makinesi Alex."

Onu tekrar öptü ve gitti, burada az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken onu duvara yaslanmaya bıraktı. Jenny, aşınmış meme uçlarına sürtünen sütyenini ayarlamak için atletinin altına uzandı. Pencereden, canavara geri dönerken adamın uzun adımlarının avluyu yiyip bitirmesini izledi. Atılan kulaklığı almak için eğildiğinde, sırtından aşağı bir ter damlası yuvarlanırken kıcının esnekliğine odaklandı.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamış olabilirdi ama tekrar yapabileceğini umuyordu. Yakında. Ne de olsa çimlerin düzenli olarak biçilmesi gerekiyordu, değil mi?

Jenny derin bir nefes aldı ve birkaç kişiyle birlikte öğle yemeği için fırına koyduğu kekleri kontrol etmek üzere yukarı çıkarken dağılan hislerini toparlamaya çalıştı.

yakın zamanda ameliyat olan Sydney Donovan'a götürüyordu. Neyse ki, browniler

Alex'le çamur odasında bir şeyler ısıtırken yanmış.

Alex... Onun adını sevmişti. Bu ismi her zaman sevmişti. Doğal olarak, onun hakkında merakla doluydu. Kimdi o? Hikayesi neydi? Onların yaşında herkesin bir hikâyesi vardı. Bazılarının diğerlerinden daha iyi olduğunu biliyordu. Tabii ki, o

muhtemelen onun ve hayatının her ayrıntısını bilen arkadaşlarına sorabilirdi. Ama kekleri soğuması için dışarı çıkarırken, bu sabahki olayı kendine saklamaya karar verdi. Bir daha olup olmayacağını kim bilebilirdi ki ve arkadaşları Mason ve Linc'le randevu ayarlamak için o kadar zahmete girmişlerdi ve diğerleri üzerinde çalışıyorlardı. Çimenlikteki adamla muhtemelen tek seferlik bir karar hatası yüzünden neden birkaç iyi adamla tanışma şansını feda etsin ki?

Yapmazdı. Ne olduğunu paylaşmak aptalca olurdu. Alex'in arkadaşlarıyla başına gelenler. Her şeyden önce, onun gevşek ya da kolay biri olduğunu düşünmelerini istemezdi, ki öyle değildi. Hem de hiç. Ya da en azından hiç olmamıştı. Bugüne kadar. Her neyse, öyle bir kız olduğunu düşünmelerini istemiyordu ve gerçekten de öyle bir kız olmak istemiyordu.

Kız. Kadın. Her neyse. Erkeklerle karşı hiçbir zaman gevşek olmamıştı ve şimdi de olmaya niyeti yoktu. Eğer dün biri ona bugünün böyle gelişeceğini söyleseydi onlara deli derdim.

Jenny mutfakta uzun bir süre durup kendini toparlamaya çalıştı. Ana yola çıkıp kapıları açması gerekiyordu, böylece kasabaya akın eden turistler içeri girebilecekti.

Her gün deniz feneri arazisi. Adadaki en popüler noktalardan biriydi ve gün için açılma zamanı gelmişti.

Genellikle kapıya kadar olan yarım mili yürüyüp geri dönerdi çünkü egzersiz yapmak hoşuna giderdi. Çimlerde çalışırken onun yanından geçmek zorunda kalması dışında. Bu yüzden bir

her zamanki rutinine bir istisna yaptı ve arabasının anahtarlarını aldı. Arabasına binip klimayı çalıştırırken, korkaklığının suçunu kolayca sıcağa atabileceğini düşündü.

New York'taki eski hayatında
Klimasız bir hayat düşündü. Ve çoğunlukla deniz fenerinde klima olmadan da iyiydi. Her zaman serin bir okyanus esintisine güvenebilirdi, ancak olağandışı sıcak hava dalgası bazı terli gün ve gecelere neden olmuştu. Ve bu seksi bir çim adamını hortumunun altında duş almaya yönlendirmişti.

Suyun adamın kaslı gövdesi üzerinde süzülüşünü izlerken midesine inen yumruğu hatırlayınca kıkırdadı. Tanrım, adam H-O-T'tu ve sıcakla manzaranın birleşimi beyin hücrelerini kızartmıştı. Bu onun ahlaksız davranışının tek olası açıklamasıydı.

Bunu istemiyorsanız, hayır deyin.

Hoyratça söylediği sözlerin anısı, yüzünde patlayan klimanın bile üstesinden gelemediği bir sıcaklık noktası gibiydi. Hayır dememişti. Aksine, evet, evet, evet demişti - sözlerle değil, öyle küstahça hareketlerle ki, muhtemelen onun tam bir sürtük olduğunu düşünmüştü. Ama onun davranışlarından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Eğer bir şey varsa, o da cesaretlendirdi.

Jenny, adamın kendisini eve giden uzun toprak yoldan aşağıya doğru sürerken izlediğini hissedince düzensiz derin bir nefes aldı.

yol. Kapının kilidini açıp içeri girerken adamın gözlerini üzerinde hissetmeye devam etti. Kamyonetini ve o canavar çim biçme makinesini araziye nasıl sokmuştu? Anahtarı olmalı, diye karar verdi. Harika...

Dönüş yolunda, canavar için römork takılı yeşil Martinez Çim ve Bahçe kamyonetinin yanından geçti ve adamın hâlâ onu izlediğini anlayabildi. Martinez Lawn & Garden... Adamın sahibi mi yoksa çalışanı mı olduğunu merak etti ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediği için kendinden nefret etti.

Böyle bir şirketin sahipleri genellikle çimleri kesmek gibi şeyler yapmazlar, değil mi?

"Tanrı aşkına, Jenny. Kes şunu ve bırak gitsin. Sadece birkaç öpücüktü. Bunu federal bir dava haline getirmeyi bırak."

Çamurluğa adımını attığında hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu ve cinsel karşılaşmanın görüntüleri zihnine hücum edip ağzını bir kez daha tatmak için sulandırınca kısa bir süre durdu. Bu tam bir çılgınlıktı ve artık yeterdi.

Merdivenlerden yatak odasına çıktıktan sonra bilgisayarının başına oturup her gün rapor verdiği Sahil Güvenlik web sitesindeki hava ve deniz durumunu kaydetmeye başladı; bu da pozisyonunun gerektirdiği düzenli görevlerden biriydi.

Bu iş, Pennsylvania Üniversitesi Wharton İşletme Fakültesi'nde kazandığı MBA derecesini en iyi şekilde kullanabileceği bir iş değildi ama deniz fenerindeki ve adadaki hayatını seviyordu, burada çok sevdiği arkadaşlar edinmişti.

Toby'nin ölümünün ardından yıllarca bocaladıktan sonra tam da ihtiyacı olan şey olan ada hayatıyla meşgul olmasını sağlıyorlardı. Sonunda kendini yeniden kök salmış ve her ne olursa olsun hayatının bir sonraki aşamasına hazır hissediyordu. Kendisi için Toby'den çok daha fazla endişelenen ebeveynlerinden ve kız kardeşlerinden gelen birkaç e-postayı yanıtlarken sabah hızla geçti. Yıllar boyunca onlara endişelenmeleri için yeterince sebep vermediğinden değil.

Ailesi bu yaz ziyarete gelmekten bahsediyordu ve o da gelmelerini umuyordu. Onlara "kendi" adasını göstermeyi ve yeni arkadaşlarıyla tanıştırmayı çok isterdi.

Arkadaşlarından bahsetmişken, Syd'lere gitmek için hazırlanma vakti gelmişti. Syd'in kocası Luke'un birkaç saatliğine işe gidebilmesi için erken gelmeyi teklif etmişti.

Birden canavarı artık duyamadığını fark etti ve pencereye giderek çim biçme makinesinden ve onu çalıştıran ateşli adamdan artık yoksun olan çimlere baktı.

Gitmişti. Bu iyiydi. Onun da gitmesi gerekiyordu. Ama o da

Syd'e gitmek üzere deniz fenerinden uzaklaşırken, onun dönüp dönmeyeceğini ya da ne zaman döneceğini merak ediyordu.

Jenny kısa bir süre sonra Sydney ve Luke'un okyanus kıyısındaki evlerine vardı. Artık alışmıştı nefes kesici manzaralar sunuyordu, ama onlarınki en sevdiklerinden biriydi. Pişirdiği kekleri taşıyan Jenny cam kapıya vurdu ve Syd'in köpeği Buddy'nin içeride havladığını duydu.

Luke kapıya geldi ve Jenny'yi orada görünce gülümsedi. "Oh, güzel, buradasın. Syd benden kurtulmak için sabırsızlanıyor."

"Bu doğru değil," diye seslendi Syd koltuktaki tüneğinden. Odayı lacivert ve krem tonlarında dekore etmiş ve enfes manzaradan en iyi şekilde yararlanmıştı. Jenny bu odayı kesinlikle çok sevmişti. "İşe gitmek için sabırsızlanıyor."

Luke göz kırparak, "Bu da doğru değil," dedi.

"Siz iki muhabbet kuşunun bu kadar iyi anlaştığını gördüğüme sevindim," diye alay etti Jenny.

"Birlikte çok zaman geçiriyoruz," dedi Sydney. "Ve pek de eğlenceli sayılmaz." Uzun kızıl saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı ve gözlerinin altındaki koyu halkalar dışında harika görünüyordu.

Luke karısını öpmek için kanepenin üzerine eğildi. "Birkaç hafta içinde eğlenceye geri döneceğiz. Bu arada," dedi Jenny'ye, "ağırdan alması emredildi. Ağır kaldırmak ya da yorucu aktiviteler yapmak yok."

"Anladım," dedi Jenny. "Ona çok iyi bakacağım. Merak etmeyin."

Luke Sydney'e, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi. "Birkaç dakika içinde evde olabilirim."

"Git artık, olur mu? Dürüst olmak gerekirse, ondan kurtulamıyorum." Bunu yakışıklı kocasına sıcak bir gülümsemeyle söyledi.

"İpucu alamadığının söylenmesine asla izin verme. Birkaç saate dönerim."

"Burada olacağız," dedi Syd.

"Tekrar teşekkürler Jenny," dedi çıkarken. "Top ve zincirden kurtulduğum için minnettarım." Son sözü söyleyebilmek için kapıyı hızla kapattı ve Sydney'in sessiz kahkahalarla titremesine neden oldu.

"Gülmek acı veriyor,"

dedi. "Siz ikiniz çok komiksiniz."

"Bir haftadan uzun bir süredir gece gündüz beraberdik. Marinaya dönmek için can attığınızı biliyordum ama asla böyle söylemezdi. Bana bakıcılık yapmaya geldiğin için teşekkürler. Ona tek başıma iyi olduğumu söyledim ama o beni bırakmadı. yalnız."

"Çok tatlı biri."

"Evet, öyle. Her şey boyunca tam bir kaya gibi davrandı. Bunca zahmete rağmen işe yarayıp yaramayacağını kim bilebilir?"

"Yine de iyi geçti, değil mi?"

"Doktor her şeyin mükemmel gittiğini söyledi. Daha iyisini isteyemezdim. Her iki fallop tüpümü de başarılı bir şekilde yeniden bağlayabildi."

"Peki neden daha heyecanlı görünmüyorsun? Bebek istiyorsun, değil mi?"

"İstiyorum,
ama..."

"Ama ne?"

"Bir bebek sahibi olmayı düşünmek ve sonra sürekli ona bir şey olacak diye endişelenmek çok korkutucu. Buna tekrar dayanabilir miyim bilmiyorum. Ama Luke'un tavsiyelerine uymaya çalışıyorum. liderlik et ve olumlu düşün. Hayatım boyunca sahip olduğum kötü şans stokunu tükettiğimi söylüyor."

"Ona katılmak zorundayım."

"Ben de biliyorum. Ama yine de korkutucu."

"Size garip ve sıra dışı gelebilecek bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin. Bunu biliyorsun."

İki kadın başlangıçta karşılıklı olarak birbirlerine bağlanmışlardı.

trajediyle karşılaşmış ve yakın arkadaş olmuşlardı. Syd, adaya geldikten sonra Jenny'ye ilk ulaşan kişi olmuş ve onu çok sevdiği geniş bir arkadaş çevresiyle buluşturmuştu. Jenny, Toby'yi kaybettiğinden beri kendini hiçbir yerde bu kadar evinde hissetmemişti ve Syd'e sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Uvertürü yaptığın için Syd.

"Seth ve çocukları hiç rüyada görüyor musun? Sanki hala hayattalarmış gibi?"

"Kazadan hemen sonra yaptığım kadar çok değil ama ara sıra. Neden? Rüyada Toby'yi mi görüyorsun?"

"Aynı senin gibi. İlk zamanlar daha sık oluyordu ama şimdi arada bir oluyor ve sonrasında birkaç gün boyunca beni mahvediyor."

"Bu beni de mahvediyor. Luke'la balayındayken o rüyayı gördüğüm için kendimi çok kötü hissettim. Geçmişten gelen bir patlama için onca zaman varken."

"Tanrım. Sen ne yaptın? O ne yaptı?"

"Her konuda olduğu gibi bu konuda da harikaydı. Başına ne gelirse gelsin sineye çekiyor ve beni de sakinleştiriyor. Ona bunun onun özel yeteneği olduğunu söylüyorum; sakinliği sağlamak."

"Bu iyi bir hediye." Jenny, Alex'i ve onun sakin olmak yerine nasıl tutku aşıladığını düşündü.

"Evet, öyle. Her neyse, balayı rüyası beni birkaç gün boyunca şaşkına çevirdi. Rüyadan uyanmak ve neler olduğunu hatırlamak her zaman bir şoktur."

Jenny onaylayarak ve anlayarak başını salladı. "Bu sabah Toby'nin rüyasını gördüm. Aynı şeyi."

"Rüyada ne görüyorsun?"

"Hep aynı şey. Birlikte geçirdiğimiz son sabah. Gitmeden önce bana ne dediğini ve benim ona ne dediğimi bilmeyi o kadar çok istiyorum ki, ama oraya varamadan uyanıyorum. Her seferinde."

"Ne söylediğinizi bilmenin büyük bir fark yaratacağını düşünüyor musunuz?"

"Entelektüel olarak, bunun bir fark yaratmayacağını biliyorum. Yine de ölmüş olacak, anlıyor musun? Ama bilmek istiyorum."

"Bu sana bir kapanış sağlayacaktır." "Eğer böyle bir şey varsa."

"Ben de aynı sebepten dolayı bu kelimeyi pek sevmiyorum." "Son zamanlarda anladığım bir şey var On iki yıl. Asla gerçek bir kapanış yaşayamayacağım ama huzur mümkün; mutluluk, neşe ve bir daha asla deneyimleyemeyeceğimi düşündüğüm diğer şeyler de öyle."

"Aşk da mümkün Jenny."

"Belki de öyledir." Jenny, Alex'le yaşadığı ateşli karşılaşmayı düşünmeden edemiyordu. Bu aşktan çok ama çok uzaktı ama ona hâlâ hayatta olduğunu ve hâlâ normal bir kadın olduğunu hatırlatmıştı.

"Demek Mason'la kıvılcım yok, ha?"

"Korkarım hayır. Yine de çok iyi bir adam."

"Evet, öyle. Bu onun senin için doğru kişi olduğu anlamına gelmez. Sıradaki kim?"

"Yarın akşam Linc ile yemek yiyeceğim."

"Ohh, o çok tatlı. Eminim onunla kıvılcımlar hissedeceksin."

"Sanırım göreceğiz." Kıvılcımlar... Alex'le hissettiği şey bu muydu? Hayır, bu tam teşekküllü bir alevdi. Sydney'e onunla olanları anlatmayı çok istiyordu ama yapmamaya karar verdi. Yoğun bir şekilde özel hissettirdi ve sadece

Çünkü davranışları karakterinin çok dışındaydı. Bunu bir başkasına anlattığı anda, artık sadece onlara ait olmayacaktı. Ve şimdilik bunun aralarında kalmasını istiyordu.

Bu, çok daha ürkütücü başka bir düşünceye yol açtı: Ya insanlara söylediyse? Bunu yapmazdı, değil mi?

Yapmayacağından nasıl emin olabilirdi? Onu hiç tanı mıyordu. Onunla

Bu endişeler karnında çalkalanırken Sydney'e bir fincan çay yaptı ve onunla çok çeşitli konularda sohbet etti.

Ada dedikodusu.

"Yani Daisy kendisine teklif edilen evi gerçekten geri mi çevirdi?" Jenny sordu.

"Ben de öyle duydum. David onun yanına taşınmasını istiyor ve bu konuda konuşuyorlar."

"Aferin ona ve ona. Janey ile olanlara rağmen onun her zaman iyi bir adam olduğunu düşünmüşümdür."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ben ameliyat olmadan önce seçeneklerimizi değerlendirirken bize kesinlikle iyi davrandı. Beni Boston'daki cerraha yönlendirdi, ihtisasından tanıdığı biri."

"Hiç kimse tamamen iyi ya da tamamen kötü değildir, değil mi?"

"Benim deneyimim de bu yönde. Daisy kesinlikle onunla mutlu görünüyor."

"Eski erkek arkadaşının nesi var?"

"Uzaklaştırma emrini ihlal ettiği için tekrar hapse girdi. Daisy evde olmasa da komşular onun kapıyı tekmelediğini görmüşler, bu da ihlal sayılır. Kefaletle serbest bırakıldı. iptal edildi."

"Tanrıya şükür ait olduğu yere, hapishaneye döndü."

"Şaka yapmıyorum. Zavallı Daisy. Onun cüssesinde bir adamın onun cüssesinde bir kadını dövdüğünü düşünün - ya da herhangi bir kadını."

"Hayal bile edemiyorum. Reddediyorum."

Maddie eve girmeden önce kapı çalındı. Hailey'i araba koltuğunda taşıdı ve Jenny'nin yanına, yere bıraktı.

"Yemekle birlikte hemen döneceğim. getirdi."

Jenny, "Hadi seni oradan çıkaralım," dedi Hailey'e. bebek dişleriyle dolu bir gülümsemeyle ona baktı. Yılların teyze tecrübesine güvenen Jenny, kayışları çözdü ve Hailey'i koltuktan kaldırdı. Hailey on aylıkken sağlam ve tombuldu ve doğumda yaşadığı travmaya dair hiçbir belirti göstermiyordu. Ağabeyi Thomas gibi o da açık sarı saçları ve iri mavi gözleri vardı.

"Sen doğuştan yeteneklisin," dedi Syd.

"Üç yeğenim ve iki yeğenim var. Bir sürü alıştırma yaptım." Jenny bebeği sıkıca kucakladı, bebek şampuanı ve losyonunun kokusunu içine çekti. Bir zamanlar bebek bakıcısı olmayı genç bir anneydi ama uzun zaman önce muhtemelen

çocuk sahibi olamayacaktı. Bulutsuz bir Eylül gününde ondan alınan bir başka şey de buydu.

Maddie kocaman bir kâse, bir baget ve bir çanta taşıyarak döndü.

"Ne yaptın?" Syd sordu. "Büyük bir salata ve ıspanak sosu."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Syd iç çekerek. "Siz böyle devam ederseniz ben bu ameliyattan otuz kilo alacağım. yemek getirmek."

Jenny, Syd'e gülümseyerek, "Arkadaşlar bunun içindir," dedi.

Syd dilini Jenny'ye uzattı ve ardından Hailey de dilini çıkarıp ahududu sesleri çıkararak iki kadını da güldürdü.

"Siz ikiniz kızıma ne öğretiyorsunuz?" Maddie onlarla oturmak için içeri girdiğinde sordu.

"Bilmesi gereken şeyler," dedi Jenny, bebek kendini sehpa doğru çekerken ellerini Hailey'nin üzerinde tutarak.

"Uh-oh," dedi Syd, "seyir halinde."

"Evet," dedi Maddie. "Bu hafta sonu başladı."

Bunu söylerken Maddie'nin ailesiyle ilgili her şeyde gösterdiği o olağan coşku yoktu. Jenny, Sydney ile baktı.

"Sorun ne Maddie?" Syd sordu. "Ne mi oldu? Hiçbir şey."

"Hadi," dedi Syd. "Biziz. Seni bundan daha iyi tanıyoruz."

"Hiçbir sorun yok. Gerçekten. Bir şeyler yemek ister misin? Diğerleri yakında burada olur."

"Maddie..."

"Yaşadığınız şeylerin ışığında bu çok saçma. Bu bir sorun bile sayılmaz." Sözlerine rağmen Maddie'nin gözleri doldu ve tüm odağını Hailey'e çevirdi.

"Bize sorunun ne olduğunu söyle," dedi Jenny. "Kendini daha iyi hissedebilirsin."

"Bu aptalca ve bu konuda üzüldüğüm için bile kendimi aptal hissediyorum."

"Yine de anlat bize," dedi Syd. Maddie'yle lisede dondurma topladıkları yaz işinden beri arkadaşlardı.

"Hamile olduğumu sanıyordum. Aslında, hamile olduğumdan emindim. Ama değilim. Ne demek istediğimi anladın mı? Neden ağlayayım ki? Tamamen sağlıklı iki çocuğum var ve ne Mac ne de ben henüz tekrar hamile kalmak istemedik, bu yüzden bu gerçek bir sorun sayılmaz."

"Elbette öyle," dedi Syd. "Olduğunu düşündüğün bir şey olmadığı için üzgünsün."

Maddie gözlerini kapadı ve başını salladı. "Aslında hiç istemediğin bir şeyi elde edemediğin için üzölmek delilik."

Jenny, "Sanırım bunu gerçekten takip ettim," dedi.

"Mamamamama," dedi Hailey, yeni ayakları üzerinde sallanırken yumruğunu çiğneyerek.

"Annem burada." Maddie kızına uzandı ve Hailey'nin kurtulma çabalarına rağmen ona sıkıca sarıldı.

Laura McCarthy kafasını kapıdan içeri soktu. "Parti burada mı?"

"İçeri gel," dedi Syd.

Laura kapıdan içeri adımını attı, onu Laura'nın beş aylık oğlu Holden'ı araba koltuğunda taşıyan nişanlısı Owen Lawry izledi. Başparmağıyla Owen'ı işaret ederek, "O kalmıyor," dedi. "Kendi başıma araba kullanmama ya da Holden'ı taşımama izin vermedi, bu yüzden beni buraya getirmesine izin vermekten başka çarem yoktu."

"Burada olmanıza sevindik," dedi Jenny, "buraya nasıl gelmiş olursanız olun."

"Sabahtan beri hasta olduğunu söylemeyi unuttu," dedi Owen.

Laura, elini Owen'ın göğsüne koyarak onu geriye doğru yönlendirirken, "Tamam, şimdi gitmek zorunda olman çok kötü tatlım," dedi.

kapıyı açtı. Onu kapıdan gönderip arkasından kapatmadan önce kendisini öpmesine izin verdi. "Beni deli ediyor."

"Senin için endişeleniyor," dedi Syd. "Hepimiz endişeleniyoruz." "Hamileyim," dedi Laura,

"ölmüyorum. Her ne kadar

Bazen ölecekmişim gibi hissediyorum."

Jenny, gözlerini hâlâ duygularıyla boğuşan Maddie'den ayırmadan, "Bu çok acınası bir durum olmalı," dedi.

Laura özellikle Syd'e, "Özür dilerim," dedi. "Senin önünde hamile olduğum için söylenmek istememiştim."

Syd, "Hastalıktan şikâyet ediyorsun, hamilelikten değil," dedi.

Jenny'nin Sydney'de en çok sevdiği şeylerden biri, onu kaybettikten sonra bile başkalarına karşı sonsuz empati duymasıydı.

Kocası ve çocukları çok trajik bir şekilde.

"Sorun ne Maddie?" Laura sordu.

Jenny, Maddie'nin gözyaşlarını yanaklarından silmesini izledi.

"Kesinlikle hiçbir şey. Hem de hiç. Bugün hormonal bir karmaşa içindeyim."

"Ve sanırım biraz hayal kırıklığına uğradı," dedi Syd.

Maddie omuz silkti. "Belki biraz."

"Oh," dedi Laura, "yani hamile değil misin?"

"Görünüşe göre değilim."

"Olmak istemediğini sanıyordum," dedi Laura, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Olmak istemedim." Hailey yüzünü okşarken Maddie burnunu çekti. "Olmayana kadar."

"Bunun cidden berbat bir durum olduğunu biliyorsun, değil mi?" Laura sordu.

"Evet! Anladım. İnanın bana. Biz daha yeni bir bebekten bahsetmeye bile hazır değilken Mac yeniden hamile kalacağım düşüncesiyle sinir krizi geçiriyordu. O olacak Yanlış alarm olduğunu duyduğuma çok sevindim." Maddie gözyaşlarını yüzünden sildi. "Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Hadi biraz da

Syd ve bir sonraki hamile kalanın nasıl o olacağı."

"Bana uğursuzluk getirme," dedi Syd alaycı bir sırıtışla.

Maddie tekrar yıkılarak, "Çok üzgünüm," dedi. Hailey'i Jenny'ye teslim etti ve odadan çıkmak için ayağa kalktı.

Bebeği tutan Jenny yerden kalkmaya başladı ama Syd onu durdurmak için elini kaldırdı. "İzin verin."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Jenny sordu.

"Hayır. Ben hallederim." Sydney yavaşça hareket etti ama ayağa kalkıp Maddie'yi mutfığa kadar takip etti.

"Maddie'yi hiç böyle görmemiştim," dedi Jenny Laura'ya. "Her zaman çok neşelidir."

"Biliyorum. Onun gibi değil."

Stephanie, Abby ve Grace kapalı tabakları taşıyarak içeri girdiler ve Maddie'ye biraz mahremiyet sağlamak için onları mutfaktan uzaklaştırmaya çalışırken Jenny'nin tüm dikkatini gerektiren kahkaha, gürültü ve kaos getirdiler.

"Neler oluyor?" Abby sordu.

Jenny, "Maddie zor bir gün geçiriyor," diye cevap verdi. "Syd onunla birlikte."

"Umarım her şey yolundadır." "Sanırım olacak."

Tüm yiyecekleri yemek masasının üzerine, Sydney'in sağladığı kâğıt tabakların, peçetelerin ve plastik çatalların yanına dizdiler. Tabaklarını doldururlarken, konuşmalar Arkadaşı Janey Cantrell, kısa süre önce oğlunu iki aylık prematüre olarak acil bir sezaryenle dünyaya getirmişti.

Janey'nin kuzeni Laura, "Bu sabah Joe ile konuştum," dedi. "P.J. iyi durumda ve solunum cihazından ayrılmış, bu da ileriye doğru atılmış büyük bir adım."

"Peki Janey nasıl?" Grace sordu.

"Yavaş yavaş iyileşiyor ama her geçen gün daha iyiye gidiyor," dedi Laura. "Doktorlar tamamen iyileşene kadar bir ay kadar ağırdan alması gerektiğini söylediler. Çok fazla kan kaybetti. kan."

"Hayatta olduğu için çok şanslı," dedi Stephanie. "İkisi de öyle."

"Şaka yapmıyorum," dedi Laura. "Ne yapacağımı düşünemiyorum bile.

kurdeşen dökecekmişim gibi hissetmeden

ya da başka bir şey."

Grace Laura'nın kolunu okşadı. "Bunu düşünmesen daha iyi olur."

"Eski nişanlınızın sizin ve çocuğunuzun hayatını kurtardığını düşünün."

-David'in onları kurtardığı gibi," dedi Stephanie. "Hepsi için ne kadar çılgın bir senaryo."

Grace, "Tanrı'ya şükür ki David acil bir durum olduğunda hemen oradaydı ve ne yapması gerektiğini biliyordu," dedi.

"Cidden," dedi Jenny. "Kesinlikle bir şans eseri."

Maddie ve Sydney odaya girerek yeni gelenleri selamladılar. "Bugün böyle bir durumda olduğum için özür dilerim."

Maddie söyledi. Ağlamaktan gözleri kızarmış ve şişmişti. "Size hüngür hüngür ağladığım için kendimi tam bir ahmak gibi hissediyorum. Suçu hormonlara atıyorum."

"Özür dilemeye gerek yok," dedi Laura. "Hepimizin böyle günleri oluyor. Son zamanlarda tek yaptığım ağlamak ve kusmakmış gibi hissediyorum. Bu bir "Owen düğünümüze gelirse mucize olur."

"Oh, kapa çeneni," dedi Stephanie gülerek. "Seninle evlenmek için sabırsızlanıyor."

"Nedenini hayal bile edemiyorum. Beni tanıdığından beri üremekten ve kusmaktan başka bir şey yapmadım."

"Görünüşe göre," dedi Sydney kuru bir sesle, Laura'nın yuvarlaklaşan karnını işaret ederek, "birkaç şey daha yapmışsın."

Jenny diğerleriyle birlikte gülmekten kırıldı ve Hailey masadan seçtiği ekmeği kocaman bir hamur haline getirirken ona yardım etti.

Maddie, Jenny ve Hailey'nin yanında yere otururken, "Bırakıp kaçtığım için çok üzgünüm," dedi. "Yemek yiyebildiniz mi?"

"Gayet iyi gidiyoruz, değil mi Hailey?"

"Mamamama." Hailey elindeki hamuru yere bırakıp annesine uzandı ve ıslak ekmek parçalarını Maddie'nin saçlarına doğru sürükledi.

"Vay canına," dedi Jenny. "Çok hızlı hareket ediyor."

"Neden günde iki kez düşünmem gerektiğini

düşünüyorsun?" Maddie kızını kucaklayarak sordu.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Bugün Syd'le ilgili. Bunu kendimle ilgili hale getirdiğim için kendimi kötü hissediyorum."

"Sen yapmadın. Hepimiz birbirimizi destekliyoruz. Burada yaşamamanın en sevdiğim yanı bu."

"Evet, biliyoruz," dedi Maddie. "Ve burada bizimle birlikte olduğun için çok mutluyuz."

"Ben de öyle," dedi Jenny, her zamanki gibi alçakgönüllülükle

Bu kadın grubu ve sevdikleri erkekler arasında hissettiği gerçek dostluk. "Tiffany ve Blaine büyük günlerinden sonra yeniden ortaya çıktılar mı?"

"Dün kısa süreliğine mağazada görüldüğünü duydum."

Maddie dedi ki. "Annem ve Ned yeni evlilere biraz daha zaman tanımak için Ashleigh ve Thomas'ı bir gece daha misafir etmek istediler. Yılın bu zamanında uzaklara gidemezler, bu yüzden sanırım sonbaharda resmi bir balayı yapacaklar."

"Biliyor musun," dedi Jenny, "onun için hiç duş alamadık çünkü her şey çok hızlı gelişti."

Maddie'nin gözleri ilgiyle açıldı. "Haklısın!" "Bunu daha sonra yapamayacağımızı kim söyleyebilir?"

"Kesinlikle hiç kimse ve ona kendi mağazasından bir sürü şey alsak ne kadar komik olurdu?"

"Çok komik! Bunu deniz fenerinde yapmaktan mutluluk duyarım. Bahçede yapabiliriz."

"Çimler sonunda kesildi mi?"

Jenny çim biçmekten bahsedildiğinde yüzünün bir neon tabelası gibi aydınlandığını hissetti. "Aslında daha bugün."

"Hey, çocuklar," dedi Maddie diğerlerine. "Jenny'nin aklına harika bir fikir geldi. Tiffany için kendi mağazasından eşyalarla dolu bir gelin partisine ne dersiniz?"

"Evet," dedi Stephanie. "Buna bayıldım."

Öğleden sonranın geri kalanını Syd'in arka verandasında geçirdiler ve bir sonraki hafta sonu için duş planları yaptılar.

güneşin ve iyi arkadaşların tadını çıkarıyordu. Syd'in köpeği Buddy de Hailey gibi her şeyin ortasında idi.

Hepsi sırayla Holden'ı tutarken, kahkahalar ve sohbet hiç eksik olmadı.

"Tanrım, buna ihtiyacım vardı," dedi Grace parti nihayet beş sularında dağılırken. "Tek yaptığım çalışmakmış gibi hissediyorum."

"Gansett'te yaza hoş geldiniz," dedi Stephanie. "Bir başka çılgın Cumartesi gecesi için restorana gidiyorum."

"Ah, unutmuşum," dedi Grace. "Sana Evan ve Owen'ın yarın akşam Tiki'de çalacaklarını ve hepimizin gelmesini istediklerini söylemem gerekiyordu."

"Biz de oradayız," dedi Abby.

Diğer herkes Tiki Bar'da bir grup gecesi için çok geç kaldıkları konusunda hemfikirdi. Bu yaz bunu henüz yapmamışlardı.

Çoğunun o gece kocaları, nişanlıları ya da erkek arkadaşlarıyla planları vardı ve duş alıp üstlerini değiştirmeye gidiyorlardı. Jenny, düzenli bir hayatının olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırladı.

Cumartesi gecesi randevusu ve bir çiftin yarısı olmayı özlüyordu. Ama arkadaşlarına zor kazanılmış mutluluklarını kesinlikle çok görmüyordu. Her biri bugün bulundukları yere gelebilmek için büyük badireler atlatmıştı ve hayatın onlara getireceği tüm iyi şeyleri hak ediyorlardı.

Bununla birlikte, Syd'in evinden uzaklaşırken Jenny, boş eve geri dönerken eve dönmek zorunda oldukları şeyi biraz kıskanmaktan kendini alamadı

Bir gece daha yalnız kalmak için deniz fenerine.

Bölüm 3

Güne başladıktan on iki saat sonra Alex arabasıyla Martinez Lawn & Garden'ın arazisine girdi, perakende satış mağazası gece için kapanıyordu. Bu yaz dükkânı işletmesi için işe aldıkları genç kadın Sharon, yanından geçerken ona el salladı. Annelerinin giderek karmaşıklaşan sağlık durumunun yanı sıra işin peyzaj kısmını da yönettikleri için Paul ve ona tam bir nimet olmuştu.

Ekipmanlarını sakladıkları büyük alüminyum binaya girdi ve römorku yerleştirdi, sabah erkenden geri dönecekleri için çim biçme makinesini çıkarmaya zahmet etmedi. Genelde çim biçmesi gerekmeyen Alex, birikmiş işleri halletmeye ve peyzaj müşterilerinin çoğunu kaybetmeden önce programa geri dönmeye yardımcı oluyordu.

Bütün gün kavurucu güneşin altında çim biçme makinesini sürmenin ne kadar zor olduğunu unutmuştu, özellikle de yakın tarihin en kötü sıcak hava dalgasının yaşandığı bu hafta. Ekipman kulübesi olarak adlandırdıkları "ahırdan" ayrılırken Alex korkuyla eve girdi. Oraya gittiğinde ne bulacaktı? Annesi uyanık mıydı yoksa uyuyor muydu? Gece mi? Kardeşi onunla uğraşmaktan tedirgin olur ve genel olarak keyifsiz olur muydu?

Alex neyle karşılaşacağını bilmemekten nefret ediyordu ve hayatından sağlıksız bir tutkuyla nefret ediyordu. Başkentte çok sevdiği bir işi, iyi arkadaşları ve yıllarca oynadığı softbol ve basketbol ligleri de dahil olmak üzere harika bir hayatı vardı. Ama sonra geçen sonbaharda kardeşinden bir telefon geldi, ona annelerinin unutkanlığının çok daha büyük bir şeye dönüştü ve artık tek başına üstesinden gelemiyordu.

Alex iki hafta içinde sevdiği işi bırakmış, şehirdeki evini satmış ve Gansett Adası'ndaki evine taşınmıştı. Ve şimdi günde on iki saat çim biçmeye ve her gece eve geldiğinde bir dizi zorlukla karşılaşmaya geri dönmüştü

yüzleşmeyi hiç beklemediği ve yönetmek için tamamen donanımsız olduğu bir durumdu.

Bir korna sesi dikkatini çekti. Ne kadar zamandır ahırın kapısında durmuş, gözlerini ve orada karşılaşacaklarından korkuyor muydu? Tanrı'nın lütfundan bahsetmişken... David Lawrence ve kız arkadaşına el salladı, Daisy Babson, araba yoluna çıkıp evin önüne park ettiklerinde.

Alex ve Paul, annelerinin demans hastalığını çevreleyen tıbbi labirentte onlara rehberlik eden David olmasaydı geçen yılı asla atlatamazlardı. Ve Daisy, anneleri onları terk edip gittiğinden beri onlara yukarıdan bir hediye olmuştu. eve döndüler ve Daisy'nin verandasındaki sallanan

koltuğa oturdular. Alex onları selamlamak için yanlarına giderek, "Selam çocuklar," dedi.

"Hey, Alex," dedi David. "İyi haberlerim var. Anakaradaki ajanslardan ikisinden hemşire pozisyonu için potansiyel adaylarla ilgili geri dönüş aldım. Bir tanesi yeni bir yere taşınmak için çok hevesli, ama diğeri önce onu görmeliyim."

Alex haftalardır tutuyormuş gibi hissettiği derin bir nefes verdi. Yardım yolda geliyordu. "Onlarla ne zaman buluşabiliriz?"

"Sen ve Paul bir göz atabilesiniz diye e-postalarını ve özgeçmişlerini yanımda getirdim. Gördükleriniz hoşunuza giderse, onlar buraya gelir gelmez bir şeyler ayarlayabiliriz diye düşündüm."

"Kulağa harika geliyor. Yardımlarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Elimden geleni yapmaktan mutluluk duyarım. Bence bu harika bir çözüm olacak ve annenizi güvenle evde tutmanızı sağlarken size ve Paul'e de biraz nefes aldıracak."

"Bu iyi olurdu. Son zamanlarda hava bulmak biraz zorlaştı."

"Eminim öyledir."

"Annen bugün nasıldı?" Daisy sordu. "Ona dün gece çok beğendiği parfümden getirdim."

"Onu bu sabahtan beri görmedim. Eve yeni geldim. İçeri buyurun. Ziyaretlerinizi dört gözle beklediğimi biliyorum." Ve son zamanlardaki hayatının en büyük ironilerinden biriyle, annesi daha birkaç hafta önce tanıştığı Daisy'yi her gördüğünde zevkle parlıyordu, ama kendi oğullarının artık yetişkin birer erkek olduğunu fark ettiğinde genellikle şaşırılmış görünüyordu. "Biz isteyken onunla kalan kilisedeki hanımlar olmasa ne yapardık bilmiyorum. Onlar da bizim için yemek yapıyorlar. Herkes çok harikaydı."

Alex'in boğazı, adanın nasıl bir yer olduğunu düşündüğünde oraya yerleşen duygu yumağının etrafında kapandı.

Toplum, ihtiyaç duydukları anda ailesinin etrafında toplanmıştı. Evini taşımayı tercih etmemiş olsa da, uzun süredir birlikte olduğu arkadaşlarının sıcak kucaklaması için minnettardı.

Paul'le birlikte hayatlarının günlük krize dönüşmesinin üstesinden geldiler. "İşte sana Gansett," dedi Daisy yukarı doğru yürürlerken.

Alex ve Paul'ün büyüdükları geniş çiftlik evinin merdivenlerinden iniyorlardı. "Herkes her zaman yardım etmeye isteklidir."

"Daisy!" Üçü kapıdan içeri girdiğinde Marion ağladı. "Seni gördüğüme çok sevindim!" Daisy'ye sanki genç kadını haftalardır görmemiş gibi sarıldı, oysa Daisy'nin son ziyaretinin üzerinden sadece yirmi dört saat geçmişti. Annesiyle evlendiklerinden beri ona inanılmaz derecede sadık kalmıştı.

uygunsuz bir toplantı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Saçların çok güzel görünüyor. Bugün mü yaptırdın?"

"Bilmiyorum. Bugün mü yaptırdım?"

"Evet, anne." Paul'ün gözlerinin ve ağzının etrafındaki gerginlik zor bir gün geçirdiğinin göstergesiydi. "Chloe bu öğleden sonra buradaydı."

"Bugün yaptırdım." Marion gri buklelerini okşadı hafifçe. "Chloe şehirden geldi. George'um bana hep çünkü bundan ne kadar keyif aldığımı biliyor. Bu konuda

bana çok iyi davranıyor."

"Hadi verandaya çıkalım." Daisy kolunu Marion'a uzattı.

"Sıcağı ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Bunu çok seviyorum. Her zaman üşüyorum."

Birden fazla nedenden ötürü soğuk duşlar tarihinin en soğuk duşunu almak için can atan Alex, onların gidişini izledi. Annesinin, babasının hâlâ hayatta olduğu konusundaki sürekli ısrarı, hastalığıyla ilgili acı verici şeylerin uzun listesinden sadece bir tanesiydi. On yıl önce babalarını kanserden kaybetmek Alex ve Paul'ün yaşadığı en kötü şeylerden biriydi ve annesinin babasından hâlâ hayattaymış gibi bahsettiğini duymak

Yaşamak, eski bir yaranın sürekli yeniden açılmasıydı.

Her ne kadar bu konu hakkında konuşmamaya özen gösterseler de, Alex bunun kardeşini de derinden etkilediğini biliyordu.

David, Paul'e hemşire adaylarıyla ilgili haberleri aktardı. Alex, iki kadının özgeçmişlerini ve e-postalarını incelerken üçüne de bira ikram etti. Kadınlardan biri e-postasında küçük bir oğlu olduğunu ve her ikisi için de yeni bir başlangıç aradığını belirtiyordu.

"Kulübenizde iki kişilik yer var mı?" David, yapmakta oldukları konukevini kastederek sordu. Hemşirelik pozisyonunu kim kabul ederse etsin. "İki yatak odası var," dedi Paul. "Yani bu bir sorun. Onları ne kadar çabuk buraya getirebiliriz?"

"Bu size bağlı," dedi David. "Ne zaman onlarla görüşmemi istersen kendimi hazır tutacağım."

"Gerçekten çok iyisiniz," dedi Alex. "Bunu milyonlarca kez söylediğimizi biliyorum ama sizin yardımınız ve desteğiniz olmadan asla bu kadar ileri gidemezdik."

"Seve seve yaparım. Arkadaşlar bunun içindir, değil mi?"

"Evet," dedi Alex huysuzca. "İyi arkadaşlar için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Ve iyi bir bira," dedi Paul, hepsini güldüren hoş bir ciddiyetsizlik anında. "Bu gece ikisine de e-posta göndereceğim.

ve görüşmeleri ayarlayacağım. Ne zaman geleceklerini size bildireceğim."

Alex, "Sen ve Daisy'nin herhalde her gece gelip bizi kontrol etmekten daha iyi yapacak işleriniz vardır," dedi.

"Buna minnettar olmadığımızdan değil."

"Daisy annenle arasındaki özel bağı duruma yardımcı olduğunu biliyor ve her gece ziyaret etmekte ısrar ediyor. Ama ben Bunu yapmaktan da mutluyum."

Etrafındakilerin nezaketi Alex'in içindeki duygusal savaş alanını daha da genişletiyordu. Herhangi bir günde, o Öfkeden umutsuzluğa, rahatlamadan minnettarlığa, ona her şeyini veren annesine duyduğu büyük sevgiden, genç yaşta ondan bu kadar çok şey alan Tanrı'ya duyduğu öfkeye kadar her şeyi deneyimledi. "Burayı kokutmadan önce duşa girsem iyi olacak," dedi Alex. "Her şey için tekrar teşekkürler David."

"Sorun değil. Bana ihtiyacın olursa ara. Ne zaman istersen." David ayağa kalktı. "Birazdan yola çıkacağız, yarın görüşürüz."

Alex takdirle başını salladı ve çocukken kendisine ait olan odaya yöneldi. İşte otuz dört yaşındaydı, eski odasına geri dönmüştü, etrafı lise kupaları ve Gansett Adası'ndaki cennet gibi çocukluğunun diğer hatırlatıcılarıyla çevriliydi. Bu ev ve ada istediği son yer olsa da

Annesi ve kardeşinin ona ihtiyacı varken başka bir yerde olmayı düşünemiyordu. Geçen yıl boyunca keşfettiği üzere, olabilecekleri düşünüp durmanın hiçbir faydası olmamıştı.

Washington'da geride bıraktığı hayatı hakkında çok fazla düşünemeyecek kadar günlük işlerle meşguldü.

-Ya da sevdiğini sandığı kadın, aile kriziyle başa çıkması için onu beklemeyeceğini açıkça söyleyene kadar. Görünüşe göre bu konuda ucuz atlatmıştı ama keyif aldığı bir ilişkiyi kaybetmek acı duyacağı başka bir şeydi.

Buz gibi soğuk duşun altına girdi ve tamamen uyuşana ve titreyene kadar suyun üzerine yağmasına izin verdi, bu da bütün gün taşaklarını terlettikten sonra hoş bir rahatlamaydı. Saçlarını yıkadı, yüzündeki tüyleri tıraş etti ve sonunda düşüncelerinin

Seksi deniz feneri bekçisiyle paylaştığı inanılmaz derecede yoğun bir ara.

Jenny.

Onun adını sevmiştii ve onu öpmek gerçekten hoşuna gitmişti. Çim biçme makinesini kullanmaktan ve o sabah deniz fenerinde olanları ve bunun tekrar olmasını ne kadar çok istediğini düşünmekten başka yapacak pek bir şeyinin olmadığı çok uzun bir gün geçirmişti. Karşılaşmalarının biraz anonim olması da bir başka rahatlama olmuştu. Bugünlerde gittiği her yerde insanlar annesini soruyordu.

İlginiz için teşekkür ederim, hayatının nasıl bir felaket olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan biriyle birkaç dakika geçirmek güzeldi.

haline gelmişti.

Soğuk suyun altında en az otuz dakika kaldıktan sonra Sonunda duşu kapattı ve kalçalarına bir havlu sardı. Temiz bir tişört ve sörf şortu bulduğunda, uygulayabileceğini umduğu bir plan oluşmaya başladı. Mutfığa gittiğinde annesini televizyonun sesini sonuna kadar açmış Jeopardy! izlerken, Paul'ü de masada, dizüstü bilgisayarını önünde açık ve yeni bir bira buğu birikintisi içinde otururken buldu. Hava çok sıcaktı ve annesi her zaman üşüdüğü için klima kapalıydı.

"Orada birini mi ovuyordun, ahbap?" Paul bir kahkaha atarak sordu.

"Aman Tanrım. Kapa şu lanet çenenii. Tam anlamıyla cehennemde geçen bir günün ardından serinlemeye çalışıyordum. Hayatımda hiç bu kadar ateşli olmamıştım."

"Alexander, ağzından çıkana dikkat et."

Annesi akli başında olmak ve yeteneklerini tamamen kontrol etmek için en lanet zamanları seçmişti. "Üzgünüm anne."

Paul, tıpkı gençken yaptığı gibi, Alex'in başının derde girmesini izlemekten duyduğu zevki gizlemek için ağzını kapattı. Alex ona parmağını gösterdi, bu da Paul'ün yüksek sesle gülmesine neden oldu.

"Anneme söyleyeceğim," dedi

Paul. "Devam et."

Paul bazen onu çıldırtsa da, Alex kardeşi için eve taşındığından beri hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Bu kâbusla tek başına yüzleşmeyi hayal bile edemiyordu.

Paul, "Bayan Garfield fırında tavuk bırakmış," dedi. "Aslında oldukça güzel."

Bu bir şey ifade ediyordu, çünkü kardeşler Geçenlerde hayatlarının geri kalanında bir daha güveç görmek istemediklerini söylediler. Öyle bile olsa, iki adam olarak

Bir felaket yaşanmadan çorbayı zar zor ısıtabilen bu insanlar, kendilerini beslemekte ısrar eden kiliseden kadınlara minnettardı.

Alex, Paul'e annelerini yatağa hazırlama işinde yardım etmeden önce şaşırtıcı derecede iyi olan tavuğu yedi ve iki porsiyon salata yedi. İkisi de hiçbir evladın yapmaması ya da görmemesi gereken şeyler yapmış ve görmüşlerdi ve bu rutin her ikisini de çok yıpratsa da bunu isteyerek yapmışlardı.

O ve Paul ne kadar yakın olsalar da, yaşadıkları rezilliklerden hiç bahsetmediler. Askerlik yaptılar çünkü yapılması gereken buydu ve babalarının onlardan beklediği de buydu. Ve bunu yaptılar çünkü annelerini seviyorlardı. ve onlar için yaptıklarının tamamen farkındaydılar.

Her ne kadar hiç olmadığı kadar yorgun olsa da, Alex annesiyle uğraştıktan sonra adrenalinle dolmuştu ve asla bu kadar erken uyumayacağını biliyordu. "Bisikletle bir tur atsam sorun olur mu?" diye sordu Paul'e. Son gezintiden sonra ikisinden birinin evde annesiyle birlikte olması gerekiyordu, bu yüzden iş çıkışı için nadiren sosyal planlar yapıyorlardı.

"Yetişmem gereken altı haftalık muhasebe işim var, bu da beni bu hafta her gece ve gelecek haftaya kadar götürecek, o yüzden devam edin. Ben burada olacağım."

"Muhasebe konusunda yardıma ihtiyacın var mı?" Sonunda Alex'ten yardım istemeden önce kardeşinin aylarca yükün daha büyük bir kısmını omuzlamış olması Alex'in gözünden kaçmamıştı ona yardım etmek için eve geldi.

"Hayır, ben her şeyi çözdüm ve size sistemi göstermek çok uzun sürer. Kendim yapmak daha kolay."

"Gitmemin umurunda olmadığına emin misin?"

"Umurumda değil, Al. Bana eşlik edecek Sam Adams ve Red Sox var. Kim bundan daha fazlasını isteyebilir ki?"

Bu neşeli ifade Paul'ün amaçladığından çok daha fazla gerçeklik içeriyordu. Burada, otuzlu yaşlarının ortalarında oldukça yakışıklı adamlar, ikisi için de bir eş ya da çocuk belirtisi yoktu ve önce annelerinin refahını düşünmeden tek bir hareket bile yapamazken böyle şeyler için hiçbir umutları yoktu.

Evet, diye düşündü Alex, DC'den yanında getirdiği Harley'i tuttuğu ahıra giderken, Martinez kardeşler çok çekici bir evlilik malzemesi oluşturunuyordu.

Şimdiye kadar evlenmeyi, hatta belki de birkaç çocuk sahibi olmayı umuyordu. Ama hayat planladığı gibi gitmemiştir ve kendi ailesini düşünmek için ne zaman vakti olacağını kim bilebilirdi ki? Oraya gidebildiği zaman muhtemelen çok yaşlı ve çok acı çekmiş olacaktı.

Doktorlar annelerinin bu haliyle onlarca yıl yaşayabileceğini söylemişlerdi. Babasını bu kadar genç kaybettikten sonra, Alex annesiz yaşamak için acele etmiyordu ama onun günlük bakımını içermeyen bir geleceği de hayal edemiyordu. Akli başında hangi kadın bunun bir parçası olmak isterdi ki?

"Etrafta olmak için çok can sıkıcısın," dedi kendi kendine ve bu fırsattan yararlanarak gönlünce küfretti. "Seni kim ister ki zaten?"

Jenny onu istemiştir. Birden aklına gelen bu düşünce neredeyse nefesini kesecek ve sikiinin şortunun içinde kabarmasına neden olacaktı. O kadar uzun zamandır arzuya yakın bir şey hissetmemiştir ki, yaşlı adamın hâlâ çalışıp çalışmadığını merak etti.

Bugün her şeyin mükemmel işlediğini keşfetmiştir ve Tanrı yardımcısı olsun, ama ondan daha fazlasını istiyordu.

Deniz fenerine dönmek için iyi bir nedeni yoktu ama dönmemek için de iyi bir neden düşünemiyordu. Garaj yolundan ayrılıp ana yola çıktı. Güneydoğu Işığı'nın tersi yönde. Altındaki motorun gürültüsü ve saçlarına dolan havanın acelesi kaskı evde bıraktığına memnun oldu. DC'de bisiklete hiç kasksız binmemiş olsa da, burada kaskla nadiren uğraşıyordu. Belki bu aptalcaydı ama Burada, başka hiçbir yerde olmadığı kadar güvendeydi.

Ve hava kask için çok sıcaktı. Kayalıklara doğru sürdü ve kasabaya geri döndü, adanın etrafında iki tam tur atarak Güneydoğu Işığı'nın yanından iki kez geçti. Üçüncü turda motosikleti toprak alana çevirdi.

Işığa giden yola girdi ve bisikleti kilitli kapının etrafına sürdü. Bunu yaparken, motorun gürültüsünün onu kendisine bir şey fırlatacak kadar kızdırıp kızdırmayacağını merak etti.

Onun öfkesini ve sırtına değen domatesin sıçramasını hatırlayarak kıkırdadı. Bu kesinlikle bir ilkti. Daha önce hiçbir kadını ona bir şeyler fırlatacak kadar kızdırmamıştı ama aynı zamanda bir kadına karşı hiç bu kadar spontane davranmamıştı. Çok az tanıdığı bir kadını en son üniversitede öpmüş olmalıydı ama bu sayılmazdı, değil mi?

Hâlâ bu soruyu düşünürken, karanlık ve gece için mühürlenmiş olan deniz fenerinin dışında kükreyerek durdu. Tek ışık, her yere sarı bir parıltı veren dolunay tarafından sağlanıyordu.

Harika... Aynı kadını iki kez uyandırdığı için bir günlük ödül alacak mıydı? Motosikleti geri çevirip oradan uzaklaşmak üzereydi ki bir hareketlilik sesi duydu yukarıya bakmasını sağladı.

Başını pencereden çıkarıp ona baktı. "Sakin bana seni yine uyandırdığımı söyleme."

"Tamam, yapmayacağım. Burada ne yapıyorsun?"

Orada ne işi vardı? Alex'in hiçbir fikri yoktu. Şey, o vardı
Bir fikir... "Ben yüzmeye gidiyorum. Gelmek ister misin?"

"Şimdi mi?"

"Şimdi ne var?" "Hava
karanlık."

"Yani?"

"O şeye kasksız mı biniyorsun?" "Evet. Ne olmuş
yani?"

"Bu biraz aptalca ve karanlıkta yüzmek de öyle." "Kask için
çok sıcak ve karanlıkta yüzmenin
aptalca mı?"

"Herkes."

"Benimle kavga mı edeceksin yoksa
yüzmeye mi gideceksin?" "İkisini de
yapabilir miyim?"

Alex onun şımarık cevabına gülümsedi. "Elbette, keyfine
bak ve hazır başlamışken birkaç havlu kap."

"Bana bir dakika ver."

"Bütün gece benim." Tabii, diye düşündü. Bütün gece
uyuyabilirim, şu anda yapmam gereken de bu. Ama
Jenny dışarı çıktığında aklında uyku yoktu.

Birkaç dakika sonra, kısa bir elbise ve parmak arası terlik
giymiş ve iki plaj havlusu taşımaktaydı. Boynuna
bağladığı mayosunu görebiliyordu ve bir anda bikini olup
olmadığıyla ilgilenmeye başladı.

Eğer cennette bir Tanrı varsa, lütfen bikini olsun. Not:
Bana bir tane borçlusun.

Bisiklete korkuyla baktı. "Bu yüzme nerede
gerçekleşecek?"

"İşte." Sol bacağını bisikletin üzerinden salladı ve ayağa
kalktı,

onu cüceleştiriyordu. Ondaki bir adım önde olduğunu daha
önce nasıl fark etmemişti? Muhtemelen dilini kızın boğazına
sokmakla meşgul olduğu için boy gibi önemsiz şeylere
dikkat edememişti. "Gel bakalım." Elini tutarak onu deniz
fenerinin etrafından dolaştırdı ve aşağıdaki kuma inen
merdivenlere götürdü.

"Geceleri orada yüzmenin güvenli olduğunu sanmıyorum," dedi geri çekilerek. "Kayalar falan var."

"Her zaman güvenli olanı mı yaparsın?" "Evet. Sen yapmaz mısın?"

"Her zaman değil. Güvenli olmak sıkıcıdır."

Görünüşe göre buna söyleyecek bir şeyi yoktu ve Alex bunu, onun yanında karanlıkta güvende olup olmadığını düşündüğü şeklinde yorumladı. Ay ışığının yardımıyla merdivenlerden indiler ve Alex'in ayakkabılarını çıkarıp onun da aynısını yapmasını beklediği kuma indiler. Suyun kenarında, gömleğini çıkarmak için onun elini bıraktı ve sonra elbisesini başının üzerine çekmesini bekledi,

Pembe bir bikini gibi görünen bir şey ortaya çıkardı.

Teşekkürler Tanrım. Neredeyse ödedik.

Havluları kumun üzerine serdi ve ona bir el uzattı. "Hazır mısın?"

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Ya bir akıntıya falan kapılırsak? Kimse nerede olduğumuzu bile bilmiyor."

"Bunu eğlenceli kılan da bu. Sen, ben, ay ve deniz."

"Pekala, Dr. Seuss."

Ona sırtını döndü ve omzunun üzerinden baktı. "Atla baba. Seni güvende tutacağım."

Güldü - sertçe - ve sonra onun teklifini kabul edip sırtına tırmanarak onu şaşırttı ve

Kollarını onun boynuna doladı. "Beni bırakma." "Aklımdan bile geçmezdi." Neden onu bıraksın ki?

Kalçalarını kaburgalarına bastırmak bu kadar iyi hissettirirken ona ne yapmıştı? Kollarını bacaklarının altına bağlayarak suya doğru yürüdü ve onları yavaşça suya soktu.

Kıyıya yakındı çünkü gece yüzmenin riskleri konusunda tamamen aptal değildi.

"Ahhh, bu iyi hissettiriyor," dedi soğuk su üzerlerinden geçerken.

Bu onun hayal gücü müydü yoksa kadın onu daha sıkı mı tutuyordu?

Hayır, kesinlikle onun hayal gücü değil. "Kesinlikle öyle. Bugün yanacağımı sanıyordum."

"Bu sıcakta bütün gün dışarıda kalmakla başa çıkamam."

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap." Arabayı kaldırırken sıkıca tuttu.

Dalgaların nazik yuvarlanışının üzerinde. Adanın güney tarafında su hiç olmadığı kadar sakindi, gece yüzmek için mükemmel koşullar vardı. "Hemen geri döneceğime söz veririm bir saniyeliğine bırakabilir miyim?"

"Elbette." Onu sıkı sıkı tutmayı bıraktı ve sırtından aşağı kaydı.

Alex onu bırakmadan önce ayağa kalkmasını bekledi ve arkasını dönüp ona baktı. "Bu daha iyi." Onu kollarının arasına aldı ve bacaklarını kalçalarına doladı. "Çok, çok daha iyi."

Kolları onun boynuna dolanarak, ona bir enerji aşıladı. Garip bir rahatlık hissi... Onun hakkında adı ve yaşadığı yer dışında hiçbir şey bilmediği düşünülürse, bu tuhaftı. Belki de bu rahatlık anonimlikten ve bu son fasıl ne kadar sürerse sürsün sıkıntılarını geride bırakmanın verdiği rahatlamadan kaynaklanıyordu.

"Ben gittikten sonra bu sabah olanları düşündün mü?"

"Hiç de değil. Ya sen?"

"Hayır. Sadece ofiste başka bir gün. Kadın müşterilerim ben etraftayken kendilerini tutamazlar."

Jenny kahkahalarla güldü, bu da onu memnun etti. Amacı da buydu zaten. "Ne de olsa onlar sadece insan."

"Değil mi? Ben de öyle diyorum. Gerçi daha önce hiçbiri bana bir şey fırlatmamıştı."

"Bunun için özür dilemeyi reddediyorum. Beni bu saatte uyandırdın!"

Alex onun öfkesine gülümsedi. Bu kadar konuşma yeter, diye karar verdi, başını eğdi ve onu öpmek için yavaşça yaklaştı.

İlk başta dudaklarını onunkilerin üzerine koyarak ne yapacağını görmek için bekledi. Eskisi gibi olacak mıydı, tutku

Aralarında kuru çalıları bulan ateş gibi alevlendi mi, yoksa bu sefer daha yavaş mı kaynayacaktı?

Kızın dili alt dudağına değdiğinde cevabını çabucak aldı ve inlemesine ve onu kendine daha sıkı çekmesine neden olan zincirleme bir reaksiyon başlattı. Kolları boynunu kavradı ve göğüsleri göğsüne yaslandı.

Bütün bu olanlar delilikti ve Lisedeyken kızların durmadan ona asıldığı zamanlardan beri böyle bir şey yaşamamıştı. Arada bir, kısa süreliğine de olsa onlardan birinin kendisini yakalamasına izin veriyordu ama onlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi her zaman biliyordu. Kendi kendine bunun delilik olduğunu söylerken bile, onun arka tarafını kavradı ve sıktı.

Alex kendini o ana kaptırmış, onun dudaklarının tatlı tadının ve vücudunun kıvrımlarının kendisini tüm sıkıntılarından ve endişelerinden uzaklaştırmasına izin veriyordu. Eli yüzündeydi

Sakinleşmekten başka bir şey hissetmese bile onu yatıştırdı ve sakinleştirdi. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Öpüşmeyi kesmeden, kızın poposunu sıkıca tutmaya devam etti ve onları kıyıya götürmek için ayağına kalktı.

Bölüm 4

Aklımı tamamen kaybettim, diye düşündü Jenny Alex'in kaslı omuzlarına sarılırken. Akıl sağlığını sorgulasa bile, onu göndermeyeceğini biliyordu. Alex'in Adam sopa üzerinde seks gibiydi ve hayatında ilk kez onu tanımıyor olmasının bir önemi yoktu. Yaşadığı korkunç trajediyi bilmeyen, merhaba kelimesinden itibaren ona acımayan biri tarafından kucaklanmanın ve öpülmenin verdiği his dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ve bu durum hoşuna gitmişti.

Sudan çıktıklarında, ağır ve boğucu hava sadece erotik olarak yüklü atmosfere eklendi. Ve onları havluların üzerine bıraktığında, Jenny kaslarını hissetti Ellerin altında şişkinleşti ve gerildi. Öpücüğün ritmini hiç kaçırmadı, açığı derinleştirmek için başını çevirdi. Dil onu kızdırıyor, baştan çıkarıyor ve hayatı boyunca sadık kaldığı değerleri unutturuyordu.

Güçlü, seksi, kendinden emin bir adam tarafından tutulmak, değerler ya da gelecekteki geziler hakkında düşünmek için çok iyi hissettiriyordu. tımarhane. O köprüye geldiğinde geçecekti. Bu arada, onun koruyucu tavrının tadını çıkarıyordu. Onu tutuşu, şehvetli öpüşü, dilinin baştan çıkarıcı darbeleri, ki bunlar asla çok fazla değil, tam kıvamındaydı.

Ama birdenbire ona yakın olmak yetmemeye başladı. Onu öpmek ve ona dokunmak yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu. Sırt üstü kayarak onu çekti ve üzerine çıkması için cesaretlendirdi. O kadar uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştı ki, doğru sinyalleri göndermek için vücudunu nasıl kullanacağını neredeyse unutmuştu.

Jenny, ipucunu anlamasını umarak bacağını onun kalçalarına doladı.

O yaptı ve zevk kadının içine doldu. Neredeyse kendi isteğiyle, bacakları onu kucaklamak için ayrıldı. Göğsünden yükselen inilti, sadece Kan dolaşımını hızlandıran ateşli bir arzu. Ve

Sonra kalçalarını oynattı ve ereksiyonunun sert çıkıntısını ona doğru itti, içine çarpan arzu yumruğuyla çığlık atmasına neden oldu.

Alex öpücüğü keserek dikkatini onun boynuna yöneltti, Kulağından boğazına ve köprücük kemiği boyunca öptü. Boynunun arkasında bikini üstünü sabitleyen yayı çekti. "Yapabilir miyim?" diye sordu hoyratça.

"Hayır" kelimesi dilinin ucuna kadar geldi ama söylemeye cesaret edemedi. Kendini hiçbir şey söylemeye zorlayamadı, bu yüzden sadece başını salladı ve sonra üstünü gergin göğüslerinden uzaklaştırırken nefesini tuttu. Ilık esinti göğüs uçlarını dayanılmaz bir şekilde sıkarken, uzun bir süre sadece ortaya çıkardığı şeye baktı.

Jenny onun altında kıvranıyor, bir tür rahatlama arıyordu.

"Sakin ol," diye fısıldadı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Söylemesi için mükemmel bir şeydi. Zaman sınırı yoktu, ikisini de bekleyen kimse yoktu.

Başını onun göğsünün üzerine eğdi. "Bekle."

Adamın alnı kadının göğüs kafesine indi. "Neyin var?" "Evli falan değilsin, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Başka biri olsaydı burada seninle bunu yapıyor olmazdım. Peki ya sen?"

"Evli değilim. Ya da başka bir şey."

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre, yaptığımız işe geri dönebilir miyiz?"

Yaptıkları işe geri dönmekten başka bir şey istemese de - çünkü işler daha da ilginçleşmek üzereydi- bir şeyi açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissetti. "Bu tam olarak doğru değil."

"Hangi kısmı?"

"Ya da herhangi bir şey" kısmı. Birileriyle çıkıyorum. Bazılarıyla. Orada burada. Ciddi bir şey değil ama."

"Harika. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Devam etmek için yeşil ışık yanıyor mu?" Konuşurken dudakları kızın tepesinde ateşten bir iz bıraktı.

göğüsler.

"Bir şey daha var."

Derin iç çekişi bir dünya hayal kırıklığını yansıtıyordu.

"Dinliyorum."

Bunu söylemekten neredeyse korkuyordu çünkü onun gitmesini istemiyordu. En azından henüz değil. "Seninle seks yapmayacağım."

"Seninle seks yapmak istediğimi kim söyledi?"

Jenny kalçalarını bir inç kadar kaldırdı, seksini onun zorlanan horozuyla doğrudan temas ettirdi ve ondan işkence edilmiş bir tıslama çekti. "Sen yaptın."

Adamın sert kıkırdaması onu gülümsetti. "Sanırım öyle, ve ben

Sanırım beni yola getirmeseydin bir sayı denemesi yapabilirdim. Ama şimdilik," dedi, göğüslerinin arasındaki vadiye doğru öpücükler göndererek, "bu benim için fazlasıyla yeterli."

Jenny bunun onun için yeterli olup olmayacağını merak etti ve masadan kaçtığı için kendini azarladı. Keşke sabah kendisinden nefret edeceğinden bu kadar emin olmasaydı...

Dudakları meme ucunun etrafında kapandığında, hayır dediği için sabah kendinden nefret edeceğinden oldukça emin oldu.

Uzun saçlarını avuçladı, o yalayıp emerken ve ısırırken can havliyle tutundu. Yüce Tanrım, dişlerinin hassas etini sıkıştırmasının acısı

neredeyse onu bitiriyordu. Kız ölene kadar devam etti. zevkten neredeyse sayıklıyordu ve sonra dikkatini diğer tarafa kaydırdı.

Saçlarını sıkıca tutuşu canını yakıyor olmalıydı ama hiçbir şey söylemedi ve Jenny de bırakmaya cesaret edemedi. Jenny gözlerini açıp yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken Ağzının sıcak işkencesine daha da yaklaşmak isteyerek sırtını kamburlaştırdı.

Aniden durdu, başı tekrar kadının göğsüne düştü.

"Neyin var?" Jenny onun nefes alışının ve dalgaların kıyıya vuruşunun ağır sesine kulak verdi.

"Durmamı ister misin?" "Pek değil."

"Yani seni buradan öpsem sorun olur mu?" Dudakları kadının karnına kondu ve teninin titremesine neden oldu.

"Mmm."

"Buraya ne dersin?" diye sordu, alçalarak.

"Bu da iyi." Bunu yapmasına izin vermeyeceğim, değil mi?

Görünüşe göre öyleyim. Aman Tanrım, bu çılgınlığa bir son vermeliyim. Olan bu. Tamamen delilik.

Alex kalçalarındaki fiyonkları çözdü ve mayosunun alt kısmı düşerek onu ay ışığında tamamen çıplak bıraktı.

"Gansett Adası'nda bu yasal mı?" Jenny mırıldandı.

Alex güldü ve bacaklarının arasına yerleşirken onun karnını öpmeye devam etti. "Gerçekten umurunda mı?"

"Ben bunu yapmam." "Neyi yapmıyorsun?"

"Bu. Çok az tanıdığım ya da yeni tanıştığım erkeklerle ya da herhangi biriyle."

"Çok yazık. Neden olmasın?"

"Bu çok uzun bir hikaye ve burası ne yeri ne de zamanı."

"Uzun hikayeni bir ara dinlemek isterim ama yeri ve zamanı konusunda haklısın. Şu anda aklımda başka şeyler var."

"Yapamam." Ama bu sözleri söylerken bile adamın saçlarını sıkıca kavradı. Onu kendine yaklaştırmayı mı yoksa uzaklaştırmayı mı planladığından emin değildi.

"Evet, yapabilirsin." Adamın bıyıklarının kadının karnına sürtünmesi onu yalancı durumuna düşürürken, kadın adama doğru eğilerek daha da yaklaşmaya çalıştı.

Vücudunu öperek aşağıya doğru inerken gideceği yerin tamamen farkında olan Jenny, hâlâ yapabiliyorken onu durdurması gerektiğini biliyordu. Toby öldüğünden beri birkaç kez seks yapmıştı ama buna asla izin vermemişti. Sevmediği bir adamla yapmak için fazla samimi bir eylem gibi görünüyordu. Öyleyse neden Alex'in geniş omuzlarının bacaklarını ayırmasına ya da onun büyük, sert

Onu istediği şekilde konumlandırmak için elleriyle poposunu mu kavrayacaktı?

Uzun bir süre boyunca, sanki ona gerçekten hayır demesi için son bir şans veriyormuş gibi sadece bekledi. Kadın hayır demedi. Hiçbir şey söylemedi, çünkü beyni çalışmayı reddetti

düzgün bir şekilde. Dilini kıvrımlarına bastırduğunda, kadın acele etmesi için ona yalvarmanın eşiğine gelmişti.

Toby bu işte iyiydi. Alex de öyleydi. Yaladı, emdi ve ısırdı... Tanrım... Ve sonra iki parmağını

içine girdi ve sertçe boşaldı, bacakları şiddetle titriyordu.

Adam geri çekildi ama sadece bir saniyeliğine, sanki hayatının en güçlü orgazmlarından birini yaşamamış gibi her şeye yeniden başlayarak daha fazlası için geri döndü. Akli başında olsa, adamın bu karşılaşmayı tamamen kumsuz tutmayı nasıl başardığını merak ederdi ama adam bunu Şimdiye kadar her şeyi sorunsuz yaptığı gibi.

"Bir tane daha istiyorum," dedi o hışırtılı sesiyle.

"Yapamam."

"Bunu daha önce de söylemiştin ve söyledin." Parmaklarını kadının derinliklerine doğru bükte ve yanıldığını kanıtlamak için başını eğdi.

Genellikle birinciden sonra ikinciye geçemeyecek kadar hassaslaşırdı, ama adam hassasiyeti aştı ve onu beş dakikadan kısa bir süre sonra tekrar geliyor. Tam bir çılgınlık.

Görünüşe göre, kendisinden ve yaptığı işten memnun olan Alex, parmaklarını onun içine derinlemesine yerleştirirken vücudunda gezindi. Sol meme ucunu sertçe emerek onu inletti, ardından ağzına doğru devam etti ve dilinin derin darbeleriyle onu öptü.

"Çok ateşlisin." Dudaklarına karşı söylediği kaba sözler her tarafının karıncalanmasına neden oldu. "Mmm," diye fısıldadı, parmaklarını bacaklarının arasındaki nem selinde gezdirerek, "biri kirli konuşmayı seviyor. Bir dahaki sefere bunu hatırlamam gerekecek."

Bir dahaki sefere.

Bu iki kelime sonunda onu baştan çıkardığı cinsel sersemlikten kurtardı. Adamın omuzlarını itti,

Onu hemen üzerinden atmak istiyordu. Doğal olarak, onu yerinden çıkarma çabalarına direndi ve sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi, hâlâ içinde olduğunu hatırlatmak için parmaklarını esnetti. "Lütfen. Dur."

Adam hemen parmaklarını kadının bacaklarının arasından çekti ve sırt üstü yuvarlandı. Bu şekilde, yan yana durdular, ağır gece havası üzerlerine çökerken zor nefes aldılar.

Jenny'nin bacakları titremeye devam ederken, çekirdeği iki kavurucu orgazmın artçı etkileriyle titreşti. Gözleri dökmeyi reddettiği gözyaşlarıyla yandı. Otuz yedi yaşındaydı ve daha önce buna yakın bir şey bile yapmamıştı. Utanması için hiçbir neden yoktu ama yine de... Bir şekilde tam olarak böyle hissediyordu.

"İyi misin?"

Gidip ona iyi davranması gerekiyordu, ki bu onu daha da kötü hissettiriyordu. "Ben iyiyim."

"Sorun nedir?" Alex ona bakabilmek için bir dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Hiçbir şey."

"Pişmanlık duyuyor musun?" "Şey, evet. Duh."

"Neden? Biz yanlış bir şey yapmadık ki."

"Birbirimizi çok az tanıyoruz ve From Here to Eternity filminden bir sahne gibi kumsalda yuvarlanıyoruz."

Yumuşak kıkırdaması, yaptığı diğer her lanet şey kadar seksi idi. Adam gerçekten de yürüyen, konuşan bir seks örneği idi.

Jenny doğrulup koluyla göğüslerini kapatarak karanlıkta bikini üstünü ya da altını aradı, Tercihen ikisi de.

"Şu anda işler benim için biraz karışık," dedi, "ve benim hakkımda adımdan ve ne iş yaptığımdan başka bir şey bilmemen hoşuma gidiyor. Ama gerçekten bilmek istiyorsan sana soyadımı söyleyebilirim."

"Hayır." Jenny bir saniye bile düşünmeden kelime ağzından çıkmıştı. "Eğer bana soyadını söylersen, yarın arkadaşlarımı arayıp senin hakkında her şeyi öğrenmeye kalkışırım. Ve bu her şeyi mahveder. Sen benim için Alex Lawnmower'sın."

Gülerek, "Tamam, Jenny Lighthouse, ama benim hakkımda zaten bildiğin bir şey daha var," dedi.

"O da ne?"

Onu öperken çıplak göğsünü avuçladı. "Senin için yanıyorum ve daha fazlasını istiyorum."

Onu ve elini iterken başını salladı. uzakta. "Artık yok. Bu bir kerelik bir delilik anıydı, bir daha asla tekrarlanmayacak."

"Bana bunu bir daha asla yapamayacağımızı söylersen yaşama isteğimi elimden alırsın."

"Ölmekle ilgili şaka yapma. En azından benimle."

"Neden yapmayayım?"

Dudağını ısırды ve başını salladı. Ona neden olmadığını söylemek her şeyi değiştirecekti. "İşlerin yolunda gittiğini söylediğinde

Bir kadın yüzünden demek istemiyorsunuz, değil mi?" "Evet, ama kastettiğiniz anlamda değil. Bu aile meselesi, aile meselesi değil.

romantik şeyler."

Onun kötü bir ilişkiden ya da daha kötüsü kötü bir evlilikten kaçmadığını bilmek garip bir şekilde rahatlatmıştı Jenny üstünü buldu ve boynuna bağladı.

Diğer parçayı bağlayan parmaklarının sırtına değmesi tüylerini diken diken etti ve göğüs uçlarının ilgiyle gerilmesine neden oldu. Eğilin kızlar. Parti sona erdi.

Dudakları omzuna yumuşak bir şekilde değiyor, ona farklı biri olmayı diletliyordu.

ateşli bir adamla iyi vakit geçirmek ve ertesi gün bunun için kendinden nefret etmemek. "Onu çıkarmak, tekrar takmaktan daha eğlenceliydi."

Jenny karanlığın içinde gülümsedi. Tatlı, komik ve seksiydi ve hazır olduğundan çok daha fazlasıydı. O yakın zamanda biriyle çıkmaya karar verdim. Etrafta yuvarlanıp

Daha o sabah tanıştığı bir adamla sahilde çıplak soyunmak konfor alanının çok dışındaydı.

Mayosunun diğer yarısını bulmasına yardım etti, o giyinirken sırtını ona dönmedi, havluları silkeledi ve onu deniz fenerine kadar geçirdi. ona tekrar dokunmak.

Jenny ellerini kendine sakladığı için rahatladığından mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradığından emin değildi. Kapıda ona döndü, adamın etkileyici yüzü projektörle aydınlatılmıştı. "Sanırım çimleri tekrar kestiğinde görüşürüz."

Kendinden emin gülümsemesi onu tedirgin etti. "Eğer daha önce değilse."

"Alex, gerçekten, bu tür şeyler için iyi bir yerde değilim."
_"

Onu tamamen yalancı çıkararak derin bir öpücükle susturdu. "Görüşürüz, Jenny

Deniz Feneri." Adam onu öyle aniden bıraktı ki, adam havluları ona uzatırken kadın kendini sabitlemek için kapıya uzanmak zorunda kaldı.

Adam motosikleti çalıştırıp bir toz bulutu içinde uzaklaşırken Jenny kapının kolunu tuttu. Annesi Jenny ve kız kardeşlerini her zaman motosiklet tercih eden erkeklere karşı dikkatli olmaları konusunda uyarmıştı. Alex tam da annesinin endişelendiği türden bir adamdı - biraz pervasız, biraz şeytani ve bir sürü bela.

Jenny annesinin tavsiyesine uymayı ve ondan çok ama çok uzak durmayı planlıyordu.

Uzun ve duygusal günün sonunda Maddie tamamen tükenmişti ve henüz hamile bile değilken hamile olmamayı bu kadar büyüttüğü için kendini bir pislik gibi hissediyordu.

hamile kalmak istiyordu.

Syd'in evinde geçirdiği sinir krizini hatırlayınca irkildi. Sanki arkadaşının önünde istenmeyen bir hamileliğin yasını tutmaya hakkı varmış gibi.

Bir kazada iki çocuğunu kaybettikten sonra hamile kalmak için muazzam çaba sarf etti. "Sen çok iyi bir arkadaşsın," diye mırıldandı karanlığa.

Çocukları yatağa gitmeyi reddetmişlerdi ve Mac, onun kendini tamamen kaybetmek üzere olduğunu hissederek, onları yatağa yatırırken onu bir kadeh şarapla dışarı göndermişti.

Uzakta okyanusa bakan güvertede sallanırken, şükredecek o kadar çok şeyim var ki, diye düşündü. İnanılmaz derecede zeki ve güzel iki çocuk, ne zaman dinlenmeye ihtiyacı olduğunu anlayabilecek kadar ona uyum sağlamış harika kocası, güzel bir ev, annesiyle kız kardeşi yakınlarda ve onları seven erkeklerle mutlu bir şekilde yerleşmişler, sevimli yeğeni Ashleigh, sevmeye başlayacağı müstakbel üvey babası, harika kayınvalidesi ve sahip olmayı hayal ederdim.

Hayatında bu kadar mutluluk varken, yanlış alarm hamileliği gibi aptalca bir şey yüzünden bu kadar yıkılmaya ne hakkı vardı?

"Böyle hissetmeye hiç hakkın yok. Hem de hiç."

"Kendi kendine mi konuşuyorsun, aşkım?" Mac güvertede ona katılırken sordu, üzerinde sadece zarif kaslı göğsünü tümüyle gözler önüne seren düşük bel bir pijama pantolon vardı.

Maddie o mükemmel erkek göğsüne uzun, aç bir bakış attı ve onu minnettarlık listesine ekledi. O göğüs ve ona sahip olan adam tamamen onundu ve o en iyisiydi. inanılmaz şeylerle dolu bir hayatta. "Bugün dertlerimi dinlemek isteyen tek kişi benim."

"Her gün dertlerini dinlemek istiyorum. Seni bu kadar yaralayan ve ağlatan şeyin ne olduğunu bana söyleyecek misin?"

"Bu çok aptalca ve bugün Syd'in başına bu kadar şey gelmişken ona bağırp çağırdığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ben bir aptalım ve kötü bir arkadaşım."

"Madeline... Böyle bir şey söyleyerek beni kızdıracaksın. Yatak istirahatindeyken Joe ve Janey için haftada en az iki kez yemek pişiren kimdi? Kim Joe ve Janey için

Laura bu kadar hastayken Holden'a yardım etmesi için mi? Kim?

Luke ve Syd anakaradayken Buddy'nin bakımına kim yardım etti? Ashleigh'e annesi kadar sahip çıkan kim var? Hadi ama. Sen harika bir arkadaş, abla, teyze, yenge ve kuzensin."

Onu kaldırıp sandalyesine oturttu ve kollarını ona dolayarak kucağına oturttu. Boynunu okşayarak, "Sen harika bir eş ve annesin. Tüm asi ekibimizi bir arada tutan tutkal sensin ve bunu herkes biliyor."

Onunla ve ona duyduğu her şeyi tüketen sevgiyle çevrili olan Maddie sonunda en derin üzüntüsünü itiraf edebildi. "Görünüşe göre sahip olamayacağımız o bebeği istiyordum."

"Yaptığını biliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, ben de yaptım."

Başını onun omzundan kaldırdı. "Sen mi yaptın? Gerçekten mi?" "Nasıl olur da ikimiz gibi bir tane daha istemem?

zaten var mı? O kadar harikalar ki, kargaşanın ortasında bir tane daha olsa ne olur?"

"Bu konuda kızgın olduğumu sanıyordum."

"En başta benim hatam olduğu halde neden kızayım ki? Sen sarhoştun, ben ayıktım ve prezervatifi unutmuştum. Herhangi bir şey için kızmaya ne hakkım vardı?"

"Yine de... İstedığinin bu olduğunu düşünmemiştim."

"Bu ada ve çılgın hamilelikler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, özellikle de Janey ve P.J. ile olanlardan sonra. Aslında

başka bir bebek sahibi olmak mı? O kadar da değil."

Sandalye altlarında yavaşça sallandı ve etraflarındaki ağır havayı karıştırdı. "Lanet olsun, çok sıcak."

"Çok sıcak. En ufak bir esinti bile yok."

"Birkaç gün daha dayanması gerekiyor," dedi Mac.

"Merkezi hava için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Düşünüyordum da, odamızdaki klimayı kapatıp sıcak hava dalgasında terli terli seks yapmalıyız."

Maddie saatler sonra ilk kez güldü. "Bunu istemeyi sana bırakıyorum."

"Hadi ama. Sen de istediğini biliyorsun. Aylık meselesini halledebiliriz."

"Aylık şey geldiği gibi gitti." "Bekle... yani sadece bir gün mü sürdü?"

"Daha az aslında."

"Aşağıda olup bitenlere aşırı takıntılı olduğumu düşünmeni istemem, ama genellikle bundan çok daha uzun sürmez mi?"

"Evet. Muhtemelen sıcaktan ya da başka bir şeyden." "Ya da başka bir şey."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ya gerçekten hamileyseniz ve bir günlük regl yanlışı alarmsa?"

Bu olasılık Maddie'nin kalbine bir şimşek gibi çaktı. "Böyle bir şey olmaz. Olur mu?"

"Bir çubuğa işemenin zamanı gelmiş olabilir, aşkım."

Birdenbire, gözyaşları kontrol altına alınamayan bir sel halinde yanaklarından aşağı akmaya başladı.

"Hmmm, durmadan ağlamak, duygusal iniş çıkışlar..."

Mac onun göğsünü avuçladı ve basit bir okşayışla neredeyse şok edici bir hisle irkilmesine neden oldu.

"Hassas göğüsler... Dedektif değilim ama bu işaretlere daha önce bir kez tanık olmuş olabilirim."

"Beni umutlandırma. İki gün içinde iki kez hamile kalmamaya dayanamam."

"Yarın bir test satın alacağız ve bir cevap alacağız."

Boynunu ve çenesini öptü, dudaklarına doğru bir iz bıraktı. "Madem

Bu ikilemi çözmek için bu gece yapabileceğimiz hiçbir şey yok, sıcak hava dalgası eşliğinde terli terli seks yaparak aklını dağıtmaya ne dersin?"

"Tüm bu süre boyunca ağlamamı umursamadığın sürece bu yardımcı olabilir."

"Zevkten ağladığın sürece, birkaç damla gözyaşı benim için sorun değil." Onu öptü ve ayağa kalkması için poposunu okşadı. "Burada kal. Hemen döneceğim."

O gittiğinde Maddie parmaklıklara yaslandı, Mac'in önerdiği olasılığı düşünürken bahçeye bakıyordu. Adetinin sadece bir gün sürmesi, üstelik tam bir gün bile sürmemesi tuhaftı.

Mac elindeki bebek telsiziyle geri döndü ve telsizi güverte setinin bir parçası olan tik masalardan birinin üzerine yerleştirdi. Sonra da bebek telsizlerinden ikisinin pedlerini çıkarmaya koyuldu.

şezlonglar. Onları güverteye koydu ve elini ona uzattı.

"Burası mı?"

"Tam burası."

Derme çatma yatağın üzerinde ona sokuldu ve başını onun uzanmış koluna yasladı.

"Seni herhangi bir konuda üzgün görmekten nefret ediyorum," dedi. "Özür dilerim. Çılgınca davranıyorum ve bunun farkındayım-"

Onu derin bir şekilde öptü ve endişeleri kadar sözlerini de susturdu. "Sen deli değilsin. Çok tatlısın ve seni seviyorum."

"Bana iyi davranma, yoksa yine ağlamaya başlayacağım."

"İyi o zaman. Sen bir şirret ve cadalozsun ama ben seni hala seviyorum."

Gözleri yaşarırken bile güldü. "Böyle muhteşem bir kocayı nasıl buldum?"

"Çok, çok, çok şanslıydın." "Evet, şanslıydım."

"İkimiz de öyleydik. Ve sana ne diyeceğim, eğer hamile olmadığın ortaya çıkarsa, gelecek ay tekrar deneyeceğiz." Konuşurken kadının tişörtünü, külotunu ve kendi külotunu çıkardı.

Pijama pantolonu.

"Bunu bir daha asla yaşamak istemediğini sanıyordum."

"Seni bir daha asla acı içinde görmek istemiyorum.

Tehlike. İtiraz ettiğim kısım bu. Bebeğe değil. Bu sefer işleri farklı yapacağız. Sen doğmadan çok önce olmamız gereken yerde olduğumuzdan emin olalım ki drama."

"Beş yaşın altında üç çocuğa sahip olmanın nasıl bir şey

olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Beş yaşın altında iki çocuğa sahip olmaktan daha mı kötü?" "Çok daha kötü olduğumu duymuştum."

"Adam adama savunmadan alan savunmasına geçiyorsunuz." "Ha?"

"Pardon, basketbol şakası. Temel olarak, sayıca bizden üstün olacakları anlamına geliyor."

"Evet, olacaklar. Peki ya hepsi aynı anda ergen olduklarında? O nasıl olacak?"

"Burada benimle olacak mısın?" Mac sordu.

"Başka nerede olabilirim ki?"

"O zaman hayatımızın geri kalanı kadar harika olacak. Her şey yolunda, tatlım. Birbirimize sahip olduğumuz sürece bizi yenemezler." Konuşurken, onları onun arkasında olacak şekilde ayarladı, kolu belinin etrafında güvendeydi ve horozu kışına yaslandı.

Maddie kıpırdanarak ona yaklaşmaya çalıştı, bu pozisyon onun için yeni ve yabancıydı.

"Burası terlemeye başladı," dedi ona doğru kayarken, tenlerindeki hafif parlaklık hareketine yardımcı oluyordu.

"Mac... Acele et."

"Bu gece hiç acelem yok."

Boğucu sıcak, onun yakınlığı, ereksiyonunun kayganlığı ve dışarıda sevişmenin erotik heyecanının birleşimi, Maddie'yi daha o bitirmeden bitirmeye zorladı. hatta ona dokundu. Elini karnının üzerinde düzleştirdi ve bacağını onunkilerin arasında gezdirdi. Eli karnından kayarak göğüsleriyle oynadı, meme uçlarını cimcikledi ve onu ateşledi.

Göğüsleri o kadar hassastı ki, neredeyse oraya dokunmayı bırakması için yalvaracaktı, ama o devam etti, elini Adamın siki onu arkadan dürttüğünde elini aşağıya indirip tümseğini kavradı. Maddie salon minderinin köşesini kavradı, adam ona yeterince yakın olmayan küçük artışlarla girerken tutunacak bir şey arıyordu.

"Sakin ol, tatlım. Bana karşı rahatla."

"Çok sıcak," dedi, aldığı her nefeste sıcak hava onu içten içe ısıtırken inledi.

"Evet, öylesin."

Daha fazlası için can atarak poposunu geriye doğru itti. "Havanın sıcak olduğunu kastetmiştim."

"O da var."

Kadın ne kadar geri iterse itsin, kalçasındaki eli adamın tam içinde sıkışıp kalmasını sağladı. Ve sonra parmakları, birleştikleri yerin üstündeki nemlilikten kayarak, onu serbest bırakmaya doğru alay etti ve ikna etti. O sıg itişler ve parmaklarının küçük dairesel hareketlerinin bir kombinasyonu ile onu çılgına çevirdi.

Adam yüzüstü yatana ve adam onun üstüne çıkana kadar onları sola doğru yuvarladığında kadın yalvarmanın eşiğindeydi,

Şimdi derin itişler ve onu hızla cennete götüren ısrarcı parmaklarla içine dalıyordu.

Adam kadının üzerine yığıldı, ikisi de terliyordu. bolca ve onun içinde zonklamaya devam ederken sert nefes alıyordu.

"Ne istersen, tatlı Madeline," diye fısıldadı kulağına, nefesi Madeline'in titremesine neden oluyordu. "Sana istediğin her şeyi vereceğim."

Etrafı tamamen onunla çevriliyken memnuniyetle iç çekti. Onu nasıl daha iyi hissettireceğini her zaman biliyordu. "Sen ve ikimiz olduğumuz sürece ihtiyacım olan her şeye sahibim.

aile." Bu sözleri söylerken, hamilelik testi ne gösterirse göstereceğini, sahip olduğu nimetleri saymayı unutmamaya karar verdi.

Bölüm 5

Josh Harrelson, ses panosunu Evan McCarthy'nin Evan McCarthy için ilk şarkıyı kaydettiği stüdyoya bağlayan mikrofondan "Bu inanılmazdı," dedi.

Island Breeze etiketi altında yayınlanacak. "İşte bu, dostum."

"Emin misin?" Evan'ın güvensizlikleri hiçbir zaman yüzeyden uzakta değildi, özellikle de kendi müziği söz konusu olduğunda.

"Ab-so-freaking-lutely. Eğer bu büyük bir hit değilse, bu iş hakkında hiçbir şey bilmiyorum demektir."

"Küfür etmeyi bıraktığını sanıyordum," dedi Evan, övgü karşısında rahatlamış ve Josh'un renkli diyalogları karşısında her zamanki gibi eğlenmişti.

"Küfür olan ne söyledim ki?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu, bu da Evan'ı güldürdü.

"Hiçbir şey." Evan saatini kontrol etti. Kahretsin, saat sabahın ikisine yaklaşıyordu. "Grace bir arama ekibi göndermeden önce gitmeliyim."

"Onun için yazdığın şarkıyı duyana kadar bekle. Çok şanslı olacaksın, dostum."

Evan şu anda olduğundan daha şanslı olmayı hayal bile edemezdi, hem içten hem dıştan tanıdığı en güzel kadınla nişanlıydı, kendi işini yürütüyor ve Gansett Adası'ndaki evinde kendi plak şirketini kurmaya hazırlanıyordu. Hayat olabildiğince güzeldi ve Grace

Bugünlerde duyduğu memnuniyetin çoğunun nedeni bu.

Başarılı bir kayıt seansından sonra onu görmek, onunla birlikte olmak ve onun sarhoş edici havasını solumak istiyordu.

Uyuyor olsa bile kokuyordu. Kardeşi Mac'in eski motosikletini ona doğru sürerken, onu her şekilde elde edebileceğini düşündü. Yolun diğer tarafında bir başka motosiklet bulanık bir şekilde geçip gitti, adanın dolambaçlı yollarında yüksek hızda onu geçti. Evan sürücünün

Virajları ve dönemeçleri bilen yerel biri, yoksa yavaşlamazsa bir ağaca dolanabilirdi.

Evan'ın cep telefonu cebinde titriyordu ama Grace'in kasabada sahibi olduğu eczanenin otoparkına girip bisikleti park edene kadar orada bıraktı. dükkânın arkasındaki yerlerine çıkan merdivenlerden indi. Kot pantolonunun ön cebinden telefonunu çıkardı ve menajeri Jack Beaumont'tan gelen mesajı gördüğünde neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Jack'ten aylardır haber almamıştı, bir zamanlar umut vaat eden kayıt kariyeri iflas başvuruları karmaşası içinde patladığından ve ilk albümü bir mahkeme savaşına kilitlendiğinden beri.

Uyandın mı? Jack'in mesajı. Eğer öyleyse, beni ara. Acil.

Evan merdivenlere baktı, stüdyoda geçirdiği on altı saatin ardından Grace'le birlikte olmayı arzuluyordu ama Jack'i bu kadar önemli kılan şeyin ne olduğunu öğrenene kadar asla uyuyamayacağını biliyordu.

gecenin bir yarısı ona mesaj attı. Rehberinde Jack'in numarasını buldu ve aradı.

"Selam Evan. Gecenin bir yarısı aradığım için özür dilerim ama az önce inanılmaz bir telefon aldım ve iletişime geçmek için beklemek istemedim."

Jack'in sesindeki alışılmadık coşkulu ton, Evan'ı söyleyebileceği her şeye karşı hemen gardını almaya itti.

"Orada mısın?"

"Evet," dedi Evan. "Ben buradayım. Ne var ne yok?"

"Güvenilir kaynaklardan duyduğuma göre yargıç yarın Starlight Records davasında bazı kararlar verecekmiş. iflas davası. Kararlardan biri albümünüzle ilgili. Albümün Long Road Records tarafından satın alınmasına izin verecek."

Long Road Records, country müziğin hüküm süren kralı Buddy Longstreet'e aitti. Bir yıl önce olsa Evan bu haber için ruhunu şeytana satardı ama artık her şey farklıydı.

"Evan? Beni duydun mu?"

"Seni duydum. Sadece hazmetmeye çalışıyorum."

Grace'in hayalleri, adadaki inanılmaz yaşamları, etrafı Ailesi ve arkadaşları, kalbini ve ruhunu verdiği stüdyosu, adaya gelmeye ikna ettiği arkadaşı

Ses mühendisi, Ekim ayına kadar orada kayıt yapacak sanatçılar, bağımsız stüdyolarını büyük bir hit makinesine dönüştürme planları... Hepsi Evan'ın zihninden ileri sarılmış bir film gibi geçti.

"Mest olursun sanmıştım."

"Öyleyim. Elbette öyleyim. Sadece tüm bunların ne anlama geldiğinden emin değilim."

"Bu, Buddy Longstreet'in albümünün ve kariyerinin arkasında duracağı ve seni her zaman planladığımız gibi bir yıldıza dönüştüreceği anlamına geliyor. İstedğin bu, değil mi?"

Evan aniden inanılmaz derecede mide bulantısı hissetti. sakat bırakan sahne korkusu ona, kariyerinin bir anda sona ermesini izlemekten bu kadar rahatlamış olmasının nedenlerinden birini hatırlatmak için geri geldi. beklenmedik bir yön. "Um, ben... ah... Dinle, sabah konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Jack'in sesi şaşkındı ve haklı olarak öyleydi.

"Seninle sonra konuşuruz." Evan aramayı sonlandırdı ve en alt basamağa oturdu, zihni tahmin etmediği imalar, senaryolar ve komplikasyonlarla dolup taşıyordu. O düşünmüştü ve stüdyoyu hayata geçirmekle meşgul olduğu aylar boyunca kontrol edemediği şeyler hakkında düşünmekten vazgeçmeye çalışmıştı.

"Ev?" Grace'in seksi, uyku sesi sessizliğe nüfuz etti.

"Aşağıda mısın?"

Ayağa kalktı ve merdivenleri çıkmaya başladı. "Buradayım, bebeğim."

Ayın ışığı altında, ipek bornozunu beline daha sıkı bağlarken onun esnediğini gördü. "Bisikletin sesini duydum ama sonra sen hiç gelmedin. Bir sorun olduğunu düşündüm."

İnişte bir kolunu ona doladı ve onu kaldırdı. "Eve, senin yanına geldiğimde hiçbir sorun yok."

Şaşkınlıkla ciyaktı ve kollarını onun boynuna dolayarak sıkıca tutundu.

İçeride, kolları ve bacakları karmakarışık bir halde, onun vücudundan hâlâ sıcak olan yatağın üzerine düştüler.

Sıcaklık onu ateşledi ve zihnini onun dışında her şeyden arındırdı.

"Bu gece tamamen şarj olmuşsun." Onu sakinleştirmek için parmaklarını saçlarında gezdirdi ama tek yaptığı ateşi körüklemek oldu. Onun ruh halini çok iyi biliyordu. Genellikle sahne aldıktan ya da kayıt yaptıktan sonra adrenalini yüksek olurdu.

Bu gece, onun ve hayatına kattığı her şeyin etkisindeydi.

"Sorun sensin. Bunu bana sen yapıyorsun."

"Doğru," dedi gülerek. "Hepsi benim hatam."

Gece lambasının zayıf ışığında ona baktı, muhteşem yüzünün her ayrıntısını içti. "Seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Kaşları çatıldı. "Tabii ki biliyorum. Bunu bilmediğimden mi endişeleniyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Sadece emin olmak istedim."

Elini adamın boynuna dolayarak onu kendine doğru çekti. Dudakları onunkilerle birleştiği anda, onun dışındaki her şeyi unuttu. Sadece o vardı.

"Uyuman gerek," dedi.

Cüppesinin kemerini çekiştirdi. "Sana daha çok ihtiyacım var." "Evan..."

"Ne var tatlım?"

"Ben de seni her şeyden çok seviyorum. Hayatımızla ilgili her şeyi seviyorum."

"Ben de öyle." Ve bu hayatı tehlikeye atabilecek herhangi bir şey yapmaktan nefret ediyordu, bu bir rüyayı başka bir rüyayla değiştirmek anlamına gelse bile. Yine de şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Hele de aşkıyla geçireceği değerli bir zamanı varken.

Bir yıl önce, hayatının mükemmel olduğunu düşünmüştü. Giysilerinden kurtulup onun sıcak, davetkâr bedenine gömüldüğünde gerçek mükemmelliği bulmuştu. Ona her dokunduğunda mükemmelliğin farkına varıyordu ve onsuz bir gün bile düşünemiyordu, bırakın haftalar ya da aylar boyunca yollarda olmayı, bir önceki hayatından bir albümün tanıtımını yapmayı bile. Ondan önceki tüm yıllar sanki onun değil de başka birinin başına gelmiş gibi hissediyordu.

Omuzlarını okşadı ve boynunun dibindeki sıkı stres düğümüne odaklandı. "Çok gerginsin, Ev. Sen de mi

Tamam mı?"

"Mmm, şimdi daha iyiyim." Dünyadaki hiçbir şey Grace'le sevişmenin verdiği tatlı zevkle kıyaslanamazdı.

Onunla ilgili her şey ona çekici geliyordu ve en başından beri de gelmişti. Bir yıldan uzun süredir birlikteydiler ve her gün bir öncekinden daha güzeldi.

Elleri sırtının üzerinden kayarak, doruğa ulaşırken onu derinlerde tutmak için kışını kavradı. Kaslarının sıkılığı adamın kontrolünü yok etti ve adam haykırdı onu takip etti. "Kahretsin, bu çok iyi." Ağzını derin, şehvetli bir öpücükle yakaladı ve sanki hiç boşalmadığı kadar sert boşalmış gibi yeniden canlandı. "Her zaman çok güzeldir."

"Karşılaştıracak bir şeyim yok," dedi hafifçe, "o yüzden senin sözüne güvenmek zorundayım."

Evan onu tekrar öperken gülümsedi. "Sana söylediğimde bana güven, asla böyle değil." Onu tekrar öptü. "Asla."

Kolları onu sardı, sevgisiyle çevreledi.

ve onun bağımlılık yapan kokusu. "Benimle ne zaman evleneceksin ve beni iyi bir kadın yapacaksın?"

"Bu konuda çok düşündüm ve kışın ortasında gidilebilecek en iyi yerin neresi olduğunu sordum.

herkes bu adadan gitmeye hazır olacak. Turks ve Caicos'ta araştırmak istediğim bir yer olduğunu duydum."

"Çocuklara izin veren bir yere ihtiyacımız var," diye hatırlattı ona. "Bu benim kriterler listemdeydi."

"Bunu gerçekten konuştuğumuza inanamıyorum." "Konuşmaktan daha fazlasını yapalım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Orada kal." Ondan uzaklaştı, ayağa kalktı ve masadan dizüstü bilgisayarını alıp yatağına geri getirdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Hakkında bir şeyler duyduğum yeri arıyorum." Arama motoruna bir şeyler yazdı ve tatil köyünün linkine tıkladı.

"Oh, şuna bakın."

Grace daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. çıplaktı. Son bir yılda çok şey değişmişti ve şimdi gerçekten evlilik planları yapıyorlardı.

"Gün batımında sahilde evlenmek istiyorum."

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi iç geçirerek Onu memnun eden bir memnuniyet.

Ona şöyle bir baktı. "Gidelim mi?"

"Hemen şimdi mi?"

"Neden olmasın?" Düğün anketini doldurmaya başladı.

"Kaç kişi? Sen say: benim ailem, senin ailen, senin erkek kardeşlerin, benim erkek kardeşlerim, benim kız kardeşim, Joe, Abby, Stephanie, Maddie, Thomas, Hailey, P.J. Kimi unutuyorum?"

"Laura, Owen, Holden, ikizler, Frank Amcan, Shane."

"Kevin amcamı ve ailesini de davet etmeliyim." "Joann Teyze?"

"Hayır, Gansett'ten hiç ayrılmıyor."

"Arkadaş mı?"

"Tiffany, Blaine ve Ashleigh. Aman Tanrım, Ned! Onu da davet etmelisin!"

"Tanrım, Francine ile birlikte listenin başında olmalıydı. Yine de çok fazla insan olmaya başladı."

"Bir sürü insan tanıyoruz. Jenny, Syd, Luke."

Sayılar arttıkça Evan güldü. "Kaç oldu?" "Saymayı unuttum. Elli yetişkin, altı çocuk mu?"

Evan rakamları bilgisayara yazdı ve enter tuşuna bastı. Ardından açılan ekrandan "Gün batımında plaj düğünü" seçeneğine tıkladı ve tercih ettiği ay olarak Ocak ayını seçerek tekrar Enter tuşuna bastı. "Bakalım ne sahipler."

On sekiz Ocak tarihi müsait olarak görünene kadar ekrana baktılar.

"On sekiz Ocak," dedi Grace.

"Gidiyor muyuz?"

Derin bir nefes verdi ve ona baktı. "Bundan emin misin?"

"Bana bunu sormamışsın gibi davranacağım."

"Devam et."

Evan Bu Randevuyu Ayırt linkine tıkladı. "Kredi kartına ihtiyacım var. Cüzdanımı verir misin?"

Grace yatağın başucundaki masaya uzandı ve ona verdi. "Ne kadar yatırmamız gerekiyor?"

"Randevu için 2500 dolar." "Bu işi resmileştirir."

"Kesinlikle olacak. Detayları konuşmak için yarın bize e-posta gönderecekler."

"Az önce bunu yaptığımıza inanamıyorum," dedi adam dizüstü bilgisayarını masaya geri koyup yatağına dönerken.

"Annenle baban ne diyecek?" diye sordu, biricik kızları kendi hayat görüşlerine uymadığında ne kadar desteksiz olabildiklerine artık alışmıştı. ortaya çıkmalı.

"Onaylamayacaklar ama kimin umurunda? Bu onların düşünüşü değil."

"Gelecekler mi?"

"Umarım gelirler."

"Ya yapmazlarsa?"

"O zaman hayatımın en güzel gününü kaçıracaklar.

Bu onların kaybı." "Hiçbir şeyin bunu senin için mahvetmesini istemem, Gracie." "Seninle evleneceğim, değil mi?"

"Aynen öyle."

"O halde hiçbir şey, ama hiçbir şey, benim için bunu bozamaz."

"Sen başıma gelen en güzel şeysin. Parmağına bir yüzük daha takıp bunu resmileştirmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de sabırsızlanıyorum. Ocak'ın on sekizinde." "Ya orada ol ya da meydan oku."

"Başka bir yerde olmak istemezdim."

Evan bir esnemeyi bastırdı. Henüz uyumak istemiyordu. İki başarılı iş yürüttükleri için harcayacak çok az zamanları vardı.

Birlikte, özellikle de adanın çok yoğun olduğu yılın bu zamanında. Uyuyarak geçirdikleri zamanın bir dakikasını bile boşa harcamaktan nefret ediyordu, Özellikle de hayatlarının bir sonraki aşamasına doğru bu büyük adımı atmışken.

Alaycı bir ses tonuyla, "Artık rezervasyon yaptırdığımıza göre bundan kurtulamazsın," dedi.

"Amaç bundan kurtulmak değil."

"Gerçekten sabırsızlanıyorum." Uykuya dalarken kolları onun etrafında sıkılaştı ve onu yakınında tuttu.

"Ben de bebeğim." Evan uzun bir süre uyanık kaldı, Jack'in daha önce aktardığı haberleri düşünüyordu. Bu konuda ne halt edecekti?

Ertesi sabah saat altı olmadan Alex işinin başındaydı ve şirket kamyonlarından birini Island Breeze Stüdyoları'nın yeni evine götürüyordu. Gansett Adası'nda bir kayıt stüdyosu fikri Alex'e ilk başta garip gelmişti, ta ki arkasında eski dostu Evan McCarthy'nin olduğunu duyana kadar. O zamandan beri ortaokuldaydılar, Evan müziğe kafayı takmıştı ve Alex stüdyonun Evan'ın ellerinde büyük bir başarıya ulaşacağına kesinlikle inanıyordu.

Evan haftalar önce ofisi aramış ve stüdyoya giden araba yolunun her iki tarafındaki aşırı büyümüş bitki örtüsüyle ilgilenecek birini istemişti. Arabayı Evan'ın verdiği adrese çekerken, Alex gördüğü manzara karşısında inledi evcilleştirilmesi gereken bir orman.

"Bu bütün gün sürer," diye mırıldandı ve Paul'e bir mesaj göndererek işin düşündüklerinden daha büyük olduğunu bildirdi.

Üzgünüm, Paul cevap verdi. Zaten kavruluyorum.

Sıcaklık bir gün önce olduğu gibi öldürücüydü, ona acımasız bir şiddetle vuruyordu. Bugün Alex gerçekten de güneş kremi sürmüştü, normalde ten rengi çok koyu olduğu için bu konuda endişe etmesine gerek yoktu.

yanma konusunda. Ama bu sıcak hava dalgası bambaşka bir şeydi, bu yüzden güneş kremi sürdü. Çalılara başlamadan önce, sağlıklı bir dozda böcek spreyi de uyguladı.

Zincirli testereyle meşgul olurken, "İşte bir şey yok," dedi. Evan'ın çalıları üzerinde aylardır süren hayal kırıklığını gidermeye çalışıyordu ki, daha iyi günler görmüş gibi görünen eski bir Honda motosikletin üzerinde adamın kendisi belirdi.

"Halüsinasyon mu görüyorsunuz?" Alex arkadaşını selamlamak için motoru durdurduktan sonra Evan şöyle dedi.

"Bunu hak ettiğimi biliyorum ama bir adamı elektrikli testereyle taciz etmek pek akıllıca değil, özellikle de bu sıcakta."

Evan ellerini kaldırdı ve güldü. "Geri çekilin. Huzur içinde geldim."

"Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. İşler biraz... karışıktı."

"Annen nasıl?"

Alex bu soruya hazırlıklıydı, zira her gün bu soruya yeterince sık cevap veriyordu. "Durumu hızla kötüleşti ama pek çok insanın cömertliği sayesinde üstesinden geliyoruz."

"Yapabileceğimiz bir şey varsa, lütfen istemekten çekinmeyin. Ciddiyim, Al. Ne olursa."

"Teşekkürler. Annen ve kilisedeki diğer hanımlar inanılmazdı. Bize destek oluyorlar."

"Eğer bu gece gevşeyebilirsen, Owen ve ben Tiki'de çalışacağız. Herkes geliyor, yani iyi vakit geçireceğiz."

"Evde durumun ne olduğunu görmem gerekecek ama oraya gidebilirim gideceğim."

"Yardımcı olabilirsem beni arayın."

"Yapacağım. Minnettarım." Alex fırçaya baktı. "İşinin başına dönsen iyi olur. Bu biraz zaman alacak."

"Ailem ve arkadaşlarım çabalarınız için minnettar olacaklar.

Ziyarete geldiklerinde çizilen arabalar ve kamyonlar için bir sürü şikayet geliyor."

"Seni tamir ettireceğim."

"Sağ ol dostum. Serinlemek istersen stüdyoya gel."

"Bunu kabul edebilirim."

"Sonra görüşürüz." Evan bisikleti çalıştırdı ve stüdyoya doğru yola koyuldu.

Alex testereyi çalıştırdı ve işe koyuldu. Bu akılsızca iş ona bir gece önce Jenny ile olanları düşünmek için bolca zaman verdi. Çok fazla zaman harcamıştı.

Eve döndüğünde saatlerce tavana bakıp, ona sarılarak geçirdiği her enfes dakikayı yeniden yaşadı.

Birlikte yaptıkları gibi şeyler yapmadığını iddia etmişti ama bunu ona söylemeden önce de biliyordu. Alnına "İyi Kız" yazısını dövme olarak da yaptırabilirdi. Çekincelerine rağmen ona kötü bir kız gibi, hem de çok kötü bir kız gibi karşılık vermişti ve adam buna bayılmıştı.

O da ona karşılık vermişti. Aslında, uzun zamandır hiç kimseye ona verdiği tepkiyi vermemişti. Başkentte iki yıl boyunca birlikte olduğu Aimee bile onu Jenny kadar heyecanlandırmamıştı. İlgi çekici bir kadındı.

Paradoks -kısmen masum, kısmen cadalog- ve onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Ona aralarındaki ilişkinin tek seferlik olduğunu söylemiş olsa da, bir an bile onun Gerçekten ciddi idi. Onun bu kadar ileri gitmesine izin verdiği için utanmıştı ve buna tepki gösteriyordu.

Birlikte bir barut fıçısı gibi tutuştuklarında nasıl merak etmezdi ki? Onunla gerçekten seks yapmanın nasıl bir şey olacağını çok merak ediyordu, ama şu anda bunu düşünemezdi, çünkü azgın bir ereksiyon sadece sıcaktan duyduğu aşırı rahatsızlığı artırırdı.

Uykusuz geçen gecenin ardından hüsrana uğramış, kavrulmuş ve bitkin düşmüş olan Alex, testereyi kapattı ve kamyonete gidip yeni bir kavurucu gün beklentisiyle dondurduğu su şişelerinden birini aldı. Çalışırken onları kamyonda erimeye bırakmıştı. Soğuk suyu yudumlarken ve bir şişeyi daha kafasına dikerken, Alex kesin olarak biliyordu ki

En kısa zamanda deniz fenerini tekrar ziyaret edeceğinden emindi.

Bölüm 6

On iki saatlik bir günün ardından eve gelen Alex, duş almak, soğuk bir bira içmek ve biraz yemek yemek istiyordu. Ancak bulduğu şey, seraların dışında çalışanların bir araya geldiği ve kardeşinin bir alakarga kuşu kadar çıplak olan anneleriyle tartıştığı yerdı.

Paul onun önünde durmuş, bornozunu elinde tutuyor ve belli ki ona giydirmeye çalışıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Alex kamyondan inip Paul'e yardım etmek için koşmaya başlarken, Alex'in onlara doğru geldiğini görünce yüzü aydınlandı.

Marion'un sırtı dönüktü, bu yüzden Alex'in yaklaştığını görmedi ama hıçkırıklarını duyabiliyordu.

"Babanı hemen alıp bana getirmeni istiyorum, anlıyor musun?"

Paul yalvarırcasına Alex'e bakarak, "Bunu yapamam," dedi. "Sana sormuyorum. Sana söylüyorum. Ne yapıyorsan onu yapacaksın. söyledi."

Yaşadıkları hüznü dramı izleyen çalışan kalabalığını görmezden gelen Alex annesine yaklaştı ve kollarını annesinin omuzlarına doladı. "Buradayım, Marion," dedi Alex.

Babasınınkinden pek de farklı olmayan bir sesle nazikçe. "Ben buradayım ve seni tutuyorum."

Ellerini kavramak için uzandı. "Oh, George. Ben de senin eve gelmeni bekliyordum. Çocuklar bu öğleden sonra kontrolden çıktılar."

Paul temkinli bir şekilde onlara yaklaştı.

"Artık buradayım." Alex, Paul'den bornozu aldı ve annelerinin omuzlarına koydu.

"Neden dışarıdayız?" diye sordu Paul'e. Öfkenin yerini şimdi şaşkınlık almıştı.

Paul'ün yüzü, babalarının ölüm döşeğinde olduğu zamanlar hariç, Alex'in daha önce hiç görmediği bir yorgunluk ve çaresizlikle kaplıydı. "Duştan sonra gelip babamı bulmak istemiştin."

"Ama babam öldü, değil mi?" diye sordu küçük bir sesle ve Alex'in bu korkunç hastalığın adaletsizliği karşısında hıçkırarak hıçkırarak ağlamak istemesine neden oldu.

Alex, "Evet, öyle yaptı," diyerek Paul'ü konuşmak zorunda kalmaktan kurtardı.

kelimeler. "Hadi eve gidip biraz dondurma yiyelim anne."

"Akşam yemeğinden önce olmaz," dedi azarlayıcı bir ses tonuyla.

Alex'e eskiden tanıdığı annesini hatırlattı.

Paul neler olup bittiğini görmek için dükkândan ve seralardan çıkan çalışanlara döndü. "Gösteri sona erdi," dedi biraz sert bir sesle. "İşinizin başına dönün."

Eve döndüklerinde Marion, "Sanırım biraz kestirmek istiyorum," dedi.

Paul, "Bayanlar seni kilisedeki briç gecesine götürmeye geliyorlar," dedi. "Gitmek istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki istiyorum. Bunu dört gözle bekliyordum.

Hazırlanmam için beni zamanında uyandır, olur mu?"

Aklı başında olduğu anlara katlanmak, gerçeklikten uzaklaştığı anlara katlanmaktan neredeyse daha zordu.

"Elbette anne," dedi Paul.

Alex onu ana yatak odasına götürdü ve yatağa girmesine yardım etti. Panjurları indirdi ve yatağa dönerek yorganı onun üzerine örttü. Eğilerek onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"İyi uykular, anne."

"Tüm o insanların önünde çıplak mıydım, Alex?"

"Sadece bir saniyeliğine. Bornoğunu unuttuğunu anladılar. Bunu bir daha düşünme." "Özür dilerim."

"Üzülme. Elinden bir şey gelmezdi. Onlar da bunu biliyor."

"Sen ve Paul bununla uğraşmak zorunda kalmamalısınız.

Sen ve

kendi ailelerinize sahip olmak yerine-"

"Olmak istediğimiz yerdeyiz anne. Seni seviyoruz ve sana bakmaktan mutluluk duyuyoruz. Şimdi üzülme. Biraz dinlen ki bayanlarla geçireceğin gecenin tadını çıkarabilesin."

"Ben de seni seviyorum Alex. Ve kardeşini de. Söyle ona,

olur mu?"

"Uyuyacağım." Alex onu uyuması için bıraktı, keşke yalnız kalabilseydim de bu duruma öfkelenip uluyabilseydim diye düşündü. Aile odasında Paul'ü koltuklardan birinde, dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına almış otururken buldu.

"Seni sevdiğini ve bize bunları yaşattığı için üzgün olduğunu söylememi istedi."

Paul başını kaldırdı, ağlamaklı gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Tamamen aklı başında," dedi Alex.

"Orospu çocuğu," dedi Paul sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ne oldu?"

"Bayan Connor arayıp torunu yaz kampında hastalandığı için gitmek zorunda kaldığını ve onu alması gerektiğini söyledi. Gitmeden önce kapıyı kilitledi ve annem burada belki yirmi dakika yalnız kaldı. Buraya geldiğimde onu bahçede çıplak bir halde buldum ve bornozunu almak için eve koştum. Ben içerideyken, o aşağıya indi.

Seraya doğru giden yolda babamı arıyorum.

"Peşinden gittim ve geldiğimi görünce onu rahat bırakıp babamı getirmem için bağırmaya başladı. İnsanlar tüm bu gürültünün nedenini görmek için dükkândan ve seradan çıktılar. Gerisini biliyorsunuz."

Alex ikisine de birer soğuk bira aldı, ikisini de açtı ve diğer sandalyelerden birine oturmadan önce birini Paul'e uzattı.

"Ben eve geldiğimde ne kadardır oradaydın?"

"Yaklaşık on beş dakika."

"Kahretsin..."

"Evet. Aynen öyle."

"Buraya daha erken gelemediğim için özür dilerim."

Paul özü elinin tersiyle itti. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yoktu."

"Hemşire adayları konusunda ne durumdayız?"

"İçlerinden biriyle, Hope Russell ile bir saat içinde bir Skype görüşmesi ayarladık. Küçük oğlu olan o. Diğer aday ada hayatının kendisine uygun olmadığını düşündüğü için vazgeçti. Yani iş Hope'a kaldı."

"İsmi çok ironik, değil mi?"

"Şaka yapmıyorum. Bunu David'e de söyledim. Saat altı gibi gelip sohbete katılacak."

"Annem burada olacak mı?"

"Bayan Feeny briç gecesi için onu altıdan biraz önce alacak." Marion artık briç oynayamasa da oyununda, arkadaşları yine de katılmasını sağlamak konusunda sadıktı. "Görüşmeyi onun burada olmayacağı bir zaman için planladık. O zaman gelebilir misin?"

"Evet, tabii. Ben de onun söyleyeceklerini duymak isterim." Jenny'yi ve onun yumuşaklığına sarılıp bir iki saat daha geçirmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu düşündü ama şu anda önceliği kardeşinin yüzündeki umutsuzluk alıyordu. "Ondan sonra sen ve ben? Bir çift devasa, arter-sonra da Evan ve Owen'ın Tiki'deki oyununu izlemeye gideriz."

"Oh, öyle mi?"

"Çıkıyoruz. Annem en az on bire kadar dışarıda olacak, o yüzden biz de dışarı çıkıyoruz. Belki kafayı bile buluruz." Jenny'yi tekrar görmek için ne kadar sabırsızlansa da, Paul'ün ona daha çok ihtiyacı vardı.

Paul bira şişesini Alex'e doğru kaldırarak, "Sıra sende," dedi acımasızca.

Grace eczaneden merdivenleri koşarak çıktı, Evan eve gelmeden duş almaya kararlıydı. Dükkândaki klima, bunaltıcı sıcaklıkla başa çıkamamıştı,

Bataklik sıcaklığında geçen uzun günün ardından kendini iğrenç hissediyordu. Yukarı çıkarken merdivenlerin altına park edilmiş motosikleti fark etti ve inledi.

"Umarım çok yaklaştı," diye mırıldandı kapıyı açıp evlerine girerken.

onu yatakta otururken buldum, başı ellerinin arasındaydı. Unutmak

kokabileceğini düşünen Grace çantasını ve anahtarlarını yere bıraktı ve doğrudan ona gitti. "Evan."

Başını kaldırıp baktı, onu orada görünce irkilmiş gibiydi. "Geldiğinizi duymadım."

"Sorun nedir?"

Başını sallayarak ona bir el uzattı. "Bir şey yok, tatlım."

Onun yanına oturdu. "Lütfen bana yalan söyleme. Sorun her neyse çözeceğiz ama bana yalan söylersen çok daha büyük bir sorunumuz var demektir."

Çenesini birleştirdikleri ellerinin üzerine yasladı. "Görünüşe göre,

Buddy Longstreet albümümü Starlight'ın iflas işlemlerinden kurtarmayı başardı."

"Bekle. Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, Long Road Records etiketi altında yayınlanacağı anlamına geliyor."

"Oh." Yaklaşık otuz saniyelik şaşkın bir sessizlik içinde zihninde şaşırtıcı bir dizi ima dönüp durdu. "Bunu ne zaman duydun?"

"Bunun olabileceğini ilk kez dün gece duydum ve Jack bugün anlaşmanın tamamlandığını doğruladı. Yargıç bugün Buddy'nin haklar için mahkemeye ödeme yaparak albümün mülkiyetini alabileceğine karar verdi."

"Bunu tanıtmanız gerekecek."

"Muhtemelen."

"Bu da demek oluyor ki haftalarca ortalıkta olmayacaksınız."

"Muhtemelen."

"Peki ya stüdyo?"

"Bilmiyorum. Bu burada oturup düşündüğüm birçok şeyden biri.

Owen'la buluşmak için marinaya ne zaman gitmem gerektiğini anlamaya çalışıyorum."

Grace kapının yanındaki duvarın dibine asker gibi dizilmiş gitar kılıflarını fark etti. Onları bu geceki konser için stüdyodan eve getirmişti. Onun evi nasıl olurdu?

O, gitarları ve her yere yayılmış büyük boy ayakkabıları olmadan? Karnı ağrıyor ve göğsü sıkıştıyordu.

ciğerlerine hava almaya çalıştı. "Bu gerçekten iyi bir haber, Ev. Üzerinde çok çalıştın ve hiç kimsenin bunu duymaması korkunç olurdu."

Başını hâlâ elinin üzerine koymuş olan adam gülümseyerek ona baktı. "Her zaman iyi tarafından bakıyorsun, değil mi?"

"Başka bir tarafı görmenin ne anlamı var? Bu oluyor, bu yüzden bununla başa çıkmak zorundayız."

Evan onun yüzünü okşadı. "İnanılmazsın. Benim muhteşem Grace'im."

Onun bu isimde bir şarkı yazdığını biliyordu ama henüz onun için çalmamıştı. Özel bir durum için sakladığını söylemişti.

"Senden haftalarca ayrı kalmak şöyle dursun, bir gün bile ayrı kalmak istemiyorum," dedi.

"Albümü tanıtmak için bir turne yapacaksın ve sonra eve dönüp burada hayatına devam edeceksin. Yapacağın şey bu."

"Aylarca yok olabilirim Grace. Ya o zaman ne olacak?" Başını iki yana salladı. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Buddy onunla turneye çıkmamı isteyecek, bu da büyük arenalar demek."

"Sahne korkusu için endişeleniyorsun."

"Evet. Hava ne kadar sıcak olursa olsun, o kadar insanın önünde performans sergileyeceğimi her düşündüğümde soğuk terler döküyorum."

"Bunu yapmayı reddedebilir misiniz?"

"Buddy hakları için kim bilir ne kadar ödedikten sonra mı? Bunu tanıtmak için hiçbir şey yapmadan öylece gitmeme izin vereceğini mi sanıyorsun?" Elini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Owen'la buluşmam gerek. Bir saat içinde çıkacağız ve hazırlanmam gerek."

"Bunu sonra konuşuruz. Git bu gece iyi vakit geçir. Hiçbir şey hemen gerçekleşmeyecek, bu yüzden bazı şeyleri çözmek için zamanımız var."

"Doğru." Onu öpmek için eğildi. "Endişelenmemeye çalış, tamam mı? Bu gerçekten önemli olan hiçbir şeyi değiştirmez. Sana söz veriyorum."

Bu."

Grace gülümsedi ve parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Arabayı al. Ben Laura'yı bırakırım."

"Emin misin?"

"Tüm o gitarları bisiklete alamazsın, Evan." "Onları eve nasıl getirdiğimi sanıyorsun?"

Ağzı açık kaldı.

"Psikoloji," dedi gülerek. "Owen onları stüdyodan alıp buraya getirdi. Sıcağa maruz kalmalarını istemedim, bu yüzden onları marinaya götürmedi."

"Onları bisiklete bindirmeyi denemekten geri kalmazdın."

Gülümseyerek onu bir kez daha öptü. "Bunu ciddi ciddi düşündüğümü itiraf etmeliyim." Ayağa kalktı ve banyoya gitti. Dişlerini fırçalarken, "Bu gece içmeden önce sıvı aldığından emin ol. Hava sümük gibi sıcak."

"İnanın bana, biliyorum. Bugün mağaza çok sıcaktı. Sıcakta oynayabilecek misin?"

"Muhtemelen taşaklarım terleyecek, ama iyi olacağım." "Yapma bunu. Onlar için planlarım var." Dondu kaldı, diş fırçası ağzındaydı, gözleri şoktan büyümüştü. "Ne?"

Diş fırçasını çıkarırken, "Bunu bir yıl önce asla söylemezdin. Senin üzerinde çok kötü bir etkim oldu."

"Hayır, beni gevşettin. Sayende eski halimin daha iyi bir versiyonuyum."

Diş macununu tükürdü, yüzüne su sıçrattı. ve saçlarını taradı. Banyodan çıktıktan sonra ona doğru geldi ve önünde durana kadar elini nazikçe çekti. Kollarını ona dolayarak onu tekrar öptü. "Ben de senin sayende eski halimin çok daha iyi bir versiyonuyum."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ona karşı hissettiği ezici aşkın içinde yuvarlanmak için bir an ayırırken.

"Seni daha çok seviyorum."

"Hayatta olmaz."

"Evet, öyle."

"Bunun için sonra kavga ederiz. Sen işe git." "Orada görüşür müyüz?"

"Bunu kaçırmazdım."

"Güzel, çünkü sen oradayken hiç sahne korkusu yaşamıyorum."

Grace, ona daha önce hiç söylemediği bir şeyi duyunca şaşkınlığını gizleyemedi. Tüm gitarları toplayıp bir şekilde kapıdan geçirmesini izlerken, başardıkları her şey için ezici bir korku hissetti.

birlikte bu beklenmedik plan değişikliği nedeniyle tehdit altında olabilir.

Jenny'nin günü, Alex'e karşı davranışlarından duyduğu suçluluk ve utanç yüzünden korkunç derecede verimsiz geçmişti.

Başarmaya çalıştığı her şey

Kelimenin tam anlamıyla hayatını emen kavurucu sıcak kadar dikkat eksikliği de onu raydan çıkardı.

Saat üçte sıcaklığın neden olduğu yorgunluğa teslim oldu ve bir süre uzanmak için yatak odasına çıktı. Uykuya daldı ve uyuyakaldı, garip rüyalar onu rahatsız ediyordu, sadece yerine getirilmemiş arzuyla zonklayarak uyanmak için dönüp duruyordu.

İşte o zaman hayalini kurduğu şeyi fark etti.

Alex. "Aman Tanrım," diye fısıldadı kuru dudaklarının arasından. Vücudundaki her hücre alarmdaydı, tıpkı dün gece Alex'in onu aklını başından alacak kadar güçlü bir arzuyla tahrik ettiği zaman olduğu gibi.

Gün.

Saate bir göz attığında saatin geç olduğunu fark etti, ardından yataktan fırladı ve Linc Mercier'in gelmesine sadece yirmi dakika kala duşa koştu. Vücut ısını ve aniden kabaran libidosunu soğutmak için hızlı ve çok soğuk bir duş aldıktan sonra bir gözünü garaj yolunda Linc'i izlerken diğer gözünü

banyo aynasında saçıyla bir şeyler yapmaya çalışıyordu.

Ancak sıcak ve nemin başka fikirleri vardı ve küçüklüğünden beri sıcakta yüzünün etrafında oluşan bukleleri evcilleştirmeye çalışmaktan vazgeçti. Toby garip bir nedenle onlara muz bukleleri adını vermişti.

bir nostalji acısıyla hatırladı. Bunu yıllardır düşünmemiştir.

Yüzü terden o kadar parlaktı ki makyaj yapmakla uğraşmamaya karar verdi ama parlaklıkla mücadele etmek için biraz pudra sürdü. Bu randevu daha kendi banyosundan çıkmadan felakete dönüşmeye mahkûmdu ve hepsi Alex'in suçuydu. Sert bir sesle onun devre kartını kızartmıştı, seksi vücut ve kışkırtıcı öpücükler.

"Onu düşünmeyi bırak ve arkadaşlarının sana ayarlayacak kadar iyi olduğu adama odaklan," dedi. Cep telefonunu, anahtarlarını, biraz nakit parayı ve rujunu küçük bir çantaya attı ve merdivenlerden aşağı indi, sahip olduğu en hafif elbiseyi giydi ve ihtiyacı olmayacağını bildiği için bir süveter giyme zahmetine girmede.

Bu geceki ilk randevu için fazla keyifsizdi ama iptal etmek için de çok geçti. Üstelik iptal etmek gibi bir arzusu da yoktu. Hayatının geri kalanını yalnız geçirmek istemiyorsa, dışarı çıkmanın ve insanlarla -özellikle de erkeklerle- tanışmanın zamanı gelmişti. Ve istediği bu değildi. Toby ile geçirdiği yıllar boyunca bir çiftin yarısı olmayı çok sevmişti ve bu tür özel bir bağı tekrar yaşamayı umuyordu Bir gün.

Emin olduğu tek şey, kendi küçük güvenli bölgesine kapanırsa, bu hedefe asla ulaşamayacağı ve anne olma şansını feda edecekti.

Deniz feneri popüler bir turizm merkeziydi, bekar erkekler kapısının önünde sıraya girmiyordu. Çimleri kesmeye gelen hariç.

"Onu düşünmüyorsun, unuttun mu?" Doğru... En patlayıcı cinsel ilişkiden sonra söylemek yapmaktan daha kolay

on iki uzun yıl boyunca yaşadığı deneyim. Toby öldükten sonra ilk kez seks yaptığı zamanı asla unutamayacaktı. Bunu başka biriyle yapma olasılığını düşünmesi bile beş yıldan fazla sürmüştü. Adam, Drew, yeterince iyi biriydi. Birkaç kez çıkmışlardı ve onun hikayesini biliyordu, bu yüzden sabırlı ve düşünceli davranmıştı. sadece her şeyi daha dayanılmaz hale getirdi.

Sonrasında kontrolsüzce ağlamıştı. Onu almadan önce tüm doğru şeyleri söylemiş ve yapmıştı. ve arayacağına söz verdi. Ondan bir daha haber alamamıştı, onu suçlayamazdı. Alex'le olan anonimliğini takdir etmesinin nedenlerinden biri de buydu. Ona karşı dikkatli ya da sabırlı olması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu, ki bu tam da onun istediği şeydi.

Geçen hafta Mason Johns'la çıktığında geçmişi hiç gündeme gelmemişti ama onun bunun farkında olduğunu biliyordu. Arkadaşları, onun duygusal savaş alanında azami dikkatle ilerlemesini sağlamak için onu hazırlamışlardı. Gerçekte, "trajedi kızı" olmaktan nefret ediyordu ve kısa bir süreliğine de olsa

Dün gece utanç verici bir şekilde karakterinin dışında bir an yaşadı, bir düzine yıldır ilk kez "Sadece Jenny" olmuştu. Tekrar "Sadece Jenny" olmak hoşuna gitmişti.

"Sadece Jenny "yi çok uzun zamandır görmemişti ve Alex'e karşı davranışları bir gösterge ise, görünüşe göre yıllar içinde epey değişmişti.

Onu düşünmüyorsun!

Çamurluğun kapısına sertçe vurulmasıyla irkildi ve Linc'i karşılamak için döner merdivenden aşağı inmeden önce burnundan derin bir nefes alıp ağzından üfledi. Tiff'in yeni kocasının iyi bir arkadaşıydı, Blaine Taylor. Blaine, Gansett Adası polis şefi olduğu için Jenny, Blaine'in onayını bir onay olarak kabul etti.

Kapıyı açtı ve yüzüne çarpan sıcaklık dalgasını içine çekti. Oh, iyi görünüyor. Giyinik

Madras ekoseli şortu ve pembe polosu ile Linc ona minnettar bir gülümseme attı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, kırpılmış sarı saçları ve dost canlısı mavi gözleri vardı. Pembe gömleğin altından kalkabilecek kadar erkekti. "Senin için yeterince sıcak mı?" diye sordu.

"Çok acımasız."

"Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim ama kendimi solmuş bir çiçek gibi hissediyorum." "Sıcaklık seni etkiliyor mu?"

"Büyük zaman. Deniz fenerinde klima yok, normalde sorun olmazdı ama bu hafta olmadı."

Cesur bir selam vererek kolunu kadına uzattı. "Bu taraftan, madam. Size yemeğin yanında buz gibi bir klima patlaması vaat ediyorum."

"Beni buz gibi patlamayla kandırdın." Kelimeleri söylediği anda, onları ikinci kez sorgulamaya başladı. "Ona sahip olduğunu" söylemek onu gevşek ya da kolay biri gibi mi gösteriyordu? Dün geceki eşi benzeri görülmemiş davranışından sonra, her şeyi sorgulamak için bir nedeni vardı.

Ama Linc onun bu yorumuna sadece güldü ve onu kraliyet mavisi iki koltuklu bir BMW'ye götürüp yolcu tarafındaki kapıyı tuttu.

"Güzel araba," dedi adam sürücü koltuğuna geçerken. Sözüne sadık kalarak klimayı sonuna kadar açtı.

"Teşekkürler. Bu benim tek büyük hoşgörüm."

Jenny gözlerini kapadı ve serin havanın onu yıkamasına izin verdi. "Sanırım herkesin bir tane vardır."

"Seninki ne?"

"Şu anda sorun klimanız."

"Çok komik." Arabayı vitese taktı ve deniz fenerinden uzaklaşırken arkasında bir toz bulutu bıraktı. "Geri kalan zamanlarda ne oluyor?"

"Çok fazla yer değiştirdim, bu yüzden onsuz yaşayamayacağım çok fazla eşyam yok ama e-okuyucumu seviyorum." O ona baktı, çekici profilini ve ondan gelen hafif ama çekici

parfüm kokusunu takdir etti. Tam da her zaman ilgi duyduğu
tip-te bir adamdı.

yakışıklı, biraz tiki, başarılı, kendinden emin, belli ki esprili ve zeki.

Bu gece ona adil bir şans vermeyi kafasına koymuştu ve bunu yapabilmesinin en iyi yolu Alex'le yaşadığı o delilik anını tamamen unutmaktı. Bu geçmişte kalmıştı. bir daha asla tekrarlanmamak üzere aitti. Özellikle de bir partnerde aradığı tüm özelliklere sahip mükemmel bir adam kapısında belirmişken, buna daha fazla dikkat etmenin bir anlamı yoktu.

"Demek çok okuyorsun?" diye sordu. "Okumayı çok severim."

"Ne okumaktan hoşlanırsın?"

"Her şey ve her şey. Çoğunlukla gizem ve gerilim, biraz da anı." Son zamanlarda 11 Eylül dullarının ve dul eşlerinin anılarını yalayıp yuttuğundan bahsetmedi. Aradan yeterince zaman geçtiği için

başkalarının o korkunç günde kaybettikleri eşleri hakkında okudum. "Senin romantik bir kız olduğunu düşünmüştüm."

"Eskiden çok romantik kitap okurdum ama artık pek okumuyorum." Sadece sohbet ediyordu ve onun rahatsız olmasını istemiyordu, bu yüzden ayrıntıya girmede. Gerçek şu ki, eskiden okuduğu türden uzaklaşmıştı.

Çünkü sonsuza dek mutlu sonla biten kurgusal karakterleri okumak, kayıp aşkını özlemesine neden oluyordu.

Linc onu Lobster House'da akşam yemeğine götürdü ve Sahil Güvenlik hakkında bazı hikayeler anlatarak onu eğlendirdi.

Arama-kurtarma ekiplerinde geçirdiği yıllara dair şaşırtıcı hikâyeler anlatmış ve dört üçkâğıtçı kız kardeşin ağabeyi olarak yaşadığı hayata güldürmüştür.

"Kendimden bahsederek tam bir can sıkıcı oluyorum," dedi bardağındaki son chardonnay şişesini kadının bardağına doldururken.

"Hiç de değil. Hikâyeleriniz hoşuma gidiyor."

"Ben de sizinkilerden bir şeyler duymak isterim."

"Benim hayatım seninki kadar ilginç değil. Arama yok, kurtarma yok, ama iki küçük kız kardeşim var, o yüzden acınızı anlıyorum." Şaka yapıyordu ama kız kardeşleri onun en iyi arkadaşlarıydı. "Seninkiler benimkilerden biraz daha neşeli görünüyor, onlar lise aşklarıyla evlendiler ve beni beş kez teyze yaptılar."

"Eminim fotoğraflarınız vardır."

Sorduğu için büyülenerek çantasından telefonunu çıkardı ve yeğenlerinin son fotoğraflarını buldu. "Aslına bakarsanız, var. Michael, Lacey, Brent, Tyler ve Mackenzie ile tanışın."

Gerçek bir ilgiyle resimlere göz gezdirdi. "İnanılmaz derecede şirinler ve belli ki sarı saç ailenizde var."

"Evet. Hepimiz sarışınız." Tüm ailenin geçen Noel'de çekilmiş başka bir fotoğrafını buldu ve ona gösterdi. "Bu da hepimizin olduğu bir fotoğraf. Koyu renk saçlı ve gözlü olan babam sarışın şakalarının kralı."

Linc kaşlarını kaldırdı ve bu onun yakışıklılığını daha da arttırdı. "Bunu yanına mı bıraktın?"

"Kadınlarla dolu bir evde, bizden çok daha fazlasına katlandı. Eğlenebildiği her yerde eğlenmeyi hak ediyor."

"Güzel bir aile. Nerede yaşıyorlar?" "Hepsi Kuzey Carolina'da."

"Evden bu kadar uzağa nasıl geldin?"

Adamın zaten bildiğinden şüpheleniyordu ama bunu ondan duymayı umuyordu. "Bu çok uzun bir hikaye."

"Gitmem gereken bir yer yok. Senin var mı?"

Çekici, konuşması kolay ve komik biriydi. Hikâyesini onunla paylaşmak çok kolay olacaktı ama o, anılarında bir gezintiye çıkma havasında değildi. "Eğer senin için de uygunsa, sana o uzun hikâyeyi anlatmayı şimdilik es geçmek istiyorum. Bu gece eğleniyorum ve bu hiç de eğlenceli değil. hikaye."

Parmaklarını şarap kadehinin sapında gezdirerek, "Yeterince makul," dedi. "İlgilendiğimi bildiğin sürece sorun yok."

Sözlerindeki çifte anlamı kaçıramazdı ve Ona gülümsedi, nezaketi, ilgisi ve bariz isteksizliğine rağmen hikayeyi ondan zorla almaya çalışmadığı için minnettar oldu. Bu daha önce de başına gelmişti ve onu anında soğutmuştu. Konuyu değiştirmek için sabırsızlanarak, "Bazı arkadaşlarım McCarthy's Marina'daki Tiki Bar'da çalışıyor. Canlı müzik hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bayılıyorum, özellikle de Evan ve Owen birlikte oynarken. Ben de gitmek isteyip istemediğini soracaktım."

"Harika," dedi Jenny, buluşmaya devam edecekleri ve ortak arkadaşlarını görecekları için heyecanlıydı.

Hesabı ödedi ve restorandan çıkarken rahatça elini uzattı.

Jenny parmaklarını Alex'in kendisinden çok daha büyük olan elinin etrafında kıvrarak geçirdiği garip yirmi dört saate hayret etti. Dün gece Alex tam bu saatlerde deniz fenerine gelmişti ve... Bütün bunları tekrar anlatmaya gerek yoktu.

Ve işte bu gece, Linc Mercier ile el ele tutuşmuş, en iyi randevulardan biri olmaya başlamıştı Toby öldüğünden beri. Her ne kadar Linc'ten hoşlansa da, Alex'le yaşadığı sinirli, iç burkan arzuyu Linc'te bulamıyordu.

Tanrı aşkına! Adama bir şans ver, olur mu? Linc'in bir kez daha onun için kapıyı tuttuğu ve kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçmeden önce güvenli bir şekilde yerleşmesini beklediği arabaya kadar kendi kendine öğüt verdi.

Güney Limanı'ndan Kuzey Limanı'ndaki marinaya giderken, Linc'i Alex'i tanıdığından daha uzun süredir tanıdığını ve yine de Alex'e yaptığı gibi onun üzerine atlamadığını fark etti.

Bu düşünce onu çılgına çevirdi, Alex'e. Onunla hiç tanışmamış olsaydı, burada oturmuş onu Linc'le kıyaslıyor olmazdı, Hayatında tam da ihtiyacı olan türden bir adamdı.

Alex'in gizemli adam rolünün aksine, Linc açık sözlü, açık sözlü ve çok yakışıklıydı. Alex yakışıklı olmadığından değil... Onun söz konusu olduğu yerde bu pek sorun değildi.

Onunla ilgili tüm düşünceleri zihninin uzak köşelerine itmeye kararlı bir şekilde, Linc'le geçirdiği gecenin tadını çıkarmaya devam etti.

Orta konsola uzanıp onun elini tuttu. Marinanın yakınında bir park yerine girdiklerinde arabayı durdurdu ama elini bırakmadı. Arabanın içinde otururken marinadan birkaç blok ötede gün ışığı azalırken, onun kendisini öpmeye niyetli olduğunun son derece farkındaydı.

Eğer hamlesini yaparsa, ona izin vermeye karar verdi. Adamın kendisini izlediğini görmek için ona doğru baktı.

"İnanılmaz güzelsin ama muhtemelen bunu her zaman duyuyorsundur."

Başka bir adamdan sevimsiz bir replik olabilirdi Aslında bunu söylerken samimiydi. "Hayır, bilmiyorum." "Biri sana bunu her gün söylemeli, çünkü Bu doğru."

Bir zamanlar, harika bir genç adam ona her gün güzel olduğunu söylemişti.

"Seni üzecek bir şey mi söyledim?"

Jenny bir anlık melankoliden sıyrıldı. "Hiç de değil."

Ona doğru dönerek elini yüzüne götürdü ve onu öpmek için eğildi. Bunlar olurken Jenny kendini durumdan soyutlanmış hissetti, sanki

Başka biri seksi Sahil Güvenlik subayını öptü. Öpücük güzeldi. Yavaşça hareket etti ve kızdan gelen ilk ilgi işaretinde kendini bırakmadı. Kızın takdir ettiği bir itidal göstermişti.

Adam geri çekilip ona gülümsediğinde, o da gülümsedi.

Onunla el ele Tiki Bar'a doğru yürürken, o gece boyunca hiçbir şey hissetmediği aklına geldi.

mükemmel güzel bir öpücük.
Bu da Alex'in hatasıydı.

Bölüm 7

Mac, Maddie, Abby, Adam, Luke, Sydney, Grant, Stephanie, Tiffany, Blaine, Grace ve Laura Tiki Bar'da büyük bir masayı ele geçirmişlerdi.

Laura yanına oturan Jenny'nin kolunu dürttü. "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Çok iyi." "Oh yaşasın."

"Sus," dedi Jenny. "Seni duymasına izin verme."

Gruba katıldıklarında Linc'i Grant'in arkadaşı Dan Torrington ve onun kız arkadaşı Kara Ballard ile tanıştırdılar.

Evan ve Owen, Phillip Phillips'in "Home" şarkısını çalıyorlardı.

Muhteşem müzik, Tuz Göleti üzerinde muhteşem gün batımı, iyi arkadaşlarla dolu bir masa ve

Yanında oturan yakışıklı adam Jenny'yi biraz rahatlattı.

Dün geceki olayların yarattığı huzursuzluğa rağmen bu mükemmel gecenin tadını çıkarmaya kararlıydı.

Sohbet de kahkahalar gibi kolayca akıp gitti. Mac ve Grant, Adam'ı Abby'yle yaptığı gezi hakkında sorguya çektiler.

Janey, Joe ve bebek P.J.'yi hastanede ziyaret etmek için anakaraya gitti. "Bebek çok tatlı," dedi Abby.

"Bence tıpkı bana benziyor," dedi Adam. "Benim güçlü ve yakışıklı çeneme sahip."

"Grant, lütfen onun güçlü, yakışıklı çenesine yumruk atar mısın?" Mac masanın diğer ucundan seslendi.

"Ah, çok isterdim," dedi Grant, "ama mesleğimin araçlarını tehlikeye atamam." Parmaklarını dramatik bir şekilde oynattı.

Adam homurdandı ve neredeyse bir ağız dolusu birayla boğuluyordu. "Bu çenede parmaklarını riske atmaya cesaret edemez."

Abby bir yumruk yaptı ve şakacı bir şekilde erkek arkadaşının çenesine indirdi.

"Bunu ödeyeceksin," dedi anlamlı bir şekilde, diğerleri inlerken.

Sahneye çıkan Evan bir banjo aldı ve hızlıca çalmaya başladı.

"Banjo da mı alıyor?" Jenny inanamayarak sordu.

"Her şeyi yapıyor," diye yanıtladı Grace, nişanlısını gururla izlerken. "Çok yetenekli."

"Her zaman öyleydi," dedi Mac. "Gitar ve piyano çalmayı öğrenirken bizi deli ederdi. Sesi her zaman şimdiki kadar iyi çıkmazdı."

"Bir süredir banjo çalmadım, işte yapıyorum
Hiçbir şey," dedi Evan mikrofona, Mumford & Sons'ın "I Will Wait" şarkısının karmaşık banjo girişini yaparken.

Mac, "Bunu daha önce hiç oynamadılar," dedi.

"Bu yeni," dedi Laura. "Üzerinde çalışıyorlarmış." "Çok iyiler," dedi Maddie.

Tüm gözler Evan ve Owen'ın üzerindeydi.
Alex bara girdiğinde Jenny bunu hemen fark etmedi.
Jenny'nin onun kendisine çok benzeyen başka bir adamla geldiğini fark etmesi için Grace'in adını söylemesi gerekti.

"Buraya," dedi Grace, masalarına sandalye çekmelerini işaret ederek. "Hepiniz AM ve PM'yi biliyorsunuz, değil mi?"

"Anladığımı söyleyemem," dedi Linc.

"Alex ve Paul Martinez," dedi Grace. "Evan'ın liseden arkadaşları."

Alex Martinez. Yani en azından işletmenin ortaklarından biriydi... Jenny, Alex Martinez'i görünce bir hayal kırıklığı yaşadı.

Onunla paylaştığı anonimliği kaybediyor ve sonra aynı hızla umursadığı için kendini azarlıyordu. Adamın bronzlaşmış kollarının üzerine sardığı hafif buruşuk beyaz gömleği ve zeytin yeşili kargo şortuyla gerçekten iyi görüldüğünü inkâr edemezdi. Koyu renk saçları gün sonunda güneş ışığında parlıyordu ama gözlerinde bir şeylerin ters gittiğini düşündüren huzursuzluk belirtileri vardı. Tabii ki, umursadığı için anında kendinden nefret etti.

Linc kardeşlerle el sıkışmak için ayağa kalktı. "Jenny'yi tanıyor musun?" diye sordu onu işaret ederek.

Jenny top gibi kıvrılıp masanın altına dalmak istedi.
Ama Alex'in kendisine yönelttiği yoğun bakışları sakince karşıladı.

"O şerefe nail olduğumu söyleyemem." dediğinde elini sıkmayı bile başardım.

Elini fazladan sıkıldığında onu tokatlamak istedi ama ona bu zevki tattırmayacaktı.

"Kardeşim, Paul."

"Selam Jenny." Paul elini sıkmak için Alex'e doğru eğildi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de öyle." En az kardeşi kadar yakışıklıydı ama Alex'in pürüzlü yanlarından yoksun görünüyordu.

"İçecek bir şeylere ihtiyacımız var," dedi Alex. "Masa için bir tur daha?"

"Buna hayır demeyeceğim," dedi Mac. "Bir hesabımız var. Kendine bizden bir tane al."

"Teşekkürler."

Hayal mi görüyordu, yoksa adam tam ona mı bakıyordu ve Linc neden kolunu ona dolamak için o anı seçmişti?

Onu mu? Alex kara gözlü bakışlarını

Bara doğru ilerlemeden önce omzunu okşadı ve sahnenin yanından geçerken Evan ve Owen'a el salladı.

Bakışlarını ona dikmiş, bara yaklaşıp barmenle selamlaşırken onun her hareketini izliyordu; genç sarışın onu görünce neşelenmişti ve onu iyi tanıyor gibiydi. Tabii ki tanıyordu. Jenny, adadaki genç ve bekâr kadınların çoğunun Onunla tanıştım. Onun gibi bir adam muhtemelen etrafta dolaşıyordu. "Annen nasıl Paul?" Maddie nazikçe sordu, endişeli bir gülümseme.

"İyi günler, kötü günler. Çoğunlukla kötü günler. Bugün çok kötüydü, bu yüzden dışarıda içiyoruz."

"Çok üzgünüm," dedi Maddie. "Yardım edebileceğim bir şey olursa, umarım aramaktan çekinmezsiniz."

"Bunu takdir ediyorum. Herkes çok iyi davrandı. Az önce bize yardımcı olması için işe almayı umduğumuz potansiyel bir hemşireyle umut verici bir görüşme yaptık."

Grace, "Umarım işinize yarar," dedi. "İkiniz nasıl oldu da bu kadar uzun süre

profesyonel yardım."

"Pek çok dostumuzun cömertliğı sayesinde ve Dr. David, o bir kaya oldu."

Jenny, Evan ve Owen Little River Band'in "Cool Change" şarkısını çalarken konuşmaları dinlerken zihni dönüyordu. Annesinin nesi vardı? Kadın sorunları derken bunu mu kastetmişti, ama onun düşündüğü türden değil miydi? Linc'in annesine baktığını fark ettiğinde irkildi. onunla konuşuyordum.

"Affedersiniz. Ne dediniz?"

"Nereye gittiğini soruyordum."

"Üzgünüm, sadece hayal kuruyordum."

Alex içkileri garson kızlardan biriyle masaya gönderdi ama kendisi barda kaldı, sırtı bara dönüktü ve kalabalık mekânda ona bakıyordu.

Jenny onun bakışlarını, bir gece önce parmaklarını üzerinde ve içinde hissettiği kadar yakından hissetti. Oturduğu yerde kıpırdandı, aniden bacaklarının arasında derin bir zonklamanın farkına vardı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Yanında mükemmel bir adam otururken, ona gerçekten dokunurken ve o hiçbir şey hissetmezken, nasıl oluyor da sadece bir bakışla bunu ona yapabiliyordu? şey?

En kötüsü de yüzündeki küçük, memnun gülümsemeydi. Yakışıklı yüz ona ne yaptığını çok iyi bildiğini söylüyordu. Bu yüzden onu görmezden gelmeye karar verdi. Dikkatini şu anda "Ho" oynayan Evan ve Owen'a odakladı. Lumineers'dan "Hey". Her zamanki gibi, performansları enerji ve harika müzikle doluydu.

Yarım saat sonra, hâlâ dikkatle sahneye ve masalarındaki arkadaşlarına odaklanmıştı ama Umutsuzca tuvaleti kullanması gerekiyordu, bu da Alex'in bardaki görevinin yanından geçmesi anlamına geliyordu. Hangisi daha kötüydü?

Yanından geçerken mi, yoksa altını ıslatırken mi? O anda bunu söyleyemezdi.

"Ben tuvalete gidiyorum," dedi Jenny Linc'e. Linc sandalyesinden kalkmasına yardım etmek için ayağa kalktığında büyülenmişti. "Hemen geliyorum

geri."

Altını ıslatmamaya odaklanmış bir şekilde ve Alex'in yanından geçerken ona göz ucuyla bile bakmadığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

İşini halletti -büyük bir rahatlamayla- ve sonra sakinleşmek ve saçma duygularını kontrol altına almak için kendine bir dakika verdi.

Neden ona bu kadar güçlü tepki verdi? Onu diğer erkeklerden farklı kılan neydi? Neden harika bir adam olan Linc'e karşı aynı ilgiyi gösteremiyordu?

Laura, Sydney ve Tiffany onu aramak için banyoya girdiler.

"Tamam kızım, dökül bakalım!" Tiffany dedi ki. "Linc senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor! Sen de ondan hoşlanıyor musun?"

"O gerçekten iyi bir adam," dedi Jenny, umdukları coşku seviyesini çılgınca sunmaya çalışarak.

Sydney daha yakından baktı. "Olamaz."

"Ne?" Grace anlamak için Jenny'ye bakarak sordu.

"Ondan hoşlanmıyor," dedi Syd.

"Ben öyle bir şey demedim!"

"Gerek yoktu. Seni çilek toplarken, ona 'iyi çocuk' dediğinde olduğundan daha heyecanlı gördüm."

"Çilekleri severim," dedi Jenny, kollarını sıkıntıyla kavuşturarak. "Onunla sadece bu gece tanıştım. Herhangi bir karar vermiyorum. Henüz."

"Kıvılcım var mı?" Tiffany söyledi. "Ya kıvılcım vardır ya da yoktur. Benden söylemesi, ben ikisini de yaşadım ve kıvılcımla kıvılcımsızlığı karıştırmak mümkün değil."

"Bu bilgece bilgelik için teşekkür ederim Obi-Wan, ama kıvılcımlar konusunda jüri hâlâ kararını vermedi."

Tiffany başını salladı. "Bu hiç de iyi değil."

Laura, sanki Jenny tam karşısında durmuyormuş gibi, "Sadece bir adam," dedi. "Doğru olanı yapana kadar denemeye devam edeceğiz."

"Hayır," dedi Jenny. Sözcük niyet ettiğinden daha güçlü çıkmıştı. "Artık tamirat yok. En azından şimdilik. Ben Muhtemelen Linc'i tekrar göreceğim ve ailem de ziyarete gelmekten bahsediyor. Daha fazlası için hazır olduğumda sana haber veririm." Tiffany ona kurnazca bakarak, "Yeterince makul," dedi. "Ama Sen de bizim kadar mutlu olana kadar pes etmeyeceğiz." Laura alaycı bir tehditle, "Sizi uyarıyorum," dedi.

Beni görmezden geliyor. Sanki bu ona bakmayı bırakmamı sağlayacakmış gibi.

İçkileri gönderdikten sonra Alex barda kalmıştı, Birbirleriyle karşılaşmanın ve ortak arkadaşları olduğunu fark etmenin şokundan sonra ikisini de biraz rahat bırakmaya çalışıyordu. Ve o da yanında biriyle buradaydı. Harika.

Sana orada burada birileriyle çıktığını söylemişti.

Ciddi bir şey olmadığını söylemişti. Pembe tişörtlü sarışın adam, aralarında ciddi bir şey olmadığını söylerken son derece alıngandı. Hem pembe gömlekle ne kadar aptal görünüyordu ki? Kendine saygısı olan hangi erkek pembe giyerdi ki?

Ve sen

kıskanıyorsun.

Kıskanmıyorum.

Evet, öyle.

Kendisiyle yaptığı bir tartışmanın ortasında kaldığından, bara yaslandığı yerden iki bar taburesi ötede gerçekleşen konuşmayı neredeyse kaçıırıyordu.

"Çırılçıplaktı," dedi bir kadın sesi, "ve

bahçede koşturup oğluna bağıırıyordu.

On iki ya da öyle bir şey. Çok komikti. Kadın kafayı yemiş."

Öfkeden kıpkırmızı kesilen Alex kendini bardan aşağı itti ve kadınla yüzleşmek için iki adım attı.

perakende mağazasının müdürü Sharon olduğunu fark etti.

Onu orada dikilirken gördüğünde yüzü şoktan donuklaştı. Ne kadar öfkeli göründüğünü ancak tahmin edebilirdi. "Bay Martinez... Sizi orada görmedim."

"Açıkça."

"Ben...um

..."

"Annem 'zırdeli' değil. Demans hastalığı var, bu da davranışlarını ve zihnini etkileyen bir hastalık. hafıza."

"Çok özür dilerim. Bilmiyordum."

"İşte tam da bu yüzden çeneni kapalı tutmalıydın."

Ağız açık kaldı ve sonra aynı hızla kapandı.

Etraflarına sessizlik çökmüştü ve Alex yakınlardaki herkesin neler olup bittiğinin farkında olduğunun farkındaydı. "Eşyalarınızı alın ve dışarı çıkın. Bu gece. Kovuldun."

"Beni kovamazsınız!"

"Az önce söyledim. Şimdi eşyalarını bu gece mülkümüzden çıkar, yoksa sana yardım etmesi için arkadaşım Şef Taylor'ı gönderirim." Müdür olarak, mağazanın arkasındaki bir dairede yaşıyordu.

"Sen de en az onun kadar delisin! Sezonun bu noktasında benim yerime kimi alacaksın?"

"Dükkânı kapatmak zorunda kalsak da umurumda değil. Sana paramdan bir kuruş daha vermeyeceğim."

Çantasını kaptı ve gözleri fal taşı gibi açılmış arkadaşını da yanına alarak barı terk etti.

Onlar uzaklaşırken, Alex Jenny'nin Tuvaletten çıktığında tüm bu alışverişe tanık olmuştu. Kadın şaşkınlık ve merhamet dolu iri gözlerle ona bakıyordu. Ondan isteyeceği son şey merhametliydi. Bitmemiş birasını barın üzerine koydu, birasını, Sharon'ın ödenmemiş hesabını ve barmen arkadaşının bahşişini karşılamak için biraz para bıraktı ve kimseye tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Paul onun peşinden gitti. "Alex! Az önce ne oldu? Ne oldu? Sharon'a ne söyledin? Neden bana iyi bir avukat tutmam gerektiğini söyledi?"

Alex öfkeyle yürümeye devam etti, ta ki Paul onu yakalayıp kolundan tutup etrafında döndürene kadar.

"Ne oldu lan?"

"Arkadaşıyla annem hakkında konuşurken duydum. Çırlıçıplak olduğunu ve kafayı yediğini söyledi, ben de onu kovdum."

"Tanrım, onu kovmuştun." "Onu ben kovdum."

"Tamam." Paul on parmağını da tekrar tekrar saçlarında gezdirdi, bu beyninin hızla çalıştığını gösteren bir hareketti.

Alex bunu kesinlikle anlayabilirdi. "Üzgünüm Paul. İşe alma ve işten çıkarma kararlarının sana ait olduğunu biliyorum ve bu şu anda ihtiyacımız olan en son şey ama ailemiz hakkında ulu orta konuşacak biri."

"Seninleyim kardeşim. Yüzde yüz on." "Ama sen çıldırıyorsun."

"Birazcık." Ellerini saçlarından indirdi, Alex'in onu hiç görmediği kadar yorgun görünüyordu. "Anlayacağız bir şeyler çıkar. Çıkarken işleri berbat etmesine fırsat vermeden eve gidelim."

Alex tekrar bara baktı, keşke oraya gidip Jenny'den kendisiyle gelmesini isteyecek cesareti olsaydı. Ama muhtemelen Alex'in arkasından sürüklediğinden çok daha az duygusal yükü olan bir adamla randevusunu mahvetmeye ne cesareti ne de hakkı vardı.

Uygun bir şekilde, Evan ve Owen Passenger'dan "Let Her Go" çalışıyorlardı. Jenny hoş bir kızdı ve ona ilgi duyan hoş bir adam vardı. Onu rahat bırakacaktı ama keşke o kadar cesareti olsaydı...

Öfkeli Alex'e tanık olduktan sonra Jenny her zamankinden daha fazla etkilenmiş ve annesinin demans hastası olduğunu öğrenince yıkılmıştı. Otuzlu yaşlarının ortalarında oğulları olan Bayan Martinez o kadar yaşlı olamazdı. Jenny'nin büyükannesi de bunamıştı.

Yaşlı bir kadın olarak, bu durumun üstesinden gelmenin ne kadar zor olabileceğini ve aile üyeleri için ne kadar yıkıcı olduğunu biliyordu.

Kaba adamına karşı durduğu için onunla gurur duyuyordu. ve onu oracıkta kovmak, Jenny bunu yapmış olsa bile Kadını sakince azarlarken gözlerindeki panik ifadesini fark etmişti.

Masada Linc'e tekrar katıldığında Jenny'nin beyni, çalışanıyla yaşadığı kısa yüzleşme sırasında Alex hakkında öğrendiği her şeyle dolup taşıtı. Ailesine son derece sadıktı, onlar adına ayağa kalkmaya istekliydi, kimsenin annesinin sakatlığıyla dalga geçmesine tahammül etmek istemiyordu ve

Kızginken çok seksiydi.

Ama onda hissettiği acı, meşgul zihninden geçen diğer tüm düşüncelerin önüne geçti.

"Her şey yolunda mı?" Linc sordu.

Jenny ona iyi olduğuna dair güvence vermeye başladı ama değildi. Teni farkındalıkla ve bir şeyler yapma ihtiyacıyla karıncalanıyordu, çok az tanıdığı bir adamın acısını hafifletmek için herhangi bir şey. "Midem biraz rahatsız. Bu geceyi sonlandırmamızın bir sakıncası var mı?" Ona yalan söylediği için kendinden nefret ediyordu ama oradan çıkması gerekiyordu. Hem de hemen. Alex'in peşinden koşma dürtüsüne teslim olmadan önce.

"Hiç de değil." Linc, hesabın kendilerine düşen kısmını karşılaması için Mac'e bir yirmilik uzattı ve ayağa kalktı.

"Hepinizle görüşürüz," dedi Jenny.

Tiffany göz kırptı ve ona başparmağıyla onay verdi.

Jenny yaramaz arkadaşına gözlerini devirdi.

Linc, Jenny'nin sırtının küçük kısmına, Jenny'yi rahatsız eden bir elini koydu. Ona ait değildi ve kimsenin de öyle olduğunu düşünmesini istemiyordu, özellikle de iki gün içinde tüm hayatını alt üst eden koyu renk gözlü bir adamın.

Jenny ve Linc caddenin diğer tarafından geçip gittiklerinde, marina kapılarının hemen dışındaydı ve kardeşiyle dikkatle konuşuyordu.

Kadın adama baktı ve adamın bakışları onunkilere çarptı, Ondan geldiğini hissettiği özlemle neredeyse nefesi kesiliyordu. Jenny, yüksek güçlü bir mıknatısa çekilen metal parçaları gibi, yirmi metre öteden gelen çekimi hissetti ve tek istediği ona koşmakken onunla savaşmak zorunda kaldı.

"Sen iyi misin?" Linc sordu, şükürler olsun ki Alex'le arasında cızırtılı bir bağ vardı ve sonunda gözlerini kaçırdığında koptu.

"Evet, teşekkür ederim." Hayır, iyi değildi. Bir adamla randevudayken akli bir başkasıyla ilgili düşüncelerle doluydu. Bu kesinlikle daha önce görülmemiş bir şeydi. "Gecemizi kısa kestiğim için üzgünüm."

"Sorun değil. Zaten saat altı buçukta PT'ye gideceğim."

Kasaba boyunca sessiz bir yolculuktan sonra deniz fenerine vardılar. Jenny gece için kapıyı henüz kilitlememişti, bu yüzden Linc uzun, karanlık araba yolunda ilerledi. "Bu biraz Geceleri burada ürpertici. Hiç korkuyor musun?"

"Pek sayılmaz. Genelde gün batımından önce kapıyı kilitlerim, böylece burası bana kalır." Motosikletli adamların kapının etrafından dolaştığı zamanlar hariç, diye düşündü.

"Bu gece gerçekten güzel vakit geçirdim Jenny. Seni tekrar görmek isterim."

Bunu diplomatik olarak nasıl söyleyebilirim? "Ben de iyi vakit geçirdim." Bu kadarı doğrudu. "Şu anda hayatımda bazı şeyler biraz... karışık."

"Bu bir daha dışarı çıkmak istemediğini söylemenin kibar bir yolu mu?"

Jenny yüzünü buruşturdu, karanlığın örtüsüne şükretti. "Bu, hayatımın huzursuz olduğunu söylemenin kibarca bir yolu ve şu an uygun bir zaman değil."

Bunu bir dakika boyunca düşündü. "Tamam o zaman. İşlerin yoluna girip girmediğini görmek için seni bir ya da iki hafta içinde aramama ne dersin?

Aşağı mı?"

"Bu harika olur," dedi, adamın onu ikinci bir randevuya zorlamayacağı için rahat bir nefes alarak.

Ona doğru eğildi ve yanağından öperek onu daha fazla utançtan ve gariplikten kurtardı.

"Yemek için teşekkür ederim," dedi Jenny.

"Arkadaşlığınızdan duyduğum memnuniyet için teşekkür ederim."

Jenny arabadan indi ve adamın arabayı sürmeden önce Jenny içeride olana kadar beklemesini takdir etti. Ne yapacağını düşünürken merdivenlerden mutfığa doğru koştu. Alex'e gitmeli miydi? Ve tam olarak ne yapmalıydı? Konuşmak istemediği bir konu hakkında konuşması için onu zorlamalı mıydı?

Mikrodalga fırının altındaki çekmecedeki, önceki deniz feneri bekçisinin geride bıraktığı telefon defterini buldu ve Martinez Lawn & Garden'ın adresini bulmak için karıştırdı. Adresi buldu ve hatta nerede olduğunu bile biliyordu. Ama adamın orada yaşadığını nereden biliyordu?

İşyeri listesinin altında George & Marion Martinez ve Paul Martinez için ayrı listeler buldu, hepsi de işyeriyle aynı adresteydi. Yani arazide yaşıyorlardı.

Jenny bu bilgiyle ne yapacağını hala bilmiyordu, bir kat daha çıkıp yatak odasına gitti ve şortunu ve atletini giydi. randevusunda giydiği elbiseyi yatağının ayak ucuna serdi. Ayaklarını rahat parmak arası terliklerinin içine kaydırды ve aşağı indi, mutfaktan çantasını ve anahtarlarını alıp çamurluğa giden merdivenlere koştu.

Kapıyı açtı ve kapısının önünde karanlıkta duran iri yarı birini görünce korkudan çığlık attı.

"Benim," dedi Alex. "Kapıyı çaldım."

"Ben... Ben yukarıdaydım. Seni duymadım." "Anahtarları duydum. Bir yere mi gidiyorsun?" "Seni bulmaya gidiyordum."

"Şimdi miydin?" Bir adım öne çıktı ve sonra bir adım daha attı.

Jenny kendini koruma güdüsüyle, sırtı çamurluğun uzak duvarına, tam da daha önceki karşılaşmalarından birinin olduğu yere çarpana kadar ondan uzaklaştı.

gerçekleşti. antası ve anahtarları bir takırtıyla yere düştü.

"Güzel ocuğa ne oldu?" "Kime?"

"Daha önce birlikte olduğun pembe gömlek." "O eve gitti."

"Onu eve yüzünde bir gülümsemeyle mi gönderdin?"

Göğüslerinin arasından boncuk boncuk terler süzölüyordu ve buna sıcağın mı yoksa adamın yakınlığının mı neden olduğundan emin değildi.

Muhtemelen ikisi de. "Bu seni nasıl ilgilendirir?"

Elleri karanlığın içinde onun kalçalarını buldu. "Bunu kendi işim yapıyorum."

Boynuna sokuldu ve onu eritti. Bunu nasıl bu kadar kolay yapabiliyordu? Söylediklerine itiraz etmek istedi ama beyin hücreleri de sinir uçları gibi kızarmıştı.

"Onu gülümseyerek mi gönderdin?" diye sordu, bu kez daha ısrarlı bir şekilde.

"Harika randevumuzun tam olarak nerede yanlış gittiği konusunda kafası karışmış bir şekilde onu gönderdim."

"Tam olarak nerede yanlış gitti?" Dudakları ve boynuna değen nefesi göğüs uçlarının gerilmesine neden oldu.

"Tam olarak nerede yanlış gittiğini biliyorsun." "Bana söylemeni istiyorum."

"Tiki Bar'a girdiğin anda işler ters gitti." "Nedenmiş o?"

Konuşmadan duyduğu hayal kırıklığı arttıkça, bacaklarının arasında zonklayan ihtiyaç da artıyordu. "Nedenini biliyorsun!"

"Emin olsaydım sormazdım."

"Evet, yaparsın, çünkü bana eziyet etmekten zevk alıyorsun."

Boynuna doğru sertçe kıkırdaması kollarında tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Yaptığım şey bu mu?"

"Buraya nasıl geldin? Bisikletin sesini duymadım."

"Kardeşim bıraktı beni."

"Ona benden bahsettin mi?"

"Hayır. Ona bir yürüyüşe çıkacağımı söyledim. en sevdiğim yerler. Burayı her zaman sevmişimdir." Elleri kayıyordu

kalçalarından göğüslerini avuçlamak için. "Şimdi eskisinden daha çok seviyorum."

Jenny onun ellerine doğru eğildi, daha da yaklaşmak istiyordu.

"Peki Tiki Bar'a girdiğimde ne oldu?"

Adamın, sorusuna hiç cevap vermediğini unutmuş olmasını umuyordu. "Dün gece olanları düşündüm."

"Ben de bunu düşündüm. Bütün gün." Ereksiyonunu kadının karnına doğru itti. "Bütün gün böyle dolaştım, bu senin hatan."

"Bu nasıl benim hatam oluyor?"

"Çünkü tek düşünebildiğim ne kadar seksi olduğun ve seni bir kez daha tatmayı ne kadar çok istediğim."

Sözleri, dudaklarının onu bir kez daha tatmak için yanmasına neden oldu. "Alex?"

"Hmm?"

"Annenle daha önce olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

"Sikeyim hayır."

Adamın kararlı cevabı onu sorduğuna pişman etti.

"İhtiyacım olan şey bu." Elleri büyük ve sertti. ağzını neredeyse şiddetle ele geçirmek için onu hareketsiz tutarken yüzüne karşı. Dudaklar, dil, dişler ve muhtaç inlemeler patlayıcı bir arzu dalgasında birleşti. "Beni yukarı çıkar."

Bölüm 8

Daha kelimeler ağzından tam olarak çıkmadan Jenny merdivenlere doğru ilerliyordu. Elini onun elinin etrafına sararak, onu iki kat merdiven çıkararak yatak odasına götürdü.

"Bu harika," dedi saygıyla, ayın suyun üzerindeki parıltısını kontrol etmek için pencereye giderken.

Jenny bu fırsattan yararlanarak Toby'nin fotoğrafını yatağının başucundaki çekmeceye sakladı. Suçluluk duygusu yerleşmeden önce Alex elini uzattı.

Ona doğru gitti.

"Aşağıda annemi sorduğunuzda kaba davrandığım için özür dilerim. Sorman çok hoştu ama bu konuşmak istediğim son şey."

"Anlıyorum." Ve anladı da. Nasıl anlamasın ki? Konuşmamayı tercih ettiği şeylerin kendi listesi vardı.

Ona baktı, sanki onun içini görüyor gibiydi. "Bir şekilde öyle olduğunu düşünüyorum." Yatağa ve sonra tekrar ona bakarak, "İstediğin bu mu?" dedi.

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. Toby'yi kaybettiğinden beri ilk kez kendini tam olarak ait olduğu yerde hissediyordu ve aralarındaki yoğun çekimden bir şey çıkmasa bile, bunun tadını çıkarmaya kararlıydı sürdüğü sürece.

"Paylaşmıyorum. Eğer bunu yapıyorsak, ki umarım yapacağız çoğunu yaparken, aynı anda başka biriyle yapmıyorsunuz."

"Sen de öyle."

"Bitti. Buraya döndüğümünden beri bir yıldır kimseyle birlikte olmadım. Sağlıklıyım ve bunu kanıtlayabilirim. Korumaya ihtiyacımız var mı?"

Yeniden biriyle çıkmaya karar verdikten sonra, adanın ebesi Victoria ile doğum kontrolü hakkında görüşmüştü. "Hayır."

"Tanrım, sanırım bir an için öldüm." "Lütfen bunu yapma."

"Mecazi anlamda." Atletini yukarı ve başının üzerine çekti.

Jenny'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, şakaklarında, bacaklarının arasında ve ayaklarının altında hissedebiliyordu. Arzu ve adrenalinin sabit davul sesi. O durdu Adam şortunun düğmelerini açıp fermuarını indirirken ve ellerini arkaya sokup aşağıya doğru iterken kıpırdamadan duruyordu. Ellerin sıcaklığı külotunun ipeği üzerinden poposunu dağladı.

Adamın şortunun düğmesiyle oynadı ve düğme çözüldüğünde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Fermuarı takip etti ve

Şortunu aşağı itmek için ellerini ince şekilli kıkında kullandığında onun hareketini taklit etti. Ama altında hiçbir şey yoktu. "Komando mu?"

"Bu kavurucu sıcakta gitmenin başka bir yolu var mı?" Elini kaldırdı ve daha önce hayranlıkla baktığı buruşuk beyaz pamuklu düğmeli bluzu başının üzerinden çekerek onu önünde çıırılçıplak duruyordu. Zayıf ay ışığında kaslarının ince hatlarını, koyu ten rengini, belinin altındaki daha soluk teni, koyu renk göğüs kıllarını ve bacaklarının arasında uzun ve kalın bir şekilde asılı duran ereksiyonun etrafındaki daha koyu bir bölgeye giden kıl izini görebiliyordu. "Hoşuna giden bir şey görüyor musun?"

Jenny'nin ağzındaki tüm tükürük ona bakarken kuruduğu için sadece başını sallayabildi.

"Ben de öyle. Hoşuma giden her türlü şeyi görüyorum. Tam buradan başlayarak." Parmaklarını kadının sırtında gezdirdi ve göğüslerini sütyeninin sıkı bağlarından kurtardı.

Adam danteli vücudundan sıyrıp göğüs kıllarını sıkı meme uçlarına sürterken rahatlayarak inledi.

İçindeki bir şey, bir anda ortaya çıkan arzuya kapıldı. sürtünme ile geldi. Saçlarını yumruklayarak onu derin, arayış dolu bir öpücüğe sürükledi. İkinci öpücük için sabırsızlanıyordu.

Ona aşağıda söz verdiği tadı.

Bacaklarının arkası yatağa çarptığında, adamın onları geriye doğru yürüttüğünü fark etti. Kolları ve bacakları birbirine dolanmış, ereksiyonu sertleşmiş bir halde onun üzerine indi.

Dilini ağzına sokarken karnına doğru sıcak bir şekilde

bastırdı.

"Öpücüklerin ne kadar tatlı olursa olsun, dün gecedен beri özlemini çektiğim tat bu değil." Boğazından göğsüne doğru bir yol öptü, göbek deliğine giden yolda meme uçlarıyla alay etti.

Jenny içten içe yanıyordu. Bir düzine yıldır bir erkeğin ona bunu yapmamasından sonra, Alex'in bunu iki gün içinde iki kez yapması en hafif deyiimiyle bunaltıcıydı.

Yatağa doğru kaydı, kadının bacaklarını ayırdı ve onu diline açtı. "Mmm, ben de bütün gün bunu düşünüyordum." Ağzının sıcaklığına yaklaşmaya çalışırken, nefesinin hassas dokusuna çarpması ve bıyıklarının iç uyluklarına sürtünmesi onu çılgına çevirdi. "Sakin ol." Karnının üzerindeki kolu, şehvetli işkenceyi sürdürürken onu yatağa sabitledi. Yaladı, emdi ve alay etti, zevkten çılgılık atmasına neden oldu. Ve sonra parmaklarını ekledi, klitorisini dudaklarının arasında yuvarlarken ikisini içine soktu. Kadın orgazmın eşiğine gelene kadar bunu sürdürdü, sonra geri çekildi, dilinin darbelerini yavaşlattı ve parmaklar.

Jenny yatağa sarktı, sert nefes aldı ve sıcaktan ve acımasız bir ritimle içinden geçen arzudan bolca terledi. Adam her şeye yeniden başladığında ona yalvarmak üzereydi, bu sefer daha yavaş.

Saçlarından bir avuç tutarak onu acele ettirmeye çalıştı ama o acele etmedi.

Kız hayal kırıklığı içinde inledi, bu da onu güldürdü.

"Sabır."

"Bende hiç yok."

"Al biraz."

Elleri yanlarına düştü, adam çarşafı kavrarken diliyle ve parmaklarının derin vuruşlarıyla ona işkence etmeye devam etti. Jenny'nin kalçaları ağzına karşı yükseldi ve ipucunu aldı, klitorisini emdi ve dilini geriye doğru koştı. ve üzerinde ileri geri.

Patladı, içinden geçen ezici zevkten çığlık attı.

Bütün olay boyunca onunla kaldı.

Büyük, kaslı vücuduyla onu örtmek için yukarı doğru hareket etti. "Bu inanılmazdı," diye fısıldadı kendini eline alıp onun içine doğru iterken. "Tanrım, bu inanılmaz bir his."

Kalçalarını esnetti. "Oh, çok sıkısın."

Jenny ona uyum sağlamak için mücadele ederken parmaklarını sırtındaki kaslara soktu. Güçlü bir şekilde serbest bırakıldıktan sonra ne kadar hazır olmasına rağmen, adam büyüktü ve bunu yıllardır yapmamıştı. Ondandır hafif bir sızlanma kaçtı sıkılmış dişler.

"Acıyor mu?"

"Biraz."

"O zaman yavaş gitmemiz gerekecek." Onun üzerine eğildi ve meme ucunu ağzına çekti, giriş hızını hafifletirken emdi ve çekiştirdi. Yavaş yavaş, dikkatlice hareket ederek ve o koyu çikolata gözleriyle onu yakından izleyerek içeri girdi. "Daha iyi misin?"

Başını salladı, ellerini omuzlarından sırtına, sıkı, kaslı kışına doğru kaydırarak ve hazır olana kadar hareket etmesini engellemek için kavradı.

Acı dolu bir inilti çıkardı. "Gitmeliyim." "Henüz değil."

Zonklayarak ve içinde uzayarak, elini bıraktı.

Başını Jenny'nin omzuna yasladı, terleri Jenny'ninkilerle karışarak vücutlarını kayganlaştırdı. Dışarıdaki sıcaklık ve birlikte ürettikleri ısı arasında Jenny patlamak üzereydi. Yavaş yavaş onun kışındaki tutuşunu hafifletti ve onun altında kıvrıldı.

"Hazır mısın?" diye mırıldandı kulağına karşı. "Sanırım."

"Bana tutun."

Adam hareket etmeye başladığında omuzlarını kavradı, ilk başta yavaşça, onunla birlikte olduğundan emin olana kadar.

"Çok sıcak," diye fısıldadı. "Ve senden bahsediyorum, havadan değil."

Jenny, hızını artırdıkça inledi, ona çarparken büyük elleriyle kıcını kavradı. Onu vahşi bir yolculuğa çıkardı, ona kendisinden başka bir şey ya da kimseyi düşünme şansı vermedi. Görünüşe göre, sabrı Cinsel ilişkiye de uzandı, çünkü acımasız temposunu olması gerekenden çok daha uzun süre devam ettirdi.

Bir anda tekrar yavaşladı, kızın içine doğru sertçe itti ve ona bakarken orada kaldı. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve onu usulca öptü, içinde zonklarken dudaklarında oyalandı. "Sıkı tutun."

Kız ona nedenini sormadan, adam onları ters çevirmiş ve aralarındaki bağlantıyı hiç koparmadan kızı kendi üzerine yerleştirmişti.

"Ateşli demişken," diye fısıldadı elini göğüslerine götürüp başparmaklarını göğüs uçlarında ileri geri gezdirirken.

Jenny ellerini göğsünde birleştirdi, yeni pozisyonuna ve içindeki sakin sıklığına alışmaya çalıştı. "Sür beni," dedi hırıltılı bir şekilde, elleri kalçalarını bulup hareketlerine rehberlik eder.

Kadın kalçalarını döndürdü ve adam inleyerek kadının içine daldı. Başparmağı klitorisine bastırdı ve tekrar bulmasına yardım edene kadar sendelemesine ve ritmini kaybetmesine neden oldu.

Gözleri kapandı ve dudakları aralandı. "Evet, böyle. Tanrım... Çok iyi."

Jenny hayatında hiç bu kadar sıcak olmamıştı ve bu sıcaklığın sadece bir kısmı için havayı suçlayabilirdi.

Kız onun üzerinde hareket ettikçe klitorisine baskı yapmaya devam etti ve kızıdan vücudunu bir orman yangını gibi yırtan bir salıverme sesi çıkardı. Gerçekliğe geri döndüğünde onu üzerinde buldu, kendi salınımını bulurken ona doğru çekiçledi, sonunda onun üzerine yığılana kadar tekrar tekrar içine girdi.

"Tanrım, yanıyorum." Ondan uzaklaştı ve elini tuttu.
"Hadi yüzmeye gidelim."

"Şu anda hareket etmemi mi bekliyorsun?"

"Hadi ama. Hava o kadar sıcak ki nefes alamıyorum.
Serinlememiz lazım."

Daha önce hiç onun kadar sık F bombası atan bir adamla birlikte olmamıştı, ama bir şekilde ona yakışıyordu - biraz kaba, biraz huysuz, çokça seksi.

Onu yataktan çıkarmaya ikna etti ama tişörtüne uzandığında onu durdurdu. "İşte böyle," dedi, göğüslerini avuçladı ve ağrıyan meme uçlarını okşadı.

"Oraya çıplak gitmeyeceğim."

"Evet, öylesin. Hadi gel." Onu arkasından çekiştirerek merdivenlere doğru ilerledi.

"Sen delisin! Ben burada çalışıyorum. İnsanlar buraya her zaman gelir."

"Bu saatte burada kimse yok." Onunla tartışırken, elini sıkı sıkı tutarak merdivenlerden inmeye devam etti.

Jenny onu durdurmak için son bir nafile girişimde daha bulundu ve adam tüm ihtişamıyla çamurluğun kapısından içeri girdi. Dün gecedен önce dışarıda hiç çıplak kalmamıştı ve işte bunu tekrar yapıyordu.

Merdivenlerden sahile inip kumlara vurduklarında, Jenny yakalanma endişesini bırakmaya karar verdi ve şimdiye kadar yaptığı en çılgınca şeyin tadını çıkarıyordu. Birlikte serin suya atladılar ve kabul etmek zorundaydı ki Bütün gün ilk kez kendini ateşin üzerinde kavruluyormuş gibi hissetmemişti.

"İşte ben de bundan bahsediyorum," dedi geriye doğru suya düşüp kendini tamamen suya bırakırken.

Jenny onun nereye gittiğini merak etmeye başlamıştı ki, ellerinin kıcını kavradığını ve dudaklarının sırtında olduğunu hissetti.

Onu kucağına çekti ve ereksiyonunu poposunun yarığına yerleştirdi.

"Az önce orada olanlardan sonra nasıl tekrar gitmeye hazır olabilirsin?" Deniz fenerini işaret etti.

"Hepsi senin yüzünden, bebeğim. Beni hiç kimsenin tahrik etmediği kadar tahrik ediyorsun."

Bu açıklayıcı ifade doğrudan kalbine gitti ve orada kesin bir şekilde reddedildi. Bu ilişki kalplerle, çiçeklerle ya da hatta fiziksel ilişki dışında herhangi bir ilişkiyle ilgili değildi. Bu işe fazla bulaşmadan önce bunu hatırlaması iyi olurdu. Onun soyadını ya da nerede yaşadığı ve bazı arkadaşlarının kim olduğu dışında hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Linc Mercier onun hakkında, sıcak, ıslak dudakları boynuna işkence ederken şu anda meme uçlarıyla oynayan adamdan daha çok şey biliyordu. Jenny seksinin nasıl olduğuna inanamıyordu daha fazlasını bekleyerek gerildi. Yarın hareket edemeyecekti.

"Biraz öne eğil," diye fısıldadı her seferinde onu etkileyen o sert sesiyle.

"Neden?"

"Sadece yap." Kızın kalçalarını sıkıca kavradı. tereddütle onun dediğini yaptı. Onu yerleştirdiğinde Onu istediği şekilde, arkadan içine doğru kaydı, uzun bir vuruşla kabzasına kadar soktu, bu da onun hem darbeden hem de içindeki suyun serin akışından ağlamasına neden oldu. "Acıdı mı?"

Çılgınca yutkundu, kelimeleri oluşturmaya çalıştı. "Hayır."

Kadını sırt üstü kendisine yasladı, bacaklarını iki yana açarak klitorisini ve meme uçlarını arkadan okşamaya başladı. "Sana serinlemek için yüzmeye ihtiyacımız olduğunu söylemiştim."

Titrek kahkahası onu da güldürdü. Bu tamamen Çılgınlık! Sonra kalçalarını esneterek onu daha da açtı, böylece birleştikleri yerde seksini kavrayabildi. Zar zor kıpırdadı ama yine de onu uçuşumun kenarına kadar götürmeyi başardı.

Sadece giriş açısı, parmaklarının baskısı ve bıyıklarının boynunun arkasındaki fırçası.

Elini çekmesini engellemek için elini kapattı ve dikkatini onun için zonklayan yere yöneltti. İnanılmaz bir şekilde, onu daha da açtı, içine daha derine girerken onu neredeyse acı noktasına kadar gerdi ve birleşmiş ellerine karşı sert bir şekilde boşalmasını sağladı.

Onu takip ederken kollarını sıkı sıkı sarmış, içini ısıtırken kulağına doğru inlemişti. Onu üzerinden kaldırdı ve yüzünü ona çevirdi, kollarını onun etrafına doladı ve onu yeniden karıncalandıran derin bir öpücüğe daldı.

Öpücüğe sırtını döndü. "Ne?"

"Bu kadar, ahbap. Bu gece alacağın tek şey."

"Daha yeni başlıyoruz."

"Hayır, daha yeni bitiriyorduk."

"Hadi ama..." Meme uçlarını cımbızladı ve altında canlandı.

"Aman Tanrım, sen lanet bir makinesin!"

"Genelde değil."

"İkimiz de sadece bir kaşıntıyı kaşıdığımızı bildiğimiz halde bu özel bir şeymiş gibi davranmayı bırak." Sözcükler niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı ve adamın kaslarının gerginlikle gerilmesine bakılırsa doğrudan bir vuruş yapmıştı. "Üzgünüm ama hadi ama... İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz. Ve ne olmadığını da."

"Yani herkesle böyle bir kimyanız mı var? Şu pembe tişörtlü adam... O da seni benim gibi tahrik ediyor mu?"

Jenny, onu orada yakaladığını düşündü. "Hayır, ama-"

Alex'in dudakları onun sözlerini bastırdı. "Aması yok. Birlikte çok ateşliyiz, bunu inkâr edemeyiz."

"Belki öyle, ama soyadımı ya da nereden geldiğimi bile bilmiyorsun."

"Soyadın Wilks ve Güney'den geliyorsun, ne zaman sinirlensen, ki bu genellikle ben etraftayken oluyor, aksanına bakılırsa."

"Soyadımı nereden biliyorsun?"

"Birine sordum."

"Kime sordun?"

"Seni ilgilendirmez."

Jenny ondan kurtulmak için mücadele etti, ancak kaslı kollarının sıkı bandı ile eşleşmedi.

"Dur," dedi, kulak memesini dişlerinin arasına alırken hafifçe gülerek. "Daha önce Owen'a sordum ve bana senin adını söyledi."

"Harika," dedi inleyerek. "Eve gidecek ve Laura beni soruyormuşsun ve yarın bala üşüşen arılar gibi üzerime üşüşecekler."

"Hayır, yapmayacaklar. Ona, çimleri biçmek için bu kadar erken geldiğim için bana kızgın olduğunu söyledim."

"Yaptın mı?"

Başını sallayarak kızın alt dudağını ısırды ve kız neredeyse yaşadıkları tartışmayı unutana kadar beynini karıştırmayı başardı. "Dur bakalım." Elleriyle Kışını avuçlayarak ayağa kalktı ve onları sahile doğru yürüttü.

Adam doğrudan merdivenlere gidip onu yatak odasına kadar taşıırken Jenny kollarını ve bacaklarını onun etrafında sıkı tuttu. Oraya vardıklarında tekrar kurumuşlardı. "Burası yazın hep bu kadar sıcak mı olur?"

"Asla böyle değil." Onun üstüne çıktı, yerleşti ellerini başının üzerinde birleştirdi. "Artık yok," dedi onu zar zor ikna eden bir ses tonuyla, Yüzünü aydınlatan sırtışa bakılırsa o da ikna olmamıştı.

"Ciddiyim."

"Tamam." İri vücudu onu yatağa sabitlerken dudakları boynunda gezindi, onu gücüyle, seksin ve tuzlu suyun misk kokusuyla ve karnına çarpan bariz arzusuyla çevreledi.

"Arkanı dön," dedi.

"İstemiyorum."

"Sorumlu olma sırası bende." "İşimiz bitti sanıyordum." "Hayır mı diyorsun?"

"Kesinlikle hayır." Adam kadının ellerini bıraktı ve dediğini yaparak sırt üstü yattı, dizlerini kaldırdı ve kollarını başının üzerinde kavuşturdu.

Jenny önünde uzanan seksi adama bakarken dudaklarını yaladı. Ona dokunabilir ve istediği her yerini öpebilirdi, bu da onu kendi gücünün hissiyle doldurdu, özellikle de gözleri bariz bir arzuyla ısındığında. Ereksiyonu uzamış, göbeğinin üstüne kadar uzanmıştı. Olmak şeytan gibi, bacaklarının açılmasına izin verdi, neredeyse en çok istediği yere odaklanması için ona meydan okuyordu.

Kendisine işkence etme şeklini hatırlayarak, ellerini bacaklarının iç kısımlarında gezdirdi, acele etmedi ve tıpkı kendisinin yapmak zorunda kaldığı gibi, istediği şey için onu bekletti. Saçlarının adamın ereksiyonunun üzerinde sürüklenmesine izin verdi ve adam kalçalarını kaldırırken inlemesine neden oldu.

"Sabır," dedi alaycı bir tavırla.

Bir kahkaha attı. "Hiç yok." "Al biraz."

Adam onu kontrol etmeye çalıştıkça, kadın onu daha uzun süre bekletti. Yakın zamanda yüzmüş olmasına rağmen, göğüslerini göğsünün ve kasıklarının üzerinde gezdirdiğinde ter içinde kaldı.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı şiddetle ve onu gülümsetti. Küfürle arası iyiydi.

"Annem bu şekilde konuştuğunu duysa ağzını sabunla yıkardı," dedi Jenny ilkel ve azarlayıcı bir ses tonuyla.

"Annem ağızımdaki pis kelimeleri temizlemeye çalıştı ama yeterince güçlü bir sabun icat edemediler." Ellerini kızın saçlarının arasına soktu ve ne istediğini anlatmak için başının arkasına bastırdı. "Ağızını sabundan başka bir şeyle yıkamak istiyorum."

"Aman Tanrım, çok tazesin!"

Kahkahası karın kaslarının titremesine neden oldu ve bu da onun dikkatini çekti.

Adamın kahkahası bir iniltiye dönüşene ve parmakları kızın içinde baskı yapana kadar kız adamın baklavalarını yaladı ve kemirdi.

saçları neredeyse acı verici hale geldi. İşte o zaman ona merhamet etmeye karar verdi ve dilini uyarılmışlığının sert uzunluğu üzerinde gezdirdi.

Bir başka iniltiye dönüşen keskin bir nefes verdi. "Jenny."

Onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. "Evet?" "Tanrı aşkına, durma."

"O zaman sessiz ol ve konsantre olmama izin ver."

"Evet, lütfen konsantre olun. Hiçbir şeyi kaçırmak istemezsiniz."

Gerçekten oldukça saygısız ama aynı zamanda son derece eğlenceliydi. "Şşşt." Bunu onun gergin şaftına karşı söyledi. Elini tabanın etrafına sardı ve sıktı. İki kez boşaldığı halde nasıl bu kadar sertleşebilmişti? Onu okşarken, dilini üzerinde gezdirdi ucu, yarığın içine daldırın ve sonra başın altındaki hassas cildi kızdırmak için altına.

"Aman Tanrım, bu çok iyi."

Jenny, tabanı sıkıca tutarken onu ağzına alırken bir kahkaha attı. Bu başka bir şeydi Toby'yi kaybettiğinden beri yapmadığı bir şeydi bu ve nasıl yapıldığını hatırladığını umuyordu. Şu anda Toby'yi düşünmek istemiyordu, Alex onun altında bu kadar canlı ve hayat doluyken, kalçalarının ince hareketleriyle onu daha derine götürmesi için yalvarırken değil.

Ağzını daha geniş açtı ve taşaklarını avuçlarken adamın boğazına doğru kaymasına izin verdi.

Kadının saçlarını avuçladı ve sırtını dikleştirdi, Kadın yalayıp emerken ve en hassas bölgesine nazikçe baskı uygularken nefesinin altında usulca küfrediyordu.

Adam inanılmaz derecede sertleştikçe dudakları neredeyse acı çekecek kadar gerildi.

"Dur," diye bağırdı.

Onun kendisini eşikte olduğu konusunda uyardığını biliyordu, bu yüzden ona kendi ilacının tadına baktırdı ve geri çekildi,

onu ter içinde bıraktı ve onu reddettiği serbest bırakma için nefes nefese bıraktı.

Yatağa geri düştü ve ağır bir şekilde nefes almaya ve kadının elinde zonklamaya devam ederken sert bir kahkaha attı. "Çok adisin."

"İntikam bir sürtüktür ve ben de öyleyim," diye alay etti Jenny, diliyle onu okşamaya devam etti.

"Hayır, değilsin," dedi, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıp parmağını yanağında gezdirerek. "Ancak, bundan biraz daha fazlasına karşı çıkmazdım."

Sadece dudakları ona dokunurken, "Hmmm, bunu bir düşüneyim" dedi.

Titreşen dudaklarının elektriksel bağlantısından irkildi. "Beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

Ona meraklı bir bakış attı ve bu bakış kısa sürede Onu ağzına aldığında tamamen başka bir şeydi, nazik bir emme uygularken diliyle ona saldırdı. Tüm vücudu titredi ve saçlarını tutuşu sıkılaştı.

"Jenny..." dedi uzun bir iç çekişle, sırtı kamburlaşırken. "Jenny." İkinci kez adını daha ısrarla söylediğinde, ağzına boşalmadan önce aldığı tek uyarı bu oldu. "Lanet olsun."

Elini karıncalanan dudaklarına sildi.

"Buraya gel." Kollarını ona doğru uzattı ve onu üzerine yatırdı. "Bu inanılmazdı. Sen inanılmazsın."

"Bunu nasıl yapacağımı unutmadığımı bilmek güzel," dedi ve anında söylediğine pişman oldu.

"Kesinlikle unutmamışsın. Beni delirttin ama amacının bu olduğundan şüpheleniyorum."

"Turnabout is fair play." Ona sarılma şeklini seviyordu. Onun sabun, temiz ter ve tuzlu su kokusunu seviyordu. Onunla birlikteyken hissettiği pek çok şeyi seviyordu. Hissettiği tüm bu aşka rağmen, kendine bunun neyle ilgili olduğunu ve ne olmadığını hatırlattı.

Onun yaşındaki bir kadının sadece seksten ibaret olan sıcak bir yaz ilişkisi yaşamaması için aklına gelen hiçbir neden yoktu. İnsanlar bunu her zaman yapardı, değil mi? Çünkü

hiç yapmamış olması, şimdi yeni ve farklı bir şeyle başlayamayacağı anlamına gelmiyordu. Statükodan kesinlikle bıkmıştı. Belki de sıcak bir yaz ilişkisi Daha önemli bir ilişkiye geçmeden önce bir şeyleri değiştirmesi gerekiyordu.

"Düşündüğünü duyar gibiyim," dedi parmaklarını saçlarında gezdirirken, dudaklarıyla birlikte kafa derisinin de karıncalanmasına neden oldu. Bir parmağını alnına vurdu. "Orada neler oluyor?"

"Pek bir şey yok. Bu gece beyin hücrelerimin çoğunu kızartmayı başardın."

"Benimkilerin de çoğunu kızarttın."

Adamın göğüs kılları burnunu gıdıklarken Jenny gülümsedi. Aralarında geçenlerden eşit derecede etkilendiklerini bilmek güzeldi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi kararsızca.

"Bunu yapmayalı uzun zaman olduğunu söylediniz, bu da beni sizin gibi muhteşem, seksi bir kadının neden bir deniz fenerinde yalnız yaşamayı seçtiğini merak etmeye itiyor."

Beyni "muhteşem, seksi kadın" kelimelerine takılıp kalmıştı.

"İster inanın ister inanmayın, bu deniz fenerinde, bu adada yaşamak benim için çok iyi oldu."

"Hiç evlendin mi?"

Merakının yanı sıra bu soru da onu şaşırtmıştı. "Hayır. Sen?"

"Hayır. Nişanlı mısın?"

Jenny gözlerini sıkıca kapattı. "Bir kez."

"Ne oldu?"

"O... O, um..."

"Sorun değil. Bana anlatmak zorunda değilsin. Hepimizin konuşmak istemediği şeyler vardır."

Onu cevaplar için zorlamayacağı için rahatlamış olsa da, birdenbire ne hakkında konuşmamayı tercih ettiğini bilmek istedi. Ona Toby'den bahsetmek istemediğinden değildi ama bu hikayenin bazı şeyleri nasıl değiştirdiğini biliyordu. İnsanların ona farklı gözle bakmasına neden oluyordu ve Alex ona farklı bakıyor. En azından henüz değil. Böyle devam ederse, eninde sonunda tekrar soracak ve ona anlatmak zorunda kalacaktı. Ama şimdilik, yaşadığı korkunç trajediyi bilmemesi hoşuna gidiyordu.

"Üstünde ben varken kavruluyor musun?" diye sordu.

"Çok kötü değil."

Her ne kadar hareket etmek istemese de, vücut ısını paylaşılarak birbirlerine yapışmış halde kalmak için fazla sıcaktı. "Çok soğuk bir duşa ne dersin?"

"Kulağa cennet gibi geliyor." Adam onu serbest bıraktı ve Jenny çıplaklığının farkında olarak ayağa kalktı, ki bu birlikte yaptıklarının ışığında oldukça aptalcaydı.

Zaten ağrıyan kasları hareketi protesto edince bir iniltiyi bastırdı. Yarın ya da sanırım bugün. şimdi-eğlenceli olacak. Onu takip eden adamla birlikte, küçük duş kabininin her ikisi için de yeterli alana sahip olduğu bitişikteki banyoya girdi. Jenny suyu açtı, soğumaya bıraktı ve lavabonun altından havluları aldı.

Alex banyoyu gezerken, "Burası harika bir yer," dedi.

"En muhteşem manzaranın yanı sıra ihtiyacım olan her şeye sahip."

Duşta birbirlerine yapışmış halde durarak tuzlu sudan, kumdan ve seksten arındılar, sırayla birbirlerini yıkadılar. Adam kadının saçlarına şampuanla masaj bile yaptı. Onun şefkatini hazmetmek, nedense işin erotik tarafını hazmetmekten daha zordu. ona daha önce göstermişti.

Temizlendiklerinde, kurulandıklarında ve havlulara sarıldıklarında "Gitmeliyim," dedi.

"Henüz gitmek zorunda değilsin. Tabii sen istemiyorsan."

"Gerçekten istemiyorum." Parmaklarını kızın kolunda gezdirdi, elini tuttu ve onu yatağına götürdü.

"Çarşafı değiştirmeliyiz. Hepsi kumlu ve iğrenç." Odayı geçip fazladan çarşafı sakladığı sandığa gitti ve temiz çarşafı aldı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu şövalenin üzerinde duran kendi manzarasının resmini göstererek.

"Evet, bu benim başyapıtım."

Daha yakından baktı. "Gerçekten çok güzel."

"Teşekkürler. Belki bir gün gerçekten bitiririm."

Birlikte çalışarak çarşafı değiştirdiler.

Yatak hazırlandığında onun yanına geldi ve göğüslerinin üzerinde düğümlediği havluyu çekti.

"Yataktan başka bir yerde uyumak için hava çok sıcak."

Havlusunu çıkarmasına izin verdi ve onun havlusunu kendi havlusunun yanına yere atmasını izledi. "Bu temiz çarşafı kirletmeyeceğimizi bildiğin sürece sorun yok."

Gülerek onu yatağa kadar takip etti. "Bu bir meydan okumaya benziyor."

"Değil."

Yüzünü ona dönmek için yan döndü. "Orada oldukça uzaktasın."

Yan döndü. "Daha iyi misin?"

"Hâlâ çok uzakta."

Biraz daha yaklaştı. "Bundan daha fazlası için hava çok sıcak."

Bir elini çarşafın üzerinden kalçasına koydu. "Bunun için çok mu sıcak?"

"Sanırım sorun olmaz."

Tek kolunu kaldırarak eğilip onu usulca öptü. "Gerçekten çok boktan bir günün ardından bu gece gerçekten çok iyi vakit geçirdim. Bunun için teşekkür ederim."

Başparmağını adamın çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirerek yüzünü okşadı. "Ben de gerçekten iyi vakit geçirdim."

Alex gülümsedi ve onun yanındaki yastığa yerleşmeden önce onu tekrar öptü. "Kalmamın sorun olmayacağından emin misin? Sen

Deniz feneri bekçisinin başı belaya falan girmeyecek, değil mi?" "Sorun değil," dedi gülerek.

"Eve gitmeliyim ama kardeşim orada ve ben burada çok rahatım."

"Rahatla ve yapabiliyorken biraz uyu."

Birleştirdikleri ellerini göğsüne götürdü ve Jenny kalbinin güçlü ve sabit atışını hissedebiliyordu. Adam uykuya daldıktan çok sonra bile uyanıktı ve ondan ne kadar hoşlandığını ve ona ne kadar garip bir şekilde bağlı olduğunu düşünüyordu

Başlangıçta onun için tamamen yanlış görünen bir adamla duygusal mesafesini koruma planlarına rağmen.

Onunla daha fazla zaman geçirdikçe, onun kendisi için gerçekten iyi olabileceğinden daha fazla şüphelenmeye başladı.

Bölüm 9

Evan ve Owen "Ring of Fire" şarkısının son notalarını sıcağa saygı duruşu şeklinde çaldılar ve mikrofonlardan uzaklaşarak içtikleri şişe sularını yudumladılar. bütün gece içiyor.

Grace, Evan'ın biralar arasında su içme konusunda kendi tavsiyesine uyduğunu görmekten memnundu.

Owen kalabalığın alkışları arasında, "Kahretsin, Gansett'te çok sıcak bir gün," dedi. "Bu gece sizin için özel bir sürprizimiz var. Bildiğiniz gibi dostum Evan, Gansett'teki yeni Island Breeze kayıt stüdyosunun sahibi. Kendisi Island Breeze etiketiyle ilk single'ını kaydetti ve bu gece burada piyasaya sürecek. Ne kadar şanslıyız?"

Tiki Bar'daki kalabalıktan daha fazla alkış.

"Oh ve Grace," dedi Owen, "buraya gelmek isteyeceksin, eğer istersen."

Owen'ın isteğinin kafasına dank etmesi bir saniye sürdü. Sola Laura'ya ve sağa Stephanie'ye baktı.

Steph onu iterek, "Git," dedi. "Seni bekliyor."

Evan ona başını sallayarak yanına gelmesini işaret etti.

Grace ayağa kalkıp sallantılı bacakları üzerinde sahneye doğru yürürken kalbi hızla çarpıyordu.

"Bayanlar ve baylar," dedi Owen, "Evan'ın nişanlısı Grace Ryan için bir alkış alalım."

Arkadaşları ve ailesiyle dolu masanın yanı sıra bardaki diğer herkesin yuhalamaları ve bağırışları Grace'i utançtan yanıyordu. İlgi odağı olmaktan nefret ediyordu, nişanlısı da bunun farkındaydı.

Owen onun elini tuttu ve merdivenlerden çıkmasına yardım etti. "Seni bunun için yakalayacağım," dedi nefesinin altında.

"Bunu bana o yaptırdı," dedi Owen merdivenlerden inerken ve Grace'i sahnede Evan'la yalnız bırakırken.

"Muhteşem değil mi?" Evan bir kez daha alkış ve ısıklık sesleri yükselterek sordu.

"Sen ölü bir adamsın," diye tısladı ona.

Evan sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmış gibi başını arkaya attı ve güldü. "Ofisime otur bebeğim."

Owen'ın terk ettiği tabureye yerleştiğinde Grace ellerini kavuşturdu ve sırtından aşağı süzülen ter hissini görmezden gelmeye çalıştı. Serin duş için çok fazla Evan gittikten sonra çok eğlenmişti.

"Bunu özel bir durum için saklıyordum." Mikrofona konuşurken gözlerini ondan hiç ayırmadı. "Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce burada tanıştık ve hanımımın bazı düğün planları yapıyoruz, bu yüzden bunun özel bir fırsat sayıldığını söyleyebilirim, değil mi?"

Daha fazla alkış ve ıslık. Kendisini bu şekilde utandırdığı için onu gerçekten öldürmek zorunda kalacaktı. Ve sonra başladı

Gitarını tıngırdatmaya başladı ve onun söylediği müzik, sözler ve aşk dışında her şey kaybolup gitti

"My Amazing Grace" ona. Tamamen ona odaklandığı için tamamen yalnız olabilirlerdi.

Benim muhteşem Grace'im, ne kadar tatlı,
Bir zavallıyı aldı ve onu bir adam yaptı Ben
kaybolduğumda, o oradaydı
Kör olduğumda, beni eve götürdü

Bana sevmeyi öğreten Grace'ti ve
korkumu yok eden Grace.
Benim sevgili Grace'im ne kadar
değerli. Bana devam etmem için
umut veriyor.

Amazing Grace, ne kadar
şanslıyım sevdiğim adam
olduğum için
Seçtiği kişi olmak için
Onu eve götürecek kişi olmak için

Benim muhteşem Grace'im, ne kadar tatlı,
Bir zavallıyı aldı ve onu bir adam yaptı Ben
kaybolduğumda, o oradaydı

Kör olduğumda, beni eve götürdü

Birlikte on bin gün geçirdiğimizde hala daha
fazlasını isteyeceğim
Benim muhteşem Grace'imle bir
ömür asla yeterli olmayacak.

Benim muhteşem Grace'im, ne kadar tatlı,
Bir zavallıyı aldı ve onu bir adam yaptı Ben
kaybolduğumda, o oradaydı
Kör olduğumda, beni eve götürdü

Son notaları çaldığında Grace'in gözlerinden yaşlar
akıyordu ve tek düşünebildiği o gittiğinde ne yapacağıydı.
Bırakın haftaları, onsuz bir günü bile hayal edemiyordu.

Gitarı arkasına iten Evan, kalabalık güzel şarkıyı
alkışlayarak ve tepinerek onaylarken kollarını ona doladı.

Grace ağlamayı durduramıyor gibiydi.

"İyi gözyaşları mı?" Evan sordu.

Başını salladı.

"Bunu burada yaptığım için

kızgın mısın?" Başını salladı.

"Konuşabilir misin?"

Başını tekrar sallayarak onu güldürdü. Grace'in kendini
toparlaması, yüzünü silmesi ve onun kucağından geri
çekilmesi birkaç dakika sürdü. "Bu inanılmazdı. Çok
teşekkür ederim."

Onu herkesin önünde öptü. Evan kalabalığa, "Birazdan geri
döneceğiz," dedi.

Hoparlörlerden konserve müzik sesi geliyordu.

Evan tabureden inmesine yardım etmek için elini
uzattı. Owen merdivenlerden inmesine yardımcı
oldu.

Evan'ın Owen'a "Hemen döneceğim," dediğini duydu.

"Acele etmeyin. Bir dakikalığına buradaki işleri ben
halledebilirim."

Evan, elini küçük kızın sırtına koyarak, arkadaşlarının ve kardeşlerinin onları alkışlarla karşıladığı masaya kadar ona eşlik etti.

Grace yüzünü yelpazeledi, sıcaktan olduğu kadar duygusal darbeden de kıpkırmızı olduğundan emindi.

"Bu inanılmazdı, Ev," dedi Maddie. "Büyük bir hit olacak," diye ekledi Grant.

"Bir eğlence avukatına ihtiyacınız olursa bana haber verin," dedi Dan. "Tanıdıklarım var."

"Herkes teşekkürler. Beğendiğinize sevindim." Evan, Mac'in uzattığı birayı aldı ve Grace'e ikram etti.

Ona geri vermeden önce uzun bir yudum aldı. "Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. bira hakkında konuşmak.

"Teşekkür ederim." Alnından öptü ve kulağına fısıldamak için yakınına eğildi, "Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum. Sana daha önce söylediklerim yüzünden korktuğumu biliyorum, ama gelecek yılı düşündüğümde, gündemimdeki bir numaralı şey bu. Başka ne olursa olsun, Ocak ayında tutmamız gereken bir randevumuz var."

"Düğünde şarkıyı tekrar çalacak mısın?" diye sordu, güvencesinden güç alarak ona baktı.

"Emin ol yaparım."

Çalan bir telefon Jenny'yi derin uykusundan uyandırdı. Alex'in kaldığını hatırlayana kadar yanındaki hareket onu bir an için ürküttü.

"N'aber?" diye sordu huysuz, uykulu bir sesle.

Birden uyandı ve doğruldu. "Hemen geliyorum Orada." Ayağa kalktı ve etrafta kıyafetlerini aramaya başladı.

Jenny onun için ışığı yaktı. "Sorun ne?" diye sordu, gözlerini kırptırarak.

Sırtını ona dönerek şortunun içine adım attı. "Annem. Paul kalp krizi geçiriyor olabileceğini düşünüyor."

"Aman Tanrım." Jenny ayağa kalktı ve giysi almak için şifonyerine gitti.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni götürüyüm, böylece oraya daha çabuk varırsın." "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bilmediğimi biliyorum." Olabildiğince hızlı bir şekilde giyindi, bu da olması gerektiği gibi çalışmak istemeyen eller ve ağrıyan kaslarla dolu bir vücutla kolay değildi. Giyindikten sonra sarmal merdivenlerden mutfağa koştular, Jenny çantasını ve anahtarlarını ararken onları daha önce çamurlukta unuttuğunu hatırladı.

Arabada klimayı sonuna kadar açarak sıcaktan kurtulmaya çalıştı. Başını çevirdiğinde Alex'in ön camdan dışarı baktığını gördü, çenesi gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Daha önce kalp sorunu yaşad mı?"

"Hayır."

"Seni eve mi götürüyorum?"

"Kliniğe gitmeniz bir sakıncası var mı? Paul kurtarma ekibini aradı, yoldalar."

"Tabii ki." Jenny kasabaya giden virajlı yolda cesaret edebildiği kadar hızlı sürdü ve kliniğin önüne yanaştı. On dakika sonra acil girişinde. "Seninle gelmemi ister misin?"

Bir an için kararsızlık içinde kalmış gibiydi. "Hayır, gerek yok. Bıraktığın için teşekkürler."

"Umarım iyidir."

"Ben de öyle." Park yerine dönen ambulansı karşılamak için arabadan indi.

Jenny arabasını yoldan çekti ama kendini oradan ayrılmaya zorlayamadı. Arabasını park etti ve Paul ambulansın arkasından çıkarken uzakta. O ve Alex sağlık görevlilerini izlemek için birlikte durdular. sedyeyi arkadan çıkardılar. David Lawrence onları karşılamak için klinikten çıktı ve Alex ile Paul koşarak Onunla birlikte içeride.

Gitmesi gerektiğini biliyordu. Aile krizi onu hiç ilgilendirmiyordu. Ama adamın yüzünde gördüğü o bir saniyelik kararsızlık, arabayı kapatmasına neden oldu. Koltuğu hafifçe yatırdı. Ve gecenin geri kalanında kliniğin kapısını izlemesine neden oldu.

Alex, uykusuz geçen uzun geceden ve eskisi kadar genç olmadığını kanıtlayan cinsel maratondan sonra saldırıya uğramış gibi hissederek şafağın yumuşak ışığına çıktı. Kliniğin serin iç mekânından çıktığında amansız sıcak yüzüne çarptı. Bir iki adım attı. Jenny'nin arabasını gördüğünde. David'in arabası dışında orada bulunan tek arabaydı, bu yüzden gözden kaçırmak zordu.

Arabaya yaklaştığında, onun tüm camları açık bir şekilde uyuduğunu gördü. Onu orada, belli ki kendisini beklerken görmek göğsüne saplandı ve paylaştıklarından çok daha fazlası için acı duymasına neden oldu. Böyle hissetmenin aptalca olduğunu biliyordu. Ne de olsa, ne yapması gerekiyordu ki?

bir aile ve iş dışında ona ne verebilirdi? Ama kalbinin yakınlarındaki sızıyı da inkar edemiyordu.

onu korkutmamaya çalışarak omzuna hafifçe

dokundu. Gözlerini kırıştıtararak kendine geldi. "O nasıl?"

"Briç gecesinde yediği bir şey yüzünden midesi yanmış."

"Tanrıya şükür."

"David onu birkaç saat daha gözlem altında tutacak. Ben eve gidip kamyonetimi alacağım ve onları almak için geri döneceğim."

"Seni bırakayım."

"Beni beklemene gerek yoktu, Jenny."

"Biliyorum."

Uzun bir süre ona baktı, iri kahverengi gözlerini, öpücükle şişmiş pembe dudaklarını ve yumuşak sarı saçlarını seyretti ve onu bu kadar etkileyen şeyin ne olduğuna karar vermeye çalıştı.

Çözüldü. Bütün gece onu beklemişti, hatta ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylediği halde. Bunu neden yapmıştı?

"Geliyor musun?"

Ona baktığını fark eden adam başını salladı ve arabanın etrafında dolaşarak yolcu koltuğuna doğru yürüdü.

Nereye gittiğini sormadan onu evine bıraktı. Martinez Lawn & Garden'ın girişinden geçerken, adam onu seraların etrafına yönlendirdi.

"Evim güzel evim," dedi sessizliği bozmak için

-Ve gerilim.

Büyüdüğü iftlik evine yaklaştıklarında "Güzelmiş," dedi.

"Beklemen çok hoştu."

Sanki bir kadını feda etmek önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

Onun için iyi bir gece uykusu. "Beklerken düşünmek için çok zamanım oldu."

Lütfen beni bir daha görmek istemediğini söylemesin. Arada bir kendini onun içinde kaybedemezse gerçekten yaşama isteğini kaybedecekti. Ya da her gün. Her gün. kesinlikle arada bir tercih edilirdi. Onun söyleyeceklerini duymayı beklerken nefesini tuttu.

"Perakende işini yürüten kadını kovdunuz."

Ona bittiklerini söylemediği için derin bir oh çekti. "Bunu duydun, ha?"

"Sanırım bütün bar duydu."

Karşılarındaki yeni mücadelenin hatırlatılması Alex'in kendini olduğundan daha da bitkin hissetmesine neden oldu.

"Size yardım etmek isterim."

Daha kelimeler ağzından tam olarak çıkmadan başını sallamaya başlamıştı.

Kolundaki eli onu durdurdu. "Beni dinle. Wharton'dan MBA derecem var ve geniş bir perakende deneyimim var. Üniversiteyi bir mağazayı yöneterek bitirdim. giyim mağazası. Bitkiler, seralar ya da bahçecilik hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama muhtemelen yardım edebilecek kadar iyi numara yapabilirim. Eğer size yardımı olacaksa."

Teklifinden ve samimiyetinden etkilenen adam,
"Bahçecilik hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirsin ama
-Adi bir domates."

Jenny'nin kahkahası onu mantıksız bir mutlulukla
doldurdu. Bir uzvun yeniden uyanmasına benzer bir his
Vücudunda kötü bir karıncalanma ve iğnelenme vakası gibi
zıpladı. Bir şey hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki
mutluluğu andıran. "Teklif etmen gerçekten çok hoş."

"Yardım etmek istiyorum."

Bu dört basit kelime duygusal bir yumruk etkisi yarattı.
Onu çözmek için tek gereken buysa, bu sabah tam bir
karmaşaydı.

"Ve ne olursa olsun," diye ekledi. "Bunun," dedi
önlerindeki seraları ve perakende satış mağazasını
göstererek, "dün gece olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Elbette, öyle."

"Teklif etmemin nedeni bu değil. Siz ve kardeşiniz zor bir
süreçten geçiyorsunuz. Büyükanemde bunama vardı, bu
yüzden ne kadar zor olduğunu biliyorum. Birbirimizin beyin
hücrelerini kızartırken, bazı insanların dostluk dediği şeyin
başlangıcını oluşturmuş olabileceğimizi düşünmek
istiyorum. Ben de size bunu öneriyorum - dostluk ve
profesyonel yardım. Bağ yok, bağ yok, yükümlülük yok.
Eğer
yardım et."

Onun elini tuttu ve sıktı. "Çok yardımı olur. Sharon bize
yönetim tecrübesiyle geldi. Personelin geri kalanı üniversite
öğrencilerinden oluşuyor, yani onun yerini kolayca
alabilecek başka biri yok gibi." Ona bakarak, "Eğer
ciddiysen, ben

Teklifinizi minnetle kabul ediyorum ama kalıcı birini
bulana kadar geçici olarak. Bana yardım etmek için
hayatınızı alt üst etmenizi beklemiyorum."

"Hiçbir şeyi değiştirmiyorum ama bu arada size yardımcı
olmaktan mutluluk duyarım."

"Paul'e danışmam gerekecek. İşe alma ve işten çıkarma
genellikle onun departmanıdır."

"Elbette, sorun değil. Sana numaramı vereyim, yardımımı istersen beni arayabilirsin. Eğer istemezsen, hayır.

Endişelenme." Telefonuna programladığı numarasını okudu.

"Bu New York alan kodu değil mi?" "Eskiden orada yaşıyordum."

"Bu sabah Paul ile konuşacağım ve seni daha sonra arayacağım." Onu öpmek için konsolun karşısına eğildi. "Teşekkür ederim."

Onun yanağını okşadı. "Biraz uyumaya çalış."

"Bugünün gündeminde bunu göremiyorum." Kız çok güzel ve tatlı olduğu için bir öpücük daha aldı. "Beklemen ve yardım etmeyi teklif etmen benim için çok anlamlı. Teşekkür ederim."

Gülümsemesi çok hoş ve güçlüydü. "Arkadaşlar bunun içindir."

"Seni sonra ararım."

"Tamam."

Kliniğe dönmeden önce duş almak ve üzerini değiştirmek için eve doğru yürürken Alex'in aklından Jenny geçiyordu. Başka bir kadınla yaşadığı hiçbir şeye benzemeyen inanılmaz fiziksel bağlarını inkâr edemezdi, ama birdenbire duygusal bağ daha önemli hale gelmişti. Bu sabah onu derinden etkilemişti ve onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu.

Jenny eve sersemlemiş bir halde dönerken, Alex'in kendisine çok şey ifade ettiğini söylediğinde ona nasıl baktığını görünce şaşkına dönmüştü. onu beklemiş ve yardım etmeyi teklif etmişti. Aralarında güçlü bir şeyler olduğunu inkâr etmek aptallık olurdu. Tamamen fiziksel bir şey olarak başlayan şey, son zamanlarda çok daha önemli bir şeye dönüşmüştü yirmi dört saat.

Dürüst olmak gerekirse, onunla bulduğu şey tam olarak ona söylediğinde umduğu şeydi.

arkadaşlarıyla yeniden çıkmaya hazırdı. Toby ile arasında hissettiği bağ, daha önce sadece bir kez yaşadığı bir bağdı ve Toby ile de aynı derecede ani olmuştu. Bir muhasebe sınıfında tanışmışlar ve sınıfın ve genel olarak yüksek lisans okulunun acımasız temposu üzerine dertleşmişlerdi.

Onunla tam olarak bir kez konuşmuş ve özel biri olduğunu anlamıştı. Ayrılmaz olmaları uzun sürmemişti. Korkunç bir trajediyle ayrılmak zorunda kalana kadar üç inanılmaz yıl boyunca bu şekilde kalmışlardı.

Toby öldükten sonra uzun süre bir daha asla böyle hissetmeyeceğini düşünmüştü ve Alex'le tanışıp onda farklı bir şeyler olduğunu hemen anlayana kadar da böyle hissetmemişti. İlk başta bunun sadece fiziksel olabileceğini düşünmüştü ama şimdi bunun ötesine geçebileceğini biliyordu - eğer isterlerse.

Bunu istiyor muydu? Evet, diye düşündü şüphesiz. Evet, fiziksel olanın ötesine geçmesini istiyorum. Annesinin durumu yüzünden onu acı içinde görmek onu da incitmişti. Hissetmişti.

Gecenin bir yarısı aklına ona ve kardeşine dükkânda yardım etme fikri geldiğinde çok sevindi. Çok bir şey olmayabilirdi ama onların sıkıntılarını hafifletmek için yapabileceği bir şeydi.

ezici bir yük.

Jenny deniz fenerine döndü ve doğruca yatağına gitti. Vücudundaki tüm kaslar ağrıdan kaskatı kesilmişti. önceki gecenin cinsel jimnastiği. Acımasız sıcağı rağmen birkaç saat uyudu ve uyandığında kendini daha kötü hissetti.

Yatağın kenarına otururken kendi kendine, "Durmadan seks yapmak için uygun olmadığımı dair bir kanıt arıyorsam, işte burada," dedi. Ayaklarını sürüyerek banyoya doğru ilerlerken, bunun

Çok fazla seks yapınca bu kadar kötü hissetmek mümkün değildi. Bu daha çok grip gibi hissettirdi - daha da kötüleştirmek için aşırı dozda seks atıldı.

Birkaç ağrı kesici yuttu, uzun ve serin bir duş aldı ve kendini zar zor insan gibi hissederek çıktı. Yemek yeme düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyordu, bu yüzden aşağı inip biraz su içti ve yatağına döndü.

Yatağında uzanıp tavana bakan Jenny, Alex'in kendisinde varmış gibi görünen şeyi almamasını ummaktan başka bir şey yapamıyordu. Şu anda ihtiyacı olan son şey buydu. Cep telefonu çaldı ve arayanın kimliğini kontrol etti, annesinin numarasını görünce çok

sevindi. "Merhaba."

"Selam, tatlım. Nasıl gidiyor?"

"Aslında yatakta yatarken grip olup olmadığımı merak ediyorum."

"Oh, çok kötü. Belirtileriniz neler?"

"Her yerim ağrıyor ve midem bulanıyor." Annesi Jenny'nin birlikte vakit geçirecek özel birini bulduğunu duysa muhtemelen çok sevinecek olsa da, kaslarındaki mantıksız ağrılardan ya da bunun nedeninden bahsetmedi.

"Kulağa iyi gelmiyor. Hâlâ sıcak mı?"

"Deli gibi sıcak."

"Keşke orada olup ateşini ölçebilseydim ve sana eskiden yaptığım gibi zencefilli gazoz getirebilseydim."

"Keşke sen de öyle olsaydın." Jenny Kuzey Carolina'daki ailesini özlemişti, ama kimsenin ona ne olduğunu bilmediği yeni bir yere gitme fırsatı

Gansett Adası'ndaki deniz feneri bekçiliği işini gazetede okuduğunda itiraz ediyordu. "Orada neler oluyor?"

Annesi ona kız kardeşleri ve onların aileleriyle ilgili haberler verdi; bunların arasında yeğeni Tyler'ın anaokulunda yeni botlarıyla arkadaşlarını tekmelediği için azarlanmasıyla ilgili komik bir hikaye de vardı. Annesi, "Söylemeye gerek yok, Emma arkadaşlarıyla iyi oynayana kadar botları ondan aldı," dedi.

Jenny'nin iki kız kardeşinden küçük olanı

için. "Zavallı Tyler. O botları çok seviyor."

"Biliyorum, ama Emma'nın da dediği gibi, tavırlı olduklarını kim bilebilirdi?"

Jenny, saçları neredeyse beyaza çalacak kadar sarı olan bir buçuk santim boyundaki yeğenini hayal ederken gülümsedi. O ve Toby, evlendikten sonra Kuzey Carolina'ya geri dönmeyi planlamışlardı.

kariyerlerini başlattılar. Ayrıca aile kurmak için birkaç yıl beklemeyi umuyorlardı, bu nedenle çocuklarının yeğenleriyle birlikte büyüdü.

Başına gelenlerin adaletsizliği aklından hiç çıkmıyordu, özellikle de kız kardeşlerinin ve onların ailelerinin yanındayken.

"Sen ve babam hala ziyarete gelmeyi umuyor musunuz?"

"Çok isteriz. İş yerinde birkaç şeyi çözmeye çalışıyor, sonra sana birkaç randevu e-postası göndereceğim."

"Kulağa hoş geliyor."

"Nasıl hissettiğini bana haber ver, tamam mı?" "Haber veririm. Yarın sana mesaj atarım."

"Seni seviyorum, tatlım." "Ben de seni seviyorum."

Jenny telefonu bıraktı ve kalkıp bir şeyler yemeye çalışma fikriyle oynadı, ama sadece bu fikir bile midelerini bulandırdı, bu yüzden olduğu yerde kaldı ve Syd öğleden sonra arayana kadar aralıklı olarak uyukladı.

"Uyuyor muydun?" Sydney sordu.

"İtiraf etmekten nefret ediyorum ama öyleydim. Çok sıcak hissetmiyorum. Bu doğru değil. Çok sıcaktan patlayacakmışım gibi hissediyorum ama bu berbat sıcaklığın üstüne bir de ateşim çıkmış olabilir dalga."

"Kulağa hiç eğlenceli gelmiyor."

"Eminim endişelenecek bir şey yoktur. Sadece kendimi bok gibi hissediyorum."

Ama sen nasılsın? Dün gece seni dışarıda görmek güzeldi."

"Dışarıda olmak güzeldi. Kendi dört duvarıma bakmaktan bıktım."

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Hâlâ biraz yorgun ve ağrılıyım ama eskisinden çok daha iyiyim." "Bunu duyduğuma sevindim. Test için ne kadar beklemen gerekiyor?"

yeni tesisat?"

Sydney güldü. "İki hafta daha, Luke'un geri sayım yaptığından falan değil."

"Zavallı adam."

"Zavallı adam hayatta kalacak. Biz... doğaçlama yapıyorduk."

"Eminim öyledir," dedi Jenny, arkadaşıyla eğlenerek.
"Biliyor musunuz... Siz ikiniz bana umut veriyorsunuz."

"Nasıl yani?"

"Yaşadığın onca şeyden sonra seni Luke'la bu kadar mutlu görmek, bunun benim de başıma gelebileceğine inanmamı sağlıyor."

"Senin için olacak. Olacağını biliyorum."

Jenny Alex'i ve önceki gece paylaştıklarını düşündü. Sydney'e bundan bahsetmek istedi ama tereddüt etti, Çünkü bunu yaparsa, artık sadece onlara ait olmayacaktı. Şimdilik bunu gizli tutmak istiyordu.

"Senin için olan şeylerden bahsetmişken, Luke dün Mason'a rastladı. Seninle çok iyi vakit geçirdiğini ve seni tekrar görmek istediğini söyledi."

Jenny yüzünü buruşturdu ve Sydney'in onun yüz ifadesini görmediğine şükretti. "O harika bir adam ama benim için harika bir adam değil."

"Linc'le ilgili jürinin hâlâ karar vermediğini söylediğini biliyorum-" "O da benim için harika biri değil."

"Oh, ben de öyle umuyordum... Dün gece birlikte iyi vakit geçiriyor gibiydiniz."

"Yaptık. Sadece, bilirsin, kıvılcım yok." Jenny iç çekti. "En büyük prenses gibi konuşuyor olmalıyım. Benim için randevu ayarlamak için bunca zahmete girdiniz-"

"Dur," dedi Syd nazikçe. "Eğer orada değilse, orada değildir. Artık on sekiz yaşında değilsin. Kendini ve ne aradığını biliyorsun. Lütfen bize herhangi bir açıklama borçluymuşsun gibi hissetme."

"Yine de, umduğumuz gibi sonuçlanmasa bile, onarımları takdir ettiğimi bilmenizi isterim."

"Bunu biliyoruz. Tekrar denemeye hazır olduğunuzda bize haber verin. Ahırda başka adamlarımız da var."

Jenny, tezgâhlarda yan yana dizilmiş, doğru kadın tarafından bulunmayı bekleyen seksi erkeklerin görüntüsüne güldü. Keşke bu kadar kolay olsaydı. "Dün gece ayrıldıktan sonra bir şey kaçırdım mı?"

"Oh, görmeliydiniz! Evan stüdyoda yayınlanmak üzere kaydettiği şarkıyı çaldı-'My Amazing Grace'. Grace'i sahneye çıkardı ve şarkıyı ona söyledi. Yemin ederim hepimiz hüngür hüngür ağlıyorduk, en çok da o."

"Bunu kaçırdığım için üzgünüm."

"Oldukça güzeldi ve görünüşe göre bir düğün tarihi belirlemişler. On sekiz Ocak'ta Turks ve Caicos'ta."

Jenny iç çekerek, "Hedefe yönelik bir düğün," dedi. "Ne kadar güzel."

"Kışın ortasında herkesi buradan çıkarmanın eğlenceli olacağını düşündüler."

"Bu harika bir fikir."

"Bu öğleden sonra Tiffany'nin duşunun ayrıntılarını gözden geçirmek için burada toplanıyoruz. Eğer kendini daha iyi hissedersen, gel."

"Bulaşıcı olmadığım sürece yaparım."

"Kulağa hoş geliyor. Umarım görüşürüz."

"Syd... Sadece şunu söylemek istiyorum... Sen ve diğerleri benim için bulunmaz bir nimet oldunuz. Tahmin bile edemezsin."

"Oh, tatlım, evet, biliyorum. Buradaki insanlar hayatımı önemli olan her şekilde kurtardı ve seni grubumuzun bir parçası olarak görmekten mutluluk duyuyoruz."

"Teşekkür ederim. Umarım sonra görüşürüz." "Biz burada olacağız."

Jenny aramayı sonlandırdı ve yan dönerek yastığına sarıldı, sahip olduğu nimetleri saydı. Daha önce Gansett'e geldiğinde, Kuzey Carolina'daki evinde bocalıyordu, bir halkla ilişkiler firmasında çalışıyordu ve etrafı iyi

Yani zırhındaki çatlaklar için onu sürekli izleyen insanlar.

Burada, büyük trajediden önce onu kimse tanıımıyordu. Kimse Toby'yi tanıımıyordu. Kimse onları birlikte tanıımıyordu. Gansett'teki arkadaşları ne olduğunu bilse de, yaşadığı trajedi buradaki ilişkilerini evde olduğu gibi belirlemedi.

Burada nefes alabiliyordu ve bir süre sonra Deniz fenerinde geçirdiği zaman sonunda iyileşmişti. Alex'le geçirdiği gece ona, sonsuza dek gömdüğünü sandığı duyguları hâlâ yaşayabildiğini göstermişti. Kalbinin bir parçası

Hayatının baharında böylesine harika ve güzel bir adamı kaybetmenin üzüntüsünü her zaman yaşayacaktı. Ama hayatı bitmemişti ve Alex'le geçirdiği zaman arzusunu, tutkusunu ve ikinci bir şans umudunu yeniden uyandırmıştı. İkinci şansının onunla olup olmayacağı henüz belli değildi ama Alex ona bu bağı yeniden bulmanın mümkün olduğunu göstermişti.

Ve onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Bölüm 10

Maddie McCarthy bazen, istediği şeyi istediği zaman alamadığı bir adada yaşamaktan nefret ediyordu. Hem eczanede hem de markette hamilelik testleri tamamen tükenmişti, bu yüzden

Hamile olup olmadığını anlamak için adanın ebesi Victoria Stevens'tan randevu almaktan başka çaresi yoktu.

Sinir bozucu, değil mi?

Başka bir yerde yaşasaydı, şimdiye kadar çoktan öğrenmiş olurdu.

Ama başka bir yerde yaşasaydı, Mac'le tanışamazdı.

ve mükemmel bir adamla mükemmel bir hayat buldum.

Adam çoğunlukla mükemmeldi. İki gündür onu deli ediyordu. randevu saatinin gelmesini beklediler.

Randevuda kendisine eşlik etmesine izin vermeyi kesin bir dille reddetmiş, bu da oldukça yoğun bir tartışmayı kazanmıştı. Hamileyse, randevulara yeterince katılacaktı. Bunu tek başına yapacaktı. Ve Victoria geç kalıyordu, ki bu sadece Maddie'nin sıkıntısını artırıyor.

David Lawrence, muayene odalarına açılan çift kanatlı kapıdan yaşlı bir hastaya eşlik ederek çıktı. kayıt masasında. Hastasıyla işini bitirdiğinde döndü ve onu orada otururken gördü.

"Selam, Maddie. Nasılsın?"

"Ben iyiyim, ya sen?" Janey ve P.J. için yaptıklarından bahsetmeye bile gerek yok, sevgili Hailey'sinin hayatını kurtardığı için ona sonsuza dek minnettar kalacaktı.

"Çok meşgulüm ama başka türlüünü de istemezdim. Janey ve bebekle ilgili son durum nedir?"

"P.J. solunum cihazından çıktı ve kendi başına nefes alıyor. Janey

Her geçen gün daha güçlü hissediyorlar. Birkaç hafta içinde eve dönmeyi umuyorlar."

"Bunu duymak harika."

"Arkadaşım Daisy nasıl?" Maddie sinsi bir sırıtışla sordu.

"O harika biri. Sonunda onu yanıma taşınmaya ikna ettim."

"Bu harika David. İkiniz adına da çok mutluyum." "Ben de bizim için çok mutluyum."

"İkiniz de her iyi şeyi hak ediyorsunuz."

"Hakkımda bildikleriniz ışığında bunu söylemeniz çok hoş."

Maddie omuz silkerek, "Sen ve Janey birlikte olmak için yaratılmamışsınız," dedi. "O Joe içindi ve ben de senin Daisy için olduğuna inanmaya başlıyorum."

"Sanırım haklı olabilirsin."

Victoria çift kapıdan hızla içeri girdi. "Merhaba Maddie. Geç kaldığım için çok özür dilerim. İçeri gelsene."

"Sonra görüşürüz David."

"Güle güle, Maddie."

Victoria'yı muayene odasına kadar takip ederken Maddie kalbinin atışını boğazında hissedebiliyordu. Birkaç hafta öncesine kadar Victoria'yla birlikte olma fikrinin tekrar hamile kalması onu ve Mac'i dehşete düşürmüştü. Ama şimdi bu olasılık önlerine serilmişti ve tek duymak istedikleri onun hamile olduğuydu.

"Neler oluyor? Randevunuz acil olarak etiketlenmişti."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum ama hamile olabileceğimi düşünüyorum ve bu Allah'ın belası adada test yapacak bir yer yok, o yüzden tek seçeneğim sendin."

"Belirtileriniz neler?"

"Çok kısa, bir günden daha kısa bir süre için Aslında regl oldum, göğüslerim ağrıyor, duygularım allak bullak oldu, çok huysuzum, çok azgınım. Son iki seferde olduğu gibi."

"En son ne zaman regl oldun?" Maddie tarihi sıraladı.

"Ve o zamandan beri korunmasız seks yaptınız mı?"

"Evet. Oldukça kazara ve çok fazla kadeh şarap yüzünden."

"Ahh," dedi Victoria, gözleri parlayarak. "Ben de diyecektim ki... Başka bir bebekten bahsetmeden önce bir süre beklemeye karar verdiğini sanıyordum."

"Beklemeye karar vermiştik ama..." Maddie omuz silkti ve güzel ebeye sırttı. "Olur böyle şeyler."

"Evet, öyle ve beni çok meşgul ediyor."

Victoria dizüstü bilgisayarında bazı notlar alırken gülüştüler. "Bir idrar testi ve hızlı bir muayene yapalım ve neyin ne olduğunu görelim. İyi mi?"

"Evet, kulağa hoş geliyor." Muayene kısmı hariç, ama iki hamilelikten sonra çocuk doğurmanın getirdiği rezilliklere alışmıştı. Victoria onu kan testi için laboratuvara götürdü ve sonra soyunması için muayene odasında bıraktı. Sinirleri bozulan Maddie, iri göğüslerini zar zor örten önlüğü giydi ve muayene masasının kenarına oturdu.

Taşıyamayacağı bir bebeği umutsuzca istese de, beş yaşın altında üç çocuk düşüncesi en hafif tabirle ürkütücüydü. Thomas ve Hailey uslu, iyi uyuyan ve nispeten kolay çocuklardı, ancak ebeveynlik çok fazla işti. Her şeyi tüketen bir teklifti.

Mac, eğer üç çocukları olacaksa, yaşlarının birbirine yakın olması gerektiğini, böylece kendisinin kardeşleriyle, onun da kız kardeşiyle olduğu gibi birlikte büyüyeceklerini söylemişti. Bu mantığa inanmakla birlikte Aynı anda iki bebeğin beziyle başa çıkabileceğini umuyordu.

"Biraz fazla ileri gidiyorsun," diye fısıldadı.

Hamile olduğundan bile emin değildi.

planlar yapmaya başlamıştı bile. Victoria kapıyı çaldığında Maddie sinirden neredeyse tir tir titriyordu.

"Pekâlâ," dedi Victoria her zamanki coşkulu üreme hevesiyle, "bakalım neyiz varmış. Nasıl yapılacağını biliyorsunuz." Eldivenlerini giydi ve Maddie'nin

ayaklarını sihirli bir şekilde masanın ucunda beliren üzümlere soktu.

Victoria içeriden ve dışarıdan dürtüp delerken Maddie gözlerini tavana dikmiş, kendini yanlış alarm ihtimaline hazırlamaya çalışıyordu.

"Rahminiz biraz büyümüş, ancak bu Hailey'den kalmış olabilir, bu nedenle test sonuçlarını alana kadar kesin bir şey söylemek istemiyorum. Devam edip oturabilirsiniz. Giyinip benimle ofisimde buluşmak isterseniz laboratuvara gideceğim."

"Teşekkürler, Vic." Henüz kesin bir karara varamadığı için hayal kırıklığına uğrayan Maddie giyindi ve koridorun sonundaki Victoria'nın ofisine gitti.

"Birkaç dakikaya daha ihtiyaçları var, o yüzden oturun. Size kahve ya da başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Victoria'nın cep telefonu çaldı ve ona özlemle baktı.

"Devam et," dedi Maddie gülerek. "Sadece benim."

Victoria sırtıttı. "Çabuk olacağım." Telefonu eline aldı.

"Merhaba. Hayır, işteyim. Sen neredesin?" Birkaç dakika dinledi. "Tabii, kulağa hoş geliyor. Saat beşte burada buluşalım mı? Tamam, görüşürüz o zaman." Bir başka duraksamadan sonra

Yüzü kıpkırmızı kesilen Victoria, "Şimdi kapatıyorum," dedi. Telefonu bıraktı ve Maddie'ye bakarken utanmış görünüyordu. "Bunun için üzgünüm."

"Peki kim o?" Maddie alaycı bir gülümsemeyle

sordu. "Şey... Seamus O'Grady'yi tanıyor musun?"

"Elbette. Seamus'u severim."

"Bu onun kuzeni, Shannon. Birbirimizi görüyorduk." "Eğer Seamus'a benziyorsa..."

"Tıpkı Seamus gibi, sadece daha genç ve daha da ateşli, tabii bu mümkünse."

Maddie onun yüzünü yelpazeledi. "Vay canına, kızım.

Aferin sana." "Benim için de çok iyi oldu, ne demek istediğimi anladıysan."

Hızla histeriye dönüşen bir kahkaha attılar ve bu kahkaha Maddie'nin gerginliğini hafifletmek için uzun bir yol kat etti.

"Teşekkür ederim," dedi Maddie kahkaha gözyaşlarını silerken. "Buna ihtiyacım vardı."

"Hastalarımın seks hayatım hakkında konuşmak hiç profesyonelce olmasa da yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Lütfen, birlikte iki hamilelik geçirdik ve beş dakika önce elini kukuma sokmuştun. Sanırım artık arkadaş olduğumuzu söyleyebiliriz."

Maddie'nin sözleri Victoria'yı yeniden heyecanlandırdı ve ikisi de gözyaşlarını silmeye devam ederken kapı çalındı.

"Girin," diye seslendi Victoria.

"Beklediğiniz test sonuçları," dedi resepsiyonist, ikisine de merakla bakarak.

Maddie gülme krizinden sonra muhtemelen yüzlerinin kızardığını ve aptal aptal baktıklarını düşündü.

"Teşekkür ederim," dedi Victoria, sayfayı taradıktan sonra gülümseyerek. "Tebrikler anne. Görünüşe göre üçüncüye gidiyoruz."

Maddie hemen kahkahayla hiçbir ilgisi olmayan gözyaşlarına boğuldu. Onu aptal gibi hıçkırmaya iten şeyin rahatlama mı yoksa korku mu olduğundan emin değildi.

Victoria ayağa kalktı ve masasının etrafına geldi. "Bu da ne böyle? Heyecanlanırsın sanmıştım."

"Öyleyim," dedi Maddie hıçkırıklar arasında. "Çok heyecanlıyım." "Heyecanlı görünmüyorsun."

"Bu hafta inişli çıkışlı duygular yaşadım, hamile olduğumu düşündüm, sonra olmadığımı ikna oldum ve şimdi de arkadaşım Syd'in doğumuyla hamile olduğumu öğrendim. Hamile kalmak için can atıyor ve o bu kadar çok isterken benim 'hoppa' bir bebek sahibi olmam hiç adil değil."

"Vay canına, bir cümlede çok fazla hormon var." "Gördün mü? Ben bir enkazım. Üç çocukla nasıl başa çıkacağım? beş yaşında?"

"İki tanesini idare ettiğin kadar güzel. Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin. Şöyle düşün, en azından seninkiler teker teker geliyor, ikiz doğuracak olan arkadaşın Laura'nın aksine."

Maddie gözyaşlarını silerek, "Bu doğru," dedi.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Birkaç çılgın yıl geçireceksin ve sonra okul, gençler ve araba kullanmak gibi kolay şeylere geçeceksin."

Maddie o hayal bile edilemeyecek endişeleri düşünerek yeniden hıçkırdı.

"Çok mu uzak?" Victoria sordu. "Belki birazcık."

Victoria tekrar gülmeye başladı ve ne olduğunu anlamadan Maddie ağlarken gülüyordu.

"Kocam beni terk edecek," dedi Maddie. Victoria'nın yüzü şoktan dümdüz oldu. "Hayır... İmkânı yok."

Hıçkırıklar, gözyaşları ve kahkahalar arasında Maddie elini salladı. "Şu anda ayrılmak gibi bir planı yok. En azından benim bildiğim kadarıyla. Ama eğer dokuz ay boyunca böyle olacaksam, bu bebek doğmadan çok önce gitmiş olacak. geldi."

"Yapmayacak. O adam senin için deli oluyor."

"Umalım da öyle olsun, çünkü henüz delilik görmedi." "Git güzel bir banyo yap ve kendini şımart."

Maddie, Victoria'nın uzattığı mendili alıp yüzünü sildi. "Böyle bir spaz olduğum için özür dilerim. Bütün hafta berbat haldeydim."

"Dağınık değilsin Maddie. Hamilesin." "Hamile bir pisliğim."

"Şokun etkisi geçince daha iyi hissedeceksin. Söz veriyorum." Maddie başını sallayarak çantasını aldı, ayağa kalktı ve

Victoria'ya sarıldım. "Bana katlandığın için teşekkürler."

"Sorun değil. Ultrason için bir randevu ayarla, Bir sonraki ziyaretinizde size bir doğum tarihi vereceğiz ve içeride sadece bir tane olduğunu teyit edeceğiz."

Maddie birden fazla kişi olduğu fikriyle bile irkildi. "Yine çok uzak."

Victoria kahkahasını bastırmak için ağzını kapattı.

"Seksi İrlandalıyla iyi şanslar."

Victoria göz kırparak, "Teşekkür ederim," dedi. "Umarım daha sonra çok şanslı olurum."

Victoria'nın saygısızlığı karşısında başını sallayan Maddie, kontrol ziyareti için randevu almak üzere resepsiyona gitti. Mac'i bundan uzak tutması çok zor olacaktı. Burada üç yaşında ve dokuz aylık bir bebeği vardı, bir diğeri de yoldaydı. Zaten çok büyük olan göğüsleri kısa sürede tekrar patlayıcı olacaktı, son seferden kalma çatlaklar nihayet solmaya başlamıştı ve sadece son zamanlarda tekrar normal kıyafetlerini giyebilirdi.

Ve şimdi her şeyi yeniden yapacaktı. Maddie klinikten çıkıp bunaltıcı sığağa doğru yürüdü, çiğ gözlerini kapatmak için başının üstünden çıkardığı güneş gözlüklerine rağmen parlak güneş ışığı gözlerini kör etmişti. Cipine doğru yöneldi, Araca yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve mavi gözlerini ona dikmiş kocasını görünce kısa bir süre durdu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, onu gördüğüne muhtemelen olması gerekenden daha az şaşırmıştı.

"Seni bekliyorum."

Maddie birkaç adım daha atarak ona birkaç santim yaklaştı. Her umudu ve hayali ona bağılıymış gibi ona baktığında nefesini kesmeyi asla başaramadı. ki öyleydi. Ve onunki de ona bağılıydı.

"Başka bir bebeğimiz olup olmayacağını öğrenirken başka nerede olabilirdim ki?" Elini uzattı

ve güneş gözlüklerini yukarı çevirdi, bu da onun ağrıyan gözlerine vuran güneş ışığının şokuyla irkilmesine neden oldu. "Ağlıyordun. Yani hayır mı?" Kız cevap vermeye fırsat bulamadan,

Adamın güçlü kollarına sarılmış, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

"Çok üzgünüm tatlım. Gelecek ay tekrar deneyeceğiz.

Deneyeceğiz.

doğru yapana kadar her ay." Başını

iki yana salladı.

"Tekrar denemek istemiyor musun?" "Denemek zorunda değiliz."

"Kafam

karişti."

"Hamileyim."

Yaşadığı sürece, sözlerinin onun yüzünde yarattığı ifadeyi asla unutamayacaktı. Şok, şaşkınlık, huşu, aşk... Ve sonra gözleri yaşlarla doldu ve ona yeniden aşık oldu. "Öyle misin? Gerçekten

mi?"

"Gerçekte
n."

Onu kendine doğru bastırdı, o kadar sıkı tutuyordu ki zar zor nefes alabiliyordu.

Ona, kayasına, aşkına, hayatına aynı sıklıkla tutundu.

Ona birkaç dakika sarıldıktan sonra, "Madem haberler iyiydi, neden ağlıyordun?" diye sordu.

"Çünkü ağlamadan duramıyorum. Son zamanlarda tek yaptığım bu gibi görünüyor." "Bugün seni ne kadar çok sevdiğimi söyledim mi?" diye sordu. "Bana iyi davranma. Bu beni ağlatıyor."

Yüzündeki elleri ona sevildiğini ve değerli olduğunu hissettirdi. "Seni her şeyden çok seviyorum. Ne kadar sevdiğimi bilemezsin.

Bugün ve her gün beni mutlu ettin."

"Yani bebek için mutlu musun? Onu biz planlamamış olsak bile mi? Ya da onu?"

"Nasıl olursa olsun, birlikte sahip olduğumuz bir bebek için nasıl heyecanlanmam? Bu bizim bebeğimiz Maddie. Senin ve benim, onu da seni, Thomas'ı ve Hailey'i sevdiğim kadar seveceğim."

Maddie ona sıkıca tutunmuş, her zamanki gibi onun sevgisiyle güçlenmişti.

"Ama bunu anakarada bulabildiğim en büyük, en güvenli hastanede yaptıracaksın. Beni anladın mı?"

"Evet, Mac. Seni tuttum." Ve asla ama asla bırakmıyordu.

David, Marion Martinez'i saat ikide, birkaç gün boyunca yumuşak bir diyet uygulaması talimatıyla taburcu etti. Paul mağaza ve çalışanlarıyla ilgilenmek üzere ayrılırken Alex

her iki dakikada bir babasının onu almaya ne zaman geleceğini soran annesiyle birlikte bekliyordu. Defalarca tekrarlanan aynı soru Alex'in zaten yıpranmış olan sinirlerini iyice yıpratmıştı.

Alex ona eve gitme vaktinin geldiğini söylediğinde, "Ben babamı bekleyeceğim," dedi.

Alex, "Babam gelmiyor," dedi.

"Tabii ki öyle. Her zaman benim için gelir." "O öldü, anne. On yıl önce. Bunu biliyorsun."

"Neden böyle korkunç bir şey söyledin?" diye sordu dehşete kapılarak. "Biz sana böyle bir davranışı hak edecek ne yaptık? Seni sevdik, sana değer verdik ve senin saçmalıklarına katlandık."

Saçmalık, diye sormak istedi. Ne saçmalığı? Bildiği kadarıyla o ve kardeşi örnek evlatlar olmuşlardı. Ama soruyu sorarsa, bu onu daha da sinirlendirecekti ve bu da yapmak isteyeceği son şeydi.

"Babanı bekliyorum, hepsi bu kadar." "Marion," dedi

David odaya girerken. "Ben sadece George'dan haber aldım, bir işle meşgul olduğunu söyledi. Alex'le birlikte eve gitmeni istiyor ve seninle orada buluşacakmış."

Alex onun ne diyeceğini duymak için nefesini tutarak bekledi. "Pekala, gidelim Alex. Babanı daha fazla tutmak istemiyorum. bekliyorum."

Alex tekerlekli sandalyeyi odadan dışarı iterken David'e baktı. "Seni şu anda öpebilirim," dedi Alex nefesinin altında.

"Bu çok hoş bir teklif ama sanırım pas geçeceğim."

David, sandalyeyi kliniğin ana kapısına doğru iterken Alex'in yanında yürüdü. "Sen bir cankurtaransın David. Birden fazla açıdan."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Gece ya da gündüz bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

"Size asla doğru dürüst teşekkür edemeyeceğiz."

"Gerek yok. İşte bu yüzden onca yılımı okulda geçirdim. İnsanlara yardım edebilmek istedim."

"Ailemiz için büyük bir fark yaratıyorsunuz.
Bundan asla şüphe etmeyin."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sen kamyonu getirirken ben annenle bekleyeceğim."

Alex otoparkta koşarken, her gün yaptığı sıkı çalışmaya bağlayamayacağı birkaç ağrı ve acıyı not aldı. Jenny'yi aramak için can atıyordu, hiç değilse sesini duymak için. tamamen ona odaklanabilirdi.

Klimayı çalıştırarak, arabayı klinik girişine girdi ve annesinin kamyonu binmesine yardım etmek için dışarı çıktı. "Şu korkunç klimayı kapat Alex.

Ben donuyor."

"Rhode Island eyaletinde bugün donan tek kişi siz olmalısınız."

David onların şakalaşmalarına gülerek el salladı ve tekerlekli sandalyeyle birlikte içeri girdi.

Alex klinikten çıkıp Ocean Road'a girdiğinde annesi "Çok hızlı sürüyorsun," dedi.

"Zar zor hareket ediyorum."

"Annene cevap verme."

Alex onu terslememek için yanağının iç kısmını ısırdı. Elinde değildi. Belki de kendine bunu söylemeye devam ederse, sonunda buna inanacaktı. Eve olabildiğince yavaş gitti. Martinez Lawn & Garden'ın garaj yoluna döndüğünde, bir sıra araba yığılmıştı

Ama en azından annesi ona kızmamıştı.

Hastalıktan önce ne ona ne de Paul'e hayatları boyunca tek bir kötü söz söylememişti. Oğullarından yüksek beklentileri olan katı bir anneydi ama aynı zamanda nazik, tatlı ve cömertti. Paul en çok bu özelliklerini özliyordu. Demans, birlikte yaşaması zor olan diğer şeylerin yanı sıra onu öfkeli, şüpheli ve dürtüsel yaptı.

Bir saat sonra annesini akşam yemeğinden önce uyuması için yatağına yerleştirdi. Alex oturma odasına gitti ve kanepeye uzandı. İş günü tam bir fiyaskoydu ve

Zaten annesini yalnız bırakamazdı. Cebinden cep telefonunu çıkardı ve müşterilerden gelen mesajların yanı sıra nasıl olduğunu öğrenmek için kendisini kontrol eden birkaç arkadaşının mesajlarını gözden geçirdi.

Peki o nasıldı? Ne zaman sorulduğuna bağlı.

Sharon'la yaşadığı tatsızlık dışında, dün gece Jenny'lere gittiği andan Paul'ün annelerinin göğüs ağrıları hakkında aradığı ana kadar harika geçmişti. Jenny'nin onu eve bırakması ve yardım teklif etmesi dışında bugün çoğunlukla berbattı. Bu harikaydı. Onun yanında olmak kendini iyi hissetmesini sağlıyordu ve bu da onunla daha fazla zaman geçirmek için geri dönmesine yetiyordu.

Son zamanlarda günlük hayatındaki iniş çıkışlar mide bulantısına neden oluyordu ve bu düşünce ona yemek yemesi gerektiğini hatırlatıyordu. Ama yemek bulmak için ayağa kalkmak sahip olmadığı bir enerjiyi gerektirecekti, bu yüzden koltukta kaldı ve Jenny'yi aradı. Onun sesini duymak istiyordu. Hayır, duymaya ihtiyacı vardı, ki bu düşünce onu çok korkutmalıydı. Ama öyle olmadı. Onu düşünmek onu rahatlattı.

"Mmm, merhaba?"

"Hey, benim. Uyuyor muydun?" "Evet.

Uyuyakalmışım. Annen nasıl?"

Alex onu yatağında, yüzü uykudan pembeleşmiş bir halde hayal etti. "Evinde ve kendi yatağında dinleniyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Peki sen nasılsın?" "Sanki biri beni dövmüş gibi hissediyorum."

"Komik, ben de aynı şekilde hissediyorum. Uykusuz geçen bir geceden ve diğer şeylerden daha fazlası olabilir mi diye merak ediyordum..."

"Diğer şeyler mi?" diye sordu gülerek. "Buna böyle mi diyoruz?"

"Siz buna ne derdiniz? Hayır, bekle, cevap verme. Söyleyeceğin şeyden korkuyorum."

Onunla telefonda konuşalı beş dakika olmuştu ve şimdiden deli gibi sırtıyordu. "Daha sonra gelebilir miyim?"

"Elbette, ama sizi uyarayım, grip olabilirim ve 'başka şeyler' olmayacak."

"Ağrın var mı?"

"Bu benim ne olduğumu anlatmak için yeterince iyi bir kelime olmayabilir." "Seni iyileştirecek bir şey biliyorum."

"Olmuyor. Olmuyor."

Kıkırdayarak, "Grip belirtileriniz neler?" diye sordu.

"Yemeğe benzer herhangi bir şeye karşı tamamen ilgisizlik, genel uyuşukluk ve olası bir ateş."

"Bu sıcakta ateşin mi var?"

"Biliyorum. Çok sıkıcı."

"Burayı boşaltabildiğim zaman geleceğim. Saatin kaç olacağından emin değilim."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Arkadaşlarımla buluşacaktım ama onları arayıp evde kalacağımı söyledim bile. Eğer griperseniz, onların buna ihtiyacı yok, hatta sizin de yok."

"Gördüğüm kadarıyla, zaten son derece iyi durumdayım. Sizi rahatsız eden her neyse ona maruz kalın, böylece tek başınıza mutsuz olmanız için hiçbir neden kalmaz."

"Sanırım haklısınız."

"Mmm, evet, biliyorum ve seni tekrar görmeyi gerçekten çok istiyor." "Alex! Aman Tanrım! On beş yaşında bir çocuk gibisin!"

"Biliyorum, değil mi? Dün gece dayanıklılığımdan şikayet ettiğini duymadım."

"Şimdi kapatıyorum."

"Müsait olduğumda geleceğim."

"Kapıyı senin için açık bırakacağım."

"Jenny..."

"Evet?"

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum." O aramayı bitirmeden önce

cevap verebilirdi. Onu tekrar görene kadar bunu düşünmesine izin verdi. Hızlı bir uyku çekmek için gözlerini kapatırken, onu yakında göreceği düşüncesiyle gülümsedi. Gerçekten de bekleyemezdi.

Maddie, Syd'in evindeki toplantıya korkunç bir şekilde geç kalmıştı.

Tiffany'nin partisini planlamak için eve gitmişti ama iyi bir mazereti vardı. Çocuklar Mac'in ailesinde olduğu için öğleden sonra Mac'le birlikte kaçmışlardı ve baş başa vakit geçirmek için nadir bir fırsat yakalamışlardı. Victoria'dan mutlu haberi aldıktan saatler sonra Maddie hâlâ arkadaşlarına söylemeli miydi yoksa Sydney'nin durumu yüzünden ertelemeli miydi emin değildi.

Syd'in kapısını hızlıca çalıp eve adımını attığında henüz kendi içindeki tartışmayı çözmemişti.

"Alo?"

"Dışarıda," diye seslendi Sydney arka güverteden.

Maddie mutfaktan geçerek sürgülü kapıya gitti. "Bir kadeh şarap al ve dışarı çık," dedi Sydney.

"Bir esinti bulduk."

Stephanie, "Eğer öyle denebilirse," diye mırıldandı. O bir Gansett Gazette'nin son sayısı ile kendini yelpazeliyordu.

Öngörülebilir gelecekte daha fazla şarap olmayacağı için, Maddie bir bardak buzlu su hazırladı ve adanın üzerinde sıcaklığın alçak ve ağır bir şekilde asılı durduğu dışarı çıktı.

"Yakma fırını" kelimesi aklına geldi. Bardağı yüzünde gezdirirken "Bu iğrençlik daha ne kadar sürecek?" diye sordu.

bulabilirdi.

Laura, "Haberlerde birkaç gün daha burada kalacağını duydum," dedi.

"Günler mi?" Abby sordu. "Birden fazla mı?"

"Korkarım öyle," dedi Laura. "Haftanın ilerleyen günlerinde gök gürültülü fırtınalar bekleniyor."

"Benim için yeterince erken olamaz," dedi Maddie. "Hey, Jenny nerede?"

"Hasta," dedi Sydney. "Ateşi var."

"Ah, bu çok kötü." Maddie bir şezlongda annesinin yanına oturdu. "Merhaba anne." Francine'in elini öpmek için eğildi. kızarmış yanak. "Gelebilmenize sevindim."

"Neden ağlıyorsun?" Francine büyük kızına uzun uzun bakarak sordu.

"Ne? Yapmadım."

"Evet, öyle. Sorun nedir?"

Diğerleri ona bakarken her şey durdu ve Maddie onların bakışlarının sıcaklığından olduğu kadar yoğun nemden de soldu. "Şey, aslında bu biraz komik."

"Bu kadar komik olan ne?" Grace sordu.

Maddie Sydney'e baktı ve eski arkadaşının onun söyleyeceklerini duymak için beklediğini gördü. "Öyle görünüyor ki, Geçen günkü histriyoniklerime rağmen, sonuçta hamileyim."

Kızlar çığlık atarak çılgına döndü ve Maddie tekrar gözyaşlarına boğulana kadar ona sarıldılar.

"Biliyordum," dedi Francine kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Sende o bakış vardı. Son iki seferde olduğu gibi."

"Bunu bilmenize sevindim, çünkü ben kendimi öyle olmadığımı inandırmıştım."

Sydney ona sarılmak için yanına geldi. "Tebrikler Maddie. Senin adına çok mutluyum."

"Ben de senin için elimi ve ayağımı çapraz tutuyorum."

"Olması gerekiyorsa, olur. Benim durumumun senin heyecanını azaltmasına izin verme. Beni duyuyor musun?"

Sydney'nin nazik sözleri Maddie'nin yeniden hüngür hüngür ağlamasına neden oldu. "Bana iyi davranamazsın, yoksa bu olur. Önümüzdeki dokuz ay boyunca kimse bana iyi davranmasın."

"Pekâlâ, sürtük," dedi Stephanie. "Zırlamayı kes de şu duşu kız kardeşin için planlayalım."

"Çok daha iyi," dedi Maddie, annesinin uzattığı mendille gözyaşlarını silerken gülerек.

"Mac haberlerle nasıl başa çıkıyor?" diye sordu

Francine. "Şaşırtıcı derecede iyi. Çok heyecanlı ama aynı zamanda

daha fazla tren kazası teslimatı yapılmamasını sağlamak için anakaraya taşınmaya kararlı."

"Bahse girerim bu konuda seni zorlamasına gerek kalmayacak," dedi Abby.

"Hiç de değil. Hailey ile dersimi aldım. Hailey ile dersimi aldım.

bu tekrar oluyor." Görünüşe göre hiç-

Her küçük şey için hüngür hüngür ağlama ihtiyacını sona erdiren Maddie, arkadaşlarına sulu bir gülümsemeyle bakmaya zorladı. "Bugün Patty'yle konuştum," dedi Tiffany'nin mağazadaki asistanı. "Bana bu haftanın programını verdi, böylece Tiffany izinli olduğunda. Görünüşe göre Salı alışveriş günümüz ve Cumartesi de parti günümüz."

"Bu fikirden Blaine'e bahsettin mi?" Francine sordu. "Cumartesi günü planları olabilir, eğer tek izin günleri oysa."

Maddie, "Partiyi ikisi için de yapmalıyız diye düşünüyordum, böylece mağazadan gelen hediyeleri açarken çok utanacak," dedi.

"Bu fikre bayıldım," dedi Abby. "Bütün erkekleri davet ederiz ve Blaine'i desteklemek için gelmeleri gerektiğini söyleriz. Ne tür bir parti olduğunu bilmelerine gerek yok."

Diğerleri, erkeklerin bir seks-oyuncak-ve-lingerie partisinde olduğu düşüncesiyle kahkahalarla uludular.

Maddie, "Kız kıza gecelerimizi kaç kez mahvettiklerinden sonra hak ettikleri en son şey bu," dedi.

"Kesinlikle," dedi Grace. "Ama bunu bana yaparsanız hepinizi öldürürüm. Beni duydunuz mu?"

"Yeni bir geleneğin oluşmakta olduğunu görüyorum," dedi Stephanie, Grace'e şeytani bir gülümseme yöneltirken ellerini birbirine sürterek.

"Hayatta olmaz," dedi Laura. "Sırada ben varım ve bu vücuda uyacak yaramaz bir gecelik icat etmediler."

"Bu bir meydan okuma mı?" Maddie kocasının kuzenine sordu. "Aman Tanrım," diye inledi Laura. "Ben ve koca ağzım!"

"Bu Tiffany için mükemmel," dedi Francine. "Buna bayılacak." "Blaine de sevecek ama eve dönene kadar sevmeyecek.

mallarla birlikte," dedi Sydney.

"Bu harika olacak," dedi Maddie. "Onları deniz fenerine götürmek için planın nedir?"

"Mükemmel bir fikrim var," dedi Sydney. "İşte yapmamız gerektiğini düşündüğüm şey."

Bölüm 11

Gansett'e yaklaşmadan önce saat beş feribotunun Güney Limanı dalgakıranından geçmesini bekledi.

Ada Feribot Şirketi bilet gişesi.

"Bayan Cantrell." Araba rezervasyon kuyruğunda çalışan genç kadın onu gördüğüne şaşırılmış gibiydi. "Nasılsınız?"

"Ben harikayım. Sorduğunuz için teşekkürler. Arabamı sabah dokuz feribotuna rezerve etmek istiyorum."

"Bir dakika bekler misiniz?" "Adın ne tatlım?"

"Kristen."

"Hayır Kristen, sen patronunu arayıp ona burada arabamı tekneye bindirmeye çalıştığımı söylerken beklemeyeceğim."

Carolina, sözleri hiç de öyle olmasa bile sesini sakın ve dostça tuttu. "Oğlum ve ben bu şirketin sahibiyiz ve sizden bana bir rezervasyon yapmanızı rica ediyorum."

"Evet, hanımefendi." Kristen bilgisayarda bir şeyler yazarken elleri titredi ve sonra yazıcıdan bir kâğıt parçası aldı. "Buyurun. Eminim tekne kalkmadan bir saat önce burada olmanız gerektiğini biliyorsunuzdur."

"Elbette. Yardımın için teşekkürler Kristen." Carolina bir kalem aldı, telefon numarasını bir kâğıda yazdı ve tezgâhın üzerinden kaydırdı. "Eğer patronun bu konuda sana sorun çıkarırsa, beni ara tatlım, tamam mı?"

Kristen kâğıdı aldı ve cebine soktu. "Yapacağım."

İşini hallettiğine memnun olan Carolina, nişanlısını bulmak için bilet gişesinden uzaklaştı, Seamus O'Grady, bacaklarını ayırmış ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde ayakta duruyordu. Kaşları hoşnutsuzluktan çatılmış olsa da seksi bir şeytandı. "Ne hakkında konuşuyorsun, Aşk mı?"

"Seni ilgilendirmeyen küçük bir işle ilgileniyorum." "Beni ilgilendirmeyen ne işin var?"

Carolina işaret parmağını adamın göğsüne soktu. "Yarın görmeye gideceğim torunumun işi."

"Ama sen çok hastaydın-"

"Geçmiş zaman. Şimdi iyiyim. Ateşim düştü. Tıkanıklık geçti. Eğer o bebeği, oğlumu ve gelinimi göremezsem, birini öldüreceğim. Eliniz yatkın olduğuna göre, bu planlardan uzak durmanız sizin yararınıza olacaktır."

"Birkaç arama yapacağım."

"Ne araması? Rezervasyonumu iptal ederseniz ya da o çok hoş kız Kristen'e bana yardım ettiği için zor anlar yaşatırsanız-"

"Yarın yerime bakması için yarı zamanlı kaptanlarımızdan birini çağıracaktım, böylece ben de sizinle gelebilecektim."

Carolina, "Oh" dedi.

Başparmağını kızın yanağında gezdirdi ve onunla kavga ediyor gibi görünse de kızın ona doğru eğilmesini sağladı. "Ben de onları görmek istiyorum aşkım. Gidemeyecek kadar hasta olman beni öldürüyordu, çünkü onlardan uzak kalmanın kalbini kırdığını biliyordum."

"Onları görmeden bir gün daha geçiremem."

"Anlıyorum."

"Anlıyorsun ama bana gidemeyeceğimi söyleyen sensin."

Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Çünkü sen bulaşıcıdır. Prematüre bir bebeğin yanında bunu kaldıramazsınız."

"Bunu biliyorum! Ben sadece..." Başını salladı, adamın muhteşem, samimi yüzüne baktığında hayal kırıklığı ile doldu. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum ama onlar Providence'tayken bu adada sıkışıp kalmak beni delirtecek. Zaten çok şey kaçırdım. torunu."

Sıcak gülümsemesi tavrını yumuşattı ve lezzetli İrlanda aksanı her zaman olduğu gibi onun üzerinde aynı etkiyi yarattı. "Caro, aşkım... İyi şeylerin hiçbirini kaçırmadın. Bu çocuk seni çok sevecek." Kollarını

etrafını sardı ve alnından öptü. "Seni ondan uzak tuttuğum için özür dilerim ama ona zarar verecek bir mikrop bulaştırırsan kendini asla affetmeyeceğini biliyordum."

"Dikenli çalılar arasında kendimi parçaladığım yetmedi. Bir de üstüne grip oldum."

"Gerçekten de çok adaletsizdi."

Başını kaldırıp ona baktı. "İşin bitti mi?" "Evet, Tanrı'ya şükür. Çok yoruldu, aşırı ısındım ve açlıktan ölüyorum."

"Akşam yemeği için Beachcomber'a gidelim, sonra da doğruca eve gidip yatalım." Artık bulaşıcı olmasa da, enerji seviyesi hâlâ olması gerektiği gibi değildi. "Yarın sabah erkenden kalkacağız."

"Bana cennet gibi geldi, aşkım." Gansett şehir merkezine demir atmış olan ikonik beyaz otele doğru tepede yürürken kolunu onun boynundan ayırmadı. "Hazır anakaraya gelmişken, biraz alışveriş yapmaya ne dersin?"

"Ne için?"

Yüzük parmağını dudaklarına götürdü. "Bu güzel parmak için ışıltılı bir şey."

"Buna ihtiyacım yok, Seamus."

"Ya ihtiyacım varsa?"

"Paranızı harcayabileceğiniz çok daha iyi şeyler var."

"Birini söyle."

"Eminim istediğin ama sahip olmadığın bir şey vardır."

Dudakları kızın saçlarında gezinirken kolu kızın etrafında sıkılaştı.

"Artık benimle evlenmeyi kabul ettiğine göre sahip olmadığım lanet bir şey istiyorum ve sen bir yüzük alıyorsun. Hepsi bu kadar."

Carolina geçen yıl boyunca onunla olan savaşlarını akılcıca seçmeyi öğrenmişti. Bunun kazanamayacağı bir savaş olduğundan şüpheleniyordu. "Sen öyle diyorsan canım."

Kızın alışılmadık derecede kolay teslimiyeti üzerine attığı kahkaha, sokaktaki diğer insanların onlara bakmasına neden oldu.

Onun gibi genç ve ateşli bir adamın kendisi gibi yaşlı bir aptalla ne işi olduğunu merak ediyordu. Bırak merak etsinler, diye düşündü elini adamın haki üniforma şortunun arka cebine sokarken.

Seksi, otoriter, zorba her santimi onundu.

Çarpan bir kapı ve yüksek bir ses Alex'i uykusundan uyandırdı.

deliksiz bir uyku. Paul işten gelip telefonla konuşurken yüzünü ovuşturdu. Alex saatini kontrol etti. iki saat geçtiğini gösteriyordu. Ayaktaydı ve Daha tamamen uyanmadan annesini kontrol etmek için koridora yöneldi.

Neyse ki, yatağında rahatça dinleniyordu ve o dünyadan elini eteğini çekmişken kaçmamıştı. Mutfığa geri döndü, Paul bir bira açmış ve cep telefonunu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırmış tezgâha yaslanmıştı.

"Kulağa hoş geliyor," dedi. "Feribotunuzla buluşacağım. Cumartesi günü sizi görmek için sabırsızlanacağız." Paul aramayı sonlandırdı ve telefonunu şarja taktı. "Arayan geçen gece konuştuğumuz hemşire Hope'tu. O ve oğlu Cumartesi günü burayı kontrol etmek için gelecekler."

"Ve biz."

"Ve biz."

Her şey buna bağlıydı ve ikisi de bunu biliyordu. Annelerini evde tutabilmek için tek umutları, kalifiye bir tıp uzmanını ikna edebilmeleriydi.

ve pozisyonla ilgilenen tam olarak bir kişi vardı.

"Adının Hope olması biraz komik, değil mi?" Alex söyledi.

"Ciddiyim."

"Dinleyin... Bir arkadaşım mağazada yardım etmeyi teklif etti. Wharton'dan MBA derecesi var ve çok fazla perakende deneyimi var - bahçecilik konusunda değil ama muhtemelen bilmesi gerekenleri çözecektir. Ne dersiniz?"

"Bir arkadaş, ha? Peki bu arkadaşın dün gece eve gelmemenle bir ilgisi var mı?"

"Dışarıda kalacağımı söylemek için seni aradım ve sen de sorun olmadığını söyledin, bu yüzden benimle dalga geçme. Onun yardımını istiyor musun, istemiyor musun?"

"Wharton MBA'iniz saatte on iki dolarla tatmin olacak mı?"

"Bu işe para için girmedim. Zor durumda olduğumuzu duydu ve yardım etmeyi teklif etti. Bundan daha fazlası değil."

Paul ona şüpheyle baktı. "Bundan daha fazlası değil mi?"

"Paul... Çeneni kapatıp şu soruya cevap verir misin? soru? Onun yardımını istiyor musun, istemiyor musun?"

Paul hesapçı bir gülümsemeyle, "Elbette," dedi. "Çok isterim

mağazada arkadaşının yardımını al. Sabah beni aramasını söyle, bir toplantı ayarlayalım."

"Sen tam bir pislisin."

"Beni bu yüzden seviyorsun."

"Doğru, kendine bunu söylemeye devam et. Ben duş alacağım. Bu gece evde olacak mısınız?"

"Başka nerede olabilirim ki?"

"Bir süreliğine dışarı çıkmam umurunda mı?"

"Umurumda değil ama bir süre derken birkaç saati mi yoksa tüm geceyi mi kastediyorsun?"

"Ugh," dedi Alex, Paul'ü mutfakta gülerken bırakıp duş almaya giderken sinirle homurdanarak. Böyle bir pislik olduğu için kardeşini yumruklamak istese de, durum tersine dönseydi kendisinin de aynı şeyi yapacağını inkâr edemezdi.

Konuşabildikleri sürece birbirlerine taşak geçiyorlardı. Aslında, annelerine bakmak için bir araya gelmek zorunda kalana kadar ilişkilerinin merkezinde taşak geçmek vardı. Annelerinin hastalığının yarattığı tüm dram ve umutsuzluğun altında, onun kardeşiyle olan ilişkisi bozulmadı.

Şort ve tişört giymiş olan Alex, Paul'ün dizüstü bilgisayarını açmış yemek yediği mutfağa girdi.

masanın yanında. "Bu bilgisayar midemi ekşitiyor." "Annemin eşyalarından biraz al."

"Ciddiyim. Yeni bir tane almam gerekebilir. Çok yavaş alışıyor."

"Yeni bir taneye para harcamadan önce Adam McCarthy'yi arayıp baktırın."

"İyi fikir. Eve taşındığını unutup duruyorum."

Alex anahtarları aldı ve cüzdanını arka cebine soktu.

"Annemi kaldırmama yardım etmeme ne dersin?

Gitmeden önce her şeyi değiştirebilir miyim?"

"Hayır, ben halledebilirim. Zaten bu saatten sonra uyuyacaktır."

"Bana ihtiyacın olursa ara."

"Hiçbir şeyi bölmek istemem." "Kapa şu lanet eneni."

Alex kapıdan çıkıp arkasından çarpmasına izin verirken Paul hâlâ gülüyordu. Kardeşi ne kadar sinir bozucu olsa da, evlerinde biraz kahkaha duymak güzel bir değişiklikti.

Ahırda Harley'e bindi ve şehre doğru yola çıktı, aradığını bulana kadar üç farklı yerde durdu ve sonra deniz fenerine doğru yola çıktı, vücudu beklentiyle uğulduyordu. Ne kadar şaşırtıcı

Sıradan rutinlerle dolu hayatında kısa sürede parlak bir nokta haline gelmişti.

Alex bisikleti park etti ve selenin altındaki bölmede sakladığı çantayı çıkardı. Söz verdiği gibi, kapıyı onun için açık bırakmıştı. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Mutfakta, getirdiği çantayı masanın üzerine koydu. "Jenny?"

Cevap yok. Kahretsin, hâlâ uyuyor muydu? En st kattaki yatak odasına çıkan merdivenden yukarı ıktı. Kadın uyuyordu.

Yan yatmış, elini yüzünün altına koymuş, sarı saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Alex yatağın kenarına oturdu.

ve çıplak omzunu öpmek için eğildi. Teninin yakıcı sıcaklığı dudaklarını yaktı. Uh-oh.

Gözleri çırpınarak açıldı. "Hey," dedi, sesi çakıllı ve uykulu geliyordu.

Aletinin fermuarına ısrarla bastırması için tek gereken buydu. Aşağı, evlat. O hasta ve biz bunun için burada değiliz. "Nasıl hissediyorsun?"

"O kadar da iyi değil. Ben ateşliyim."

Bir elini kızın alnına koydu. "Ateşin çok yüksek. Bunun için bir şey aldın mı?"

"Daha önce. Pek yardımcı olmadı." "Sana biraz çorba getirdim."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sen mi yaptın?"

Başını sallayarak, "Şehriyeli tavuk bulamadım ama şarküteride pilavlı tavuk vardı," dedi.

Karnı guruldayarak onları güldürdü. "Bunu çorbaya evet olarak kabul ediyorum."

"Kulağa hoş geliyor."

"Orada kal. Ben sana getiririm." Alex, ocağın altındaki çekmecedeki bulduğu bir tepsiyi ona hazırlamak için aşağıya, mutfağa indi. Küçük mutfakta kapıları ve çekmeceleri açarak bir kâse ve kaşık buldu. Tepsiye bir yığın kraker ve buz gibi bir bardak zencefilli gazoz ekledi ve yukarı taşıdı.

Jenny bir yığın yastığa yaslanmış oturuyordu. Işığı açmıştı ve adam yanaklarının kızardığını görebiliyordu.

ateşi. "Bana çorba getirdiğine inanamıyorum."

"Neden olmasın? Hastasın, değil mi?"

"Biliyorum, ama yine de... Gerçekten çok nazıksınız."

"Kendim için de biraz var. Hemen döneceğim." Aşağı inip kendisi için getirdiği bir kap minestrone ve kolayı aldı ve yukarı taşıyıp ona katıldı.

Kendi yastık yığınınına yaslanarak çorbayı ve yanında gelen bageci mideye indirdi. Arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yiyorlardı ve bu onun çok hoşuna gidiyordu.

Onun yanında olmak onu sakinleştirdi ve hızla akan zihnini yatıştırdı.

"Karnın nasıl?" diye sordu.

"Bütün gün olduğundan daha mutlu. Bu harika bir şey. Tekrar teşekkürler."

"Sorun değil." "Çok nazıksınız." "Sen öyle diyorsan."

"Evet. Annen nasıl?"

"Çok uyuyor."

Ona uzun uzun baktı ve bu bakışlar adamın teninin karıncalanmasına neden oldu. "Biraz uyudun mu?"

"Birkaç saat."

"Umarım bende ne varsa sana da bulaşmaz." "Ben hiç hastalanmam. Benim için endişelenme."

"Ben de hiç hastalanmam ve senin için endişeleniyorum. Mumu iki ucundan da yakıyorsun. Bunun seni yakaladığını görmekten nefret ediyorum."

Kadının nazik ilgisi onu derinden etkiledi. Annesi ve erkek kardeşiyle evde yaşamasına ve annesinin şefkatine rağmen

Gansett Adası topluluğu etraflarını sarmışken, Alex kaosun ortasında kendini çok yalnız hissetmişti. Onunla birlikteyken kendini daha az yalnız hissediyordu.

Kaşığını bıraktığında "Bitirdin mi?" diye sordu. "Evet, teşekkürler. Harikaydı."

"Beğendiğinize sevindim." Tepsiyi aşağıya götürdü ve yatak odasına dönmeden önce bulaşıkları yıkadı. "Gidip uyumana izin vermemi ister misin?"

"Yapmanız gereken bir şey yoksa bir süre daha kalmanızı tercih ederim."

"Yapmam gereken bir şey yok ve kalmak isterim." "Ben tuvalete gidiyorum. Kendine bir çeki düzen ver. rahat." Yavaşça ayağa kalktı, örtüler sıyrılarak dar bir atlet ve daha dar bir dantelli külot ortaya çıktı.

Alex kilometrelerce uzanan muhteşem bacakları ve dolgun kalçaları seyrederken iniltisini bastırdı. Kadın yarı yürüyerek, yarı topallayarak banyoya gitti ve Alex yastıklara yaslandı, içinden gelen arzudan kurtulması için dua etti.

çıplak tenini görünce. Bir kadına karşı daha önce hiç bu kadar güçlü bir fiziksel tepki vermemişti. İlk seferinden beri Ona dokunduğunda, onu mümkün olan her düzeyde etkilemişti ve ona sahip olduğundan beri ona olan ihtiyacının daha da arttığını fark etmeye başlamıştı.

Bir eliyle destekleyerek onun dönüşünü izledi ve yatağa geri dönerken ne kadar ağır hareket ettiğini fark etti.

"Çok ağrın var, ha?" "Son derece."

"Özür dilerim."

"Bu senin hatan değil. Bunu... gerçekten uzun zamandır yapmamıştım."

"Sana çok sert davrandığımı söylemeliydin." "Sana söyleyemeyecek kadar çok orgazm olmakla meşguldüm. herhangi bir şey."

Alex güldü ve kolunu kıza dolayarak onu kendine yaklaştırdı. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım."

Kolunu onun kolunun üzerine koydu. "Seni olduğun gibi sevdim."

Saçlarının taze, tatlı kokusunu içine çekti, başka bir yanı hiç memnun olmasa bile ona yakın olmaktan memnundu. O parçasının geri çekilmesi gerekiyordu ama lanet olsun ki ona karşı hissettiği arzuyu uzak tutabilirdi. Ona bu şekilde yakın olduğunda, onu istiyordu. Eğer odada olsaydı, onu isterdi. "Paul'le konuştum ve teklifini minnetle kabul etti. Bir araya gelmek için bir zaman ayarlamak üzere onu aramamı söyledi."

"Tekrar hareket edebildiğim anda yapacağım."

"Ona iyi olmadığını söyleyeceğim. Biz de Birkaç gün için işleri halledin, bu yüzden kendinizi daha iyi hissedene kadar endişelenmeyin. Bize büyük bir iyilik yapıyorsunuz ve biz de senin programına uyuyoruz."

"Size yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmasına sevindim." "Yardım etmek istemen çok hoş."

"Bana annenden bahset. Bu olaydan önce nasıl biriydi?"

"Harikaydı," dedi iç çekerek. "Eğlenceli, komik ve zekiydi. Okumayı, örgü örmeyi, oya yapmayı ve arkadaşlarıyla briç oynamayı çok severdi. Artık bunların hiçbirini yapamıyor. Babam on yıl önce öldü ve onu kaybettiği için paramparça olmasına rağmen işi devralmak için. Sadece bir yıl kadar önce hâlâ işin başında olduğuna inanmak zor. Hastalık ilerledi. hızla."

"Vay canına," dedi Jenny. "Babana ne oldu?"

Alex normalde hayatının en karanlık dönemlerinden biri hakkında konuşmaktan nefret ederdi ama ona bunu anlatmak çok kolaydı çünkü onun gerçek ilgisini hissetmişti. "Yaklaşık yedi yıl boyunca kanserle mücadele etti ve on yıl önce öldü."

"Çok özür dilerim."

"İyi bir adamdı ve birlikte harikaydılar. Yirmi beş yıllık evliliğin ardından hala oturma odasında dans ediyorlar. Annemin hastalığının en zor yanı onun öldüğünü sürekli unutmaması. Sürekli onu soruyor."

"Tanrım, bu Paul ve senin için çok zor olmalı."

"Bu berbat bir şey. Sanki ona her öldüğünü söylediğimizde onu yeniden kaybetmek zorunda kalıyor. Bundan çok nefret ediyorum."

Ona doğru döndü, kolunu adamın beline dolayarak ona sokuldu. "Böylesine sadık iki oğlu olduğu için çok şanslı."

"Bize çok bağlıydı. Geçen gün bahçedeki olaydan sonra akli tamamen başındaydı. Bize bunu yaptığı için ne kadar üzgün olduğunu, şimdiye kadar evlenip kendi ailelerimizi kurmuş olmamız gerektiğini söyledi." Bir anda kendini tuttu ve aşırı paylaşımda bulunmuş olabileceğini fark etti. Onu alnından öptü. "Özür dilerim. Buraya tüm pisliğimi senin üzerine yıkmak için gelmedim."

"Yaptığın şey bu değil, Alex."

"Bilmediğin zamanları daha çok seviyordum."

"Bildiğime sevindim ve umarım yaşadıkların hakkında benimle konuşmaktan asla çekinmezsin."

"Sana sunacak hiçbir şeyim yokken seninle bu kadar içli dışlı olmam sana haksızlık. Ama uzak duramıyorum."

"Burada olmanıza sevindim ve bana arkadaşılığınızdan başka bir şey sunmanıza gerek yok."

"İkimiz de biliyoruz ki böyle şeylerin bundan çok daha karmaşık bir hal alması uzun sürmez."

"Karmaşık olmak zorunda değil. Stres seviyenizi arttırmak ya da size her gün endişelenecek bir şey daha vermek istemiyorum."

"Gerçek olamayacak kadar iyisin."

"Hayır, değilim," dedi esnemeye dönüşen bir kahkahayla. Adam onun saçlarını ve sırtını okşadı. "Hadi uyu artık."

"Eve gitmen gerekmiyor mu?"

"Hayır, Paul orada. Ben burada olacağım."

Derin bir nefes verdi ve ona doğru gevşedi.

Uyurken ona sarılmak uzun ve boktan bir günün en güzel yanıydı.

O da uyuyakalmıştı, kız huzursuzlanıp dudakları kıpırdayınca ve eli kolunu kavrayınca uyandı. Alex onun acı mı çektiğini yoksa rüya mı gördüğünü anlayamıyordu ve kendini bu kadar kötü hissederken onu uyandırmaktan nefret ediyordu.

"Toby, bekle... Gitme. Lütfen gitme."

"Jenny," diye fısıldadı, önce yanağını sonra dudaklarını öptü. "Uyan, tatlım. Rüya görüyorsun."

Gözlerini açtığı anda yanaklarından aşağı süzülen yaşlarla doluydu ve ona bakarken kafası karışmış gibi görünüyordu.

Gözyaşlarına dayanamayan Alex onları fırçalayarak uzaklaştırdı. "İyi misin?"

Kadın başını salladı ama adam onun iyi olmadığını anlayabiliyordu, özellikle de gözyaşları akmaya devam ettiğinde.

Onu yatıştırmaya çalışarak sırtını okşadı.

Uzun bir sessizlik döneminden sonra "Özür dilerim," dedi. "Rüya... Çok üzücüydü."

"Üzgün olduğun için özür dilemene gerek yok." O onu daha iyi hissettirecek bir şeyler yapabilmeyi dileyerek sırtını ovmaya devam etti.

"Hemen döneceğim," dedi ayağa kalkıp banyoya giderken.

Onun bariz üzüntüsünden etkilenen Alex yastığa yaslandı ve onu beklerken ellerini saçlarında gezdirdi. Aklında pek çok soru vardı ama hiçbirini sormaya cesaret edip edemeyeceğinden emin değildi.

Banyodaki su birkaç dakika boyunca aktı, sonra gözyaşlarından arınmış bir şekilde çıktı ve yatağına geri döndü.

"Gitmemi ister misin?"

Yüzünü ona dönmek için yan döndü. "Hayır."

Elini tuttu ve avucunu onunkine yasladı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başını sallayarak onların birleşmiş ellerine odaklandı. "Toby kim?"

Bölüm 12

Jenny onun nazikçe sorduğu soru karşısında nefesini tuttu. Rühayı yine görmüştü, aynı hafta içinde iki kez, ki bu Toby'nin ilk ölümünden beri olmamıştı. Şimdi, tam da Alex'le yeni bir şeye başladığı sırada tekrar görmesi ne anlama geliyordu?

Ve belli ki uykusunda konuşmuş. Ne söylemişti? Bilmek istiyor muydu?

"O... O benim nişanlımdı."

"Oh." Alex onun elini okşamaya devam etti, dokunuşu Koluna ve vücuduna elektrik akımları gönderdi. "Kötü mü bitti?"

"Öyle de diyebilirsin." Anlat ona! Ona ne olduğunu söyle ki dışarıda kalsın. Ona anlatmak istemiyorum. Bilmesini istemiyorum. Onunla birlikte olmanın tadını çıkarmak istiyorum.

Aramızda ezici bir trajedi vardı. "Özür dilerim."

"Teşekkürler." Kendini onun yüzüne bakmaya zorladı.

"Uyurken ne söylediğimi bana anlatacak mısın?"

"Seni üzmemek istemem."

"Bilmek istiyorum."

"Onun adını söylediniz ve gitmemesini istediniz."

Jenny mantıksız acı patlamasına karşı gözlerini sımsıkı kapattı. Bunca zaman sonra hala bu kadar kötü acıyabiliyor olması...

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Pek değil."

"Tamam."

Jenny, hikâyesinin büyük bir kısmını onunla paylaştığı halde kendini tuttuğu için hemen suçluluk duydu. Ama bunun daha önce de olduğunu görmüştü. Ona Toby'yi nasıl ve ne zaman kaybettiğini söylediği anda, ona farklı bir gözle bakacaktı. Onunla konuşma şeklini, ona dokunma şeklini ve onun hakkındaki düşüncelerini değiştirecekti.

Alex kolunu ona doladı ve onu göğsüne bastırdı.

Gözlerini kapatıp sabun ve deodorantın çekici kokusunu içine çekti, zihni rahatlamaya çalışırken bile rüyayı neden gördüğüne dair sorularla dolup taşı - iki kez -Son zamanlarda. Bu ne anlama geliyordu? Tekrar olacak mıydı? Sonunda Toby'yle geçirdiği son anları yeniden yaşayabilecek miydi? Bu soruların cevaplarına daha önce ihtiyacı var mıydı?

Alex'le ilerleyebilecek mi?

"Düşündüğünü neredeyse duyabiliyorum," dedi, dudakları alnına karşı bir gülümsemeye dönüştü.

"Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak."

"Bana bu kadar iyi davranmayı bırak."

"Neden sana iyi davranmayayım ki?"

"Çünkü sen bana her şeyini anlattın ve ben seninle kendimden çok az şey paylaştım."

"Bunun için özür dilemene gerek yok. Çoğu insandan daha iyi anlıyorum."

"Ama bu adil değil."

"Ben skor tutmuyorum. Sen tutuyor musun?" "Hayır, ama-"

Onu yumuşak ve nazikçe öptü. "Aması yok, endişesi yok. Birlikte biraz zaman geçiriyoruz. Bu bana en derin, en karanlık sırlarını anlatmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor."

Tam da duymak istediği şeyi söylemişti ama yine de ondan uzak durduğu için kendini suçlu hissediyordu. Belki de o zamandan beri çıktığı diğer erkeklerin hiçbirisiyle kuramadığı dürüst ve gerçek bağı onunla kurduğu içindi. Toby öldü. Düşünceleri, Toby'nin ölümünden önce Toby'yi kaybettikten yıllar sonra onunla seks yapmış ve aşırı duygusal tepkisinin onu nasıl korkuttuğunu anlatmıştı. Bu deneyim ona potansiyel partnerleriyle ne kadar çok şey paylaştığı konusunda dikkatli olmayı öğretmişti.

Evet, diye düşündü, bilmemesi daha iyi. O zaman ona karşı ekstra dikkatli olmak zorunda hissetmezdi. Ayrıca, onun işleriyle uğraşmak zorunda kalmadan da yeterince yükü vardı.

Kararından memnun olsa da, kendisine sadece biraz zaman kazandırdığını biliyordu. İnsanlar görüştüklerini öğrendiklerinde -eğer iş o noktaya gelirse- hikayesini başka birinden duyma riski vardı.

Ne olursa olsun, bunun olmasına izin veremezdi.

Dışarısı hâlâ karanlıkken Alex'in telefonunun alarmı çaldı. Bir an için nerede olduğunu hatırlayamadı. Sonra Jenny'nin saçlarının kokusunu içine çekti. onu sakinleştirdi ve yatıştırdı. İnanılmaz... Sadece ona yakın uyuyarak bunu nasıl yapmıştı?

Onun bir süre daha uykuda kalmasını umarak dikkatlice hareket etti, ama kolları ve bacakları birbirine dolanmışken onu uyandırmaktan başka bir şey yapamadı.

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordu her duyduğunda onu etkileyen o uykulu, seksi sesiyle.

"Evet. Dün bütün gün kaybettim, bu yüzden bugün daha sıkı çalışmalıyım."

"Bol bol su için."

"Evet, hanımefendi. Nasıl hissediyorsunuz?" "Daha iyiyim."

"Güzel." Onu öpmek için eğildi. "Bu gece, eğer kaçabilirsem, seni bir randevuya götürmek istiyorum."

"Oh..."

"Bu iyi mi?"

"Ben... sadece... bilirsin işte... seks yapmak istediğini sanıyordum."

"Bunu ben de istiyorum."

"Tek istediğinin bu olduğunu sanıyordum."

Alex havanın hâlâ karanlık olmamasını diledi. Bu konuşma için onun yüzünü görmek isterdi. "O şekilde başladığını inkâr etmeyeceğim. Ve hayatım bu kadar karmaşıkken biriyle ilişkiye girme konusunda çekincelerim olduğunu da inkâr etmeyeceğim."

huzursuz. Tüm bunlara rağmen seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum." Onun elini tuttu. "Senin yanımdayken hissettiklerim hoşuma gidiyor."

Onu rahatlatan ve onunla daha fazla zaman geçirme arzusunu pekiştiren bir hareketle iki elini de onunkilere doladı. "Benimleyken nasıl hissediyorsun?" diye sordu, sesi biraz nefes nefese çıkmıştı.

"Sakin ol. Sana böyle yakın olduğumda, aklım durur. kısa bir süre için yarışmak, bu çok hoş bir rahatlama." Önce alnından, sonra dudaklarından öptü. "Ve sonra, diğer zamanlarda, sakın olmaktan başka her şeyi hissediyorum, ama bunu da seviyorum. Bunu çok seviyorum. Peki... Çıkalım mı? Evet?"

"Tamam."

"İstediğinin bu olduğuna beni ikna edemiyorsun."

"Beni yanlış anlama. Seninle çıkmayı çok isterdim ama bir yanımda kimsenin bizi bilmemesinden hoşlanıyor. Bir parçam da

Şehre birlikte adım attığımız anda insanlar bunu öğrenecek." "Senin için sakıncası yoksa benim için de yok."

"Dün gece sana söylemek istemediğim şey... Bunu sana dışarı çıkmadan önce, başkası söylemeden önce söylemem gerekecek."

Sesi o kadar üzgün ve teslim olmuş geliyordu ki, neredeyse onunla çıkmasını istediğine pişman olacaktı. Neredeyse...

"Bir yere gitmeden önce konuşacağız. Bilmem gerektiğini düşündüğün her şeyi bana anlatabilirsin. Bu işe yarar mı?"

Yumuşak ama duyulabilir bir iç çekti. "Evet."

"Her ne ise, bana söylemek konusunda endişelenmeni istemiyorum. Bütün gün endişelenmeyeceğine söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum, endişelenmemeye çalışacağım."

"Sanırım bu kadar yeter. Seni sonra ararım."

"Paul'e söyle, mağazada işe başlamak için bugün bir ara onunla görüşeceğim."

Alex yatağın kenarına oturdu ve bisiklette giydiği botları giydi. "Daha iyi hissettiğinden emin olana kadar bunu

yapma."

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Çalışabilecek kadar iyiyim." Bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Sabahın soluk ışığında

Gitmeye hazırlanırken onu izlerken silüetini seçebiliyordu.
"Peki bu randevuna gittiğimizde, sence
bisikleti alabilir miyiz?"

Yüzünü ona döndü. "İstediğin bu mu?" "Uh-
huh."

"Kot ya da uzun pantolon giymelisin ve hava çok sıcak."

"Bisiklet üzerindeyken kot giyilmez."

"Çünkü ben bir aptalım, ama yolcularla işimi şansa
bırakmam."

"Yani çok yolcunuz var?"

Onun çenesine şakacı bir şekilde kelepçe taktı.

"Taşındığımdan beri bir tane bile
eve." Ellerine dayanarak eğildi ve onu son bir kez öptü.
"Sonra görüşürüz."

"Ofiste iyi günler." "Yağmur için
dua et."

"Dua ediyorum. Bu sıcak yeter artık. Benim hayatımı
emiyorsa, senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile
edemiyorum.
dışarıda çalışmak."

"Berbat bir şey." Onu tekrar öptü ve sonra bir kez daha,
Dudakları onunkilere zar zor dokunarak oyalandı. "Tamam,
bu sefer gerçekten gidiyorum."

"Bu sefer sana gerçekten izin veriyorum."

Tatlı öpücükleri onu kaya gibi sertleştirmiş olsa da,
yüzünde bir gülümsemeyle sarmal merdivenlerden aşağı
indi. Onu tekrar görmesine kaç saat vardı?

Motosikletinin çalıştığını duyduktan sonra uzun bir süre
Jenny yatağında uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Alex'e
kendini daha iyi hissettiğini ve fiziksel olarak daha az
ağrısının olduğunu söylemişti.

ve bir gün öncesine göre daha ağırlıydı. Ama duygusal
olarak... Her zaman gördüğü bir rüyanın yeniden ortaya
çıkmasıyla kendini hırpalanmış hissetti.

Kaybettiklerini hatırlatarak onu ezme gücüne sahipti.

Ve Alex yanındayken Toby'nin adını yüksek sesle

söylediğini... Tanrım, ne düşünmüş olmalı. O nazikti.

ve anlayışlıydı ama Jenny ona geçmişiyile ilgili gerçeği söyleme zamanının geldiğini biliyordu. Böyle bir şeyi ondan saklamak adil değildi, özellikle de bunu bilen ortak arkadaşları varken. Eğer onun bu konuda bir şey duymasını istemiyorsa başka birine söyleyecek cesareti kendinde bulması gerekiyordu.

Toby'yi kaybettikten sonraki yıllarda çıktığı diğer erkeklere geçmişiyile ilgili ayrıntıları anlatmanın o kadar da zor olmadığını fark etti. Ama bu farklıydı, kabul etti. Alex farklıydı. Aralarındaki bağ çok daha önemliydi ve bu da ona duymak istediklerini söylemeyi çok daha zorlaştırıyordu.

Geçmiş büyük ve korkunç bir sır değildi. Ama Bu hikâyeyi insanların ona bakışını değıştirdiğini bilecek kadar sık anlatmıştı ve Alex'in şimdi ona bakışı hoşuna gidiyordu. Öğrendikten sonra da ona aynı şekilde bakacak mıydı? Yoksa bakışları, gerçeği öğrendiklerinde başkalarının ona yönelttiği o kederle mi renklenecekti?

Evden taşındığından beri bunu hiç özlememişti. Onu seven iyi niyetli insanların yoğun ilgi ve alakasını da özlememişti. Hayatı, büyük trajediden önce ve sonra olmak üzere ikiye bölünmüştü. Onu daha önceden tanıyanlar Kaybından o kadar etkilenmişti ki, ebeveynleri ve kız kardeşleri de dahil olmak üzere hayatı boyunca tanıdığı insanların yanında olmak zaman zaman acı veriyordu.

Bu yüzden daha önce kimsenin onu tanımadığı Gansett'te olmak çok rahatlatıcıydı. Yakın arkadaşları ne kaybettiğinin farkında olsalar ve muazzam bir rahatlık, destek ve dostluk sağlasalar da, ona evdeki ailesi ve arkadaşları gibi bakmıyorlardı. En ufak bir kriz veya umutsuzluk belirtisi için onu dikkatle izlemediler.

Alex'in onu bu tür şeyler için izlemesini istemiyordu. Umutsuzluğu geride bırakmak istiyordu ve onunla birlikte olmak yeniden umutlu hissetmesini sağlıyordu. Bir şekilde ona ve ona ne kadar özlemiş olsa da

Toby'nin yasını sonsuza dek tutacaktı. devam etmek ve yeni bir şeye şans vermek. İşte bu, bir düzine yıl boyunca sıkışıp kaldıktan sonra oldukça önemli bir gelişmeydi.

Güneş ufukta yükselirken Jenny kalktı ve bir gün öncesine göre biraz daha az ağrıyan bacaklarıyla banyoya yürüdü. Maraton koşmaya falan hazır değildi ama otobüs çarpmış gibi de hissetmiyordu. Midesi gurulduyor ve kahve düşüncesi ağzını sulandırıyor; bu da iyiye işaretti.

Duş aldı, başka bir hafif elbise giydi, kahvaltı etti ve iki fincan kahve içti. Ve sonra Syd'i görmesi gerektiğine karar verdi. Kalbinin hızlı atışına rağmen, Jenny yavaşça hareket etti, dişlerini fırçalamak ve yatağını yapmak için yukarı çıkmadan önce kahvaltı tabaklarını yıkadı. Merdivenlerden indi, çantasını ve anahtarlarını aldı, bir kat daha aşağı indi ve bataklık sığağına çıktı.

Direksiyonu kavrayarak arabayı kapıya kadar sürdü ve Syd'in evine doğru yola devam etmeden önce deniz fenerinin kilidini açmak için indi. Gaza sonuna kadar basmak istemesine rağmen hız sınırına uyuyordu. Böylece oraya daha hızlı ulaşabilecekti. Syd'in garaj yoluna girdiğinde, arkadaşının Volvo'sunun garaj yoluna park ettiğini ama Luke'un kamyonetinin yerinde olmadığını görünce rahatladı.

Sydney'nin harika kocasını ne kadar sevse de, arkadaşıyla biraz yalnız kalmak istiyordu. Jenny evden çıktı. arabadan indi, evin etrafında dolaştı ve kapıyı çaldı.

Buddy'nin yüksek sesli uluması Jenny'yi gülümsetti. Sesi çok vahşiydi ama tam bir aşktı.

Sydney kapıyı çekip açarken, "Sus, Buddy," dedi. "Hey! İçeri gel! Daha iyi hissediyor musun?"

Sydney'in neşeli karşılaması ve parlak gülümsemesi Jenny'nin soğukkanlılığını kırdı. Ağlamadı, ama gözyaşlarını uzak tutmak için her şeyini harcadı.

Syd onun elini tuttu ve kanepeye doğru çekti. "Aman Tanrım, Jenny. Neyin var?"

"Ben... Ben biriyle tanıştım." "Bekle, ne? Kim?"

"Alex Martinez."

Sydney'nin gözleri şaşkınlık ve sevinçle açıldı. "Anlat. Ve tek bir ayrıntıyı bile atlamayın."

"Çimleri kesmeye geldi ve beni çim biçme makinesiyle uyandırdı, ben de ona domates fırlattım."

"Ona domates fırlattın. Gerçekten mi?"

"Çok kızmıştım. Toby'nin rüyasını çim biçme makinesiyle böldü."

"Oh, kahretsin. Bu yüzden mi geçen gün bana Seth ve çocuklar hakkında rüya görüp görmediğimi sordun?"

Jenny başını salladı.

"Peki ona domatesleri fırlattığında ne oldu?"

"Bir tanesiyle sırtına vurdum. Sonra çim biçmek için uygun zaman konusunda tartıştık ve bir daha o kadar erken gelmeyeceğine söz verdi, ben de bitirmesine izin verdim. Ona domates fırlatmak için deniz fenerinden çıktığımda üzerimde neredeyse hiçbir şey olmadığından bahsetmiş miydim?"

Syd iki parmağını gülümseme şeklinde kıvrılan dudaklarına götürdü. "Neyse, giyindim ve kapıyı açmak için dışarı çıkıyordum.

Onu hortumun altında düş alırken yakaladığım günün kapısı. O... Şey, o oldukça ateşli."

"Fark ettim."

"Ben sadece bir insanım ve uzun zaman oldu, bu yüzden bakmaktan kendimi alamadım. Bir de baktım ki tam önümde duruyor, üzerime su damlatıyor ve yoğun kahverengi gözleriyle bana bakıyordu."

Sydney onun her sözüne asıldı, Jenny'nin devam etmesini beklerken neredeyse nefes almıyor gibiydi.

"Sonra beni öptü."

"Öylece içeri mi daldı?"

"İstemiyorsam hayır dememi söyledi. Bırakın konuşmayı, nefes bile alamıyordum, bu yüzden hayır demedim."

"Kesinlikle hayır demedin. Sonra ne oldu?"

"İyi bir öpücüktü. Yani A+, artı, artı bir öpücüktü ve deniz fenerinin içine girene ve ben bir duvara yaslanana kadar devam etti."

"Vay anasını."

"Aynen öyle. O gece daha sonra geri geldi ve yüzmeye gittik. Ve başka şeyler."

"Ne eşyası?"

"On iki yıldır kimseyle yapmadığım şeyler."

"Jenny..."

"Toby öldüğünden beri seks yaptım. Birkaç kez. Ama bazı şeylere izin vermedim, bunlar çok..."

"Samimi mi?"

"Evet,
kesinlikle."

"Ve Alex'le buna izin mi verdin?"

"İzin verildi," dedi Jenny gülerek. "O kadar kontrolden çıkmıştı ki, aslında hiçbir şeye izin vermekle ilgisi yoktu. Ben yetişmeden gerçekleşiyordu."

Sydney yüzünü yelpazeledi. "Bir içkiye ya da sigaraya ihtiyacım var." Jenny gülerek, "Sen sigara içmiyorsun," dedi. Kahkaha

beraberinde getirdiği gerginliğin bir kısmını hafifletmeye yardımcı oldu. Sydney'e anlatmak, bildiği gibi yardımcı oluyordu.

"Keşke yapsaydım. Peki sonra ne oldu?"

"Bazı şeylerde o kadar iyi ki, geçmişe ya da o anda olanlardan başka bir şeye odaklanma şansım olmadı."

"Bu çok harika," dedi Sydney iç çekerek.

"Harikaydı ve son derece de bunaltıcıydı." "İyi anlamda mı?"

"Bence de öyle. Çok seksi biri."

"Evet, öyle ve kardeşi de öyle."

"Alex'i Tiki'de gördüğümüzde, annesiyle neler olduğunu öğrendim, kardeşiyle tanıştım ve soyadını öğrendim."

"Bekle, yani soyadlarınızı bile değiştirmediniz mi?"

"Hayır," dedi Jenny, yüzü utançtan yanıyordu. "Sanırım ikimiz de anonimlikle biraz rahatlıyorduk."

O beni tanı mı yordu, ben de onu tanı mı yordum. Bu bir rahatlamaydı, biliyor musun?"

"Bunu kesinlikle anlayabiliyorum."

"İnsanların size attığı o bakışı bilirsiniz, sanki sizi izliyor ve parçalanmanızı bekliyorlarmış gibi."

"Bu bakışı biliyorum."

"Bu bakıştan nefret ediyorum. Benim hakkımda adımdan ve nerede yaşadığımdan başka bir şey bilmeyen biriyle birlikte olmak hoşuma gitti. Bu bir bakıma rahatlatıcıydı."

"Bazı çekingenlikleri de ortadan kaldırmış gibi görünüyor." "Bunu tekrar söyleyebilirsin. Tiki'deki olaydan sonra

Alex ve çalışanıyla konuşurken gerçekten üzgün olduğu belliydi. Kendime orada Linc'le birlikte olduğumu hatırlatmak zorundaydım ve tanıdığım herkesin önünde Alex'in peşinden gidemezdım. Ama ben istedim. Linc'e kendimi iyi hissetmediğimi söyledim ve beni eve götürmesini istedim."

"Başka biriyle her türlü bağlantın varken onunla hiçbir bağlantın olmadığını söylemene şaşmamalı."

"Biliyorum! Bu konuda kendimi çok kötü hissettim. Alex'le bunlar olurken Linc'le asla çıkmamalıydım. Onunla sadece bir gün önce tanışmıştım ve siz ikiniz beni Linc'e ayarlama zahmetine girdi, bu yüzden iptal etmek istemedim." "Linc seni eve götürdüğünde ne dedi?"

"İyi vakit geçirdiğini ve beni tekrar görmek istediğini söyledi." "Ouch."

"Ona şu anda işlerin karışık olduğunu ve bir şeylere başlamak için uygun bir zaman olmadığını söyledim. Ben kötü bir insanım."

"Kes şunu," dedi Syd. "Alex'e domates fırlatmadan çok önce Linc'le planlarınız vardı. Bunun olacağını nereden bilebilirdin ki?"

"Doğru, ama yine de... Alex'le kumda çıplak yuvarlandıktan sonra Linc'le randevuyu iptal etmeliydim."

Sydney yüzünü tekrar yelpazeledi. "Bu çok sıcak."

"Alex'in peşinden gitmeye karar verdiğimde ve onu kapımda dikilirken bulduğumda daha da sıcaklaştı. Birbirimizin üzerindeydik."

Biz...bilirsin...seks yaptık. Bir sürü seks, o kadar çok seks ki dün hareket edemedim. Sanırım beni ateşler içinde bırakmış olabilir."

Sydney gülmekten kendini kaybetti. "Kızım, ateşler içinde seks yapmayı hak eden biri varsa o da sensin."

"Ona Toby'den bahsetmedim," dedi Jenny, meselenin özüne inerek. "Bu iş daha fazla uzamadan ona anlatmalıyım. Özellikle de dün gece yine o rüyayı gördüğümünden beri, ve Toby'nin adını söyledim. Alex bana onun kim olduğunu sordu. Nişanlım olduğunu söyledim. Gerisini söylemeye dilim varmadı."

"Çünkü bakışlardan korkuyorsun."

"Evet! Şimdi bana davranış şeklini seviyorum - kırılgan ve kırılabilirmişim gibi değil, güçlü ve seksiymişim gibi. Bunun değişmesini istemiyorum, ama aynı zamanda bunu başka biri."

"Bu bir çıkmaz." Sydney ayağa kalktı ve mutfığa yöneldi. "İçeceklere ihtiyacımız var."

Jenny onu takip etti ve Sydney'in kendisi için doldurduğu uzun buzlu limonata bardağını minnetle kabul etti.

Sydney tezgâha yaslanmış, Jenny'ye kurnazca bakıyordu. "Bu adamdan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Hissediyorum. Onunla, daha önce sadece bir kişiyle yaşadığım bir bağ hissediyorum. Bana bir şeylere başlamak için berbat bir zaman olduğunu, bana sunacak hiçbir şeyi olmadığını söyledi ama bu onunla birlikte olma isteğimi engellemiyor. Ve bu onun bana geri dönmesini de engellemedi."

"O zaman bence ona hikayeyi anlatın ama ne istemediğinizi de söyleyin. Bunu açıkça söyle. Senin hakkında bildikleri yüzünden gelecekte sana farklı davranmasının seni inciteceğini söyle."

"Sence bu işe yarar mı?"

"Bence bazı erkeklerden daha iyi anlayacaktır. Annesiyle çok yoğun bir ilişki içinde ve muhtemelen seninle geçirdiği zamandan o da en az senin kadar keyif alıyordu."

"Neden ona hikayemi anlatmayı her hayal ettiğimde karnıma ağırlar giriyor?"

"Çünkü bunca yıl sonra bu konuda konuşmak hala acı veriyor ve uzun zamandır bu hikayeyi anlatmak zorunda kalmadınız."

"Anlayacağını biliyordum."

"Elbette biliyorum tatlım. Ben bunu yaşadım. Neler yaşadığını çok iyi biliyorum, bir yandan ilerlemeye çalışırken geçmişini onurlandırmaya devam etmek. İkimiz de başımıza gelenleri istemedik ve elimizdeki tek seçenek hayatımıza devam etmek. Bu her zaman yapılması en kolay şey değildir."

"Hayır, değil. Ama Toby'yi kaybettiğimden beri ilk kez yeniden şansımı denemek istiyorum. Toby'yi istemeyeceğinden endişeleniyorum. aynı şey, ama onunla hissettiğim bağı inkâr edemem- ve sadece fiziksel olarak değil. Bundan daha fazlası var."

"O da hissediyor mu?"

"Sanırım hissediyor."

"O zaman ona biraz güvenmelisin Jenny. Ona hikayeni anlat, ondan ne istediğini ve ne istemediğini söyle ve eğlenmeye çalış. Bunun için uzun süre bekledin."

"Ayrıca ona kendimi tamamen kaptırırsam ve herhangi bir nedenden dolayı bu iş yürümezse diye korkuyorum..." Omuz silkti.

"Bu berbat olurdu ama bu tür şeyler söz konusu olduğunda bu her zaman bir risktir."

"Bu benim için çoğu insan için olduğundan daha büyük bir risk."

"Bu doğru, ama bunun alternatifi hayatının geri kalanında yalnız kalmaktır ve bunu senin de istediğini sanmıyorum."

"Yalnız olmaktan bıktım ve o yanımdayken kendimi nasıl hissettiğimi seviyorum. Bu heyecan verici."

Sydney bardağını bıraktı ve mutfağa geçerek Jenny'e sarıl. "Bu çok uzun zamandır duyduğum en harika şey. Birini bulacağını umuyordum. özel."

Jenny kucaklaşmaya karşılık vererek, "Bana uğursuzluk getirme," dedi. "Bu daha çok yeni."

Sydney onu serbest bıraktı ama ellerini Jenny'nin

omuzlarında tutmaya devam etti. "Ama bir bağlantı var. Bu gerçekleşmez

her gün."

"Hayır, değil." Sydney'e baktı. "Luke'un başına bir şey gelmesinden ve tüm bu kâbusu tekrar yaşamak zorunda kalmaktan hiç endişe ediyor musun?"

"İlk birlikteliğimizde her gün bunun için endişeleniyordum, özellikle de marinada yaralandığı kazadan sonra. Ondan sonra haftalarca enkaz halindeydim. Neler olabileceği konusunda takıntılıydım."

"Bunu nasıl atlattın?"

"Luke bunu atlatmamı sağladı. Bana gereksiz yere endişelendiğimi, marinada çalıştığı onca yıl boyunca ilk kez ciddi şekilde yaralandığını ya da başka birinin ciddi şekilde yaralandığını gördüğünü söyledi. Günlük hayatının pek de riskli olmadığını söyledi, ben de Seth'inkinin de öyle olduğunu söyledim. Zaman içinde Seth ve çocukların başına gelenlerin korkunç bir trajedi olduğunu anlamama yardımcı oldu, ancak bunun tekrarlanacağından endişelenmek için özel bir nedenim yok."

Jenny, Syd'in söylediklerini düşündü ve çok mantıklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Syd sözlerine şöyle devam etti: "Bu gerçekten de bir seçim yapmak anlamına geliyor. "Yeniden sevmekten ve kaybetmekten korktuğum için Luke ile en harika ikinci şansı kaçırarak mıyım? Yoksa her şeyin yoluna girmesi riskini göze mi alacağım?"

"B seçeneğini seçtiğiniz için pişmanlık duymuyor musunuz?"

"Bir tane bile değil. Luke, Seth'in ve çocuklarımin hayatı sona ermiş olsa da benimkinin sona ermediğini görmeme yardımcı oldu. Sen İkimize de boktan bir el dağıtıldı ama kaybettiğimiz insanları yeniden severek onurlandırıyoruz. En azından ben buna inanıyorum."

"Buna inanmak çok güzel bir şey. Toby ile en son konuştuğumda, uçak binaya çarptıktan sonra ve neler olacağını bildiğinde... Bana mutlu olmamı istediğini, benim mutluluğumun dünyadaki en önemli şey olduğunu söyledi. Onun için dünya. Düşünün... Muhtemelen öleceğinin farkındaydı ve tek düşündüğü bendim."

"En çok neyi duymaya ihtiyacınız olduğunu biliyordu ve gerçekten ilerleme zamanı geldiğinde, bu

kelimeler senin için her şey demek."

Jenny, bunu onlarsız atlatmak istemesine rağmen dökülen gözyaşlarını fırçaladı. Son on iki yılda gereğinden fazla ağlamıştı. Şimdiye kadar çoktan ağlamış olması gerekirdi.

"Ne olursa olsun, Alex'e Toby'den bahsettikten sonra kendini daha iyi hissedeceğini düşünüyorum. Birlikte olmak istediğin birini bulduğun için mutlu olman gereken bir zamanda bu durum seni üzüyor. Ona bir an önce söyle ki geçmişti ait olduğu yere bırakıp geleceğin tadını çıkarmaya başlayabilesin."

"Bu çok iyi bir tavsiye."

"Kendisi için çalışıyor, değil mi?" "Evet."

"Numarası sende var mı?"

Jenny başını salladı. Dün gece onu aradıktan sonra telefonuna programlamıştı.

"Ona mesaj atıp nerede çalıştığını ve öğle yemeği siparişi vermek isteyip istemeyeceğini sorun."

"İş gününün ortasında onu rahatsız edemem."

"Neden?"

Jenny bunun için iyi bir neden düşünemiyordu.

Sydney'nin kendini beğenmiş gülümsemesi onu güldürdü. "Cesaretini kaybetmeden telefonunu al."

Bunun iyi bir fikir olduğuna hâlâ ikna olmamıştı, çantasından telefonu çıkardı.

"Dikte almaya hazır mısınız?" Syd sordu. "Her zaman böyle otoriter misin?"

"Sadece iyi bir amaca hizmet ettiğinde. Metni hazırla."

Jenny metin ekranına onun adını yazdı. "Hazır." "Ona öğle yemeği siparişi ile ilgilenip ilgilenmediğini sor."

Jenny başını sallayarak içini çekti. Öğle yemeği siparişiyle ilgilenen var mı?

Telefonu hemen yanıt olarak çaldı. Zaten açlıktan ölüyorum, bu kulağa harika geliyor. Bugün Chesterfield malikanesinde çalışacağım. Nerede olduğunu biliyor musun?

Nerede olduğunu biliyorum. Özel bir isteğiniz var mı?

Şaşırt beni.
Tamam. Yakında
görüşürüz.
Sabırsızlanıyorum.

Sydney Jenny'nin yanında durmuş, gelen ve gönderilen mesajları okuyordu. "Sanırım ben de bu adama aşık olabilirim."

"Çek ellerini. Senin sevmen gereken kendi seksi adamın var."

"Evet, biliyorum ve Alex tamamen senin." Jenny'ye tek koluyla sıkıca sarıldı. "Bunun senin için gerçekleşmesinden çok mutluyum."

"Bana uğursuzluk getirmeyi bırak."

Sydney güldü. "Bana ondan bahsettiğin için teşekkürler."

"Dinlediğin için teşekkürler. Birine anlatmak için can atıyordum.
günler kaldı."

"Onu Cumartesi günkü duşa davet etmelisin. Erkekleri, kızların gecesini her defasında mahvetmelerinin bedelini ödetmek için davet ediyoruz. Onları bir seks-oyuncak-ve-lingerie partisine katılmaya zorlamanın en azından hak ettikleri şey olduğunu düşündük."

"Aman Tanrım, buna bayıldım! Ama Alex'i aynı anda hem bir seks oyuncağı partisine hem de bizim kalabalığa maruz bırakmaya hazır mıyım bilmiyorum."

Sydney sırtarak, "İyi bir sınav olacak," dedi.

"Bunu düşüneneğim." Arkadaşına sarıldı. "Dinlediğin için çok teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Seninle aramızda talihsiz bir bağ var, bu yüzden bana gelmene sevindim."

"Gidebileceğim başka kimse yoktu. Bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söyleyeceğini biliyordum."

"Tabii ki öğle yemeğinin nasıl geçtiğine dair her ayrıntıyı duymak istiyorum." Sydney onu kapıya kadar geçirdi. "Ona hikâyeyi anlatmak zor olacak ama anlattığında kendini daha iyi hissedeceksin. Söz veriyorum."

"Umarım haklısındır."

"Ben her zaman haklıyım. Luke'a sor."

Jenny kapıdan çıkarken, "Bunu yapacağım," dedi. "Onu

bir dahaki görüşümde." Sydney'nin kahkahası onu takip etti.
kaldırım. Arkadaşının desteğiyle güçlenen Jenny, arabasıyla

Kasabaya gidip marketten sandviç, içecek, cips, kurabiye ve meyve aldı. Sıcağa aldırmadan ona iki şişe su ve bir torba buz da aldı.

her şey soğuk.

Onu goreceği dşşnesiyle heyecandan başı dnmşş bir halde Chesterfield malikanesine doğru yola çıktı, ona kendisi hakkında bilmesi gerekenleri anlatmaya ve sonra da aralarında olanlardan zevk alıyordu.

Bölüm 13

Feribot yolculuğu bitmek bilmiyordu ve Providence'a olan yolculuk daha da kötüydü. Carolina, Interstate 95'te trafikte oturlurken derisinden çıkacakmış gibi hissediyordu. Gecikmeye neyin sebep olduğunu görmek için kendini zorladı.

Seamus evden ayrıldıklarından beri on bininci kez, "Sakin ol, aşkım," dedi.

"Rahatlamak istemiyorum. Çocuklarımı görmek istiyorum."

"Ve olacaksın. Çok yakında. İleride bir kaza olmuş gibi görünüyor.

Bunu aştığımızda her şey yoluna girecek." "Bu yolculuk hiç de sorunsuz geçmedi."

"Sana bugünün zor geçeceğini söylemiştim." "Ben de sana umurumda olmadığını söylemiştim." İnişli çıkışlı feribot yolculuğu

midesi bulanıyordu ama neyse ki hastalanmamıştı. Hasta olsaydı bile, yine de Joe, Janey ve bebek P.J.'yi görmeye gidecekti. Oğlundan daha önce aldığı telefona bakılırsa, sonunda onları görmeye gelebildiği için o da aynı derecede sevinmişti.

Seamus'un şirket kamyonetindeydiler çünkü o evde yapmayı planladığı bir proje için biraz kereste getirmek istiyordu. Carolina, evlerinde yapmak istediği iyileştirmeleri anlatırken onu neredeyse hiç duymamıştı. Torunuyla tanışmak üzereyken sızdıran bir çatı ve benzeri şeyler neden umurunda olsun ki?

Tampon tampona trafikte ilerlerken, sanki evren onu evinden uzak tutmak için komplo kuruyormuş gibi hissediyordu.

ama bu düşüncesini Seamus'la paylaşmaktan kaçındı. Seamus ona aptallık ettiğini söyleyecekti, ki öyleydi de. Bir dizi üzücü olaydan başka hiçbir şey onu torunundan uzak tutmamıştı.

İlk olarak, her zamanki tartışmalarından birinin ardından Seamus'tan şakacı bir şekilde kaçma hatasını yaptığında içine düştüğü dikenli çalı vardı. Ardından Seamus'un annesinin tüm ziyareti boyunca devam eden ve Carolina'nın iyi huylu Nora O'Grady'ye oğlunun

bir sakat. Ve bugün, dalgalı denizler ve berbat trafik sıkıcı bir sabah geçirmesine neden olmuştu.

Yaklaşık otuz dakika boyunca saatte beş milden daha az bir hızla ilerledikten sonra, nihayet otoyolda trafiği kilitleyen kazadan kurtuldular.

"Kovalanıyormuş gibi sür," dedi Seamus'a. "Bebek P.J.'ye ne faydan olacak ki? acil servisten hastaneye?" "Konuşma.

Arabayı sür."

Adam güldü, bu da kadının onu yumruklamak istemesine neden oldu - onu torununu görmeye götürdüğü gerçeği dışında.

Kısa bir süre sonra hastaneye park ettiğinde, O daha motoru kapatmadan Carolina arabadan çıkmıştı.

"Sakin ol kadın, olur mu?"

"Atlarımı tutmayacağım. Acele etmeniz gerekiyor."

Asansöre kadar farklı aciliyet duyguları hakkında atıştılar ve adam yenidoğan yoğun bakım ünitesinin numarasını tuşladı. Resepsiyonda kadın, odalarına nasıl gideceklerini sordu.

"Artık burada değiller," dedi hemşire. "Bir saat önce pediatri katındaki normal bir odaya taşındılar."

"Bu harika bir haber," dedi Seamus.

"Evet, öyle," diye onayladı hemşire.

Carolina bunun harika bir haber olduğunu bilse de, aynı zamanda başka bir gecikmeydi. Asansöre döndüğünde, kollarını

Sanki bu, içindeki ezici endişeyi bastıracakmış gibi göğsünün üzerinde sıkıca katlanmıştı. Neyse ki Seamus o anda ona dokunmanın kendi yararına olmayacağını anlamış görünüyordu.

Pediatri servisinde, doğal olarak koridorun en ucundaki bir odaya yönlendirildiler. Kapının dışında dururken, haftalardır süren kaygının uzuvlarını işe yaramaz hale getirmesiyle aniden donakaldı.

Seamus'un kolu onun omuzlarına dolandı. "Her şey yolunda, aşkım. Her şey yolunda. Hadi gidip onları görelim."

Donmuş olduğu kadar dilsiz de olduğu anlaşılan Carolina başını salladı ve onu odaya götürmesine izin verdi. Ve işte uzun boylusu oradaydı, yakışıklı oğlu, güzel karısı ve yeni doğan oğulları. Caro, nihayet üçünü bir arada görmenin verdiği rahatlamayla neredeyse bayılacaktı. Joe ve Janey bitkin ve solgun görünüyordlardı ama Carolina ve Seamus'u karşılarırken gülümsemeleri ısıltı ısıltıydı.

Carolina oğluna yıllardır sarılmadığı kadar uzun sarıldı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Küçük bir çocukken yaptığı gibi ona sarıldı ve bu onun hoşuna gitti. "Ben de anne."

"Sonunda bir kızım olduğu için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin."

Seni görmeye geldim," dedi Seamus, onları güldürerek. "Gel de torununu kucağına al Carolina," dedi Janey.

Caro, gelinine sarılırken gözlerini kör edene kadar orada olduğunu fark etmediği gözyaşlarını sildi.

Bebeğim. "Oh, yapabilir miyim? Sorun olmayacağına emin misin?"

"Eminim. Sizinle tanışmak için bekliyordu. Ona sizin hakkınızda her şeyi anlattık."

"Neyse ki aptal büyükannesinin doğduktan sonra buraya gelmesinin iki hafta sürdüğünü hatırlamayacak." Carolina sallanan sandalyeye oturdu ve kundaklanmış bebeği Janey'den aldı.

Joe ona, "Senin hiçbir hatan yok," diye hatırlattı.

"Sanırım anakaraya yüzerek giderdi."

Gerekirse bugün köpekbalıklarının istila ettiği sularda," dedi Seamus.

"Kesinlikle haklısın, yapardım," dedi Caro, küçük yüz, mükemmel dudaklar, minik burun, tüylü kaşlar, altın sarısı saçlar gözlerini kamaştırmıştı. Joe ve Janey'nin ebeveynleri olduğu bir çocuk nasıl sarışın olabilirdi ki? "Ah, tıpkı sana benziyor, Joseph!"

"Zavallı herif," dedi Joe. "Ben de onun muhteşem annesine benzemesini umuyordum."

"Oh sus," dedi Janey. "O da en az babası kadar yakışıklı olacak."

Caro bir parmağını bebeğin yanağının tatlı yumuşaklığında gezdirdi. "Eve ne zaman gelebilir?"

"Önümüzdeki birkaç gün içinde onu serbest bırakacaklar," dedi Joe, "ama ondan sonra bir ya da iki hafta yakınımızda olmamızı istiyorlar, bu yüzden onu adaya götürmemiz için bizi serbest bırakana kadar Janey'nin amcası Frank'in evinde kalacağız."

Janey, "Bir şeye ihtiyacı olursa buradan çok uzakta olmak istemeyiz," dedi.

Joe, Providence şehir merkezine bakan bir pencerenin yanındaki küçük koltukta karısının yanında otururken gururla, "Bu sabah YYBÜ'den mezun oldu," dedi. "Her şey çok hızlı oldu, sana mesaj atacak vaktim olmadı."

"Önemli değil." Caro henüz gözlerini Bebek. "Seni bulduk." Merhum kocasının ve Joe'nun babasının adını taşıyan Peter Joseph Cantrell'i kucağına alan Carolina, iki haftadır aldığı ilk derin nefesi verdi. Onlar iyiydi. Hepsi iyiydi ve bebek torunu kaotik doğumuna rağmen kesinlikle mükemmeldi. "P.J., tanışmanı istediğim biri var. Onun saçmalıklarını çok fazla dinlemeni istemiyorum ama sana çok iyi bir dede olacağına söz verdi."

Seamus onun önünde çömeldi ve bebeğin yanağını öpmek için eğildi. "Merhaba, P.J. Ben senin yakışıklı ve Büyüleyici büyükbaba Seamus, ama bana baba diyebilirsin, Çünkü yeğenlerim babama böyle seslenir. Seni çok şımartacağıma söz veriyorum."

"Eğer beladan uzak durmak istiyorsan, o İrlandalı büyücünün söylediklerine kulak asma." Carolina sonunda gözlerini bebekten ayırarak nişanlısına sıcak bir gülümseme verdi. "O sana yol gösterecek her seferinde yoldan çıkar."

"Bak canım," dedi Seamus sırtarak ve bebeğin anne babasına doğru başını salladı.

Janey başını Joe'nun göğsüne yaslamıştı ve Joe'nun kolu da Janey'e sıkıca sarılmıştı. İkisi de derin bir uykuya dalmışlardı.

Carolina torununa gülümsedi. "Görünüşe göre bir süreliğine büyükannem ve babam sorumlu olacaklar." Başka türlü olmasını istemezdi.

Chesterfield malikanesine giderken Jenny, Alex'e ne söylemesi gerektiğini düşündü ve konuşmayı duygusallaşmadan yapabilmeyi umdu. Toby'den sonra yattığı ilk erkek gibi onu da korkutmak istemiyordu. Adam onun duygusal fırtınasından canını kurtarmak için kaçmıştı, onu suçladığından değil. Kabul etmesi gereken çok şey vardı. Bunu inkâr edemezdi ve merhum Bayan Chesterfield'in malikânesine giden uzun araba yoluna girdiğinde kendini yine hasta hissettiğini de inkâr edemezdi.

Alex çitleri buduyordu ama onu izliyordu ve arabasının dairesel garaj yoluna girdiğini görünce yaptığı işi bıraktı.

Kadın bir elinde marketten aldığı poşetlerle arabadan inerken, adam adımlarıyla çimleri yiyerek ona doğru geldi.

Jenny'nin tüm vücudu dikkat kesilmek için ayağa kalktı.

Alex her zamanki iş "üniformasını" giymişti. nefis çıplak göğsü, haki kargo şortu ve beyaz çorapları üstten görünen iş botları. Teni, göğüs kıllarını ıslatan ve karın kaslarını parlatan terle parlıyordu.

Muhteşemdi, seksiydi ve yüzündeki geniş gülümsemeye bakılırsa onu gördüğü için çok mutluydu. "Bu çok güzel bir Sürpriz," dedi ona yaklaşırken ve başını eğerek önce yanağını sonra da dudaklarını öptü.

Jenny ona sarılmak ve unutulmaz öpücüklerinden birinde kendini kaybetmek istedi. Ama burada olma nedeni bu değildi, bu yüzden isteksizce ondan geri çekildi.

"Özür dilerim, ter içindeyim ve sen çok güzel ve mükemmelsin."

"Terli olman umurumda değil." Bunu kanıtlamak için işaret parmağını göğsündeki nemin üzerinde gezdirdi, göbek deliğine ulaştığında durdu ve sert ereksiyonunun çıkıntısı.

Başını kaldırıp ona baktı. "A mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," dedi, ses tonu kızın en hassas yerlerinin tüm dikkatini çeken ifte anlamlarla doluydu. "Hadi biraz gölge bulalım." Elini tuttu ve onu kamyonetine götürdü, oradan da omzuna attığı bir plaj havlusu aldı. "En son sörf yapmaya gittiğimde bunun hâlâ kamyonette olmasına sevindim."

"Sörf mü yapıyorsun?"

"Evet. İstersen sana öğretebilirim."

"Öğrenmeyi çok isterim."

"Bunu bir ara yaparız." alıştığı alanın en sağındaki ağaç korusuna doğru yürüdü. "Bunu görmelisin." Söğüt ağacının dallarından oluşan bir perdeyi aralayarak, dört tarafı uzun çitlerle çevrili, iek açmış bir bahçeye doğru ilerlemesini işaret etti.

"Aman Tanrım!" Jenny tam bir daire çizdi,

Binlerce çiçeğin inanılmaz görüntüsünü seyrediyordu: zambaklar, güller ve ayçiçekleri; bunlar sadece kolayca tanımlayabildiği ieklerdi. "Bu inanılmaz. Ve koku..." "Bu çılgınca değil mi? Chesterfield malikanesi bize para ödüyor.

Artık burada kimse yaşamıyor olsa da ona göz kulak oluyorum. Bayan Chesterfield'in gurur ve neşe kaynağıydı."

"Nedenini anlayabiliyorum. Bu inanılmaz."

Ona bahçede hızlı bir tur attırdı ve bahçedeki her bitkinin Latince adının yanı sıra her gül türü ve nasıl imlendirildikleri hakkındaki derinlemesine bilgisiyle gözlerini kamaştırdı.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Başka bir hayatta benim işimdi." En sağdaki köşe gölgede kalıyordu, bu yüzden Alex eliyle onu o tarafa yönlendirdi.

elini sırtının alt kısmına koydu. Havluyu açtı ve "Önden buyurun" dedi.

Jenny yere yerleşmek için dikkatlice hareket etti, bacakları hareketi protesto ediyordu.

"Hâlâ ağrıyor mu?" diye sordu yanına yerleşirken.

"Dünkü gibi değil."

"Bunun için kendimi kötü hissediyorum."

"Yapmamalısın. Eğlenceliydi." Onu rahatlatmak umuduyla gülümsedi. "Çok eğlenceliydi."

"O kadar eğlendim ki o zamandan beri başka bir şey düşünmedim." "Öyle mi?"

"Evet." Burnunu kendisine en yakın olan çantaya soktu.

"Öğle yemeğinde ne var?"

"Hindi ve tavuk salatam var. İkisini de yerim, seçebilirsin."

"İkisinin de yarısı

mı?" "Kulağa hoş

geliyor."

Jenny sandviçleri açtı, hindinin yarısını ve bir kolayı ona uzattı. Bir paket cips açtı ve üzümlere uzanırken ona yaklaştırdı, o ise daha ilk ısırığını almadan sandviçin tamamını mideye indirdi.

Jenny büyülenmiş bir halde onu izlerken bir şişe kola içti.

"Üzgünüm, sıcaktan dolayı tamamen susuz kaldım," dedi.

"Bunun için teşekkür ederim."

"Benim için zevk."

"Hayır, kesinlikle benim için bir zevk. Uzun ve sıkıcı günüm çok daha ilginç bir hal aldı."

Böyle şeyler söylediğinde içini yakıyordu ama onunla birlikte olmaya kendini kaptırıp neden geldiğini unutamazdı.

"Benim biraz gizli bir amacım var."

"Evet, seni burada bahçede becereceğim. Beni yağlamak için öğle yemeği getirmene gerek yoktu. Senin için kolay biriyim."

Jenny sertçe güldü. "Çocukken daha çok şaplak yemeliydin."

"İstediğin zaman beni terbiye etmene izin vermekten mutluluk duyarım." "Alex. Dur."

"Neden? Seni utandırmayı bırakırsam, her çirkin şey söylediğimde o tatlı kızarmanı göremeyeceğim."

"Benim yüzüm kızarmaz."

"Evet, biliyorsun ve bu çok ateşli."

Jenny derin bir nefes verdi. Adam onun için çok fazlaydı ama yine de yeterliydi de. "Bir dakikalığına ciddi olabilirsen, seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Yaptığımız şeyi yapmaya neden devam edemeyeceğimizin tüm nedenlerini bana anlatmadığın sürece ciddi olabilirim."

"Bunu söylemeyeceğim," dedi onun endişesinden etkilenerek.

"Oh güzel." Ağzına bir üzüm attı ve Bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Son zamanlarda seninle geçirdiğim zaman yaşama isteğimle doğrudan ilişkili."

"Baskı falan yok."

Ona genişçe gülümsedi. "Hiç de değil."

Ne kadar seksi olduğu hakkında bir fikri var mıydı? Ve olmaya da çalışmıyordu.

"Peki ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Jenny derin bir nefes aldı ve bunu atlatmak için ihtiyaç duyduğu sakinliği ve cesareti topladı. "Sana Toby'den bahsetmek istiyorum."

Uzun bir süre boyunca vücudundaki tek bir kas bile hareket etmeden ona baktı. "Tamam."

"Bunu benden duymanız çok önemli ve Adadaki insanlar, başkasının size anlatmasından endişe ettiğim hikayemi biliyor. İş gününü böldüğüm için kendimi kötü hissediyorum ama bunu üzerimden atmak için daha fazla bekleyemedim. göğüs."

"Hiçbir şeyi bölmediniz ve ben de duymak istiyorum Bana söylemek istediğin her şeyi. Ama seni böyle görmekten hoşlanmıyorum."

benimle konuşmak konusunda gergin." "Bu büyük bir mesele."

"Öyle olması gerektiğini düşündüm, yoksa rüyanda onu görüp gitmemesini istemezdin."

Gözlerini kapatarak burnundan derin bir nefes aldı. "Bu rüyayı artık nadiren görüyorum ve son zamanlarda iki kez. Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum." Dizindeki eli sıcak, ağır ve rahatlatıcıydı.

"En baştan başlayın. İhtiyacınız olan tüm zamanı ayırın."

Jenny bir daha asla söylememeyi tercih edeceği sözleri söylemek için kendini zorladı. "Toby 11 Eylül'de öldürüldü. Dünya Ticaret Merkezi'nin Güney Kulesi'ndeydi, uçağın çarptığı yerin yukarısında."

Alex uzun ve derin bir nefes verdi. "Oh Tanrım. Çok özür dilerim. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsiniz. Sadece dinle, sonra da sana bu durumdan nasıl başarıyla çıkabileceğini anlatmak istiyorum, eğer sorun olmazsa."

"Bunu duymayı çok isterim."

Jenny pembe gül fidanlarından oluşan bir kümeye odaklandı. "Üç yıldır birlikteydik, ilişkimizin neredeyse başından beri.

Wharton'da yüksek lisans, New York'ta yeni işimizin ilk yılı. Saldırılarından sadece bir ay sonra evlenecektik." Jenny soğuk bir şişe suyu ellerinin arasında yuvarladı. "Çok zor bir yolculuk geçirdim

O zamandan beri, en hafif tabirle. Bir yıldan uzun bir süre önce buraya taşındığımdan beri daha iyiyim, çok daha iyiyim. Ada bana umutsuzca ihtiyaç duyduğum yeni bir başlangıç sağladı."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Ne istersen."

"Geçen gece, benimle. Bu ilk sefer miydi?" "Hayır, ama uzun zamandır ilk kez ve ilk kez ve bu yüzden size bundan bahsetmek istedim."

"Bana anlattığına sevindim ama böyle korkunç bir şey yaşamak zorunda kalmadan nefret ediyorum."

"Teşekkür ederim. Ben de nefret ediyorum. Onu seven herkes ve o gün kaybedilen diğer herkes için nefret ediyorum. Onun için nefret ediyorum çünkü hayatı daha yeni başlıyordu ve Hayatın hepimiz için ne büyük bir armağan olduğunu umursamayan insanlar tarafından söndürüldü. Bu konuda pek çok şeyden nefret ediyorum, ama her şeyden çok, insanların bana bakıp da sadece bedenimi görmelerinden nefret ediyorum. trajedi."

Bunu birkaç sessiz dakika boyunca düşündü.

Jenny diyet kolasından bir yudum aldı ve onun ne söyleyeceğini duymak için bekledi.

"İlk kez önemli olduğunu söylemişsiniz. Sence neden böyle?"

"Bilmiyorum ama seninle olan ilişkim başından beri farklıydı. Bunu söylemekten neredeyse korkuyorum, çünkü çok açıklayıcı. Ve yapmak istediğim son şey, uğraşacak çok şeyin olduğu bir zamanda senin üzerinde daha fazla baskı yaratmak."

"Kendimi baskı altında hissetmiyorum. Başkasından duymadan önce bana kendin söyleyecek kadar önemsendiğin için onur duyuyorum. Bana ne istemediğini söylemeni takdir ediyorum ve bunu da anlıyorum. Buradaki herkesin beni annesi bunamış bir adam olarak görmesinden nefret ediyorum. Bu tür şeyler bir insanı tanımlamanın bir yolunu bulur."

"Evet," dedi rahat bir nefes alarak. "Kesinlikle."

"İlk başta kim olduğumu ya da neyle uğraştığımı bilmemeniz hoşuma gitti. Bir rahatlık vardı. anonimlik."

"Benim için de öyle. Arkadaşlarım bana randevu ayarlıyordu ve erkeklerin tamamen hazır olduğunu biliyorum ve arkadaşlarımdan bunu görmesi çok hoş. Ama senin bilmemen çok daha hoşuma gitti."

"Sana sert davrandım."

"Hayır, değildin. Mükemmeldin. Eğer bir dahaki sefere farklı olursa, seninle mutlu olamam."

Bunun üzerine kısa bir kahkaha attı. "Uyarıldım." Başını

kaldırıp ona baktı. "İnanılmazsın."

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin. Olabilecek en kötü şeyi atlattın ve hâlâ gülebiliyor, şakalaşabiliyor, dalga geçebiliyor ve içimi sızlatacak kadar parlak bir şekilde gülümseyebiliyorsun. Eğer sana harikasin diyorsam, harikasin."

Nazik sözlerinden derinden etkilenen kadın, "Bunlardan herhangi birini yapabilmem gerçekten çok uzun zaman aldı" dedi.

"Eminim öyledir." Elini öptü, sadece bıyıklarının sert fırçasıyla teninin yüzeyinde bir ateş fırtınası yarattı. "Bana anlattıktan sonra daha iyi hissediyor musun?"

"Biliyorum. Dün gece bana onu sorduğunda sana söylemediğim için kendimi kötü hissettim. Sen bana ailenden ve annenden bahsettin. Benim de aynı şeyi yapmak istememem adil görünmüyordu."

"İsteksiz değildin. Hazır değildin." Yüzünü okşamak için uzandı ve sonra elini ensesine doladı, nazik bir çekişle onu kendine doğru çekti, başını koluna yasladı. "Bunun ilk kez önemli olduğu hakkında ne demiştin?"

Başını salladı, ne diyeceğini beklerken nefesi kesilmişti.

"Bu benim için de uzun zamandır ilk kez önemli. Başkentte yaşarken bir kız arkadaşım vardı. Onun aradığım kişi olduğunu düşünüyordum, ta ki ailevi sorunlarımı çözmemi beklemeyeceğini bana söyleyene kadar."

"Bunu gerçekten söyledi mi?"

"Çok fazla kelimeyle. Ama komik olan, ayrıldıktan sonra onu neredeyse hiç düşünmemiş olmamdı. Sanırım düşündüğüm gibi değilmiş."

"Sana zarar verdi."

"Beni her şeyden çok hayal kırıklığına uğrattı."

"Herhangi bir şeye başlamak için kötü bir zaman olduğunu söylediğini duydum-"

"Kötü bir zaman. Muhtemelen olabilecek en kötü zaman ama bana kalırsa çoktan başladı bile."

Jenny elini onun yüzüne koydu. "Benim için de."
Kolunu kıvırdı ve onu öpebilecek kadar yaklaştırdı.
"Yemeğini bitirmek istemiyor musun?" diye sordu kalbinin hızlı atışları arasında.

"Tatlıya geçmeye hazırım."

"Bunların geri kalanını kaldırırsam ve sonra tatlı hakkında konuşsak nasıl olur?"

"Bu konuda acele et. Tatlı, yemeğin en sevdiğim kısmıdır."

Ağlamayı beklerken onu güldürdü. Onu her zaman gülümsetti. Bazen onu çok utandırıyordu ama bu bile çekiciydi. En önemlisi, on iki yıllık hissizlikten sonra ona yeniden hissettirdi.

Bir zamanlar kalıcı olduğunu düşünmüştü.

Piknikten arta kalanlar çantalara geri konup kenara çekildiğinde Jenny, "Tatlı olarak kurabiyelerimiz var," dedi.

Kollarını ona doğru uzattı. "Aklımda daha tatlı bir şey vardı."

Jenny onun kucağına sokuldu.

"Seni kirletmek istemiyorum."

"Umurumda değil. Bundan sonra eve gidiyorum."

Seksi bir sırıtışla, "Bu kulağa kirlilik için yeşil ışık gibi geliyor," dedi.

"Bekle. Az önce neyi kabul ettim?"

"Sana göstereceğim." Onu uzun ve sert bir şekilde öptü, dili talepkâr ve ikna ediciydi.

Artık hikâyesini biliyordu ama yine de onu istiyordu ve onu her zamanki gibi öpüyordu, bu da onu kollarında rahatlatan büyük bir rahatlamaydı. Dudakları ve elleri her yerdeydi, ya da öyle görünüyordu ve sonra onun üstündeydi, vücutları şehvetli bir zevk için hizalanmıştı.

"Seni tam burada istiyorum," diye fısıldadı, dudakları yumuşak ve bıyıkları sert bir şekilde boynuna değiyordu.

Jenny onun sesinde duyduğu ihtiyaç kadar arzudan da ürperdi. "Ya biri gelirse?"

"İkimiz de geleceğiz. Mesele de bu zaten." "Alex! Ne demek istediğimi biliyorsun."

Kızın öfkesine gülerek, sert aletini ona doğru bastırdı ve onu ne kadar çok istediğini belli etti. "Etrafta kimse yok. Yakalanmayız."

"Bilmiyorum..."

"Haydi, tehlikeli yaşayın." Bu sözleri söylerken eli bacağından yukarı çıktı ve giderken eteğini de beraberinde götürdü.

O daha itirazlarını sıralarken, adam elbisesini tamamen çıkarmıştı.

"Alex..."

"Şşşt, rahatla. Güven bana." Boynundaki dudakları en az sertçe söylediği sözler kadar ikna ediciydi.

Doğrudan bir elektrik kaynağına bağlı canlı bir tel gibi içinden geçen arzuya karşı koyacak gücü yoktu, Jenny ona güvenmeye karar verdi ve sert kaslarını gevşemeye zorladı.

"İşte bu," diye fısıldadı öpücükle göğüslerinin üst kısımlarına doğru ilerlerken. Altına uzanarak sütyenini tek eliyle, çok pratik yaptığını gösteren bir beceriyle çıkardı. Bunu bir ara ona sorması gerekecekti. Göğüsleri adamın yoğun bakışlarına maruz kaldığında, o anda söyleyecek söz bulamadı.

Başını eğdi ve dilini onun gergin meme ucunun etrafında alaycı daireler çizerek gezdirdi.

Jenny onun başını tuttu ve onu istediği yere yönlendirmeye çalıştı ama o acele etmedi. O zamana kadar Sonunda ucu ağzının sıcaklığına emdiğinde, yalvarmaya hazırды. Dilinin çekiştirme, emme, ısırma ve kaydırma kombinasyonu beklemeye değdi ve kadının seksini onunkine bastırmasını sağladı. utanmadan.

Sonra taraf değiştirdi ve her şeyi yeniden yaptı.

Adam kadının önünden aşağı doğru kayarak bacaklarını ayırmaya zorlarken bunaltıcı sıcak tenini terden kayganlaştırdı.

geniş omuzları.

"Alex, hayır. O olmaz. Burada olmaz."

"Evet bu. Evet buraya." K lotunu indirdi ve bir kenara fırlattı, ellerini kullanarak onu araştıran diline açtı.

Jenny, güpegündüz, herkesin gelip yüzünü bacaklarının arasına gömülmüş bulabileceği bir anda bunun gerçekleştiğine inanamıyordu. Ayrıca bunun şimdiye kadar yaptėı en ateşli, en seksi şey olduğunu da inkar edemezdi. Ve klitorisini emdiğinde ve iki parmağını yavaşça ve dikkatlice içine girdiğinde, aldığı enfes zevkten başka bir şey düşünemez oldu. hafif bir acıya eşlik etti.

Son seferden sonra tam olarak iyileşmemişti, ama adam onun hala acı çektiğini hissediyor gibi görünerek ona yumuşak davrandı.

"Yaralandın mı?"

diye sordu. "Hayır."

"Olursa söyle bana." Daha fazlası için geri döndü, onu yukarı, yukarı, tamamlanmanın zorlayıcı kenarına kadar götürürken dili acımasızdı ve sonra geri çekildi, onu asılı ve çaresiz bıraktı. "Boşaldığında içinde olmak istiyorum."  n nde diz çöktü, elinin tersiyle yüzünü sildi ve şortunu açtı.

Jenny, bu olayın nerede gerçekleştiğine dair daha önceki tüm çekincelerini unutarak kollarını ona uzattı, Adam onun üzerine indiğinde onu karşladı ve dilinin geniş hareketleriyle onu öptü. Aletinin bacaklarının arasındaki künt dürtüsü, hafifçe hareket edip göğüs kıllarıyla meme uçlarını aşındırana kadar tüm dikkatini ona vermesini gerektirdi.

Tanrım, o durmaksızın aşırı duysal y klemeydi ve bir çubukta seks. O kısmı unutmayalım. Bu düşünce onu olabilecek en kötü anda kıkırdattı.

"Bu kadar komik olan ne?"

Öfkeli sesi sadece kahkahasını körükledi.

"Bir erkeğin egosunu ne kadar ezdiğini bilmiyor musun?
Ona aşık mısın?"

"Egonuzda bir sorun yok." "Bu kadar
komik olan ne söyle bana?"

"Sana taktığım lakap."

"Bunu duymak istiyor
muyum?"

Jenny tekrar gülmeye başladı.

Onun bu meşguliyetinden faydalanarak boynunu kemirdi
ve bu da kahkahalarını zevk iniltilerine dönüştürdü. Aynı
zamanda, parmakları meme uçlarını cımbızlarken,
ereksiyonunun seksî üzerinde kaymasıyla onu kızdırdı.

Birdenbire artık hiçbir şey komik gelmemeye başladı.
Sırtını dikleştirerek onu aradı. "Alex... Lütfen."

"Lakabımı duyana kadar olmaz."

"Çubukta seks."

Hareket etmeyi bırakıp ona baktı. "Sen gerçek misin?"

Adamın yüzündeki inanmaz ifadeye tekrar gülmemek için
alt dudağını ısırıldı. "Um, eğer sopa uyuyorsa..."

Alex yavaş ama emin adımlarla onun içine girdi. "Çubuk
kesinlikle uyuyor."

Jenny rahatlama ve zevkle iç çekti. "Evet, kesinlikle öyle."

"Sopa üzerinde seks," dedi küçümseyici bir kahkahayla.

"Bunun için kışına pembeleşene kadar şaplak atmalıyım."

"Buna cesaret edemezsin."

"Öyle değil mi?" Ona baktı, dikkatle onu izliyordu. "Bir
yerin acıdı mı?"

"Hayır."

"Olursa bana söyler misin?"

"Mmm." Gözlerini kapattı ve çekirdeğinden her yerine
yayılan lezzetli hislere konsantre oldu.

hassas bir yerdi. Kafa derisinden dudaklarına, meme
uçlarından ayak tabanlarına kadar her yeri
karıncalanıyordu.

Yavaşça topa sahip olması, geçen geceki hızlı ve öfkeli çiftleşmesi kadar etkileyiciydi.

Jenny nerede olduklarını, az önce yaptıkları duygusal konuşmayı ve birlikte ürettikleri yüce zevk dışındaki her şeyi unuttu.

"Çok iyi lan," diye fısıldadı huysuzca boynuna karşı, kolunu bacağının altından geçirip onu daha geniş bir şekilde sahipliğine açarken.

Adam daha derine indiğinde Jenny haykırdı ve içinde bir ateş tutuştu. "Durma," dedi, onun arka tarafını kavrayarak.

İnledi ve ona daha sert bastırdı, tek ihtiyacı olan da buydu.

Kadının tamamlanma çığlıkları, birlikte gerildiklerinde onunkilerle birleşti ve mükemmel bir uyum anında kayboldular.

"Lanet olsun," dedi nefes nefese kalırken.

"Terden sıırıslıkam olduk."

"Biliyorum." Kadın artçı şoklarla seğirirken, adam kadının içinde zonkluyordu. "Harika değil mi? Benimle kal, evlat. Ne zaman istersen seni kirletirim."

"Neredeyse her zaman istemeye başladım."

Başını onun göğsünden kaldırdı ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Bu doğru mu?"

Jenny başını salladı, onu en başından beri büyüleyen koyu çikolata bakışlardan gözlerini ayıramıyordu.

"Ben de senin yanındayım. Çalışırken seni ne kadar sık düşündüğümü bilmemen iyi bir şey. Yasaklama emri çıkartmak isteyebilirsin."

Sözleri çiçekli ya da romantik değildi ama yine de doğrudan kadının kalbine hitap ediyordu.

Uzanıp adamın saçlarını terli alnından geriye doğru itti. "İşinin başına dönmen gerek."

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "Ama henüz değil. Cennette birkaç dakika daha, lütfen?"

O kadar kibarca sormuşken, onu nasıl reddedebilirdi? bir şey var mı? Kat kat artan aşırı sığağı rağmen

Onun yakınlığıyla kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu.

Bölüm 14

Grant McCarthy, arkadaşı Dan Torrington'la haftada en az bir kez buluşmaya çalışıyordu, böylece birbirlerinin çalışmalarını okuyup eleştirilerde bulunabiliyorlardı. Dan bir avukattı ve mesleği yazarlık değildi, ancak bu kitap için bazı mükemmel önerileri vardı.

Grant'in yazdığı senaryo, Stephanie'nin üvey babasının haksız yere hapse girmesinin ardından onu hapisten kurtarma çabalarını konu alıyordu. onu taciz etmekle suçlandı.

Senaryonun yazımı, Stephanie'nin çocukluğunun dehşetini onunla ve üvey babası Charlie Grandchamp'la yaptığı röportajlarla yeniden yaşadığı için, duygusal açıdan beklediğinden daha zorlayıcı olmuştu. Charlie'nin, Stephanie'nin annesinin ellerinde maruz kaldığı istismar ve ihmalin ayrıntıları hakkında Grant'e açılması biraz zaman almıştı ve bunların bazılarını ilk kez Charlie'den duymuştu.

Bu onu bir ikilemde bıraktı: Charlie'den öğrendiklerini Stephanie'ye anlatmalı mıydı yoksa senaryoda okumasına izin mi vermeliydi? Dan hızla South Harbor Diner'a girdiğinde hâlâ bu soru üzerinde düşünüyordu.

Buruşuk elbise gömleği ve tam bir aptal gibi görünmesine rağmen şortla giymekte ısrar ettiği mokasen ayakkabılarıyla Gansett'e ne yazık ki yakışmıyordu.

Dan, hafta içi bir sabah için tıka basa dolu olan lokantanın sahibi Rebecca ile sohbet etmek için durdu.

Bütün kadınların söylediğine göre Dan istediği her şeyi giyebilirmiş, çünkü o kadar yakışıklıymış ki her şeyden sıyrılabilirmiş. Her neyse. Grant, Batı Yakası tarzının Doğu Yakası'nda ne kadar yersiz olduğu konusunda onu sıkıştırmaya bayılırdı.

Sahil adası, ama bu tür şeyler hakkındaki görüşleri Dan için önemli değildi. Hayır, Dan bugünlerde Grant'in, bozulmasına yardım ettiği haksız mahkumiyetler hakkında yazmaya çalıştığı kitap hakkındaki görüşleriyle çok daha fazla ilgileniyordu.

Bir yelkenli kazasından sonra buz gibi suda birlikte geçirdikleri günden beri Dan kendini bir arkadaştan çok bir

kardeş gibi hissediyordu ve Grant ona sahip olduğu için çok heyecanlıydı

Bunu Dan'e asla söylemeyecekti. Egosu bu tür bir onaylama olmadan da yeterince büyüktü.

Dan, Grant'in karşısındaki kabine kaydı. "Üzgünüm geciktim.

Tam çıkarken annem aradı ve Kara ile benim hakkımda bir sürü soru sordu." Dan gözlerini devirdi. "Kemiği olan bir köpek gibi."

"Güzel. Anneni bir köpekle kıyaslamak. Senin deyimimle 'kemiği' nasıl öğrendi?"

"Sevdiğim kadına 'kemik' demeyi reddediyorum."

"Neden? Ereksiyon mu oluyorsun?"

"Tanrım. Kapa çeneni, olur mu? Burada biriyle tanıştığımı söyleyerek büyük bir hata yapmış olabilirim. Sen

otuzlu yaşlarının ortasındaki oğulların annelerinin herhangi bir bağlılığın ilk işaretinde umutlu."

"Yani düğünü planlaması senin hatan." "Evet, sanırım öyle."

"Düğünlerden bahsetmişken, bir düğün olacak mı?"

"Sen de mi! Düğün ya da benzeri saçmalıklardan bahsetmiyoruz. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyoruz. Neden bu herkes için yeterli değil?"

"Çünkü artık otuzlu yaşlarının ortasında değilsin. Artık otuz altı yaşındasın, yani otuzun bu tarafından ziyade kırkın o tarafındasın. Artık gençleşmiyorsun."

Dan ekmek bıçağını aldı ve bileğinin üzerinde gezdirdi.

"Yeterince keskin değil," dedi Grant. "Ve bütün bir günümü senin zavallı hayatını kurtarmak için harcamadım ki, sen onu
sırf annen evlenmeni istiyor diye donuk tereyağı bıçağı."

"Boşa mı gitti? Yaralandım."

"Artık değilsin. Peki seni soruyu sormaktan alıkoyan ne? Onun kaçmasına izin vermek istemediğini biliyorsun."

"Seni evlenmekten alıkoyan nedir? Bana sorarsanız evlenme teklifini uzun zaman önce ettiniz ama sizin mahallede de çanların çaldığını duymuyorum."

Dan'in sorusu güvensizliğinin kalbine saplanırken Grant yüz ifadesini soğukkanlı tuttu. Stephanie, onun sık sık yaptığı girişimlere rağmen, düğünleri için bir tarih belirleme konusundaki tüm konuşmalardan kaçmıştı. Ama Grant bunu asla kimseye itiraf etmeyeceği için, bariz bir bahaneye sığındı. "İkimiz de çok meşgulüz. Birbirimize Bırakın düğün planlamayı, nefes almaya bile vaktimiz yok. Acelemiz yok."

"Senin de artık otuz altı yaşında olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Unuttuysan diye söylüyorum."

"Unutmadım." Bu onun pek çok endişesinden biriydi. Bir aile kurmak istiyordu ve artık gençleşmiyordu. Bir noktada Stephanie'yi oturtup konuyu zorlaması gerekecekti ama restorandaki yoğun sezonunda bunu yapmaya isteksizdi. devam ediyor. Zamanlama bu konularda her şeydi, o yüzden Ekim ayına kadar beklemeyi planladı, sezon bittikten sonra, bir tarih belirlemeye çalışacaktı.

Dün gece Evan ve Grace'in Ocak ayında evleneceklerini duyduktan sonra, Stephanie'yle olan planlarını kesinleştirmek için daha büyük bir aciliyet hissetti. Evan ve Grace'den daha uzun süredir nişanlılardı. Şimdiye kadar plan yapmaları gerekmez miydi?

Birlikte bir yıldan fazla zaman geçirdikten sonra bile zaman zaman olabildiğince sağlam olmadıklarını fark etti. Bunun bir kısmı yetiştirilme tarzına ve herhangi bir uyarı olmaksızın zeminin altından düşeceğine dair duyduğu sürekli korkuya dayanıyordu.

Evlenme teklif etmesinin bir nedeni de buydu. Onu bu işte kalıcı olduğuna ikna etmek istiyordu, ama her Evlilikleri hakkında konuşmaktan kaçtığında, onun da bu işin içinde olup olmadığını merak etmek için sebepleri vardı. Öyle olmayabileceği düşüncesi bile ona kalp yetmezliği yaşatmaya yetiyordu.

onu düşünmemeye çalıştı. Çok... Sevgili üvey babasını hapisten kurtarmak için on dört yıldır verdiği çabayı yazmaya dalmışken, sürekli onu düşünmemek zordu.

Bu, özellikle yaşadıkları krizin ışığında doğrudu. Yelkenli kazasının ardından, hem Dan'i hem de ölen tekne kaptanı Steve'i kurtaramadığı için suçluluk duygusuyla darmadağın olduğunda dayanmıştı.

"Az önce hangi gezegeni ziyaret ettin?" Dan sordu.

Düşüncelerinden sıyrılan Grant, Dan'in kendisiyle konuştuğunu ve tek bir kelime bile duymadığını fark etti.

"Özür dilerim. Sadece Bazı şeyleri düşünüyorum."

"Her şey yolunda mı?"

"Elbette. Her zamanki gibi çok şey oluyor. Kızların Blaine ve Tiffany'ye bu hafta sonu bir duş sürprizi yapma planını duydun mu?"

"Bu konuda bazı söylentiler duydum. Bilmek istediğim şey, neden bunun bir parçası olmak zorunda olduğumuz. Neden onu dışarı çıkaramıyoruz?"

ve onu erkeklerin yapması gerektiği gibi sarhoş mu edeceksin?"

"Çünkü her ne kadar aksini düşünmek istesek de, sorumlu olan kızlar ve biz de bize söyleneni yapıyoruz."

"Bundan hoşlanmadım."

"Kara'yı yanında tutmayı planlıyorsan buna alışsan iyi edersin."

"Onu yanımda tutmayı planlıyorum ama o benim patronum değil."

Grant kahkahalarla uludu. "Kendine bunu söylemeye devam et.

Bunun sizin için nasıl sonuçlandığını bana bildirin."

"Biraz iş yapacak mıyız, yoksa senin saçma sapan konuşmalarını dinlemeye devam mı edeceğim?"

"İkisi de." Grant elindeki son sayfaları masanın üzerinden Dan'e uzattı, o da kendi sayfalarını uzattı.

"O kırmızı kaleminle üzerime fazla gelme, olur mu?" Dan söyledi.

"Kırmızı kalemim bunu daha iyi bir kitap yapıyor."

"Şüphesiz, ama kendime olan saygımı mahvediyorsun."

"İyi ki ayıracak çok şeyin var. Şimdi çeneni kapa ve oku." Grant, Dan'in nefesinin altından "siktir git ve geber" dediğini duyduğunu sandı, ama buna müdahale etmemeyi seçti,

Çünkü son sahneler hakkında biraz geri bildirim almak
istiyordu ve

Dan yetenekli bir eleştirmen ortak olduğunu kanıtlamıştı. Grant, Dan'in kitabındaki yazıları parlatmaya yardımcı olurken, Dan'in uzmanlığı yazıdan çok hikaye anlatımındaydı. Dan'in kitabında beklenmedik ama verimli bir ortaklığa dönüştü.

Grant, Dan ve hukuk öğrencilerinden oluşan ekibinin bir adamın özgürlüğüne kavuşmasına nasıl yardım ettiğinin hikâyesine kendini tamamen kaptırmıştı. Otuz yıldır Kaliforniya'da idam hücresindeydi. Neredeyse kaçırıyordu... Arkasındaki kabinde bir konuşma yapıyordu. Lokantadaki seslerin gürültüsünden duyulabilecek kadar yüksek sesle konuşuyorlardı.

"Kara'nın beni görmek isteyip istememesi umurumda değil," dedi kadın. "Connor onun yeğeni. Bunu reddedemez. onu kabul edin."

Adam, "Bu görevinizi kabul ettim ama onu gafil avlamanıza itirazımı yinelemek istiyorum," dedi. "İkimizi de gördüğüne sevinmeyecektir."

"Beni gördüğüne sevinmesi umurumda değil. Bebek oradayken bize kaba davranmayacaktır."

"O kadar emin olma."

Grant masanın diğer tarafına uzanarak Dan'i kalemiyle dürttü.

Dan cevap olarak homurdandı. "Dan."

"Ne?"

"Dinleyin. Arkama geç."

"Bütün bunlar yeterince uzun sürdü," diyordu kadın. "Yani seni ondan ben çalmadım. Otuzlu yaşlarında hangi erkek bir kadından çalınabilir ki?

Gerçekten gitmek istiyor musun?"

"O böyle görmüyor ve bunu sen de biliyorsun. Ben daha o yaşlardayken görüşmeye başladığımızdan haberi yoktu. onu da görmek."

Bebek öyle bir ciyakladı ki, anne ve babası bir an için ona odaklandı.

"Connor'la tanıştığı için mutlu olacak. bizimle bir ilgisi yok. Anneme bu durumu düzeltmeye çalışacağıma söz verdim."

ve ben de bunu yapıyorum."

Dan'in gözleri irileşti ve yüzünü büyük bir sıkıntı ifadesi kapladı.

Adam, "Her şey yüzüne patladığında bana ağlayarak gelme," dedi.

"Bazen onu hâlâ benden daha çok önemseddiğini düşünüyorum."

"Dürüst olmak gerekirse Kelly, hanginizle evlendim?"

Grant, şoktan donmuş gibi görünen Dan'e "Git," diye fısıldadı. "Ona git."

Dan okumakta olduğu sayfaları masanın üzerinden Grant'e doğru itti ve sanki bir toptan fırlatılmış gibi kabinden dışarı çıktı. Suda birlikte geçirdikleri uzun gün boyunca Dan Grant'e Kara'nın kız kardeşi Kelly'den, Kara'nın bir zamanlar evlenmeyi umduğu adamla evlendiğinden ve Kara'nın ne kadar incindiğinden bahsetmişti. Dan'in bütün gün aklı muhtemelen bir saat kadar başındaydı ama bu süre boyunca Kara hakkında konuşmuştu. İkisi de sevdikleri kadınları bir daha göremeyeceklerinden korkuyorlardı.

"Hadi gidelim," dedi arkasındaki kadın. "Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum."

Dan'in bıraktığı kâğıtları toplarken Grant'in tek umudu, Dan'in, kız kardeşi ve eniştesi onu gafil avlamadan önce Kara'ya ulaşmış olmasıydı.

Dan adanın dolambaçlı yollarında hiç bu kadar hızlı araba kullanmamıştı ama Kara'ya ulaşmak için hiç bu kadar çıldırmamıştı. O talihsiz yelkenli gezisine çıkmadan önce Kara'yla ilişkisini tamamen mahvettiğini düşünerek buz gibi suda yaşam mücadelesi verdiği günü saymazsak tabii.

Arkasında yanıp sönen ışıklar onu inletti Porsche'sini yolun kenarına çekerken sabırsızlık ve umutsuzluk içindeydi. Arkadaşı Blaine Taylor'ın arabaya yaklaştığını görünce şükretti.

"Aceleniz mi var, Avukat Bey?"

"Büyük bir acele. Kara'ya ulaşmam lazım. Biraz acil bir durum."

"Ne tür bir acil durum?"

"Ona ulaşamaz ve olay gerçekleşmeden önce onu uyaramazsam canını fena halde yakacak türden."

Blaine bir adım geri çekildi. "Yavaşla, tamam mı?"

"Evet, bunun için üzgünüm."

"Git."

"Sana bir borcum var." Dan'e ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Kuzey Limanı'ndaki McCarthy's Marina'ya doğru yola koyuldu, arkadaşı ona mola verdikten sonra hız sınırına daha sıkı bir şekilde uydu. Arabayı sürerken, kız kardeşinin durup dururken ortaya çıkıp Kara'dan affetmesini ve unutmasını beklemesinin mutlak küstahlığını düşündü çünkü artık işin içinde bir bebek vardı.

Bebek Connor için biraz üzülyordu. Ailesinin pislik olması onun suçu değildi. Ama Dan, Kelly ve Matt'in Kara'ya daha fazla zarar vermesine izin verirse lanetlenirdi. Sevdiği iki insanın ihanetinin üstesinden gelmek için yeterince uğraşmıştı. Ona bir şans daha vermeyeceklerdi. Tabii bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa.

Arabayı sürerken rehberinde gezinerek Kara'nın yedek şoförü Tim'in numarasını aradı. Dan'le birkaç kez bira içmeye gitmişler ve numaralarını değiş tokuş etmişlerdi, bunun için şimdi son derece minnettardı.

Tim telefonu açtığında sesi yeni uyanmış gibi geliyordu: "İçmek için çok erken Torrington," dedi.

"Kara'yı rahatlatmanı istiyorum."

"Neden? Bu gece çalışıyorum."

"Acil bir durum. İskeleye inip yedek tekneyi kullanır mısın?"

"Ana teknenin nesi var?"

"Yok bir şey. Sonra açıklarım. Lütfen. Acil olmasaydı sana sormazdım."

"Yirmi dakika içinde orada olurum."

"Kimin sorduğu umurumda değil, Kara'nın nerede olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Anladın mı?"

"Evet, tabii. O iyi mi?"

"Olacak. Bundan emin olacağım. Teşekkürler, Tim." "Sorun değil."

Dan, marinaya giden caddede bir park yeri buldu ve en fazla bu kadar yaklaşabileceğini düşünerek park etti. Arabayı kilitledi ve koşmaya başladı; kazada kırılan kaburgalarının çevresi hâlâ oldukça ağrıyordu. Ancak Kara'ya kız kardeşinden önce ulaşmak söz konusu olduğunda acının hiçbir önemi yoktu.

Yangının nerede olduğunu soran Grant'in kardeşi Mac'in bağırışlarına aldırmadan marina restoranının önünden uçarak geçti.

Dan rampadan Kara'nın teknesinin bulunduğu yüzer iskeleye çıktı. Bir tekne dolusu yolcuyla birlikte yaşadığı için evrendeki tüm tanrılara şükreden Dan Tekneye atlamadan önce herkes inene kadar bekledi. Her zamanki gibi mokasenleri güvertede tehlikeli bir şekilde kayıyor, bu da Kara'yı güldürüyordu.

"Hangi cehennemden geldin sen?" diye sordu, adamın dizlerinin bağını çözen gülümsemesini göstererek. Uzun saçlarını at kuyruğu yapmış, Ballard Boat Works şapkasının arkasından geçirmişti. Güneşten gelen ten rengi.

"Git," dedi, kış halatını atarak. "Ne yapıyorsun? Müşterilerim var."

İnsanların demir yerindeki teknelerine gitmek için bekledikleri rıhtımdaki bank şu anda boştu.

"Tekneyi sür. Yolda açıklarım." "Nereye giderken?"

"Burası dışında herhangi bir yer. Lütfen. Tekneyi sür."

Ona şaşkın bir bakış atarak yaylı halatı attı ve tekneyi çekek yerinden geri çekti.

Arabayı Tuz Göleti'ne doğru çevirdiğinde Dan, kaburgalarını yakan derin bir nefes verdi.

"Neyin var senin?" Kara sordu.

Dümende ona doğru ilerledi, kollarını beline doladı ve başını omzuna koyarak onu kendisine yasladı.

"Beni biraz korkutuyorsun."

Ona söylemesi gereken şeyi söylemenin kolay bir yolu olmadığından, hızlı ve kirli bir yol seçti. "Kelly ve Matt bebekle birlikte buradalar."

Tüm vücudu şokla kaskatı kesildi. "Ne? Nereden biliyorsun?"

"Grant ve ben haftalık toplantımız için lokantadaydık, Sizin hakkınızda konuştuklarını duyduk ve arayı düzeltmek ve sizi bebekle tanıştırmak için geldiklerini söylediler."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Keşke olsaydım. Planları, bebekle birlikte ortaya çıkarak sizi onlarla uğraşmaya zorlamaktı."

Onu kendisine çok yakın tuttuğu için titremeye başladığını hissetti ve bu onu öfkeliendirdi. Ondan zaten yeterince çekmemişler miydi? "Tim'i aradım. Diğer tekneyi sürmek için geliyor."

"Bekle... Tim'i mi aradın?"

"Sizi bulamazlarsa, hiçbir şey yapmaya zorlayamazlar."

"Bütün gün burada kalamayız."

"Yapacak başka bir şeyim yok. Senin var mı?"

"İşçi Bayramı'ndan sonra teslim edilmesi gereken ve hala bitmemiş bir kitap gibi başka işleriniz de var."

"Ben hallederim. Bu çok daha önemli." "Peki ya yemek?"

"Mario'yu arayıp gölette bize teslimat yapmasını söyleyeceğim." "Bunu sadece dokuz, öğlen ve altıda yapıyor. Biz kaçırdık öğlen koşusu."

"Eğer ona yeterince para veririm, bunu yapacaktır."

"Yani gerçekten bir günlüğüne saklanacak mıyız?"

"Ya öyle yaparız ya da rıhtıma geri döner ve Kelly'nin seni gafil avlamaya çalışmasına izin veririm."

"Eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalmayacak mıyım?"

"Muhtemelen, ama bu şekilde ona çok uzun ve Yeni doğmuş bir bebek ve isteksiz bir koca ile kavurucu güneşin altında seni beklediğim sefil bir gün."

"Neden isteksiz olduğunu söylüyorsunuz?"

"Çünkü ona, habersiz gelip seni onlarla uğraşmaya zorlamanın kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü söylediğini duydum."

"Connor'ın iyiliği için içlerinden birinin biraz akıllı kalmış olmasına sevindim." Demir yerinden uzaklaşan Kara tekneyi yavaşlattı, vitesi boşa aldı ve ona dönerek kollarını boynuna doladı. "Kahramanım benim."

"Pek sayılmaz."

"Kız kardeşimin ne yapmayı planladığını duyduğunuzda, henüz tam olarak iyileşmemiş kırık kaburgalarınızla koşarak geldiniz mi, gelmediniz mi? Ve gerçekten koşabilmem için başka bir şoför çağırma öngörüsüne sahip miydin, değil miydin? bir günlüğüne mi?"

"Bunları yapmış olabilirim." "O zaman kesinlikle benim kahramanımsın."

"Seni kesinlikle seviyorum ve bunu sana yapmalarına izin veremezdim. Grant ve ben onları duymamış olsaydık nasıl başarılı olabileceklerini düşündüğümde..."

"Ama yapmadılar ve hepsi senin sayende oldu." "Ve Grant. Onları ilk o duydu."

"Onları nereden biliyordu?"

"Sudaki o gün. Ona neler yaşadığını anlattım. O da benim kadar kızgındı. Kelly'nin senin adını ve diğer bazı şeyleri söylediğini duydu. senden bahsediyorum."

"İkiniz de benim kahramanlarımsınız. Koşarak geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Onları gördüğümde yaşadığım büyük şok anını ona yaşatmak istemezdim."

"Onu reddettiğim için mutluyum. Peki, bugün benimle kaçmaya ne dersin?"

"Yapmak istediğim başka bir şey yok. Nereye gidelim?"

Dan etrafına iyice baktı ve boş bir demirleme yerini işaret etti. "Şunu alalım ve bir süre burada takılıp

eğer kendimizi eğlendirebilirsek."

Kara tekneyi demirleme yerine doğru yönlendirip yanına yanaştı ve halata bağlı çubuğu alarak pruvadaki bir kelepçeye doladı. Geri dönerek koltuklardan pedleri çıkarıp açık fırlatma rampasının zeminine atarken buldu.

"Fazladan güneş kreminiz var mı?"

"Güneş kremim var mı? Her saat onunla yıkanıyorum." Ona bir kutu fırlattı ve gömleğini çıkarmasını ve yazın sıcaklığında giymekte ısrar ettiği gülünç mokasenlerini tekmelemesini izledi.

Göğsünü, karnını ve kollarını güneş kremiyle kapladı, Elini hâlâ sararmış çürüklerle renklenmiş kaburgalarının üzerinde gezdirirken yüzünü buruşturdu.

"Sırtını yapmama izin ver." "Sadece seninkini yapabilirsem."

"Üzerimde tişört var."

"Uzun süre giymeyeceksin."

"Oh, yani böyle bir okul gezisi olacak, öyle mi?"

"Tabii ki öyle. Benimle tanıştınız mı?"

"Narin çamaşırlarım bu güneşe dayanamaz."

"Seni örtülü tutacağım, böylece güneş narin çamaşırlarını bulamayacak."

Ellerini onun yüzüne doğru kaldırdı ve başını uçuran bir öpücük için onu aşağı indirdi.

Elindeki güneş kremi kutusunu bıraktı ve bir kolunu ona doladı.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Bunun için çok teşekkür ederim." "Onaylanma oranlarım tüm zamanların en yüksek seviyesindeyken Sana sormam gereken bir şey var."

"Neymiş o?"

"Benimle ne zaman evleneceksin?" Kelimeler, beyninin yetişmesine fırsat kalmadan ağzından çıkmıştı. Ama beyni partiye katıldığında, o da fark etti ki Her zamanki gibi üzerinde düşünmeden ağzından önemli bir soru kaçırdığı için kesinlikle pişmanlık duymuyor. Kim?

Şaka mı yapıyordu? Onu tanıdığı günden beri hayatının kalıcı bir parçası haline nasıl getireceğini düşünüyordu. "Ağzın açık kalmış. Bunu umursadığımdan değil, çünkü bana her türlü fikri veriyor, ama bu noktada bir şey söyleyebileceğini umuyordum."

"Bunu canlı bir el bombası gibi ortaya attığınızda ne demem gerekiyor?"

"Evet'e ne dersin?"

"Bana evet ya da hayır şeklinde bir soru sormadınız."

"Hata için özür dilerim." Önünde dizlerinin üzerine çöktü ve iyileşmeyi reddeden kaburgalarından yayılan acıyla yüzünü buruşturdu. "Kara Ballard, evrenimin merkezi, hayatımın aşkı, çocuklarımın müstakbel annesi, bana karım olma gibi devasa ve muhtemelen hak etmediğim bir onuru bahşeder misin?"

Bir kez daha yüzünde, eğer mümkünse, onu daha çok sevmesine neden olan o şaşkın ifadeyle ona baktı. "Fark etmediysen diye söylüyorum, bu bir evet-hayır sorusuydu."

"Fark ettim."

"Ve? Bana acı çektirmeyi mi planlıyorsun?"

Görünüşe göre değildi, çünkü onun önünde dizlerinin üzerine çöktü, kollarını ona doladı ve sarıldı. "Evet. Ama-"

Amalarla falan ilgilenmiyordu, bu yüzden kelimeleri onun tatlı dudaklarından öptü.

Kara, Kara olarak, öpücüğe sırtını döndü, kararlıydı kabul edeceği anlamına gelebilecek herhangi bir şeyden kaçınmak için duyduğu yoğun arzuya rağmen sesini duyurmaya çalışıyordu. "Bana Kelly ve Matt buraya geldikleri için teklif etmediğini söyle."

"Size bu yüzden sormuyorum."

"Zamanlama biraz tuhaf." "Belki, ama nedeni bu değil." "O zaman neden?"

"Seni delilik derecesinde sevdiğim ve beni terk ettiğin düşüncesinin kabuslarıma girdiği gerçeği dışında mı?"

"Bunun dışında."

Kahretsin, hemen herkesten daha iyi tartışmakla övünen bir adam için değerli bir rakipti. "Annem yattı

"Seninle ne zaman evlenmeyi planladığımı."

"Biliyordum!"

"Beni annemden daha çok korkutan başka bir kadın daha var."

"Kim o?"

"Seni aptal," dedi, önce burnunu sonra dudaklarını öperek. "Başıma gelen en iyi şeyi mahvedebileceğimi düşündüğümde ödüm kopuyor. Sen akıllanıp beni anlamadan önce parmağına bir yüzük takmak benim için en iyisi."

"Seni çözdüm Torrington ve benden o kadar kolay kurtulamayacaksın."

"Anakaraya ulaşır ulaşmaz sana bir yüzük getireceğim. İstedığınız yüzüğü seçebilirsiniz. Sınır yok."

"Zaten güneşim ve ayım varken gökyüzüne ihtiyacım yok."

Onun kalbini nasıl durduracağını tam olarak bilmiyor muydu? "Hayatımın en güzel günü neydi biliyor musun?" diye sordu.

"Benimle tanıştığın gün mü?"

"Bu ikinci en iyisiydi. İlki neydi biliyor musun?" "Benimle yatmana izin verdiğim gün mü?"

"Bu ikincilik için eşit." "İkinci mi?"

"Burada benimle kalın ve işleri berbat etme eğilimimi unutmayın. Hayatımın en güzel günü, nişanımı sağdıcımınla yatakta yakaladığım gündü."

Kara'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Hayatının en güzel günü müydü?"

"Kesinlikle öyleydi. Eğer bu olmasaydı, belki de Yanlış kadınla evlendim ve bu hayatımı mahvedebilirdi,

Çünkü hayatımın en güzel ikinci gününde seninle asla tanışamazdım."

"Mantiğınız üzerinde biraz çalışmanız gerekiyor, Avukat Bey, ama demek istediğınızı iyi anladım. Sanırım hayatımın en güzel günü

Kelly ve Matt'in bir süredir

Çünkü beni buraya, seni bulduğum yere gönderdi - ya da senin beni bulduğun ve sana merhamet edip seninle çıkana kadar beni delirttiğın yere."

"Torunlarımızın duyacağı hikaye bu mu?" "Bu hikayenin başka bir versiyonu var mı?"

"Sanırım yok. Neyse ki ısrarcılığım da tartışmacılığım kadar efsanevi."

"Benim için ne büyük şans."

"Eğér kız kardeşin ve kocası seni sırtından bıçaklayarak sana bir iyilik yaptıysa, belki de rıhtıma geri dönmeliyiz, böylece onları son derece yakışıklı ve çok çok başarılı - hem de ünlü, ünlü olduğumu söylemiş miydim? - nişanlısı, ve sonuncuyu alabilirsin gl."

Kara'nın sessiz kahkahası içini mantıksız bir sevinçle doldurdu. "Kendini çok beğenmişsin."

"Söylediğim her şey yalan mı? Ben yakışıklı mıyım?" "irkin değilsin."

"Başarılı mıyım?" "Tam bir ezik değilsin." "nl mym?"

"Kendi zihninizde, kesinlikle."

Kızın poposunu avuçladı ve onu kendine doğru çekti. "Hadi gidip onlarla yzleşelim ve artık senin üzerinde hiçbir gçleri olmadığını onlara gösterelim."

"Evet, yle yapalım ama kızgın güneşte birkaç saat kavrulmadan olmaz."

"Peki ya bebek?"

"Onu Matt'le birlikte gölgede tutacak, kendisi de rıhtımda volta atarak birinin ona

tekneleyiz. Kelly'yi tanıyorsam, kendi dram anını yaşayana kadar tatmin olmayacaktır."

"Bu arada ne yapmamızı öneriyorsun?"

Onu teknenin zeminine koyduğu yastıklara doğru nazikçe itti. "Uzan."

Kadının gözlerindeki seksi parıltıdan etkilenen adam söyleneni yaptı. Eğitilemeyeceğinin söylenmesine asla izin vermedi.

Hâlâ diz çökmüş olan Kara önce tişörtünü, ardından da şortunu çıkardı ve üzerinde sadece sütyeni ve külotu olduğu halde onun yanına uzandı. "Nişanımızı kutlamaya gidiyoruz."

Yüzünü ona dönmek için yan döndü ve kolunu ona doladı. "Bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir."

Bölüm 15

Stüdyodan ayrılmadan hemen önce aldığı telefonun etkisinden kurtulamayan Evan, planladığı gibi saat birde motosikletini eczanenin otoparkına bıraktı. Motosikleti merdivenlerin altına bıraktı ve Grace'i beklemek üzere oturdu.

Parmaklarını saçlarında gezdiren Evan, zihninin Buddy Longstreet ile yaptığı konuşmayı tekrar tekrar gözden geçirmesini engellemeye çalıştı. Country müziğin kralı albümünün Starlight Records'un iflas işlemlerinden kurtulmasını kutlamak için onu aradı. Buddy'nin onun için planları vardı - Evan'ın son zamanlarda kendisi için yaptığı planlarla keskin bir çatışma içinde olan büyük planlar.

Stüdyoya akıttığı muazzam zaman ve ilgiden sonra - Ned Saunders'ın burayı hayata geçirmek için yaptığı büyük yatırımdan bahsetmiyorum bile - Evan bir zamanlar istediğini düşündüğü performans ve kayıt kariyerini sürdürmek için bunu nasıl bırakabilirdi?

Sonra aklına Josh Harrelson geldi, düzenli bir maaş vaadiyle Gansett ve Island Breeze Records'a çektiği ses mühendisi. Yaptıkları planları uygulamak Josh'a borçlu değil miydi?

Son olarak, Grace'i ve birlikte yaşadıkları muhteşem hayatı düşündü; ne kadar süreceğini Tanrı bilirdi ama turneye çıkarsa bu hayat tamamen alt üst olacaktı. Buddy'nin dediğine bakılırsa, işler büyük plana göre giderse doğal hayatının geri kalanında turnede olacaktı. Ve işler çoğunlukla Buddy'nin planlarına göre giderdi. O bir yıldız yaratıcısıydı. Bunu inkar etmek mümkün değildi.

Bir zamanlar, çok da uzun olmayan bir süre önce, Evan, Buddy'nin bugün ona vaat ettiği türden bir yıldızlığı istemişti. O istedi ve başka hiçbir şey yapamazdı. Ama şimdi farklı bir hayat biliyordu, ona bir sanatçı olarak yaşamaktan çok daha uygun olan daha basit bir hayat.

Gansett Adası'nda Owen'la ve kendi başına çaldığı tüm konserlerde Evan bir kez olsun

Neredeyse aldığı her yerde onu rahatsız eden fel edici sahne korkusu. Sahne korkusu, plağının Starlight'ın iflası tarafından kaldırıldığını duyduğunda gizliden gizliye rahatlamasının nedenlerinden biriydi.

Bu haber onu farklı bir yöne doğru gitmeye zorlamıştı ve bu yön çok daha tatmin edici olmuştu.

başka hiçbir şey yoktu. Buddy onu iflastan kurtarmak için çok para yatırmıştı. Evan ne kadar olduğunu bilmiyordu ama menajeri Jack'in söylediğine göre hiç de azımsanacak bir miktar değildi. Yani Buddy bu yatırımın karşılığını almak istiyordu ve bu da aylarca yollarda kalmasını gerektirecekti. Evan'ın üzerinde çok çalıştığı albümü tanıtmak için.

Albümü kaydetmek şimdi sanki başka bir hayatta gerçekleşmiş gibi görünüyordu. Nashville'de hayallerinin peşinden koşarak geçirdiğı, ancak plak şirketi iflas edince her şeyin boka sarmasını izlediğı yıllardan o kadar uzaktı. Son bir yıl içinde iflasın aslında başına gelen en şanslı şey olduğunu düşünmek için sebepleri vardı. gösteri dünyasında başına gelenler.

Ne halt edeceğim ben?

Grace eczaneden çıktığında, bugün hafif bir elbiseden oluşan iş kıyafetleri içinde güzel ve derli toplu görünüyordu. ve otoparkta sıcakla karşılaştığında hemen üzerinden çıkardığı bir kazak.

Evan onu karşılamak için ayağı kalktı.

Onu incelerken gülümsemesi soldu. "Sorun nedir?" "Bana bir kez baktıktan sonra bir şeylerin ters gittiğini nasıl anlayabiliyorsun? yanlış mı?"

"Çünkü saçlarınız diken diken oluyor ve bu sadece parmaklarınızı saçlarınızda defalarca gezdirdiğinizde olur ki bunu da sadece bir sorun olduğunda yaparsınız."

Şaşkınlıkla ona baktı. Onu daha iyi tanıyan ya da her ruh haline, isteğine ve ihtiyacına daha yakından dikkat eden biri olmuş muydu? Hayır, asla. "Öğle yemeğinden sonraya kalmayacak bir şey değil. Hazır mısın?"

Ailesiyle ögle yemeği için Gansett Boat Works Marina'daki Oar Bar'da buluşacaklardı, ya da babasının dediği gibi, "Düşmanla ögle yemeği." Big Mac McCarthy'nin düşmanları olduğundan değil. Hayır, adadaki herkes kadar dostu olan rakipleri vardı. Evan bu yüzden- Düşmanı kendi marinalarında ögle yemeği yerken aradı, çünkü Grace ile düğün planlarını ailesiyle paylaşırken rahatsız edilmek istemiyordu.

Evan anahtarlarını aldı ve o yerleşene kadar arabasının yolcu kapısını tuttu. Sürücü tarafına geçti ve koltuğu çok daha uzun bacaklarına göre ayarladı.

"Bana söylemeyecek misin?"

Derin bir nefes verdi. "İstemiyorum." "Harika," dedi sesine sinirli bir ton katarak. "Buddy Longstreet beni aradı."

"Yani sizi kendisi mi aradı yoksa adamlarından biri mi aradı?"

"Beni kendisi aradı." "Vay be."

"Evet. Beni Starlight'tan kurtardığına göre benim için oldukça büyük planları var."

"Ne tür büyük planlar?"

"İlk olarak albüm çıktığında altı aylık bir turne, ardından albümümü kaydetmek için stüdyoya geri dönmem ikinci albüm."

"Bunun Nashville'deki stüdyosunda gerçekleşmesini kastettiğini varsayıyorum."

"Doğru tahmin ediyorsun."

Kadın bir şey söylemedi ama adam onun parmaklarını birbirine bağlayıp çözdüğünü görebiliyordu.

Uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu, ona verdiği nişan yüzüğünün ısırığını avucunda hissetti. "Hiçbirine evet demedim. Bütün konuşmayı o yaptı."

"Ama senden evet demeni bekliyor."

"Sanırım Buddy Longstreet insanlar ona evet diyor, bu yüzden benim

evet demezdi."

"Tanrım, Evan, ne yapacağız?" "Gördün mü, tam orada, ne dediğini?" "Ne dedim ben?"

"Ne yapacağımızı sordunuz. Biz. Bu ikimizi de ilgilendiriyor ve bunu birlikte çözeceğiz. Ne olursa olsun, on sekiz Ocak'ta evleniyoruz. Bu pazarlığa açık değil."

"Ama on dokuz Ocak'ta ne olacak?" "İşte çözmemiz gereken kısım bu."

"Hiçbir yere gidemiyorum. Gırtlığıma kadar eczaneye batmış durumdayım. Bırakıp gitmek istesem bile buna gücüm yetmez. En azından birkaç yıl için."

"Biliyorum bebeğim. Bunu nasıl halledeceğimi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Doğru oynamalıyım, çünkü eğer geri çevirirsem

Buddy'nin teklifi yanlış, isterse Island Breeze'i bir böcek gibi ezebilir. Bunun olmasını istemiyorum.

Bu oyunu oynamanın en iyi yolunu bulmalıyım."

"Ona hayır mı diyeceksin?"

"Evet," dedi Evan, en az onun kadar kendisini de şaşırtarak. "Sanırım öyleyim."

"Bunu yapabilir misin?"

"Bilmiyorum. Jack'le konuşup bunu çözmeliyim." "Buddy Longstreet'e gerçekten hayır mı diyeceksin?"

"Benim hayatım burada. Hayatımız burada. Stüdyoya devam etmek istiyorum ve seninle bebek yapmak istiyorum. Yılın yarısında yollarda olursam bunu yapamam."

Yolcu koltuğundan gelen bir hırıltı üzerine başını çevirdiğinde kadının yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördü. Evan arabayı kenara çekti.

yola çıktı ve arabayı park etti. Kollarını ona doğru uzattı. "Gracie... Çok üzgünüm. Lütfen ağlama.

Ağlayamayacağımı biliyorsun.

Ağladığında dayanamıyorum." İçini dökene kadar ona sarıldı, ipeksi saçlarını okşadı ve evinin kokusunu içine çekti.

Teklif ne kadar harika olursa olsun ya da süperstar ne kadar harika yaparsa yapsın, Evan onu bir hayalin peşinden koşmak için bırakamazdı.

onunla tanıştığından beri vazgeçti ve yepyeni bir dizi hayal buldu.

Uzun bir sessizlik döneminin ardından, "Ne olacağından çok korkuyordum," dedi.

"Bana biraz güvenmelisin bebeğim. Seninle aynı şeyleri istediğime."

Gözyaşlarına boğulmuş bir yüzle ona baktı ve bu onun kalbini kırdı. "Sana güveniyorum, ama aynı zamanda senin muhteşem yeteneğine de güveniyorum. Bunun sorumlusu ben olmak istemiyorum.

sizi olmanız gereken yerden geri tutuyor."

"Bunu yapmayacaksın. Sana söz veriyorum, seninle tanışmadan çok önce büyük hayali istemeyi bırakmıştım."

"Yani benimle hiç tanışmamış olsaydın, Buddy'ye yine de hayır mı diyecektin?"

Evan bunu o kadar uzun süre düşündü ki gözlerini kaçırdı.

"Hayır demezdin."

"Çünkü hayır demek için iyi bir nedenim olmazdı - mümkün olan en iyi neden."

"Bence sonradan pişman olabileceğin düşüncesizce bir şey yapmamalısın. Buddy'nin bir karısı, çocukları ve bir aile hayatı var. Eğer o bu işi yürütebiliyorsa, sen de yürütebilirsin."

"Buddy bunu başarıyor çünkü karısı da kendisi kadar büyük bir yıldız ve çocuklarıyla birlikte turneye çıkıyorlar. Sizin de en az benimki kadar önemli olan kendi hayatınız ve kendi işiniz var. Bizim durumumuz onlarınkinden çok farklı ve ikisini kıyaslayamayız."

"Ailenle buluşmaya geç kalacağız," dedi Grace yüzünü silmek ve burnunu silmek için çantasında bir mendil bulurken. Hasarı kontrol etmek için vizörü indirdi. "Harika, berbat durumdayım."

"Değilsin. Her zamanki gibi harikasin."

"Bunu söylemek zorundasın. Beni seviyorsun."

"Emin olabilirsin ve bunu sakın unutma." Arabayı tekrar yola çekti ve Gansett Boat Works'e giden uzun araba yoluna saptı. Kürek Bar'ın bulunduğu yer

Ana rıhtımın yan tarafında, Yarış Haftası, bekârlığa veda partileri, düğünler ve diğer büyük etkinlikler için adaya teknelerle gelen insanlar tarafından boyanmış yaklaşık on bin kürek bulunuyordu. Bunlar çatıdan, duvarlardan ve darmadağınık bardaki her boş alandan sarkıyordu. Evan burayı çok seviyordu ve küreklerin üzerindeki, bazıları kırk yıldan daha eskiye dayanan mesajları okumaktan hiç bıkmamıştı.

Grace'e bara kadar eşlik ettiğinde ailesi içeride bir masaya oturmuştu bile. Duygusal konuşmalarından sonra onu rahatlatmak umuduyla elini sıkıca tuttu.

"Merhaba tatlım," dedi Linda, önce Grace'i sonra da Evan'ı kucaklayarak. Big Mac ayağa kalkarak Grace'i yanağına bir öpücük kondurarak selamladı. "Bana bir saniye izin verir misiniz?" dedi Grace.

Evan onun elini bıraktı ve banyoya giden merdivenlere doğru koşuşturmasını izledi.

"Her şey yolunda mı?" Linda ona yetişkin çocuklarının içini gören Voodoo Anne bakışını atarak sordu.

"Öyle olacak." Evan onlarla birlikte oturdu ve onlar Grace'in dönmesini beklerken, Buddy ve bir zamanlar iflasa sürüklenen albümle ilgili gelişmeleri anlattı.

"Aman Tanrım," dedi Linda. "Grace'in bu kadar üzgün olmasına şaşmamalı."

"İçinde bulunduğun durum çok zor evlat," dedi Big Mac. "Şaka yapmıyorum. Emin olmak için düşünecek çok şey var.

Dinleyin, Grace geri gelmeden önce, sizi yemeğe davet etmemizin nedeni bu değil. Sizinle paylaşmak istediğimiz başka haberlerimiz var - iyi haberler ya da en azından öyle düşüneceğinizi umuyorum."

"Yine büyükanne mi olacağım?"

"Hayır," dedi Evan gülerek. "En azından benim yüzümden değil." "Son teslimatın etkisinden hâlâ kurtulamadım," dedi Big

Mac söyledi.

"Senin için çok zor olduğu için mi?" Evan, babası tarafından her zamanki gibi eğlendirilerek sordu.

"Aynen öyle."

"Bugün erken saatlerde Mac ve Maddie'nin Tekrar bekliyorum," dedi Linda. "Baban bu haber yüzünden yeterince üzgün."

"Sadece geçen sefer olanlar yüzünden," dedi Big Mac, "ama Mac bana bir daha böyle bir şey olmayacağına dair güvence verdi."

"Umarım olmaz. Bir kere yetti." Evan tam Grace'e bakmaya gidecekti ki Grace merdivenlerin başında belirdi ve odanın öbür ucundan onlara doğru ilerledi. Sandalyesini tutmak için ayağa kalktı ve yerleşene kadar bekledikten sonra eğilip dudaklarını kulağına dayadı. "Tamam mı?"

Başını salladı ve ona gülümsedi.

Evan tekrar yerine oturduğunda onun elini tuttu. "İyi haberi paylaşmak ister misin?"

"İstemiyor musun?"

"Yapabilirsin."

"Birinin bize neler olduğunu anlatması gerekiyor," dedi Linda. "Evan ve ben bir düğün tarihi belirledik."

"Evet!" Big Mac dedi ki. "Yirmi dolar lütfen, aşkım."

"Bir dakika, size söyleyeceğimiz şey üzerine bahse mi girdiniz?" Evan ailesine sordu.

"Annenin yirmi tane bebeği vardı."

"Sana kolay bir yirmi puan kazandırabildiğime sevindim," dedi Evan, eğlenerek.

"Ve ben de bundan zevk alıyorum." "Tabii ki öyle."

Linda kocasına, "Sus ve bırak konuşsunlar," dedi. "Ne zaman ve nerede?"

"Turks ve Caicos'ta on sekiz Ocak."

"Ohhh, ne kadar eğlenceli! Kışın ortasında kumsalda bir düğün!"

"Onaylayacağınızı umuyorduk." Annesinin tepkisi onu memnun etmiş gibi görünse de Grace'in gülümsemesi her zamanki gibi güçlü değildi.

"Herkes gidiyor," diye duyurdu Big Mac. "Ben ödeyeceğim. Hepsi için bilet ve oda ayarlayın, gerisini ben hallederim."

"Gerçekten baba, kimse senden bunu yapmanı beklemiyor."

"Ne olmuş yani? İstedığımı yaparım. Sadece beni durdurmaya çalış." "Deneme tatlım," dedi Linda, Evan'ın elini okşayarak

Masaya. "Aklına bir şey takıldığında nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet, nasıl olabileceğimi bilirsin," dedi Big Mac memnun bir gülümsemeyle.

Grace güldü ve bu ses Evan'ın kalbinden taşıtı. Onun gülüşünü duymayı en az kendisi kadar seviyordu. Onu ağlarken görmekten nefret ediyordu. Onun elini tuttu. "Neyle evlendiğini görüyor musun?"

"Neyle evlendiğimi çok iyi biliyorum ve bu konuda daha mutlu olamazdım."

"Biz de daha mutlu olamazdık," diye güvence verdi Linda müstakbel gelinine. "Siz ikiniz birbirinize çok yakışıyorsunuz ve birlikte uzun ve mutlu bir hayatınız olacağından hiç şüphemiz yok."

Evan, tam olarak buna sahip olduklarından emin olmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı, daha azına değil.

Alex'le öğle yemeği randevusundan sonra Jenny duş almak ve üstünü değiştirmek için deniz fenerine geri döndü. Ona öğle yemeği getirmeyi teklif ettiğinde, büyülmüş bir bahçe ya da güpegündüz dışarıda seks yapmayı hayal etmemişti. Yazın başlarında arkadaşlarına işleri biraz değiştirmeye hazır olduğunu söylediğinde, Alex'le tanıştığından beri işleri bu kadar değiştireceğini hiç düşünmemişti.

Bir yanı -kendini korumaya çalışan yanı- geri adım atmak ve işleri biraz yavaşlatmak istiyordu. Ama diğer yanı -bir çiftin yarısı olmayı özlemiş olan yanı, sahip olduğu bağı özlemiş olan yanı

Toby'yle birlikte Alex'e karşı hissettiklerine çekinmeden dalmak istiyordu.

Onunla birlikte olmak heyecan vericiydi ve Jenny hayatı paramparça olduğundan beri hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu. Ve ona Toby'den bahsettiğinde tüm doğru şeyleri söylemiş ve yapmıştı. Onun adına mükemmel bir üzüntüyle tepki vermiş ama kendisinden önce pek çok insanın yaptığı gibi aşırı tepki vermemişti. Jenny bunu takdir etmişti ve ona

Bu yüzden onu daha sonra randevuları için gördüğünde.

Sabırsızlanıyordu. Kendini ilk aşkın sancılarını çeken bir genç kız gibi hissediyordu, bu düşünce onu kıkırdattı çünkü genç kız sayılmazdı ve bu da ilk aşk sayılmazdı. Buna aşk demek için çok zorlanırdı ama kesinlikle bir şeydi. Tüm vücudu her an farkındalıkla karıncalanıyordu.

o yakındayken. Motorunu almak için tek yapması gereken ona seksi bir niyetle dolu gözlerle bakıyordu ve onun kıızıydı. Tamamen ve kesinlikle onun. Onun ne kadar gülünç bir şekilde kendisinden geçtiğinin farkında olup olmadığını merak ediyordu.

"Muhtemelen bilmemesi daha iyi, yoksa deniz fenerindeki deli kadından canını kurtarmak için kaçacak," dedi banyo aynasındaki yansımasına.

Yatak odasında cep telefonu çaldı ve Sydney'den gelen çağrıya cevap vermek için koştu.

"Nasıl geçti? Bana her şeyi anlat ve hiçbir şeyi atlama."

Jenny güldü. Gansett arkadaşlarından ve onların her şey hakkında konuşmalarından çok hoşlanıyordu. "Müthiş bir başarıydı. Bu parlak fikir için teşekkürler."

"Oldukça parlak bir fikirdi, değil mi?" "Ne kadar zekice olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Jenny Wilks! Dışarıda seks yaptın mı?"

"Söylemeyeceğim."

"Aman Tanrım! Sen yaptın!"

"Gördüğünüz gibi, dört tarafı çok uzun çitlerle çevrili bir bahçe vardı. Bir de okuduğunuz gibi karın kasları olan seksi bir bahçıvan vardı. Bir kız ne yapardı? ne yapacaksın?"

"Bayıldım buna! Bu ona Toby'den bahsetmeden önce mi yoksa sonra mı oldu?"

"Sonra."

"Yani bu konuşmanın iyi geçtiği anlamına mı geliyor?"

"Umduğum kadar iyi geçti. Mükemmeldi, Sonrasında da farklı ya da tuhaf değildi, çünkü ona öyle olmamasını söyledim. Rehberliğimi takdir ediyor gibiydi."

"Yaşarsın ve öğrenirsin, değil mi? 'Sana bu büyük şeyi söyledikten sonra senden istediğim şey şu' demenin nesi yanlış?"

"Hiçbir şey. Düşündüğünüzde, bu hikayeyi duyduktan sonra ben anlatmadığım sürece kim ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını nereden bilebilir ki?"

"Linda bize senden ilk bahsettiğinde, deniz fenerinde tek başına sana nasıl yaklaşacağımızı konuştuğumuzu hatırlıyorum. Seni görmeye gitmeden önce ne isteyeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Gitmek için gönüllü oldum Çünkü neyi yapmamam gerektiğini diğerlerinden daha iyi anladım."

"Buraya geldiğiniz ve hikayenizi benimle paylaştığınız için çok mutluyum. Bu tür bir acıyla yalnız olmadığımı bilmek beni hemen rahatlattı - kimsenin başına gelmesini istemem. Ama beni bu kadar iyi anlamış olmanız arkadaşlık teklifinizi kabul etmemi kolaylaştırdı."

"Teklifi kabul ettiğin için hepimiz minnettarız." "Hiç kimse benden daha fazla değil."

"Awww, shucks. Bizimle mükemmel bir uyum sağladın, ufaklık. Mutlu klanımıza katılmaktan başka seçeneğin kalmayana kadar seni rahatsız ederdik."

"Mutlu bir klan ve ben de bunun bir parçası olduğum için çok heyecanlıyım." Telefonu biyledi. "Oh, annem arıyor."

"Gitmene izin vereceğim. Her şeyin yolunda gitmesine sevindim."

"Bugün için tekrar teşekkürler, Syd."

"Ne zaman istersen. Yakında konuşuruz."

Jenny, Syd ile görüşmesini sonlandırmak ve annesinin aramasını kabul etmek için düğmeye bastı.

"Merhaba anne."

"Selam, tatlım. Umarım seni kötü bir zamanda yakalamıyorumdur."

Jenny kırk beş dakika önce nerede olduğunu düşündü ve annesinin o zaman arayacağı düşüncesiyle gergin bir kıkırdamayı engelledi. "Hayır. İyi zamanlama. Ne var ne yok?"

"Babam önümüzdeki hafta Salı'dan Perşembe'ye kadar üç tam gün izin alabildi. Pazartesi öğleden sonra uçmayı ve Perşembe günü ayrılmayı düşünüyorduk. Sorun olur mu?"

Suçluluk duygusuyla dolup taşıtı, çünkü ilk aklına gelen Alex'siz üç gün olmuştu. "Elbette," dedi annesine. "Bu kesinlikle sorun değil."

"Haritaya baktım ve McCarthy's otelinin deniz fenerine oldukça yakın olduğunu gördüm, ben de orada bir oda ayırttım

"Ziyarete evet diyeceğini umuyordum." "Burada kalabilirsin."

"Çok nazıksınız, ama otelde çok mutlu olacağız ve tüm zaman boyunca bizi boynunuzda taşımayacaksınız. Eminim sizin de yapacak işleriniz vardır."

Bahçede Alex'le yaptıklarının görüntüleri o an zihninden erotik bir film gibi geçmeyi seçti. Jenny boğazını temizledi. "Burada ve orada birkaç şey."

"Pazartesi günü akşam sekiz feribotunda olacağız. Kiralık arabayı gemiye bindirmeye çalışayım mı?"

"Gerek yok. Seni feribottan alırım ve buradayken arabamı kullanabilirsin."

"Seni ve deniz fenerini görmek ve arkadaşlarıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de sabırsızlanıyorum. Geldiğin için çok mutluyum anne." "Biz de öyle. Yakında görüşürüz, tatlım."

Jenny telefonu çantasına yerleştirdi, anahtarlarını aldı ve bugün perakende mağazasında çalışan Paul Martinez'i kontrol etmek için dışarı çıktı. Keşke Paul Martinez'e Alex kardeşinin ikisi hakkında ne bildiğini bilmiyordu ama yine de bir telefon görüşmesiyle işini bölmekten çekiniyordu.

"Sanırım yakında öğreneceğim," dedi deniz fenerinden yola çıkan uzun araba yolundan aşağı inerken. Kısa bir süre sonra arabayı Martinez'in arazisine çekti.

Çim & Bahçe ve Alex'in kardeşiyle buluşacağı için garip bir şekilde gergin olduğunu fark etti. "Ona yardım etmeyi teklif ediyorsun. Gergin olmanı gerektirecek ne var?"

Alex'in ağabeyine, kendisinin Çantasını kapıp içeri girerken onu görmek endişesini daha da artırdı. Paul tezgâhtaydı ve Adam McCarthy ile birlikte bir bilgisayar terminalinin etrafında toplanmıştı.

Kapıdan içeri girdiğinde iki adam da ona baktı. "Hey, Jenny," dedi Adam.

"Merhaba, Adam." Bakışlarını en az kardeşi kadar yakışıklı olan Paul'e çevirdi. "Paul."

"Merhaba Jenny. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Yardım teklifin için teşekkürler."

"Elbette. Elimden geleni seve seve yaparım."

"Her şey bilgisayar sihirbazı Adam'a bağlı.

Sharon'ın son atışı sistemi şifreyle korumak oldu ve doğal olarak ne olduğunu öğrenmek için ona ulaşamıyoruz."

Onun adına öfkelenen Jenny, "Bunu Blaine'e bildirdin mi?" diye sordu.

"Bu sabah bir rapor hazırladı. Kötü niyetle zarar verme suçlamasıyla tutuklama emri çıkarıyor. Bize lanet olası şifreyi verirse suçlamada bulunmayacağız."

Zavallı adam bitkin, stresli ve sinirli görünüyordu ama onu kim suçlayabilirdi ki? Sanki kindar bir eski çalışanı olmadan da uğraşacak yeterince şeyi yokmuş gibi. onun işine karışmak.

Jenny, "Umarım onun son maaş çekini de kesiyorsunuzdur," dedi.

"Henüz yapmadım ama kesinlikle haklısınız. Bordro şirketini arayıp bu işi halledeceğim. Hatırlattığın için teşekkürler."

Jenny onu hiç tanıımıyordu ama bilgisayar meselesinin onu çileden çıkarmak üzere olduğundan şüpheleniyordu. "Adam işini yaparken, belki sen de bana ve bana rutin hakkında bir fikir verin ki bilgisayara tekrar erişimimiz olduğunda hemen başlayabileyim."

"Burada mı çalışacaksın, Jenny?" Adam sordu, bakışları bilgisayar terminalinden hiç ayrılmıyordu.

"İşler yoluna girene kadar yardım ediyorum."

"Ve yardımlarınız için son derece minnettarız," dedi Paul.

"Gelin, sizi gezdireyim ve bazı çalışanlarla tanıştırayım."

Bölüm 16

Yeni nişanlısıyla geçirdiği gerçekten harika ve dinlendirici bir öğleden sonranın ardından Kara, tekneyi rıhtıma yumuşak bir inişle yanaştırdı. Kız kardeşinin, müşterilerin teknelerine binmek için bekledikleri bankta oturduğunu görünce hiç şaşırmadı.

Dan'le geçirdiği zaman ve Dan'in evlenme teklif ettiğinde ona söyledikleriyle güçlenen Kara, Kelly'nin her hareketini izlemediğini düşünerek tekneyi bağlamak ve motoru kapatmakla meşguldü. Minyon bir sarışın olan Kelly her zaman erkeklerin ilgisini çekmişti. Küçük kız kardeşinin yanında kendini bir amazon gibi hisseden Kara, Kelly'nin artık onu incitecek güce sahip olmadığını fark etti. Son iki yıl içinde bir noktada -daha çok Dan'le tanışıp ona aşık olduğundan beri- Kelly'yle yaşadıklarını geride bırakmıştı. Kelly ve Matt.

Daha affedici bir insan olmayı diliyordu ama bazı şeyler affedilemezdi. Kız kardeşini son gördüğünde, neredeyse iki yıl önce, çığlık çığlığa kavga etmişler ve ikisi de asla geri alınamayacak şeyler söylemişlerdi. Kara o gün söylediklerinin tek kelimesinden bile pişman değildi. Ne de O zamandan beri aralarında tek bir kelime bile geçmeyen iki yıl için pişmanlık duydu mu? Kız kardeşinin bu şekilde ortaya çıkarak neyi başarmaya çalıştığına dair en ufak bir fikri yoktu.

Kara'yı kendisiyle ve kocasıyla anlaşmaya zorlayabileceğini düşünüyordu.

"Ben buradayım," dedi Dan sessizce, eli kızın sırtında sıcacıktı.

Kara başını salladı, daha önce yaptıkları ve şimdi yanında olduğu için minnettardı. Derin bir nefes aldı, çantasını aldı ve kalkıştan indi.

Ayağa kalktığında Kelly sıcaktan solmuş görünüyordu ve Kara'nın minnettar olduğu Matt'ten ya da bebekten hiçbir iz yoktu. "Geri dönmen yeterince uzun sürdü," dedi Kelly.

"Sana cevap verdiğimi fark etmemiştim."

"Çalışanınızın nerede olduğunuza dair hiçbir fikri yoktu. Size nasıl ulaşacağını bilmesi gerekmez mi?"

"Tam olarak nerede olduğumu biliyordun. Sana söylememeyi tercih etti." Kara kendini beğenmiş bir tavırla ilk iki noktanın kendisine ait olduğunu düşündü. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Planlarım var."

"Neden burada olduğumu biliyorsun. Beni gördüğüne bu kadar şaşırmış gibi davranmana gerek yok."

"Seni gördüğüme neden şaşırmayayım ki? Seni burada istemiyorum ve sen de bunu biliyorsun, bu yüzden ziyaretinle beni gafil avlamaya çalıştın. Beni sen ve sevgili küçük ailenle uğraşmaya zorlayabileceğini düşündün." Kara daha da yaklaştı ve Kelly bir adım geri çekildi. "Planın bu kadar başarısız olduğu için üzgünüm."

"Çok sert ve acımasısın. Sana acıyorum."

Kara güldü ve bunun kız kardeşini çileden çıkardığını görebiliyordu. "Bana acıyor musun? Her neyse. Bunu gerçekten almalıyım

Matt'i benden çaldığın için sana teşekkür etme fırsatı buldum. Sen

bana gerçekten bir iyilik yaptı." Kara Dan'e baktı ve onun bakışlarında gördüğü gururu takdir etti. "Matt'in olabileceğinden on kat daha iyi biriyle nişanlandım ve seks... Vay canına." Kara yüzünü yelpazeledi. "Neler kaçırdığımı hiç bilmiyordum, bunun için de teşekkürler."

Dan onun yanında yarı homurtu, yarı kahkaha gibi bir ses çıkardı. Kadının yorumunun zaten aşırı şişmiş olan egosunu daha da şişirdiğine şüphe yoktu.

Kelly'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve Kara onun utandığından mı yoksa öfkeli olduğundan mı emin olamadı. Muhtemelen ikincisiydi. Hiç kimsenin kendisinin sahip olduğundan daha iyi bir şeye sahip olmasını istememişti. "Bekle, yani nişanlı mısın? Ne zamandan beri?"

"Sesin neden bu kadar şaşkın geliyor? Siz ikiniz birlikte gün batımına doğru yol alırken benim bir kayanın altında saklanıp yaralarımı yaladığımı mı sanıyordunuz? Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm kardeşim, ama ben gayet iyiydim."

Kelly'nin gözleri Kara ve Dan arasında gidip geldi. "Onu nerede gördüm?"

"Muhtemelen televizyonda. O ünlü bir avukat. İnsanların hayatını kurtarıyor. Matt ne yapıyordu? Doğru ya, insanlar için para kazanmaya çalışıyor. Son duyduğuma göre, bu konuda o kadar da iyi değilmiş, nişanlının aksine, o para kazanma konusunda çok ama çok iyi. para. Değil mi tatlım?"

"Evet, bu benim oldukça iyi olduğum birkaç şeyden biri," dedi Dan imalı bir şekilde ve Kara'dan büyük puan kazandı.

Kara, kız kardeşini daha da kızdırmış gibi görünen geniş bir gülümsemeye, "Tekrar teşekkür ederim," dedi.

"Konuşmaktan başka bir şey yapmayan bir adamı kim ister ki?" Kendi başarısının tadını çıkaran Kara dramatik bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Ah pardon, sanırım o adamı istiyorsun. Tebrik ederim. O tamamen senin. Nişanım ve benim gitmemiz gereken bir yer var, o yüzden ziyaretinizin tadını çıkarın."

Kara, Dan'in elini tuttu ve ana rıhtıma giden rampaya doğru ilerlemeye başladı.

Dan nefesinin altından "Yan," diye fısıldayarak Kara'yı güldürdü.

"Kara! Bekle! Seninle konuşmak istiyorum! Bütün gün bekledim."

Kara arkasını döndü ve parmağıyla sertçe kız kardeşini işaret etti. "Hayır, sen bekle. İki yıl önce sana benim için öldüğünü söylediğimde boş konuşmuyordum. Sana ya da kocana söyleyecek bir şeyim yok. Evine git, Kelly. Burada olman için bir neden yok."

"Yeğeninle hiç ilgilenmiyor musun?"

"Elbette var ve çok anlamlı bir iş yapmayı umuyorum. Ailesi yanında değilken beni görebilecek yaşa gelir gelmez onunla bir ilişki kuracağım. O zamana kadar..." Kara omuz silkti. "Söyleyecek bir şey yok." Dan'e gülümsedi. "Hadi gidelim, bebeğim."

"Peki ya annem ve babam?" Kelly her geçen saniye daha da çaresiz bir sesle sordu. "Bunun onlara ne yaptığı hiç umurunda değil mi?"

"Ne cüretle bunu benim üzerime yıkmaya çalışırsın? Eğer aramızın açılmasının annemle babamı nasıl etkileyeceğinden

endişeleniyorsan, ellerini erkek arkadaşımın uzak tutmalıydın. Ama çekmedin,

Yani bu da senin sorunun, benim değil. Umarım buna değmiştir, Kel. Gerçekten, gerçekten."

Kara kız kardeşine hak ettiğinden çok daha fazla zaman ayırdığı için elini Dan'in koluna doladı ve otoparka doğru yöneldi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "şu anda senin için çok ateşliyim, patlamak üzereyim."

Kara güldü. "Kendimi hazırlamak için birkaç saatim olmasaydı bunu asla yapamazdım. Bunun için sana çok şey borçluyum."

"Hayır, yok." Kolunu ona doladı. "Ama bana asla senin kötü tarafına geçmemem gerektiğini hatırlat. Burası oldukça korkutucu bir yer. İçimdeki avukat son derece etkilendi."

"Kahretsin, bu iyi hissettirdi." "Eminim öyledir."

"Yani gerçekten çok iyi."

Dan güldü. "Gerçekten onunla bir daha konuşmayı düşünmüyor musun? Hiç mi?"

"Muhtemelen onu affedeceğim. Eninde sonunda." Kol kola, marina arazisine bitişik bir binadaki dairesine doğru yürüdüler. "Ama bugün değil."

"Hayır, bugün olmaz. Zengin nişanlınla ateşli bir seks yapmakla meşgul olacaksın."

"Bunun doğrudan kafana girmesi uzun sürmedi."

"Aslında oldukça ani oldu."

"Daha önce söylemeyi unutmuş olabilirim ama seni seviyorum Torrington."

"Ben de seni seviyorum, Ballard. şimdi, şu ateşli sekse gelelim..."

Alex saat altıdan sonra eve vardığında Paul, Adam ve Jenny mağazadan eve taşınmış, Adam da Paul'ün dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Aklına dizüstü bilgisayardan sisteme giriş yapmak ve şifreyi bu şekilde değiştirebilir. Masada oturuyordu.

Paul ve Jenny arkasında durmuş, öneriler ve moral desteği sunuyorlardı.

Adam'ı bilgisayarın perde arkasında çalışırken izlemek, onun için büyüleyici olmaktan başka bir şey değildi.

Jenny. Adamın çok zeki olduğu açıldı ve onları sisteme sokabilecek biri varsa onun da o olduğuna inancı tamdı.

Marion kısa bir süre önce arkadaşlarından biriyle gezintiye çıkmıştı ama yakında dönecekti.

"Selam," dedi Alex içeri girdiğinde, yorgun ve kirli görünüyordu. "Parti veriyoruz ve ben davetli değil miyim?"

"Lanet olası Sharon," dedi Paul. "O şifre-süpürgesiyle şehirden ayrılmadan önce sistemi korudu.

Bütün gün içeri girmeye çalıştık."

Alex'in kara gözleri öfkeyle parladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Keşke, ve bunu çoktan Blaine'e bildirdim. Onun için tutuklama emri çıkarttı."

"Güzel. Ona suç duyurusunda bulunacağımızı söyle." "Sadece lanet olası şifreyi istiyorum."

Jenny Alex'e empatik bir gülümseme gönderdi, yanına gidip ona sarılmayı diledi ama daha uygun bir zamana kadar bu isteğini bastırdı.

"Ben duşa giriyorum," dedi yanında götürmek üzere bir bira açarken. Doğrudan ona bakarak, "Hemen döneceğim," diye ekledi.

Mesaj daha açık olamazdı. Gitme. Sanki olmak istediği başka bir yer varmış gibi. Adam ve Paul sistem hakkında konuşmaya devam etti ve Jenny Dikkatini vermiş gibi yapıyordu ama tek düşünebildiği Alex'ti ve mücadele etmesi gereken bir başka meydan okuma düşüncesi karşısında onda hissettiği umutsuzluktu. O Kollarını ona dolamak ve yapabileceği tüm rahatlığı sağlamak istiyordu. Umarım ona izin verirdi.

Alex duştan çıkmadan önce Marion arkadaşıyla birlikte eve döndü.

Paul, Adam'ı bilgisayarda çalışması için yalnız bıraktı ve annesi için akşam yemeği hazırlamakla meşgul oldu.

Jenny, Paul'ün buzdolabından çıkardığı lazanya tenceresine baktı. "Adam'la çalışmaya devam edebilmen için sana yardım edebilir miyim?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bilmediğimi biliyorum. Yine de teklif ediyorum."

Gölümsemesi sıcak ve minnet doluydu ama yorgunluğunu gizleyemiyordu. "Teşekkürler. Bu harika olur."

"Sorun değil." Jenny bir parça lazanya kesti, mikrodalgada ısıttı ve barda oturan Marion'a servis etti.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben Jenny."

"Seni tanımıyorum."

"Sen arkadaşınla gezintiye çıkmadan önce tanışmıştık."

"Gezintiye mi ıktım?"

"Evet, gün batımına bakmaya gittin."

"İyi bir gün batımını severim."

"Bir ara Güneydoğu Işığı'na gelmelisin. Gün batımı için en iyi yer orası."

"Adın neydi senin?"

"Jenny. Alex ve Paul'un bir arkadaşımı."

Marion lazanyasından küçük bir ısırık aldı. "Oğullarımın her zaman iyi arkadaşları ve etrafta bir sürü güzel kız vardı.

Kızlar

onları her zaman sevmişimdir."

Jenny gülmemek için alt dudağını ısırđı. "Anne, ona ne söylüyorsun?" Paul sordu.

"Seni ilgilendirmez," dedi Marion Jenny'ye göz kırparak ve onu güldürdü. "Bu kız muhabbeti." Jenny'ye baktı

Jenny uzun bir süre. "Bana adını tekrar söyle. Hatırlamakta güçlük çekiyorum."

"Jenny."

"Ve sen benim çocuklarımla arkadaş mısın?" "Evet, öyleyim."

"Onlardan biriyle mi çıkıyorsun?"

"Ben, um..." Ona ihtiyacı olduğunda Alex neredeydi?

"O benimle çıkıyor anne," dedi Alex içeri girerken.

ekose bir şort ve lacivert bir polo tişört giymişti. Islak saçları taranmış, yüzü yeni tıraş edilmişti ve tezgâhta ona katılırken harika kokuyordu.

Annesi, erkek kardeşi ve Adam'ın önünde ilişkilerini ilan ettiğinde, Jenny'nin kalbi iki kat hızlanmıştı. Sırtının alt kısmındaki eli güven vericiydi ve Aynı zamanda da tahrik ediciydi. Kendine nefes almasını hatırlatmak zorunda kaldı.

"Çok güzel bir kız," dedi Marion.

Alex, Jenny'nin içini eriten bir gülümsemeye, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi.

Onun üzerinde bıraktığı etkiye inanamıyordu.

Duştan yeni çıkmış bir şekilde odaya giriyordu. O geçirmişti

Bütün öğleden sonrayı Paul ve Adam'la geçirdi, ikisi de son derece yakışıklıydı ve ikisine karşı da en ufak bir ilgi duymamıştı. Ancak

Alex kapıdan içeri girdiği anda tüm vücudu uyanmış ve dikkat kesilmişti. Alex'in onda uyandırdığı güçlü tepkiler aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Adam saatini kontrol etti. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama gitmem gereken bir yer var. Buna yarın devam edebilir miyiz?"

"Elbette," dedi Paul, yenilgisi yüzünden okunuyordu.

"Zaten bu akşam belediye meclisi toplantım var, o yüzden gitmem gerek."

Alex tek bir kelime söylerken eli Jenny'nin kalçasına dolandı. "Lanet olsun."

Alex'in buluşma planlarını yaparken Paul'ün toplantısından haberdar olmadığı aklına geldi.

"Bu gece evde olacaksın, değil mi?" Paul, Adam'ı dışarıda gördükten sonra Alex'e sordu.

"Evet. Sorun değil."

Paul koridora yönelirken Jenny ve Alex'e alaycı bir göz kırparak, "Eğer daha sonra dışarı çıkmak isterseniz saat onda evde olurum," dedi.

Alex, "Isır beni," diyerek Jenny'yi güldürdü.

"Kardeşine kötü davranma Alexander," dedi Marion.

"Neden olmasın? O bana kötü davranıyor."

Marion çatalını Alex'e doğrultarak, "Kibar ol," dedi.

"Arkadaşın buraya kardeşinle didişmeni dinlemeye gelmedi."

"Doğru," dedi Jenny. "Ona sen söyle, Marion."

"Bu kızdan hoşlanıyorum Alex. Adın ne demiştin?"

"Jenny."

"Bu güzel bir isim. Beğendim."

"Teşekkür ederim. Marion da güzel bir

isim." "Yaşlı bir kadın ismi."

Jenny gülümseyerek, "Hayır, değil," dedi.

"Biraz daha lazanya ister misin, anne?" Alex

sordu. "Hayır, doydum. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyin. Bayan Upton'a teşekkür edin. O yaptı." "Verna çok nazik."

"Evet, öyle."

"Daisy bu gece geliyor mu?"

"Muhtemelen. Sallanan sandalyeye oturup onu izlemek ister misin?"

"Bu çok hoş olurdu," dedi Marion. "Burası buz gibi."

Alex onu kapıya kadar geçirdi ve sallanan koltuklardan birine oturttu. İçeri geri döndü ve ona göz kulak olabilmek için panjurları açtı. "Planlarımız bozulduğu için üzgünüm. berbat ettim," dedi yalnız kaldıklarında.

"Sorun değil."

"Verna Upton'ın lazanyası ve televizyondaki bir film hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Kulağa hoş geliyor. Verna'nın lazanyası şiddetle tavsiye edilir."

Alex karanlık gözlerindeki niyetle ona yaklaştı ve Jenny tezgâha çarpana kadar geriye doğru birkaç adım attı. Adam iki elini Jenny'nin iki yanına koyarak onu çevreledi. "Onunla gerçekten harikaydın. Teşekkür ederim. Sen."

"Çok tatlı biri."

"Tatlılığını gördüğünüze sevindim. Bugünlerde ruh hali çok değişken. Bazen, şimdi olduğu gibi, neredeyse akli başında, eski hali gibi. Ama sonra tekrar kafa karışıklığı içinde kayboluyor, bu da bizim için özellikle yıkıcı oluyor."

"Eminim öyledir." Jenny uzanarak yoldan çıkmış bir nemli saç telini alnından ayırdı. "Eskiden kim olduğuna dair bir hatırlatma alırsın ve sonra bu hatırlatma elinden alınır. Sen."

"Evet," dedi. "Aynen öyle."

Jenny ellerini adamın kalçalarına koydu ve onu kendine doğru çekti.

Alex kollarını onun boynuna doladı ve uzun bir süre öylece durdular, bir yandan da gözlerini annesinden ayırmadı.

Kucaklaşmalarında cinsel bir şey yoktu. Her şey rahatlıkla ilgiliydi ve buna çok ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Bana çok iyi geliyorsun," diye fısıldadı hışımla kulağına ve kolundan aşağıya doğru bir ürperti dalgası gönderdi. "İşten geldiğimde seni gördüğüme çok mutlu oldum."

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Bütün öğleden sonra 'pikniğimizi' düşündüm."

"Ben de öyle."

Dışarıdan gelen araba kapılarının kapanma sesiyle birbirlerinden uzaklaştılar. Ama Alex onun elini tuttu. yeni gelenleri karşılamak için hâlâ bunaltıcı sıcakta dışarı çıktılar. Adanın üzerinde uğursuz bir şekilde asılı duran bir dizi kara bulut, Jenny'ye sıcaktan kurtulmanın yakın olabileceği umudunu veriyordu.

Dr. David Lawrence'ın kız arkadaşı Daisy Babson verandaya çıkıp Marion'a sarıldı ve onu öptü.

güzel sarışın kadını gördü. Yanlarında başka bir adam daha vardı ve Jenny onu bir yerden tanıyordu ama hemen onun adını buldu. Sanki dilinin ucundaymış gibi hissetti.

David merdivenlerden çıktı ve Alex'le tokalaştı. "Jenny'yi tanıyorsun, değil mi?" Alex dedi ki, kolu şimdi omuzlarında. Görünüşe göre, ilişkilerini tamamen halka açıyorlardı ve bu da onu çok memnun ediyordu.

"Elbette, seni tekrar görmek güzel, Jenny." "Ben de seni."

David onlarla birlikte gelen diğer adama döndü. "Buraya gelir misin?"

Verandada onlara katıldığında, Jenny umutsuzca onu nasıl tanıdığını hatırlamaya çalıştı.

"Bu benim ev sahibim ve arkadaşım Jared James," dedi David. Alex ve Jared el sıkıştılar.

"Evet!" Jenny dedi ki. "Seni böyle tanıyorum. Sen Jared'sın. James." Bronzlaşmış, koyu sarı saçlı, delici mavi gözlü ve gözlerinin etrafında Jenny onu son gördüğünde olmayan birkaç yaşlılık çizgisi vardı.

"Korkarım beni dezavantajlı duruma düşürdünüz..."

"Ben Jenny Wilks. Wharton'da sizden bir yıl gerideydim."

"Ah, tabii ya. Toby'nin kız arkadaşydın."

"Evet."

"Öldüğünü duyduğumda çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim."

"Onu çok iyi tanırdım. Harika bir adamdı."

"Evet, öyleydi. Okuldan ayrıldığımızdan beri çok başarılı oldun. Sana ne diyorlar, Wall Street'in yeni kralı mı?"

Övgülere omuz silkti. "Birkaç iyi yıl geçirdim Berbat ekonomiye rağmen. O dönemde başarılı olan herkes büyük ilgi gördü."

"Okuduklarıma bakılırsa, bunu fazlasıyla hak etmiş."

Alex David'le konuşurken Jenny de Jared'i ziyaret etti,

Okuldan tanıdıkları ve okulda tanıştıkları kişilerle ilgili notları karşılaştırıyorlardı.

iletişim halindeydiler.

"Peki burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben Güneydoğu Feneri'nde fener bekçisiyim."

"Vay canına, bu harika. Bu işi nasıl aldın?"

"Bir ilan gördüm ve başvurdum. Bir değişikliğe ihtiyacım vardı ve bu hareket benim için iyi oldu. Peki ya siz?"

"Burada bir evim var. David benim garaj dairemi kir alıyor."

"Demek yaz için buradasın?"

"Zorlu bir ayrılıktan sonra biraz ara verdim."

"Ah, üzgünüm. Bu berbat bir şey."

"Kesinlikle öyle."

"Bir ara deniz fenerine gelmelisin. Sana bir tur attırırım."

"Çok isterim. Bunu kesinlikle kabul edeceğim."

David, Daisy ve Jared yarım saat daha kaldılar, Marion gözle görülür bir şekilde yorulmaya başlamadan önce Alex'in verdiği biraları içiyordu.

Daisy yaşlı kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Yarın görüşürüz, Marion."

"Dört gözle bekleyeceğim."

Alex, Daisy'ye sessizce, "Her akşam geldiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi. "Eminim yapman gereken başka şeyler de vardır."

"Günümün bir saatini ona ayırdığım için çok mutluyum."

Daisy

Alex'in kolunu okşadı. "Ben de onu görmeyi dört gözle beklemeye başladım."

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Alex huysuzca.

"Benim için bir zevk." Daisy Jenny'ye baktı. "Sizi Blaine ve Tiffany'nin partisinde göreceğim mi?"

"Alex'e henüz bundan bahsetmedim ama orada olacağım." Alex, "Bunu duymak istediğimden emin değilim," dedi.

diğerleri güler.

"Dört gözle bekliyorum." Daisy eğilip Jenny'ye sarıldı ve fısıldayarak, "İyi gidiyorsun kızım. Çok sevimli."

Jenny Daisy'ye gülümsedi. "Katılıyorum."

"Seni tekrar görmek güzeldi Jenny," dedi Jared. "Deniz fenerini kontrol etmek için uğrayacağım."

"Ne zaman istersen."

Arabayla uzaklaşırken arkadaşlarına el salladılar ve sonra Alex annesine döndü, yüzü Jenny'nin daha önce görmediği bir ifadeye bürünmüştü. "Hadi anne. Yatmak için hazırlanalım."

"Yardım edebilir miyim?" Jenny sordu. "Hayır, teşekkürler."

"Neden olmasın?" Marion sordu. "Ondan hoşlanıyorum. İyi bir kız. Yatmaya hazırlanmama yardım edebilir."

"Alex, birkaç dakika öncesine göre daha az gergin görünüyordu ama kızın yapmayı teklif ettiği şey konusunda daha az endişeli değildi."

Jenny onu susturmak için iki parmağını dudaklarına koydu ve

Çünkü ona dokunma ihtiyacı hissetmişti. "İstemediğimi biliyorum. İstemeseydim teklif etmezdim."

"Teşekkür ederim," dedi Daisy'ye teşekkür ederken kullandığı aynı sert tonda.

"Buna ne dersin, Marion?" Jenny ona elini uzattı. "Seni yatmaya hazırlayalım mı?"

Marion Jenny'nin elini tutmak için uzandı. "Bana adını tekrar söyle."

"Ben Jenny."

"Çok güzelsin." "Teşekkür ederim. Sen de öylesin."

"George'um güzel olduğumu düşünüyor."

"Bana ondan bahset. Nasıl biri?"

"Oh, o çok yakışıklı. Alex ve Paul'ün ne kadar yakışıklı olduklarını biliyor musun?"

Jenny, Alex ona ve annesine kapıyı tutarken omzunun üzerinden Alex'e şımarık bir gülümseme verdi. "Eminim öyledir."

Alex şakacı bir şekilde onun poposunu çimdikledi.

"Bunu benim George'umdan almışlar. Onun da onlar gibi koyu renk saçları ve bana koyu renk gözleri hatırlatacak kadar kahverengi gözleri var. çikolata."

"Biliyor musun, bu çok komik, Alex'in gözlerini bitter çikolata olarak düşünmüştüm."

Marion'un yatak odası uzun bir koridorun sonundaydı. Odadaki hiçbir şey tanıdık gelmiyormuş gibi etrafına bakındı ve sonra Jenny'ye baktı, şaşkın görünüyordu. "Sen de kimsin?"

"Ben Alex'in arkadaşı Jenny. Yatmaya hazırlanmana yardım etmek için buradayım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben... Bilmiyorum."

Alex kapıdan, "Düğmelerle ve çıtçıtlarla başı dertte," dedi. "Gecelikler üçüncü çekmecede. Banyoyu kullanması ve dişlerini fırçalaması gerekiyor, sonra da bu hapları alması gerekiyor." Kapının içindeki masanın üzerine bir ilaç kabı ve bir bardak su koydu. "Benim yapmamı istemediğine emin misin?"

Bu mu?"

"Bu iş bizde, değil mi Marion?"

"Tabii ki var." Elini sallayarak oğlunu odadan kovdu.

Jenny bluzunun düğmelerini açmasına ve sutyenini çıkarmasına yardım ederken, çoğu akşam bu işleri oğullarının yaptığını düşününce kalbi kırıldı. Hepsi için ne kadar zor olmalıydı. Marion'a gece rutini boyunca rehberlik etmek yaklaşık yirmi dakika sürdü. Her dakika en az bir kez Marion'a kim olduğunu hatırlatmak zorundaydı.

Marion, yaşlı kadını yatağa yatırdıktan sonra Jenny'nin elini tutarak, "Çok iyi bir çocuk," dedi. "Benim Alex'im."

"Evet, öyle."

"Seni izliyor. Her dakika gözleri senin üzerinde."

Marion'un bir anlık berraklığı karşısında hayrete düşen Jenny, "Öyle mi?" diye sordu.

Marion başıyla onayladı. "Ona benim için bakar mısın? Keşke yapabilsem ama artık yapamıyorum."

"Yapacağım. Tabii ki yapacağım."

"Teşekkür ederim. Jenny. Adını doğru mu söyledim?"
Kararsızlığı Jenny'nin gözlerini yaşarttı. "Kesinlikle yaptın." Jenny eğilip Marion'un çizgili yanağını öptü.
"Yakında tekrar görüşeceğiz, tamam mı?"

"Tamam."

"İyi geceler, Marion." Jenny yatak odasının kapısını kapattı ve Alex'e mutfakta katılmadan önce duygularını kontrol altına almak için bir süre bekledi.

Onun geldiğini görünce ayağa kalktı. "Her şey yolunda mı?" "Her şey yolunda."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum. Bu çok fazlaydı ve ötesindeydi... Şey... Teşekkür ederim."

Jenny onun yanına gitti ve kollarını ona doladı.

Bir an tereddüt etti, sanki kızın bu kadar istekle sunduğu teselliye hak etmediğini düşünüyordu.

Ona doğru sarktı ve öyle sıkı sarıldı ki zar zor nefes alabildi. Ve sonra başını kaldırdı ve normalde içinde tuttuğu tüm duygularla dolu büyüleyici bir öpücükle ağzını yakaladı. Jenny'nin parmak uçlarında ona yaklaştırmaya çalışmasına neden olan dilinin tutkulu vuruşlarıyla döküldü.

"Tanrım," diye fısıldadı sonunda öpücüğünü kestiğinde. "Bu gece her yerdeyim."

"Sorun değil. Seni öpmek kesinlikle zor değil."

Parmaklarını kızın saçlarında ve boynunda gezdirdi, dokunuşu kızın titremesine neden oldu. "Acıkmış olmalısın." Boynuna öyle stratejik öpücükler kondurdu ki, kız keşke yalnız olsaydı da her yerine dokunabilseydim diye düşündü.

"Daha aç olmalısın. Bütün gün çok çalıştın."

"Bütün gün değil," dedi boynunda hissettiği bir gülümsemeyle. "Tam ortasında bir bölüm vardı... Mmm, saf zevk. Sıkı çalışmaya gerek yok."

Jenny ellerinin adamın arka tarafına doğru kaymasına izin verdi. "Biraz zor bir işti. Dışarı çok sıcaktı."

Dudakları boğazından kulağına doğru ilerleyip kulak memesini dişlerinin arasına alırken, "Bir çeşit ateşliydi," dedi imalı bir şekilde. "Yemeğimizi yiyelim, sonra da film izlerken sohbetimize devam ederiz."

Bayan Upton'ın lezzetli lazanyasının yanı sıra Jenny'nin ancak o da yerse yiyebileceğini söylediği salata ve sarımsaklı ekmeğin tadını çıkardılar.

"Yemekten sonra benimle sevişmek istiyorsun gibi görünüyor." "Eğer şanslıysan," dedi umursamaz bir omuz siliklemeyle.

Elini çok daha büyük, işle pürüzlendirilmiş eliyle kapattı. "Bu geceki planlarımız bozulduğu için üzgünüm."

"Öyle mi? Fark etmemiştim."

"Çok nazıksınız."

Jenny, akşam yemeğinin yanında içmek için açtığı merlot şarabını bardağında evirip çevirdi. "Seni hiç suçlar mıyım sanıyorsun?

başka planlarımız varken evde annenle olman gerektiği için mi?"

"Bazı kadınlar yapar." "Ben bazı kadınlardan değilim."

"Hayır, kesinlikle değilsin."

"Neyle uğraştığını anlıyorum Alex. Annemin ve kız kardeşlerinin yıllarca anneleriyle birlikte neler yaşadıklarını gördüm. Elimden geldiğince yardım ettim. Aynı soruları tekrar tekrar cevapladım. Bir zamanlar üzerime titreyen büyükanneme kendimi tanıtmak zorunda kaldığımda kalbim kırıldı. Anlıyorum."

"Bu Toby'yi kaybetmeden önce miydi, sonra mı?" "Sonra."

"Bütün öğleden sonra bunu, onu ve olanları düşündüm. Merak ettim..." Soruyu tekrar düşünmüş gibi başını salladı.

"Bunu sormanın bir sakıncası yok." "Emin misin?"

Başını salladı ama midesi sinirden düğümlendi. Her ne kadar sorun olmadığını söylemiş olsa da, bu onun için asla kolay bir konu olmamıştı.

Onu.

"O gün nerede olduğunuzu ve nasıl öğrendiğinizi merak ettim."

"Midtown'da isteydim ve cep telefonumu aradı. Mesajlaştık ama gün içinde birbirimizi aramadık, bu yüzden toplantıda olmama ve patronumdan ters ters bakmama rağmen aramayı kabul ettim. Hayatımda aldığım en zor çağrıydı ama görmezden gelmediğim için çok mutluyum."

"Ne kadar kötü olduğunu biliyor muydu?"

"Evet," dedi Jenny, o korkunç güne ve Toby'nin normalde sakın olan sesinde duyduğu paniğe geri döndü. "Biliyordu. Uçak onun katının altına çarptı."

Alex iç çekerek, "Tanrım," dedi.

"O gün neredeydin?" diye sordu, elini avuç içi onunkine değecek şekilde çevirerek.

"Kaliforniya'da üniversiteden bir arkadaşımı ziyaret ediyordum. Ben de

O gün Boston'a uçmamız gerekiyordu ama sonraki günlerde her şey iptal oldu."

"Sanırım öyleydi. İlk birkaç hafta benim için biraz bulanık geçti. Pek bir şey hatırlamıyorum." Onun iyiliği için gülümsemeye zorladı. "Peki ya şu söz verdiğin film? Ben mi?"

"Tamamdır. Seçmene bile izin vereceğim." "Ohhh, geleceğinde bir kız filmi görüyorum."

"Bunu bana yapmazsın, değil mi?"

"Evet, kesinlikle yapardım." Eğlenceli şakalaşmaları Hayatının en kötü günü hakkındaki konuşmadan sonra hoş bir rahatlama. Soruları olduğu için minnettardı ve Onları cevaplamaktan mutluluk duyuyordu, ama aynı zamanda onun ne zaman bu konu üzerinde durmaması gerektiğini bilmesini de takdir ediyordu.

Akşam yemeğini temizlemek için birlikte çalıştılar ve Jenny, Alex'in bulaşık makinesini doldurma konusundaki beceriksizliğiyle dalga geçti.

"Sakın bana gümüş takımları ayıranlardan biri olduğunu söyleme."

Jenny çatal, bıçak ve kaşıkları ayrı bölmelere

yerleştirirken, "Tamam, bunu sana söylemeyeceğim," dedi.

"Bu çok yanlış. Hepsini oraya at." Bıçaklara uzandı, açıkça onları karıştırmak niyetindeydi ve Jenny onu durdurmak için kolunu tuttu.

"Aklından bile geçirme. Eğer sıralanmazlarsa bu gece uyuyamayacağım."

"Sen gittikten sonra onları mahvedeceğim."

"Buna cesaret edemezsin."

Ona doğru gelirken gözlerindeki parıltı kesinlikle uğursuzdu. "Öyle değil mi?"

Jenny onu atlattı ve kahkahalar atarak mutfaktan çıktı.

Tam arkasındaydı ve onu belinden yakaladı. Bir şekilde kol ve bacak karmaşası içinde kanepenin üzerine düştüler, dudakları mükemmel bir şekilde hizalanmıştı.

"Bekle," dedi Jenny, adam onu öpmeden önce başını çevirerek. "Annen. Ya dışarı çıkarsa?"

"Uyumayacak. Mışıl mışıl uyuyor." "Yine de..."

İnleyerek başını onun omzuna koydu. "Hadi ama. Filmi gerçekten izlememi beklemiyorsun, değil mi?" "Evet, bekliyorum," dedi Jenny ilkel bir tavırla, omuzlarını iterek onu yerinden oynat.

Alex oturduğu yerden kalkarken söyleniyordu. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda bunu söylediğini hatırlayacağım."

"Şimdi film seçeneklerim neler?"

Derin bir iç çekti ve sonra uzaktan kumandaya uzandı.

Jenny onun hoşuna gitmeyeceğini bildiği bir gülümsemeyi gizledi. Nasıl

Bir kadın kendisini Alex kadar isteyen bir adam için deli olmaz mıydı? Ve onun için deli oluyordu. Bunu inkâr etmek aptallık olurdu. "Bu en sevdiklerimden biri," dedi Notting Hill'in çaldığını gördüğünde.

Film kanallarından biri.

Alex, "Şimdi vur beni," diye homurdandı.

"Ben sadece bir kızım, bir erkeğin önünde durmuş, ondan kendisini sevmesini istiyorum," dedi Jenny, Julia Roberts'ın nefes nefese taklidini yaparak

Filmdeki ünlü replik.

"Şimdi öyle misin?" Alex dikkatle ona bakarak şöyle dedi.

Adamın kendisine bakışından etkilenen kadın, "Filmden alıntı yapıyordum," dedi.

Gülümseyip "Hı-hı" dediğinde gözlerini kaçırmadı.

Onlar Hugh Grant'ı izlerken

Julia'nın uluslararası film yıldızı karakterinin romantizmine kapılan Alex, kolunu Julia'nın omzuna atıp yanına gelene kadar ona incelikle yaklaştı.

"Sarılmak yok dememiştin."

"Mmm," dedi ona doğru kıvrılırken.

Birkaç yastığa yaslandı, Jenny göğsünü yastık olarak kullanırken kollarını ona doladı.

İçinden bir hoşnutluk dalgası geçti ve tam o anda, dünyası yıkılmadan önce hiç bu kadar hoşnut hissetmediğini fark etti.

"Bu çok güzel," dedi usulca.

"Daha güzel olabilirdi."

"Annen buradayken ancak bu kadar güzel olabilir." "Sen öyle diyorsan." Onu tekrar öpmeye çalışmadı ama Elleri meşguldü, sırtında aşağı yukarı hareket ediyordu. Bir arzu vızıltısı onu çok uyanık tutsa bile rahatlamış ve uykulu hissettiren yatıştırıcı bir model.

Dışarıda bir araba kapısının kapandığını duyduklarında film neredeyse bitmek üzereydi.

"Bu Paul olacak."

Jenny isteksizce doğruldu ve saçlarını düzene sokmak için parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Gitmeliyim."

"Yapmak zorunda değilsin."

"İstemediğimi biliyorum ama biraz uyumalısın."

"İhtiyacım olan bu değil."

"Alex..."

"Jenny..."

Paul ayaklarını kapının içindeki paspasa vurarak içeri girdiğinde görsel bir çatışmaya girmişlerdi. "Bu Oraya akıyor," dedi Paul. "Rahatlama göründü."

Jenny kendini Alex'e o kadar kaptırmıştı ki yağmur yağdığını fark etti. Bir şimşek çakması ve gök gürültüsü onu irkiltti. "Ben dışarı çıkıyorum."

"Yağmurda araba kullanabilecek misin?" Alex sordu.

"İyi olacağım."

"Peki ya kapı?"

"Bu gece açık bırakacağım. Bu havada kimse dışarıda olmayacak ve kapatmak için sıırıslıklam olmaya değmez."

"Bu havada tek başına dışarıda olman düşüncesi hoşuma gitmiyor."

"Endişelenmen çok tatlı ama ben iyi olacağım." "İstersen burada kalabilirsin."

Jenny eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu ve "İyi denemeydi" diye fısıldadı. Tezgâhtan çantasını, anahtarlarını ve telefonunu almak için ayağa kalktı. "Sabah dükkânda olacağım, Paul."

"Teşekkürler Jenny. Görüşürüz o zaman. Umarım bu bilgisayar sorununu çözebiliriz."

"Ben de öyle umuyorum. Olmazsa, bu işi çözene kadar eski usul kağıt-kalem yoluna gideriz."

"Kulağa hoş geliyor."

Alex onunla birlikte verandaya doğru yürüdü.

Jenny, onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etmeden önce durdurdu. "İkimizin de ıslanmasının bir anlamı yok."

Bir kolunu onun beline doladı. "Buna söyleyebileceğim çok şey var."

"Sen tam bir veletsin." "Bunu seviyorsun."

"Evet, istiyorum." Ellerini adamın omuzlarına koyarak parmak uçlarında yükselip onu öptü. "Bu güzel akşam için teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim. Yarın görüşür müüz?" "Umarım."

"Eve sağ salim vardığını haber vermek için bana mesaj at." "Atarım."

Onu tekrar öptü, bu sefer daha uzun sürdü ve isteksizce onu bıraktığında inledi.

Jenny sağanak yağmura rağmen merdivenleri hızla indi ve arabasına bindiğinde sıırıslıklaı olmuştu. Serin yağmur sersemletici sıcağa karşı hoş bir rahatlamaydı ama soğuktan titremesine neden oldu.

Deniz fenerine giden yol boyunca Alex'i ve birlikte geđirdikleri akřamı dűřűnmek onu sıcak tutuyor ve gűlűmsetiyordu. Karanlık ve ıslak yollarda ilerlerken ona hızla ařık olduđunu fark etti. Olması gerekirken Ona karřı hislerinin ne kadar gűclű hale geldiđinden korksa da hiđ korkmuyordu. Aksine, heyecanlıydı ve onu bir daha gűreceđi zamanı iple çekiyordu.

Bölüm 17

Alex, Paul'e, "Dışarıda gerçekten de hava kararıyor," dedi. Kapıyı kilitledi ve dış ışıkları kapattı.

"Yarın geceye kadar sürmesi bekleniyor."

"Harika," dedi Alex. "Tam biraz toparlanmaya başlamışken, hava koşulları yüzünden bütün bir günü kaybedebiliriz."

"Bir gün izin ikimizi de öldürmez, ama uyguladığımız program öldürebilir."

"Doğru. Toplantınız nasıl geçti?"

"Bilirsiniz işte, her zamanki saçmalıklar. Belediye Başkanı Upton'ın her türlü görkemli fikri var ve toplantılarımızın çoğunu onu hizaya getirmekle geçiriyoruz."

"O toplantılarda oturmaya nasıl dayanabiliyorsun anlamıyorum." Alex, Paul'le durmadan dalga geçmişti. Son seçimlerde belediye meclisine aday olma kararı almıştı ama kardeşiyle gurur duyuyordu. Tabii bunu Paul'e asla söylemeyecekti.

"Annem bu gece nasıldı?" Paul sordu.

"İyiydi. Sorun yok."

"Bunu duyduğuma sevindim." Paul onun karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. "Demek sen ve Jenny, ha?"

"Evet, yani?"

"Onu tanıyor musun?"

"Bu da ne demek oluyor? Aslında onu çok iyi tanıyorum."

Paul kardeşinin yorumunda bulduğu çifte anlam karşısında gözlerini devirdi. "Nişanlısını ve ona ne olduğunu biliyor musun?"

Alex başını sallayarak, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Onu konsey işe aldı. Bir dakika bekleyin." Paul ofis olarak kullandıkları yatak odasına gitti ve birkaç dakika sonra elinde üçe katlanmış kâğıtlarla döndü. Onları Alex'e uzattı.

"Adaylardan bize bir mektup yazmalarını istedik.

neden deniz feneri bekçisi olmak istediklerini anlatıyorlardı. Bu onun mektubuydu. Hayatımda okuduğum en güçlü ve akılda kalıcı şeylerden biriydi. Bunu hiç unutmadım."

Alex karnında bir batma hissiyle mektubu kardeşinden aldı. "Bunu bana göstermeye iznin var mı?"

"O bir kasaba çalışanı, bu yüzden teknik olarak kamu kaydı." "Ve o bunu okumamışken benim okumam yanlış değil.

Bana kendisi mi gösterecek?"

"Sana ne olduğunu anlattı mı?"

"Bugün erken saatlerde. Tüm detayları değil ama özünü." "O zaman senin bilmeni sorun etmiyor, değil mi?"

"Sanırım değil."

"Ben yatmaya gidiyorum. Bu inanılmaz uzun ve sinir bozucu günün ardından yorgunluktan bittim."

"Sharon'ı kovarak başını belaya soktuğum için özür dilerim." "Sen yapmadın. O yaptı ve belli ki sen doğru olanı yapmışsın.

bu tür kötü niyetli davranışlarda bulunabilir.

Endişelenmeyin."

Paul ona izin verse de, Alex tüm bu karmaşadaki rolü için hâlâ kendini kötü hissediyordu. Ama Sharon'ı kovduğu için pişman değildi.

"Sabah görüşürüz," dedi Paul. "İyi geceler."

Kardeşi odadan çıktıktan sonra Alex uzun bir süre Paul'n kendisine verdiği katlanmış sayfalara baktı ve onları okumanın doğru olup olmadığına karar vermeye çalıştı. Bu akşamki konuşmalarından sonra Alex'in kaybı hakkında konuşmaya istekli olduğunu anlamıştı - bir noktaya kadar. Bunca zaman sonra bile bunun onun için zor olduğunu ve konuyu değiştirmenin onu rahatlattığını anlamıştı.

Ayrıntıları bu şekilde öğrenmenin, onu unutmayı tercih edeceği şeyleri paylaşmaya zorlamaktan daha iyi olacağına karar verdi. Kendini hemen hemen her zaman onu düşünürken bulduğu için

zaman, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek ve neler yaşadığını merak etmekten kendini alamadı. Ve, diye düşündü, eğer bu kadar kişisel anılarını insanlarla paylaşmaya istekliyse

bilmiyordu, mektubu okumasına aldırmayacağından emindi. En azından umursamayacağını umuyordu.

Alex sayfaları açıp okumaya başladığında parmakları

hafifçe titredi.

Benim adım Jenny Wilks, ve bu programa başvuruyorum. Gansett Adası'ndaki deniz feneri bekçiliği pozisyonu. Şu anda

Charlotte, Kuzey Carolina'da ikamet ediyorum ve bu pozisyona olan ilgimin nedeni neredeyse on bir yıl öncesine dayanıyor.

"11 Eylül 2001 sabahı, nişanım Toby ve benim için herhangi bir Salı günü gibi başladı. Greenwich Village'daki dairemizde uyandık, kahvaltımızı yaptık. Giyindim ve işe gitmek üzere evden çıktım; ben Midtown'da bir reklam ajansında, o ise Dünya Ticaret Merkezi'nin Güney Kulesi'nde finansal hizmetler danışmanı olarak çalışıyordu. O sabah birbirimize ne söylediğimizi hatırlamıyorum. Muhtemelen o günkü planlarımız, ne zaman evde olabileceğimiz, akşam yemeğinde ne yapacağımız gibi olağan şeylerdi. Keşke kelimelerimizi tam olarak hatırlayabilseydim. O zamanlar ne kadar değerli olduklarını bilmiyordum.

"Wharton'da tanıştık, MBA programını birlikte tamamladık ve o Ekim ayında evlenecektik. Toby sessizdi. Çalışkan ve kariyerinde büyük işler başaracak biriydi. Ona seksi ineğim derdim. Diğer insanlara karşı utangaç olma eğilimindeyken, benimleyken rahattı, etrafta olması eğlenceliydi ve her zaman geleceğimiz için planlar yapar. Kuzey Carolina'da (geldiğim yer) bir düğün planlarken New York'ta yeni işleri idare etmenin stresiyle boğuşurken, onun rahat doğası aklımı başımda tuttu.

"Toby o sabah cep telefonumu aradığında bir toplantıdaydım. Sık sık mesajlaşırdık ama nadiren gün içinde birbirimizi aradık. Hasta ya da başka bir şey olmasından endişe ediyordum, bu yüzden amirimden aldığım onaylamayan bakışa rağmen aramayı kabul ettim. Canlı bir şekilde hatırlıyorum kalkıp odadan çıkmaya başladım. Toby'nin sesindeki korku ve panik fark edildiğinde kapıya doğru yolu yarılamıştım. Anlayamadığım şeyler söylüyordu. Binaya bir uçak çarpmıştı, yangın çıkmıştı ve mahsur kalmışlardı. Bana çatıya çıkacaklarını, kurtarılmayı umduklarını ama her şey kötü giderse beni ne kadar sevdiğini bilmemi istediğini söyledi.

"Tam o sıralarda, ofisteki insanlar ne olduğunu duydular

ve herkes Aşağı Manhattan'dan gelen duman bulutlarını
görebildiğimiz pencerelere koştu. I

çığlık atmaya başladı. Böyle bir şey olamazdı. Teröristler, Pentagon, uçak kaçırma ve gerçek gibi görünmeyen her türlü kelimeyi duydum. Toby telefonda bana bağıırıyordu. "Jenny," dedi, "orada mısın?" Kendime geldim. ve tüm vücudumun üşüdüğünü fark ettim. Kontrolsüzce titriyordum. Toby'nin bana ihtiyacı vardı ve onun için kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Bir şekilde kelimeleri oluşturmaya başardım. Onu ne kadar çok sevdiğimi, ona olan sevgimden ne kadar emin olduğumu söylemeyi başardım.

Her şey yoluna girecek ve her zaman planladığımız gibi birlikte uzun ve mutlu bir hayatımız olacaktı. Her ne kadar ben

Çok korkmuştum, ağlamaya başlayana kadar kendimi tuttum. Beni terk etmek istemediğini ve bunu bana yaptığı için çok üzgün olduğunu söyledi. Ne olursa olsun mutlu olmamı istediğini, benim mutluluğumun en önemli şey olduğunu söyledi. ona bir şey."

Alex yanaklarından kontrolsüzce süzülen gözyaşlarını sildi. Kadının çektiği mutlak ıstırapı okurken tüm vücudu ağrıyordu.

"Hepiniz ne olduğunu biliyorsunuz, bu yüzden konuyu uzatmayacağım. Cesedine hiç ulaşamadı. Sanki bir sabah işe gitmiş ve yeryüzünden kaybolmuş gibiydi, ki aslında olan da buydu. Günlerce, haftalarca, aylarca tam bir zombi gibiydim. Ailem beni almaya geldi ve onlarla birlikte Kuzey Carolina'daki eve gittim.

Toby'nin ailesinin Pennsylvania'da bir cenazesi vardı ve ailem beni oraya götürdü. Orada olduğumu zar zor hatırlıyorum. Kız kardeşlerim planladığım düğünü sessizce iptal ettiler.

en ince ayrıntısına kadar. Herkes çok nazikti. Paramız iade edildi. İnsanlar ellerinden geldiğince yardım etmek istediler ama dünyadaki tüm nazik jestler kaybettiklerimin yerini tutamazdı. İşin en garip yanı ise hiç ağlamamış olmamdı. Her yerim acımasına rağmen tek bir damla gözyaşı bile dökmedim.

"Aylarca Toby'nin hayatının nasıl değiştiğine dair kabuslar

gördüm.
sona erebilirdi. Dünyada en çok sevdiğin kişinin dumandan
boğulmuş olmasını ummak korkunç bir şey.

Ona daha korkunç şeyler olmadan önce. Terapiye, yas gruplarına ve ailemin yardımcı olabileceğini düşündüğü her şeye gittim. Bir yıl boyunca ve yıldönümü törenlerine katılmam birdenbire kritik bir önem kazandı. Annem ve babam şiddetle karşı çıktım ama görmem gerekiyordu. Nerede öldüğünü görmem gerekiyordu.

"Her zaman nefret ettiğim bir isim olan Ground Zero dedikleri yere vardiktan dakikalar sonra, filmlerde gördüğünüz türden kalbi kırık gözyaşlarına boğuldum. Görünüşe göre epey olay çıkarmışım. Bu da zar zor hatırladığım bir şey. Ailem beni oradan çıkardı ve bana günlerce ağladığım söylendi. Gözyaşlarım dindiğinde, nihayet bir şekilde biraz daha iyiydi. Kendimi o kadar uyuşmuş hissetmiyordum, ki bu hem iyi hem de kötü bir şeydi çünkü ağrı o zaman başladı. O aşamanın ayrıntılarıyla sizi sıkmayacağım. Çirkin olduğunu söylemem yeterli."

"Tanrım," diye fısıldadı Alex, kendi gözyaşlarının arasından zar zor görebiliyordu.

"İki yıl zar zor çalıştıktan sonra, eski hayatımı geri istedim - ya da geriye ne kadar kaldıysa o kadarını. Onca zaman için,

Şirketim işimi benim için tuttu. Buna inanabiliyor musun? Ben hâlâ inanamıyorum. Bu gri denizde parlak bir noktaydı. Onlar

beni kollarını açarak karşıladı. Ailemin Greenwich Village'daki evimizin kirasını ödediğini öğrendim, bu da bir başka parlak noktaydı. Evimize geri döndüm ve Toby'nin eşyalarıyla çevrili olmanın rahatlığı içinde debelenip durdum. Dört yıl sonra, ailesinden istediklerini almalarını istedim ve geri kalanları topladım çünkü artık onun eşyalarıyla çevrili olmak beni rahatlatmıyordu.

"Beşinci yılda tekrar çıkmaya başladım. Bu bir Bir felaketin diğerini takip ettiği hatalar komedisi. İyi niyetli arkadaşlarımdan bana ayarladığı çok iyi çocuklar için üzıldüm. Nişanlıma karşı hiç şansları yoktu. Çok trajik bir şekilde kaybetmişim. Yine de, çoğunlukla etrafımdaki insanları daha rahat ettirdiği için

bitmeyen kederimle. Onlar için daha iyi hale getirmek için elimden geleni yaptım, çünkü hiçbir şey benim için daha iyi olamazdı.

"Anıtın planlamasına dahil oldum, mantıklı benliğim muhtemelen olmaması gerektiğini bildiği halde bu bir şekilde katartıktı. New York yavaş yavaş toparlandı, enkaz temizlendi ve yeni inşaat başladı.

Her şeye rağmen hayat devam etti. Hala Toby'nin nasıl öldüğüne dair kabuslar görüyordum. Dört gözle beklediğimiz ama gerçekleşmeyen düğünü hayal ettim. İşe gittim, eve geldim, yattım, kalktım ve ertesi gün her şeyi tekrar yaptım.

Gün.

"Onuncu yıldönümü yaklaşırken, artık bunu yapamazdım. O şehirde, dairemizde, o günkü işimde, düzeltilemeyecek şeyleri düzeltmeye çalışan iyi niyetli insanlarla birlikte kalamazdım. Beni şehirden çıkaracak, hayatımın koşu bandından kurtaracak bir şeyler yapmak için etrafıma bakmaya başladım.

haline gelmişti. Onuncu yıldönümünden iki hafta önce dairemizden taşındım ve Kuzey'deki evime gittim. Carolina'da. Anıtın ithafı ya da yıldönümünü çevreleyen tüm şamata için kalamadım.

Dairemizden ve şehrimizden son kez ayrılmak, zor anlarla dolu on yılın en zor anlarından biriydi.

"Geçen yıl Charlotte'ta küçük bir halkla ilişkiler firmasında çalıştım. Geçen hafta sonu The New York Times'da deniz feneri bekçiliği pozisyonu için verdiğiniz ilanı gördüm ve bu konudaki her şey bana cazip geldi. Bu iş için kesinlikle

Bir deniz fenerini yönetme deneyimim var, ancak böyle bir deneyimi nereden edinebileceğimi hayal bile edemiyorum! Otuz altı yaşındayım, hem sınıfta hem de sert darbeler okulunda iyi eğitim aldım. Yeni bir yerde yeniden başlama fırsatı arayan güvenilir bir insanım. Sizinle çalışmaktan onur duyarım.

bu pozisyon için düşünülebilir. Hikayemi 'dinlediğiniz' için teşekkür ederim. Sizden haber almayı dört gözle bekliyorum. Saygılarımla,

Jenny Wilks."

Alex sayfaları iki eliyle tuttu, başını eğerek onun inanılmaz derecede dokunaklı sözlerini özümsemi. Ona zaten uzun zamandır kimseye hayran olmadığı kadar hayranlık duyuyordu. Ama onun içten sözlerini okuduktan sonra, ona aşık olma yolunda olduğundan da şüphelendi. Böylesine akıl almaz bir kayıp yaşamış olmasına rağmen hâlâ bu kadar pozitif, neşeli ve eğlenceli olabilmesi, tüm bunların altında kim olduğunun bir göstergesiydi.

Birdenbire onu görmesi şart olmuştu. Mektubu sabah Paul'e vermek üzere mutfaktaki bir köşeye sıkıştırdı ve ceketini almak için odasına gitti. Banyoda yüzüne soğuk su çarptı ve dişlerini fırçaladı. Sonra Paul'ün kapısına hafifçe vurdu ve açtı.

"Ne?" Paul mırıldandı.

"Ben dışarı çıkıyorum."

"İyi misin?"

"Evet... Ben sadece... Onu görmem gerek." "Sen git. Ben burada olacağım."

"Teşekkürler Paul. Bana mektubu gösterdiğin için ve diğer her şeyi de." Anneleri ile olan günlük mücadelelerinin ortasında, o ve kardeşi kaçınabildikleri sürece duygusal konulara pek girmezlerdi. Ama Jenny'nin mektubu, hayatın kısa olabileceğini hatırlatıyordu.

İnsanlara onlar hakkında ne hissettiğinizi söylemenin şimdiki zamanından daha iyi bir zaman olamaz. "Sana da. Senden istediğimde eve geldiğin için teşekkürler. I bunu asla tek başıma yapamazdım."

"Sana asla izin vermezdim."

"Yağmurda bisikleti dışarı çıkarma."

"Çıkarmayacağım."

"Ondan hoşlanıyorum, Al."

Kardeşinin Jenny'yi kastettiğini biliyordu. "Ben de ondan hoşlanıyorum. Getir biraz uyu." Kapıdan çıkarken Jenny'ye bir mesaj gönderdi. Geliyorum. Seni korkutmak istemedim.

Az önce seni görmedim mi? Yeterli değildi.

Alex yağmurda koşarak şirket kamyonuna gitti ve Güneydoğu Işığı'na doğru yöneldi. Yolda, mektubunda anlattığı hikâyeye aklından bir korku filmi gibi geçti. Bir insan böyle bir kayıptan nasıl kurtulabilirdi? Babasını kanserden kaybetmenin travmatik olduğunu düşünmüştü ama en azından babası uzun bir hayat yaşamıştı.

Peki oraya vardığında planı neydi? Son beraberliklerinden bu yana geçen bir saat içinde onun hakkında öğrendiklerini ona anlatacak mıydı? Bir noktada ona söyleyecekti. Belki hemen değil ama mektubu okuduğunu ve ona daha önce olduğundan daha fazla hayran olduğunu bilmesini sağlayacaktı.

Geçmişle ilgili gerçeği öğrendikten sonra ona farklı davranmaması konusunda söylediklerini aklında tutmalıydı. Bunu istemiyordu ve bu konuda çok netti. Bu yüzden Geçmiş hakkında öğrendiklerini bir kenara bırakıp, bugün olduğu kadına istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyi vermek için çaba göstermesi gerekiyordu.

Kadın deniz fenerinin kapısını kilitleme zahmetine katlanmadığı için, adam arabayı doğrudan kadının kapısına kadar sürebildi. Kapıyı kestiğinde motor ve farlar, karanlığı fark etti deniz fenerini çevreliyordu. Sinyal ışığından gelen zayıf yedek ışınla burası düpedüz ürkütücüydü herhangi bir aydınlatma sunan.

Elinde bir fener tutan Jenny onu kapıda karşıladı.

"Elektriği mi kaybettiniz?"

"Evet ve bu korkutucu. Seni gördüğüme gerçekten sevindiğimi söylememde bir sakınca var mı?"

Kapıyı kapatıp çamurlukta ayakkabılarını çıkarırken ona gülümsedi. "Evet bebeğim, bunu söylemen sorun değil."

"Bu güzel sürprizi neye borçluyum?"

"Sana söylemiştim. Seni daha önce yeterince göremedim."

Onu sarmal merdivenlerden birinci kata çıkarırken, "Daha önce her şeyime sahiptin," diye hatırlattı.

Merdivenlerden çıkarken seksi erkek şortu içindeki tatlı kışının görüntüsü ağzını sulandırdı. Merdivenlerin başında aniden döndü ve onu bakarken yakaladı. Alex gülümsedi

utangaç bir şekilde ona baktı. "Ben sadece insanım ve çok güzel bir kışın var."

"Tüm yogamın bir işe yaradığını bilmek güzel."

Onun her türlü ilgi çekici pozisyona girdiğini düşününce gözleri büyüdü. "Yoga mı? Bir gösteri alabilir miyim?"

El fenerini masanın üzerine koydu ve küçük ışık çemberi odayı her zamankinden daha küçük ve rahat gösterdi. "Belki. Eğer iyiysen."

Ellerini kızın kalçalarına koyarak, onu ne kadar çok istediğini anlamasını sağlamak için kendisine doğru yaklaştırdı. "Nasıl iyi olmak zorunda

mıyım?" "Çok, çok iyi."

"Bunu yapabilirim." Gözlerini kapattı ve başını Alnını onun alnına dayadı, onun çekici kokusunu ve ne zaman onun yanında olsa üzerine gelen huzurlu sakinliği içine çekti.

"Sorun nedir?" "Bir şey yok." "Emin misin?"

Kız o dipsiz kahverengi gözleriyle ona baktığında Alex bildiklerini ondan saklayamayacağına karar verdi. Bu doğru olmazdı. "Paul bana iş için başvurduğunda konseye yazdığın mektubu gösterdi."

Yüzündeki tüm ifade kayboldu. "Oh."

"Umarım okuduğum için kızmamışsındır."

"Neden kızayım ki? Zaten çoğunu biliyordun." "Yine de... Şunu söylemek isterim ki, eğer sana zaten hayran olmasaydım

birine hayranlık duymak mümkün olsa da Bunu okurken. Bu konuda konuşmak ya da üzerinde durmak istemediğini biliyorum ve sana farklı davranmayacağıma söz veriyorum, ama senin harika ve dirençli olduğunu düşündüğümü bilmeni istiyorum ve..." Boğazı sıkı bir duygu düğümünün etrafında kapandı. "Ve benimle zaman geçirmeyi seçtiğiniz için çok onur duydum."

"Alex..." Kollarını onun boynuna doladı ve başını göğsüne yasladı. "Bunu söylemen çok hoş."

"Ciddiyim."

"Yani domates olayı için affedilebilir miyim?"

Kızın yumuşak saçları dudaklarına değerken gülümsedi.

"Ben o kadar ileri gitmezdim."

"Yatıya kalabilir misin?"

"Ben de senin isteyeceğini umuyordum."

"Güzel, çünkü karanlık beni biraz ürkütüyor."

Bir başka duygusal mayın tarlasını daha başarıyla geçtikleri için rahatlamış bir halde, "Yani tek iyi olduğum şey bu mu?" dedi.

Öcüyü uzak tutmak mı?"

Adamın elini tuttu, feneri aldı ve yatak odasına çıkan merdivenlere doğru tuttu. "Başka birkaç şey için de iyi olabilirsin."

"Kulağa çok umut verici geliyor."

Jenny el fenerini yatağının başucundaki sehpayaya koyarken gökyüzünde zikzaklar çizen şimşekler Alex'in dikkatini çerçeveli bir resme çekti.

Onu aldı ve daha yakından baktı. "Bu Toby mi?" "Evet."

"Yakışıklı bir adamdı." "Evet, öyleydi."

"Geçen gece ben buradayken bu neredeydi?"

"Çekmecede. Başka bir adama ihtiyacın olduğunu düşünmemiştim.

bizi izlerken... bilirsin... bunu."

Alex gülümseyerek çerçeveyi masaya geri koydu ve bir parmağını kızın yanaklarını kızartan allığın üzerinde gezdirdi. "Onu, resimlerini ya da onunla paylaştığın hayatı benden saklamak zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum. O senin bir parçan, ve seninle çok ciddi bir ilişkiye giriyorum." "Ciddi bir şekilde," dedi sırtarak. "Bu iyi bir şey mi?" "Bu çok iyi ve çok beklenmedik bir şey."

"Benim için de öyle. Bu çok iyi ve beklenmedik bir şey. Ve Toby ile paylaştıklarımı senden saklamak zorunda kalmamak benim için çok anlamlı."

"Bunu asla istemem ya da beklemem. Ancak, daha önce Jared James ile utanmazca flört etmeniz hakkında konuşmamız gerekiyor."

Hem de tam önümde!"

Jenny'nin ağzı şok içinde açık kaldı. "Onunla flört etmiyordum!"

"Oh Jared," dedi Alex sahte bir kadın sesiyle, "gel de deniz fenerimi gör. Ne zaman istersen."

"Sen aklını kaçırmışsın. Onunla flört etmiyordum. Onu yıllar önce okuldan tanıyordum."

"Sen ne dersen de. Flörtü gördüğümde anlarım." Onu rahat bırakmaya karar vererek kollarını ona doladı.

"Git başımdan. Pislik gibi davranıyorsun." "Sana takılıyorum."

"Onunla flört etmiyordum. Bunu senin önünde yapmazdım."

"Yani ben bakmıyorken mi yapacaksın?"

"Bazen son derece sinir bozucu bir insan oluyorsun. Bunu size hiç söyleyen oldu mu?"

"Ben mi? Sinir bozucu mu? Neden bahsettiğini anlamıyorum.

hakkında." Bir öpücükle onu hazırlıksız yakaladı. "Ve onunla flört etmediğini biliyorum, ama onu büyüledin Yine de."

"Niyetim bu değildi. Kırık bir kalbi olduğunu söylediğinde onun için üzüldüm."

"Bu çok kötü, ama sizi özel hemşiresi yapmayacak."

"Cidden, Alex! Onunla ilgilenmediğimin neresini anlamadın? Şu anda aklıma gelmeyen bir nedenden ötürü, seninle ilgileniyor gibi görünüyorum."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Bütün bunlar zaten bildiğin bir şeyi bana itiraf ettirmek için dolambaçlı bir yol muydu?"

"İşe yaradı, değil mi?"

Onu yatağa sırt üstü düşüren sert bir hamleyle şok geçirmesine neden oldu. Çıplak göğüslerini ve sıkı karnını ortaya çıkarmak için tişörtünü çıkardığında onu daha da şok etti. Sadece erkek şortu giyiyordu

Daha önce onu büyülemiş olan kadın, onun üzerine çıktı.

"Bu çok ateşliydi. Cidden ateşliydi."

"Kuzeyde size GRITS'e bulaşmamanız gerektiğini öğretmiyorlar mı?"

"GRITS?"

"Güney'de Yetişen Kızlar."

Alex gülmekten kırıldı, ama kucağına oturup bacaklarının arasındaki sıcaklığın ereksiyonunun üzerine yerleşmesine izin verdiğinde kahkahası bir inlemeye dönüştü. "Seninle uğraştığım için çok özür dilerim ve benden hoşlandığını itiraf etmen için seni kandırdığım için de özür dilerim."

Onun karnını dürttü. "Bunların hiçbirisi için üzgün olduğumu sanmıyorum."

"Öyleyim! Yemin ederim öyleyim!" Kollarını ona doğru uzattı. "Buraya gel de sana ne kadar üzgün olduğumu göstereyim."

Elleri göğsünde düz dururken, dudaklarının hemen üzerinde durana kadar belinden eğildi. "Ben buradayım."

"Anlıyorum." Elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi ve onu yumuşak ama ikna edici bir şekilde öptü.

Tam deniz fenerinin üzerine düşen bir gök gürültüsü Jenny'nin nefesini kesmişti. Yağmur metal çatıyı dövüyor ve şimşekler gökyüzünde hızla ilerlemeye devam ediyordu. açık bıraktığı pencerelerden görülebiliyordu. "Gök gürültülü fırtınalardan nefret ederim."

"Merak etme. Seni güvende tutacağım ve aklını başından alacağım."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapacaksınız?"

Göğüslerini avuçlamak için uzandı. "Onu bana bırak."

Nazikçe ama ısrarla ellerini çekti. "Henüz değil. Ben aksini söyleyene kadar ellerini kendine sakla."

Kaşlarını kaldırmaması, onun neyin peşinde olduğunu merak ettiğinin tek göstergesiydi.

Etek ucundan başlayarak gömleğini başının üzerine kadar kaldırdı, göğsünde ve karnında dalgalanan kaslar her zamanki gibi gözlerini kamaştırdı. Her birini öpmek istedi ve bacaklarının üzerine oturmak için aşağı doğru kaydı.

Dilini kullanarak, hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından emin olmak için acele etmeden adamın sekiz paketinin ana hatlarını çizdi. Arada bir aldığı keskin bir nefes ve derisinin titremesi, çabalarının onun üzerinde istediği etkiyi yarattığını bilmesini sağladı. Kadın aşağı doğru indikçe adamın nefes alış veriş sertleşti, Özellikle de kalçalarının üzerindeki V kesimin keskin hatlarını izlediğinde.

"Jenny, bu kadar yeter."

"Yeterli değil."

Şortunun düğmesini çekiştirip fermuarını açarken sıkıttığı dişlerinin arasından hava tıslıyordu. Şortunu ve boxer külotunu bacaklarından aşağı indirdi, bakışları etkileyici ereksiyonunun görüntüsüne sabitlendi. Bacaklarını düzenledi

Böylece dizleri büküldü ve elleriyle uyluklarının iç kısmına hafifçe bastırarak onları açtı.

"Jenny... Tanrım. Beni burada öldürüyorsun. Sana dokunmama izin ver." "Henüz değil."

Başını eğdi ve önce saçlarının onun üzerine düşmesine izin verdi.

Karışma dilini de ekledi, adamın boyunu dolaştı ve ucunu daire içine aldı, adam uzadıkça ve sertleştikçe hayret etti. Sonra onu ağzına aldı ve elini onun etrafında sıkıca tutarak tabanını okşadı. Serbest eliyle taşaklarını nazikçe okşadı.

"Siktir," diye inledi, elleri kızın saçlarını kavırıyordu. "Sakın durma."

Ona böyle bir zevk verebildiği için, her gün karşılaştığı sıkıntılardan kısa bir süreliğine de olsa aklını uzaklaştırabildiği için çok mutluydu.

"Jenny..."

Yaklaşan salıverilmesi konusunda onu uyardığının farkında olarak, onu daha derine aldı ve daha sert okşadı. Ve adam bir çığlıkla boşaldığında, kadın hazırды.

"Lanet olsun," diye soluk soluğa yatağa yığıldı.

Jenny, güçlü salınımdan sonra artçı şoklarla seğirirken onu yalayıp temizledi. Karnından göğsüne ve dudaklarına doğru öptü.

Kolları ona dolandı, sıkı ve sertti. "Benim sıram geldi mi?"

"Madem ısrar ediyorsun."

"Evet. Kendime gelmem için bana bir dakika ver, sonra her şey seninle ilgili olacak."

"Mmm," dedi, onun ses tonundaki şehvetli vaade gülümseyerek.

"Jenny?"

"Evet?"

"Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim ve bunun nedeni sadece seks değil, ki bu harika. Her şey yüzünden. Sensin."

Ona bakmak için başını kaldırdı. "Ben de öyle. Merak etmeye başlamıştım..." Bir şey yapamadan kendini yakaladı. Jenny aşırı açıklayıcı bir ifadeyle başını salladı.

Ellerini yüzüne koyarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Neyi merak ediyordun?"

"Bunu söyleyemem."

"Evet, dinleyebilirsin. Duymak istiyorum."

Jenny dudaklarını yaladı ve adamın gözlerinin dilinin hareketlerine odaklanmasını izledi. "Bir daha böyle hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum."

"Peki tam olarak nasıl hissediyorsun?"

"Umutlu." Aklına gelen ilk kelimeyi söyledi, ama bu her şeyi oldukça iyi özetliyordu.

"Ben de istiyorum. Ama... Annemin durumu ve diğer şeyler... Zamanlama benim için biraz zor. Şu anda yaşadığım hayatla ilgili hiçbir şey büyük planımın bir parçası değildi."

"Büyük planın neydi? Annen hastalanmadan önce."

İçini çekti ve sağ elinin parmaklarını saçlarında gezdirdi. "ABD Botanik Bahçesi'nde inanılmaz bir işim vardı. Diplomam bahçecilik üzerine ve

nadir orkidelerin yetiştirilmesinde bazı başarılar elde ettim. Keyif aldığım, tatmin edici bir işti."

"Bunu burada yapmamanız için bir neden var mı? Yani, belki daha önce yaptığınız şeyin aynısı olmayabilir ama orkidelerle yaptığınız şeyi yapmak için Washington'da olmanız şart mı?"

"Bir hibe kapsamında çalışıyordum, bu da işin büyük bir parçasıydı ama hibe benim hibemdi, Garden'ın değil."

"Belki yeniden başvurabilir ve programınızın yerini değiştirebilirsiniz?"

Sadece sesli düşünüyordum."

"Belki," dedi, bu fikir ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

"Demans hakkında bildiklerime göre, anneniz bu durumda uzun süre yaşayabilir ve ondan uzak kalmak istemeyeceğinizi zaten biliyorum. Bahse girerim o da Paul ve senin onun yüzünden hayatlarınızı süresiz olarak askıya almanızdan sorumludur."

"Bundan nefret edeceğini biliyorum, çünkü nadiren berraklaştığı anlarda bunu söylüyor."

"Madem bahçecilik diplomasına sahipsin, neden kavurucu sıcakta çim biçiyorsun?"

"Çünkü şu anda ihtiyacımız olan şey bu. Sezon başında annemle zor birkaç hafta geçirdik.

ve her şeyin gerisinde kaldım. Babam, bir yerin sahibi olduğunuzda, hiçbir iş için fazla iyi diye bir şey olmadığını söylerdi. Kardeşim ve ben ev sahibinin oğullarının çim biçmek zorunda kalmasından şikayet ettiğimizde böyle söylerdi."

"Tavrını sevdim."

"İşi başarılı oldu ama o her zaman alçakgönüllüydü. Nereden geldiğini asla unutmadı."

"Sanırım onu severdim."

"Hoşlanırdın. Herkes severdi."

"Seninle, Paul'le ve annen için attığınız adımlarla gurur duyardı."

"Umarım öyledir."

"Hangi baba sizin gibi oğullarıyla gurur duymaz ki?"

"Bunun için teşekkür ederim. Bizimle gurur duyacağını düşünmek hoşuma gidiyor.

Hastalandığında bizden defalarca annemize iyi bakmamızı istedi. Aklındaki en önemli şey annemizdi."

"Ve hâlâ onunkinden önde gidiyor."

"Bunu istiyorum," dedi Alex. "Onların sahip olduğu şeyi istiyorum."

"Ben de öyle. Tek istediğim buydu. Annemle babamda da var. Bunca yıl sonra bile birlikte harikalar." Çenesini ellerinin üzerine koydu. "Ailemden bahsetmişken... Bu hafta ziyarete geliyorlar. Onlarla tanışmanı isterim."

"Onlarla tanışmayı çok isterim. Burada mı kalıyorlar?" "Hayır, McCarthy'nin otelinde kalıyorlar."

"Tanrı'ya şükür," dedi onları yuvarlarken. tepesinde, o koyu çikolata gözleriyle ona bakıyordu. "Zaten onlar buradayken sana ulaşmak için deniz fenerine dışarıdan tırmanıp tırmanamayacağımı anlamaya çalışıyordum."

Jenny gülerek, "Düpedüz iflah olmazsın," dedi.

"Düpedüz aşık oldum."

Tatlı sözleri doğrudan kızın aşırı dolu kalbine gitti, boş köşeleri sıcaklık ve heyecanla doldurdu. "Ben de öyle." Gerçek buydu. Neden söylemeyeyim ki?

Onu öpmeden önce uzun bir süre ona baktı. İlk başta sadece dudakları vardı, yumuşak ve ikna ediciydi.

Kollarını adamın boynuna dolamış, daha fazlasına ihtiyaç duyarak onun altında kıvranıyordu.

"Sakin ol, tatlım. Acele etmeyeyim."

Jenny ciğerlerine zorla hava çekerek rahatlamaya çalışıyordu.

Her dokunuş onu ateşliyordu. Acele etmeyeceğini söylerken şaka yapmıyordu. Dudaklarına, boynuna, göğüslerine ve karnına saygı gösterirken her şey ağır çekimde gerçekleşti, yavaşça aşağı doğru ilerledi, o kadar yavaş ki Bacaklarının arasına yerleştiğinde, tek yapması gereken diliyle ona dokunmaktı ve kadın boşaldı.

"Bu kadar duyarlı olmana bayılıyorum," diye fısıldadı seksine karşı ve onu titretti.

Ona öyle olmadığını söyleyecek kelimeleri yoktu. genellikle bu kadar duyarlı olmazdı. Aslında, şimdiye kadar sadece bir başka erkek ondan böyle tepkiler koparabilmişti.

Bu kadar duyarlı olmasının nedeni Alex'ti. O ve birlikte yarattıkları inanılmaz enerjidi.

Aynı şekilde yavaşça yukarı doğru öptü, siki kayganlığına bastırırken dudaklarını yakaladı. Yavaş temayı sürdürerek, küçük artışlarla ona girdi.

Jenny parmaklarını sırtına geçirerek onu daha hızlı hareket etmeye teşvik etmeye çalıştı ama o acele etmemeye kararlıydı.

"Çok ateşli," diye fısıldadı kulağına. "Çok sıkı. Sana doyamıyorum."

Dizlerini büktü ve ona doğru eğilerek işleri ilerletmeye çalıştı.

"Sabır."

"Yeni çıktım. Beni deli ediyorsun."

"Amaç da bu zaten." Kalçalarını esneterek yolun geri kalanını kadının içine doğru sürdü. "İstedğin bu muydu?"

Nefes nefese kalan Jenny, ona uyum sağlamak ve uyum sağlamak için mücadele ederken arka tarafını kavradı.

Ellerini tutup başının üzerine kaldırarak hareket ettirmeye başladığında göğsünden derin bir inilti yükseldi, bir yandan da ona bakıyordu, gözleri karanlıktı ve ondan saklamaya çalışmadığı özlemle doluydu.

Onları inanılmaz bir yolculuğa çıkarırken Jenny gözlerini kaçıramıyordu. Derin bağlantı duygusu olduğu gibi inkar edilemezdi

bunun artık seks olmadığını farkına vardı. Bu en iyi haliyle sevişmekti.

Ellerini bıraktı ve kollarını ona dolayarak kulağına fısıldadı: "Benimle gel bebeğim." Sert sözleri, şiddetli sahiplenmesi ve inanılmaz şefkati

onu uçurmak için bir araya geldi. "Ah Tanrım, evet. Evet," dedi bir iniltiyle. Tam arkasındaydı, üzerine yığılana kadar tekrar tekrar içine daldı.

Uzun süren memnun bir sessizlikten sonra, "Çok ağırım," diye mırıldandı.

"Hayır, değilsin." Onu bir süre daha orada tutmak için bacaklarını onun etrafına sardı.

"Jenny."

"Hmm?"

"Bu inanılmazdı."

"Evet, öyleydi." Jenny onun saçlarını okşadı, ipeksi tellerin parmaklarının arasından kaymasının keyfini çıkardı. Artık ona aşık olup olmadığını merak etmiyordu. Düşmüştü ve çok sert düşmüştü.

Adam kadından uzaklaşıp yan dönerek onu da yanında götürürken, Jenny adamın kucağına sokuldu. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulabileceklerini umuyordu. Çok uzun sürmemişti ama şimdiden onsuz bir gün hayal edemiyordu.

Bölüm 18

Jenny'nin alarmı sabah çaldığında, yalnız olduğunu hemen anladı. Oldukça uyumuş olmalı Alex'in alarmını duymadıysa çok derindi. Dışarıya hızlıca bir göz attığında yağmurun durduğunu gördü ama gökyüzü hâlâ kara bulutlarla kaplıydı. Açık pencereden serin ve ferahlatıcı bir esinti geliyordu. Fırtına görevini yapmıştı ve cehennemden gelen sıcak hava dalgası sona ermiş görünüyordu. Şükürler olsun. Yatağının başucundaki masanın üzerinde ondan bir not buldu.

Gizli bahçeyi bir kez daha ziyaret etmek isterseniz bugün yine Chesterfield'in evinde çalışıyorum... Bu gece. Randevu gecesi. 7'de hazır ol. Kot giy. Bana tekrar gülümsemek için bir sebep verdiğin için teşekkürler. Alex

Notu yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve bu gülümseme duş alırken, saçlarını kuruturken, giyinirken ve Kahvaltı. Cep telefonu tanımadığı bir yerel numarayla çalana kadar aklından çıkmadı.

"Alo?"

"Merhaba Jenny, ben Linc Mercier."

Tanrım... "Selam, Linc. Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Çok meşgulüm gerçi. Seni daha önce arayacaktım. Nasılsın?"

"Aynı. Meşgulüm. Bir sürü şey oluyor." Jenny'nin yüzü kızardı.

Linc ile yatarken onunla konuşmaya hakkı olmadığını hatırlatmak için şehvetli anılar yeniden ortaya çıktı. Alex.

"Şu anda her şeyin biraz tuhaf olduğunu söylediğini biliyorum ama randevumuzda ne kadar iyi vakit geçirdiğimi düşünmeden edemiyorum. Seni tekrar görmeyi umuyordum."

"Ben... ah... Bunu söylemen gerçekten çok hoş." Kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark edince yüzünü buruşturdu. "Ama ben..."

"Olmayacak mı?" diye sordu usulca.

"Hayır, özür dilerim. Bazı şeyler oldu ve... Şey, durum biraz karışık." Onunla ilk kez çıkmadan önce başka biriyle tanıştığını söyleyemezdi.

bir hataydı. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmak buraya kadarmış. Lanet olası geri görüş.

"Endişelenme. Denemeye değer diye düşündüm. Umarım görüşürüz."

"Ben de öyle umuyorum."

"Kendine iyi bak, Jenny."

"Sen de." Telefonu çantasına koyarken mağazaya gitmek için anahtarlarını aldığı anda kendini tam bir bok gibi hissetti. Linc'le randevusunu erteleme nedeni asilceydi - arkadaşları onunla bir akşam ayarlamak için epey zahmete girmişlerdi ve Alex'le daha bir gün önce tanışmıştı. Onun özel biri olabileceğini henüz fark etmemişti.

"Şimdi kendine yalan söylüyorsun kızım," dedi yüksek sesle. "Onu ilk öptüğünde biliyordun ki farklı." Ama o zaman onun da aynı şekilde hissettiğini, daha fazlası için geri döneceğini ya da bu kadar derin bir bağ kuracağımızı bilmiyordum. O zamanlar bunların hiçbirini bilmiyordum. O zamanlar Jenny geçmişten yeniden konuşmanın bir anlamı olmadığını biliyordu, Linc'le buluşmaya gitmemiş olmayı gerçekten diliyordu. Yapmış olabileceği bir şeyin onu incitebileceğini düşünmekten nefret ediyordu.

Bunu hak etmeyen birini.

İyi bir adamdı ve iyi olacaktı. Onunla çıkmış ve şimdi vazgeçtiği sözler vermiş gibi değildi. Hiç de öyle değildi.

Yine de, Alex'in erkek kardeşiyle dükkânda yan yana çalışırken, işleri kendi başına halletmeye yeterince hazır olduğunu hissedene kadar, yanlış bir şey yapmış olma duygusu bütün sabah içinde kaldı.

Blaine Taylor dükkâna girdiğinde Paul bir iş sahasına gitmeye hazırlanıyordu.

Paul polis şefine, "Bize iyi haberlerin olduğunu söyle," dedi.

"Aslında, biliyorum. Arkadaşınız Sharon Massachusetts'te yakalandı ve kendisine kötü niyetli fesat suçlamalarının yanı sıra potansiyel bir hukuk davası, maaş haczi ve atılan diğer hoş olmayan şeylerle karşı karşıya olduğu söylendiğinde

işbirliğini sağlamak için şifreyi verdi." Blaine tezgâhın üzerine bir kâğıt bıraktı.

"Evet!" Paul gazeteyi eline alırken "Evet" dedi.

Yanında duran Jenny, Sharon'ın seçtiği şifreyi görünce güldü: AlexMartinezIsADick.

"Kahretsin," dedi Paul. "Bunu ben neden düşünemedim?"

Üçünün kahkahaları Adam McCarthy'nin dükkâna girmesiyle kesildi. "Bu kadar komik mi?"

Onu bilgilendirdiklerinde Adam da kahkahalara katıldı. "Kod kırma becerilerim buraya kadarmış. Bununla başlamalıydık."

Paul, "Bunu kardeşime anlatmak için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Lütfen kimse ona söylemesin ki tadını çıkarabileyim."

"Hepsi senin," dedi Jenny.

"Sanırım artık hizmetlerime ihtiyaç kalmadı?" Adam sordu.

"Dizüstü bilgisayarımın kurtarılabilir olup olmadığını anlayabilerseniz

çok yardımcı olur," dedi Paul. "İhtiyacım olmadığı halde yeni bir tane almaktan nefret ediyorum."

"Elbette. Evde mi?"

"Evet, seni oraya götüreceğim." Paul, Jenny'ye "Yalnız uçmaya hazır mısın?" dedi.

"Sanırım diğerlerinden biri bana sistemi gösterebilir."

"Hey, Carly," diye seslendi Paul, genç kadınlardan birine. bitkileri suluyordu. "Lütfen gelip Jenny'ye sistem hakkında bilgi verir misin?"

"Elbette," dedi Carly. "Sorun değil."

"Tamam o zaman." Paul bir kâğıda bir şeyler yazdı ve Jenny'ye uzattı. "Cep numaram. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım. Merak etme. Burada işleri halledebiliriz." "Bunun için tekrar teşekkürler. Hayatımızı kurtarıyorsunuz."

"Bunu yapmaktan mutluluk duyarım." Ve öyleydi de, Jenny fark etti. Becerilerini ve deneyimlerini insanlar için kullanmak iyi hissettiriyordu.

yardıma gerçekten ihtiyacı olan. Bahsetmeye bile gerek yok. Alex'in taşıdığı yükü biraz olsun hafifletecek bir şey yapıyor olmak güzeldi. Kendi hatası olmasa bile Sharon'la yaşadığı fiyaskodan sorumlu hissettiğini biliyordu. O da Ondan kurtulmakla doğru olanı yapmıştı ve şimdi Jenny işlerinin bu kısmının emin ellerde olduğundan emin olacaktı. Onlar da geri kalanını hallediyordu.

Jenny dükkândaki rutine alıştıkça ve dükkânda çalışan genç ama hevesli çalışanlar. Ofiste bir mola verdi ve telefonda yanıp sönen bir mesaj ışığı fark etti. Sonra Mesajları dinlemenin geçici mağaza müdürü olarak kendi yetki alanına girip girmediğini bir süre düşündükten sonra düğmeye bastı ve otuz altı yeni mesajla karşılaştı.

Bir defter ve kalem kaparak hepsini kaydetti ve sonra Paul'ü arayarak daha acil olan dört mesaj hakkında bilgi verdi; bunlar arasında Shore Point Road'da oturan ve önümüzdeki hafta sonu aile toplantısı olan ve Martinez Lawn & Garden'dan birinin bahçesini sezon başında temizlemesini bekleyen kadın da vardı.

Mayıs'ta.

"Kahretsin," diye mırıldandı Paul. "Bu mesajları en son ne zaman dinlediğimi hatırlamıyorum. Oraya birini göndereceğim."

Jenny, "Bunların geri kalanını öncelik sırasına koymamız gerekiyor," dedi. "Uğraşmanız gereken birkaç öfkeli müşteri daha var."

Sonraki otuz dakika boyunca birlikte çalışarak en acil işlerle ilgilenmek için bir plan hazırlayın. "Lütfen Alex'i arayabilir misin?

Gregory'nin evi mi?" Paul sordu. "Chesterfield'daki evi başka bir güne bırakabilir, çünkü orada kimse yaşamıyor."

Jenny'nin teni Alex'in adını duyunca karıncalandı ve Yakında onunla konuşacağını bilmenin verdiği beklentiyle. "Elbette. Ona söylerim. Diğer aramalara geri dönmemi ve onları bulduğumuzu bildirmemi ister misin? önümüzdeki hafta için program?"

"Bu harika olur. Teşekkürler, Jenny."

"Tabii, sorun değil." Paul'ün numarasını telefonuna programladı ve onunla konuşacağını kabul etti sık sık. Sonra Alex'in numarasını aradı ve açmasını bekledi.

"Selam bebeğim. Nasılsın?"

Onun sert ve seksi sesini duyunca zevkle iç çekmek istedi. "Yeni işimde çok meşgulüm. Sen nasılsın?"

"Bugün yine gizli bahçemi ziyaret edeceğinizi umuyorum."

"Maalesef öyle bir şansım yok." Ona Bayan Gregory'den gelen telefondan ve Paul'ün Alex'ten bugün oraya gidip bahçelerini aile toplantısı için hazırlamasını istediğinden bahsetti. "Çok kızmalarına hazırlıklı ol. Mayıs'tan beri bekliyorlar."

"Kahretsin," dedi Alex inleyerek. "En azından bu geceyi iple çekiyorum ve çalışırken dün geceyi düşüneceğim."

"Dün geceyi mi düşünüyorsun?" Jenny yüzüne bir gülümseme yayılırken sordu.

"Hiç durmadan. Her zaman seni düşünüyorum."

Daha önce nasıl hissettiği konusunda bu kadar özgür olan bir adamla birlikte olmamıştı. Toby bile o zamanlar daha az açık sözlü olmuştu.

İlişkilerinin başlangıcında, her şeyi ondan çıkarmak zorunda kaldığı noktaya kadar. Alex öyle değildi. Eğer bir şey düşünüyor ya da hissediyorsa, bunu söylüyordu ve Alex bunu takdir ediyordu. Bu nitelik onu Onunla nerede durduğunu bilmesi kolaydı.

"Hâlâ orada mısın?"

"Evet."

"Açık sözlülüğümle sizi bunaltıyor muyum?"

"Hiç de değil. Sadece seninle nerede durduğumu bilmeyi tercih ettiğimi düşünüyordum."

"Sen listemin en başındasın, bebeğim. Bu gece için uygun muyuz?"

"Biz iyiyiz."

"Kelimenin tam anlamıyla dakikaları sayıyorum." "Ben de öyle. Yedide görüşürüz."

"Görüşürüz o zaman, Paul'e Gregory'lerle ilgileneceğimi söyle."

"Yapacağım." Jenny onun aramayı bitirmesini bekledi. "Şimdi kapatman gerekiyor."

"İstemiyorum."

Böyle şeyler söylediğinde onu eritiyordu. "Senin yapacak işlerin var, benim de öyle."

"Biliyorum." Yine de telefonu kapatmadı. "Şimdi gidiyorum."

"Henüz değil."

"Alex..."

"Jenny..."

Zevk ve öfke ile iç çekti ve uzun zamandır hissetmediği pek çok şeyi hissediyordu. "Mağazanın telefonu çalıyor. Gitmeliyim, yoksa patronlarımla başım derde girecek."

"Pekâlâ. Eğer bu şekilde davranacaksan. Sonra konuşuruz."

"Evet, yapacaksın." Jenny onunla yaptığı görüşmeyi sonlandırdı ve masanın üzerinde çalan telefonu aldı.

"Martinez Çim ve Bahçe."

"Sonunda, orada bir kişi telefona cevap veriyor."

Bu, kendisine gelen pek çok telefondan ilkiydi. hoşnutsuz müşteriler. Şirketten geri dönüşün gecikmesi nedeniyle her birinden özür diledi, programda yer aldıklarına dair güvence verdi ve önümüzdeki birkaç gün içinde peyzajcıları beklemek için daha kesin zamanlarla arayacağına söz verdi.

Paul ile en az altı kez bazı mutsuz durumlar hakkında konuşmuş ve ona iş gücü için önce en kızgın müşterilere hitap eden bir program hazırlamasında yardımcı olmuştur. Paul saat altıda ona yardım etmek için geldiğinde Dükkânı kapattıktan sonra Jenny'nin başı fena halde ağrıyordu ve bir içkiye ihtiyacı vardı, ama en azından bir şey yaptığını hissediyordu. değerli bir katkı.

"Günün iyi geçti mi canım?" Paul gülümseyerek ve gözlerini devirerek sordu.

"Kesinlikle harikaydı."

"İlk resmi gününde bir yığın bokla karşılaştığın için üzgünüm. Bir süredir telesekreterden kaçıyordum."

"Hayır, gerçekten mi?" Jenny sırtarak söyledi. "Bunu asla tahmin edemezdim."

"Çok iyi bir çocuktun ve bunu çok takdir ediyorum." "Sorun değil. Ama tehlikeli görev ücreti teklif ediyorsunuz, değil mi?" "Bira tehlikeli görev ücreti olarak sayılıyor mu?"

"Bu gece öyle."

"Beklemede kalın." Paul seraya gitti ve iki soğuk şişeyle döndü. Şişeleri açtı ve birini Jenny. "Boktan günlere."

"Buna içerim. Demek gizli bir zulan var, ha?" "Şşşt, üniversiteli çocuklar henüz bulamadı." Yürüdü Mağazayı kapatma, parayı muhasebeleştirme ve ertesi sabah için hazırlanma prosedürü boyunca ona yardımcı oldu.

Saat altı buçukta Alex kirli ve bitkin bir halde içeri girdi ve onu dükkânda kardeşiyle yalnız bulduğu için sinirlendi ya da en azından ona öyle göründü.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Alex ona sordu.

"Birkaç şeyi bitiriyorum."

"Bırak evine gitsin Paul. Planları var." "İşimiz neredeyse bitti."

"Artık işi bitti."

Kardeşler görsel bir çatışmaya girdiklerinde, Jenny gerginliği dağıtmak umuduyla ellerini kaldırdı. "Alex, git duş al. Paul, cümlelerinizi bitirin, sonra ben eve gideceğim."

"Sorun değil," dedi Paul. "O haklı. Sabaha kadar idare eder. Bugünkü her şey için tekrar teşekkürler. Dağları yerinden oynattın ve bunu takdir ediyorum."

"Yarın görüşürüz."

"Ortaya çıkarsan şok olurum."

"Sırf seni şok edebilmek için burada olacağım."

Paul gülümsedi ve birasının geri kalanını içti. "Bunu dört gözle bekleyeceğim."

Jenny, Alex'e "Yedide hazır olurum." dedi.

Yüzünde öfkeli bir ifade beliren adam başını salladı ama bir şey söylemedi. Bakışlarını sıkıca kardeşinin üzerinde sabit tuttu.

Otoparktan çıkarken, onun kardeşine fırtınalı bakışını düşünerek, yarardan çok zarar vermediğini umdu.

"Bu da neydi böyle?" Alex yalnız kaldıkları anda Paul'e sordu.

"Neyle ilgiliydi?"

"Sen ve Jenny, iş çıkışı sıcağı bir içki içerken onun ensesinde nefes alıyorsunuz."

"Sen neden bahsediyorsun? Biz çalışıyorduk! Ve hatırlarsan, onun burada çalışması senin fikrindi. Sen onunla yatıyorsun diye onunla konuşmama izin yok mu?"

Alex kırmızıyı gördü ve ne yapmak üzere olduğunu düşünmek için bir an bile beklemeden harekete geçti. Kardeşini tişörtünden tutup duvara doğru kaldırdı ve bu sırada iki vazoyu parçaladı.

"Senin derdin ne lan?" Paul sordu
Alex'in pençesinden kurtuldu. Piç herif eskisinden çok daha güçlüydü.

"O benim. Beni anladın mı? Benim."

"Aksini asla söylemedim! Gördüğünüz şeyin iki meslektaşın iğrenç bir günün ardından bira keyfi yapmasından başka bir şey olduğunu düşünüyorsanız aklınızı kaçırmışsınız demektir."

"Onun hemen yanında duruyordun."

"Çünkü ona bilgisayar konusunda yardım ediyordum, seni pislik."

"Bana öyle görünmedi."

"Kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında mısın? Ona elimi bile sürmedim, sürmem de, çünkü biliyorum ki sen içine." Paul iki elini de saçlarında gezdirdi. "Yaşadığım günden sonra bu saçmalığa ihtiyacım yok. Suçlamalarını da alıp doğruca cehenneme gidebilirsin."

Kısa tartışmalarıyla yarattıkları karmaşadan habersiz olan Paul kapıya yöneldi.

"Bekle," dedi Alex.

Paul yavaşladı ama durmadı.

"Paul, bekle."

Kardeşi kapının önünde durdu ama Alex'e sırtını dönmedi.

"Özür dilerim. Haddimi aştım. Seni Alex'in yanında dururken gördüm.

onunla şakalaşıp bira içerken kendimi kaybettim. Bunu bana asla yapmayacağını bilmeliydim."

"Haklısın, yapmazdım."

"Gerçekten üzgünüm," dedi Alex tekrar, bu kez kardeşinin ona inanacağını umarak.

Paul onunla yüzleşmek için döndü. "Demek ona aşıksın, ha?"

Alex, kardeşi karnına yumruk atmış gibi hissetti. "Hayır, öyle değil."

"Öyle değil mi?"

Alex tezgâha yaslandı. "Bilmiyorum. Olabilir."

Paul, o piç kurusu, gülmekten kırıldı. "Tam bir ahmaksın, bunu biliyor muydun?"

"Evet, biliyorum. Üzgün olduğumu zaten söyledim. İki kere."

"Ne olursa olsun, bence o harika biri. Bir günde burada neler yaptığını görmeliydiniz. Sharon'ın iki ayda yaptığından daha fazla."

"Hiç şaşırmadım." Alex saatine baktı. "Ben Yirmi dakika içinde onu almam gerekiyordu. Bu gece evde olacak mısın? Sana daha önce haber vermeliydim."

"Evet, evdeyim. Endişelenme."

"Onunla geçirdiğim onca zaman için sana borçluyum."

Paul ona el salladı. "Hayır, yok. Tüm bu kaosun ortasında sana biraz mutluluk şansını asla çok görmem. Sadece yarın öğlen Hope'la buluşacağımızı unutma."

"Unutmadım. Onun teknesiyle mi buluşacaksın?"

"Evet." Paul kapıya yaslanırken içine düştüğü kamburdan kurtulup doğruldu. "Aman Tanrım, neredeyse unutuyordum. Polisler Sharon'ı buldular ve şifreyi aldılar. Ne olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Bunu duymak istiyor muyum?"

Paul sertçe güldü. "Muhtemelen sana söylemek istediğim kadar değil. Adım AlexMartinezIsADick."

Alex başını geriye attı ve güldü. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Hayır, şaka yapmıyorum. Keşke bunu denemek aklıma gelseydi.

İlk denemem olmalıydı." "Bundan biraz fazla zevk alıyorsun." "Eğlenebildiğim kadar eğlenmeliyim."

"Yardım edebildiğime sevindim." Alex masanın arkasına geçti, köşeden bir süpürge kaptı ve kırık camları süpürmeye başladı. Paul'ü Jenny ile yalnız gördüğünde verdiği tepkiye inanamıyordu.

"Hey, Al?"

"Öyle mi?"

"Eğer bu kızı seviyorsan, gitmesine izin verme. O özel biri."

"Biliyorum." Kardeşinin Jenny'nin özel olduğunu görebilmesi onu memnun ederken, aynı zamanda çileden çıkarmıştı. Ancak, bu son kısmı akıllıca kendine sakladı.

"Sence onunla bu kadar içli dışlı olmam adil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Annem ve her şey. Herkesten istenecek çok şey var."

"Eğer senin yaşadıklarını kaldıramayacak türden bir insan olsaydı, onu bu kadar önemsemezdin."

"Bu doğru, ama yine de..."

"Nereden geldiğini anlıyorum, ama daha ne kadar Hayatlarımızı askıya almamız mı bekleniyor? Annemin hayatının geri kalanı için mi? Burada doğru ya da yanlış bir cevap yok. Ne olursa olsun, ben devam edin derim. Zaten sahip olduğumuz şekilde çözeceğiz." Paul kapıyı iterek açtı. "Çiftlikte görüşür müyüz?"

"Hemen geliyorum."

"Kapıyı kilitlemeyi unutma." "Tamam, baba."

Paul'ün orta parmağını kaldırması Alex'in alaycı yorumunu duyduğunun tek göstergesiydi.

Alex camları silip süpürdü, ışıkları söndürdü, bilgisayarı kapattı ve ana kapıyı kilitledi. Yukarı doğru yürürken Eve giden yolu tırmanırken Paul'ün zamanlama konusunda söylediklerini düşündü ve kardeşine neden bu kadar kızdığını anlamaya çalıştı. Kafasına dank ettiğinde evin yolunu yarılarmıştı. Öz kardeşini ve Alex'in kendisinin olduğunu düşündüğü kadınla kurduğu kolay ilişkiyi kıskanıyordu.

"En son ne zaman bir kadın yüzünden kıskandın?" Eğer kendine karşı dürüst olsaydı, bu duyguyu daha önce hiç yaşamamış olurdu. O sadece

Geçen gece eski arkadaşı Jared James'i deniz fenerinde kendisini ziyaret etmeye davet ettiğini duyduğunda da aynı şekilde davranmıştı. Alex o anda sanki biri derisini soyup çirkin iç yüzünü ortaya çıkarıyormuş gibi hissetmişti.

Kıskanç.

Günün kirinden arınmak için duş alıp tıraş olurken, kardeşinin söylediği diğer şeyi, Alex'in Jenny'ye aşık olduğu kısmını düşündü. Onunla tanıştıktan bu kadar kısa bir süre sonra bu mümkün müydü? Evet, mümkünden de öte, diye karar verdi. Bu fark ediş ona, Alex'in Jenny'yi sevip sevmediğini sorgulattı.

aynı şekilde hissettiğini ve eğer hissetmezse ne yapacağını düşündü. "Tanrım, ona çok kötü davranıyorsun," diye fısıldadı.

Su onun üzerine çağıldı. Ona nasıl hissettiğini söylemek için çok mu erkendi? Muhtemelen. İsteddiği son şey onu korkutmaktı.

onu vermeye hazır olduğundan daha fazlası için zorlayarak. Ama belki o da hazırdı.

Beline bir havlu sararken ve ona mesaj atmak için telefonuna uzanırken bu son ikileme nasıl yaklaşacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Biraz geç kaldım. Birazdan orada olurum.

Endişelenme, diye cevap verdi. Ben de geç kalıyorum.

Endişeye gerek yok, diye düşündü. Bu, aralarındaki ilişkinin yerinde bir tanımıydı. Kolay, huzurlu, sakinleştirici ve biraz da zahmetsizdi. Bunların hepsi tam olarak uğraşması gereken o kadar çok şey varken buna ihtiyacı vardı. Sıcak nihayet bastırıldığından, solmuş bir kot pantolon ve ütüyle biraz zaman geçirebilecek pamuklu düğmeli bir gömlek giydi. Umarım Jenny gömleğini ütülemek için zaman ayırmamış olmasını umursamazdı. Her zaman Jenny'nin yanında olduğunu söyleyebilirdi.

Ona ulaşmak için ütü yapmakla uğraşamayacak kadar acele ediyordu, ki bu gerçeklerden çok da uzak değildi.

Alex saçlarını taradı, dişlerini fırçaladı ve biraz kolonya sürdü. Sonra oturma odasına gidip ayrılmadan önce annesiyle birkaç dakika geçirdi.

Kadın onu tepeden tırnağa süzdüğünde, daha akıllı başında olduğu dönemlerden birinde olduğunu anlayabildi.

"Görünüyorsun güzel."

"Teşekkür ederim."

"Gömleğini ütülemeliydin." Marion Martinez, her iki oğlunun da evden ayrılmadan önce kendi çamaşırlarını yıkayabildiklerinden ve ütüyü nasıl kullanacaklarını bildiklerinden emin olmuştu.

Ancak bazı temel mutfak becerilerini öğretmeye çalışmış ve başarısız olmuştu.

"Biliyorum. Zaten geç kalıyorum."

"Bu buruşuk görünmek için bir bahane değil." O ayağa kalktığı anda onu şaşırttı. "Çıkar şunu. Ben senin için yaparım." "Oh," dedi, tekliften olduğu kadar berraklık. "Yapmak zorunda değilsin."

Ona eskiden tanıdığı annesinin gözleriyle baktı. "Lütfen izin ver."

Alex onun isteğinden bunalmış bir halde gömleğin düğmelerini açıp çıkardı ve ütü yaparken ona göz kulak olmak için mutfağın yanındaki çamaşır odasına kadar onu takip etti. Ama zahmet etmesine gerek yoktu. Gömleği, sevdiği erkekler için ömür boyu bu tür şeyler yapmanın getirdiği bir beceriyle ütüledi. İşi bittiğinde, kollarını soğuyan kolların içine sokarken gömleği ona uzattı.

Yüzünü ona döndü ve düğmelerini ilikleyip göğsünü okşamasını hayretler içinde izledi.

"Çok daha iyi."

"Evet, öyle. Teşekkürler anne." "Benim için zevkti."

Onun için bir şey yapmanın gerçekten de ona zevk verdiğini görebiliyordu.

"Geçen gün burada olan o hoş kızla görüşüyor musun? Adını hatırlayamıyorum."

Alex ütüyü kaldırdı ve ütü masasını yerleştirdi. "Evet, Jenny ile görüşüyorum."

"Ondan hoşlanıyor um." "Ben de öyle."

"Onu yakında beni görmeye getirirsin, değil mi?"

"Yapacağım." Gözyaşları gözlerini yakarken, Alex ona sarıldı. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum tatlım. Şimdi dışarıda çok geç kalma. Siz gece araba kullandığınızda babanızla benim nasıl endişelendiğimizi biliyorsunuz."

Alex hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değildi; bir zamanlar kim olduğunu hatırlatması mı yoksa aniden bunamaya başlaması mı? "Biliyorum anne. Çok geç kalmayacağım." Ondan uzaklaştı ve ona baktı. "Gömleğimi ütülediğin için tekrar teşekkürler."

"Gömleğin mi? Ne olmuş gömleğine?"

"Boş ver."

O hatırlamayabilirdi ama o asla unutmazdı.

Bölüm 19

Deniz fenerine giden yoldan gelen motosikletin gürleyen sesini duyduğunda, Jenny Ceketini alıp giydi, çantasını omzuna attı ve onunla buluşmak için merdivenlerden aşağı indi.

Beklentiyle dolu bir şekilde, adam motosikleti durdurup motoru kapatırken dışarı çıktı. O iyi bir nefes alırken Ona uzun uzun baktığında, o da aynısını yaptı ve adamın yeni ütülenmiş, bronzlaşmış kollarını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmış pamuklu gömleği, rengi iyice solmuş kot pantolonu ve bisiklette her zaman giydiği botlarıyla görüntüsünün tadını çıkardı. Koyu renk saçları sürüşten dolayı dağılmıştı ama bu dağınık görünüm -diğer her şey gibi- sadece onun aşırı seksapeline katkıda bulundu. Ya da belki de onunla ilgili her şeyin seksi olduğunu düşündüğü gerçeği idi.

Bisikletten indi ve ona elini uzattı. "Bu kot çok seksi, bebeğim."

Artık tanıdık gelen manyetik çekimi hissederek ona doğru gitti ve onu sıkıca kucakladığında çok heyecanlandı. Kollarını ona doladı ve aynı sıklıkla ona tutundu.

Uzun bir sessizlik anından sonra, "Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin," dedi.

"Her şey yolunda mı?"

Derin bir iç çekti. "Artık öyle."

Jenny onun yanındayken kendini daha iyi hissetmesini, birbirlerine tutku, arkadaşlık ve birlikte buldukları diğer her şeyin yanı sıra rahatlık da getirmelerini seviyordu. Ama rahatlık onun için

Şu anda ihtiyacım vardı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Daha sonra." Onu öpebilmek için geri çekildi. "Seninle birlikte olmanın tadını çıkarmak istiyorum, çünkü bütün gün bunu dört gözle bekledim."

"Ben de dört gözle bekliyordum." "Sana bir randevu sözü verdim, hadi başlayalım." "Eğer bunun için iyi bir gece değilse, gitmek zorunda

değiliz.
her yerde."

"Bu güzel bir gece ve bitmeden önce daha da güzelleşecek."

Kaşlarını şakacı bir şekilde oynatması, tanıdığı Alex'e çok daha uygundu. Onun için getirdiği kaskı giymesine yardım etti ve ayaklarını nereye koyması gerektiğini gösterdi.

"Bana sıkıca tutunursan daha iyi olur," dedi bisiklette arkasına yerleştiğinde. "O zaman düşme şansın olmaz."

"Bunu sadece seni elime almak için düşmem hakkında söylüyorsun."

"Şey, evet. Yoksa ne anlamı var ki?"

Kollarını ona dolamaktan ve onun en mükemmel kalçalarının yayılmış kalçalarına bastırıldığını hissetmekten büyük zevk alıyordu. Daha yola çıkmamış olmalarına rağmen çoktan ateşlenmiş ve rahatsız olmuştu.

"Hazır mısın?" diye sordu omzunun üzerinden. "Sanırım hazırım."

"Şaka bir yana, sıkı tutunun ve beni takip edin." Motoru çalıştırdı ve ana yola çıkan toprak yolda hızla ilerlemeye başladılar.

Motosikletlerle ilgili çok sınırlı bir deneyimi vardı. Lisedeki bir erkek arkadaşının motosikleti vardı ama ailesi onun motosiklete bindiğini duyunca çılgına dönmüş ve bir daha onunla gitmesini yasaklamıştı. O zamanlar olduğu gibi iyi bir kız olarak, onların direktiflerine uymuştu, ki bu zor değildi, çünkü o adam bir morondur ve Bisikletteki çılgın maskaralıklarıyla onu çıldırttı.

Alex onu adanın dolambaçlı yollarında heyecan verici bir gezintiye çıkarırken, Jenny ailesinin ne yaptığını bilmemesinden memnundu, çünkü bu konudaki her şeye kesinlikle bayılıyordu-

Özellikle de araba sürerken ona doğru bastırılmış olmak. Bu geçen seferki gibi değildi, o zaman çok korkmuştu.

yolculuğun tadını çıkarmak için. Bu sefer heyecan verici, özgürleştirici ve son derece heyecan vericiydi. Ama bu muhtemelen daha çok

Motosikletten çok adam.

Sand & Surf Hotel'in otoparkına çektiklerinde Jenny yolculuğun bittiğine neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Alex önce indi, kaskını çıkarmasına yardım etti ve bacaklarını altına alana kadar ellerini omuzlarında tuttu.

"Stephanie'de akşam yemeği ve sinemaya gitmeye ne dersin?"

"Kulağa mükemmel geliyor."

Elini tuttu ve onu Sarah Lowry'nin otelin resepsiyonunda çalıştığı içeri götürdü.

Owen'ın annesi el ele tutuştuklarını fark etti ama neyse ki sadece hoş bir gülümseme sundu. "Merhaba Jenny, Alex. Nasılsınız?"

"Biz iyiyiz," dedi Jenny. "Siz nasılsınız?"

"Meşgulüm," dedi Sarah. "Akşam yemeği yiyecek misiniz?" "Biz de öyle umuyorduk," dedi Alex.

"İçeri girin," dedi Sarah. "Sanırım Steph'in hâlâ birkaç masası var."

"Harika, teşekkürler."

Sarah Jenny'ye, "Yarınki duşu dört gözle bekliyorum," dedi.

"Ben de öyle. Orada görüşürüz."

"Bunu kaçırmazdım."

"Bütün bu duş meselesi de ne?" Alex, Stephanie'nin başka bir partiyi oturtmasını beklerken sordu.

"Sana gelmek isteyip istemediğini sorup duruyorum.

Tiffany ve Blaine o kadar çabuk evlendiler ki onlara bir duş verme şansımız olacak, bu yüzden yarın öğleden sonra geç saatlerde deniz fenerinde yapacağız."

"Bu sizin için eğlenceli görünüyor ama ben neden gitmek isteyeyim ki?"

Bu bir piliç şeyi değil mi?"

"Genelde öyledir ama burada, Gansett'te erkekleri de dahil etmeyi severiz."

"Yani erkeklere işkence etmeyi seviyorsun."

"İnan bana, aldıkları kadar iyi veriyorlar." "Bu seviyede bir işkenceyi hak edecek hiçbir şey yapmadım."

"Henüz yapmadın ama yapacaksın," dedi onu güldüren şımarık bir gülümsemeyle. "Bir sürü başka adam, bir sürü yemek ve bira olacak. Daha ne istiyorsun?"

"Şey, sen böyle söyleyince... Sanırım bunu yapmaya çalışabilirim."

"Yaşasın."

"Ben hiç söz vermedim." Ona yandan bir bakış attı. "Yani bunu tüm arkadaşlarınla paylaşmaya hazır mısınız?"

"Sanırım öyleyim. Senin için sorun olur mu?"

Kolunu onun omuzlarına doladı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Benim için sorun değil."

Stephanie onlara yaklaştı, bir randevuda olduklarını fark edince birkaç adım ötede durup baktı. "Pekâlâ, neyi kaçırdım?"

"Orada burada birkaç şey," dedi Jenny gizemli bir şekilde.

"Görünüşe göre. Bu söylentiye çok uzaklara yaymama izin var mı?"

Geniş mi?"

Jenny, Alex'e gülümseyerek, "Artık bir söylenti olmadığına göre, buyurun," dedi.

"Tiffany ve Blaine'in üç günlük nişanından bu yana en büyük haber bu." Stephanie onları gün batımı manzaralı ve Owen'ın güvertede yaptığı müziği duyabilecekleri bir masaya oturttu. "Bu iyi mi?"

"Mükemmel," dedi Alex. "Teşekkürler, Stephanie."

Onlara spesiyallerin bir özetini verdi ve Jenny'nin omzunu şefkatli bir şekilde sıktıktan sonra menüyü incelemeleri için yanlarından ayrıldı. Birkaç dakika sonra bir garson elinde bir şişe şampanya ile masalarında belirdi.

"Stephanie'nin ikramı," dedi.

Bu jest karşısında uygulanan Jenny, "Lütfen ona teşekkürlerimizi iletin" dedi.

"Elbette." Garson kız kristal flütlere şampanya doldurdu ve siparişlerini aldı.

Yalnız kaldıklarında Alex kadehini ona doğru kaldırdı.

"Halka açılmanın şerefine."

Jenny bardağını onunkine dokundurdu. "Halka açılmaya." "Bu konuda iyi hissettiğine emin misin?"

"Çok uzun zamandır benim için iyi olmayan pek çok konuda kendimi son derece iyi hissediyorum."

"Bunu söylediğini duymak beni mutlu ediyor."

"Bu gece gerçekten çok hoş görünüyorsun," dedi. "Her zaman güzel görünmediğinden değil."

Alex gömleğine baktı. "Annem benim için ütüledi." "Öyle mi yaptı? Gerçekten mi?"

"Evet. On dakikalık tam bir berraklık, bu sırada annemi geri aldım ve sonra neredeyse aynı anda onu tekrar kaybettim."

"Çabuk."

"Özür dilerim. Bu korkunç olmalı."

"Bu çok kötü." Önce masaya sonra da ona baktı. "Daha önce kardeşime bir pislik gibi davrandım."

"Nasıl yani?"

"Ben... şey... İşten sonra mağazaya geldiğimde tanık olduğum şey yüzünden sinirliydim."

Jenny gerçekten şaşırmış bir halde, "Neye tanık oldun?" diye sordu. "Sen, o, biralar, yakınlık."

Ağzı şok içinde açık kaldı.

"Siz bana kızacak bir şey olmadığına dair güvence vermeden önce, ben bunu zaten biliyorum."

"Ama yine de, bunu düşünmüş olman bile..."

"Biliyorum. Haddimi aştım ve bunu sana söylememin tek nedeni, beni delicesine kıskandırma gücüne sahip olduğunu bilmek isteyebileceğini düşünmem."

Kadın ona inanamayarak baktı. "Uzun ve son derece berbat bir günün ardından kardeşinle konuşup bira içtiğim için mi?"

"Uh-huh. Oldukça üzücü, ha?"

"Aslında oldukça sevimli, eğer öz kardeşinle takılmam konusunda endişelenmen gerektiğini düşünmeni bir kenara bırakabilirsem."

"İkinizle de bu konuda endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum, bu yüzden sevimli kısma geri dönelim."

Jenny güldü ve şaşkınlıkla başını salladı. "Gerçekten kıskandın mı?"

"Delice." "Huh."

"Bu da ne demek oluyor? Huh."

"Yok bir şey. Sadece bir dakikalığına bunun tadını çıkarıyorum." "Sana hiç söylememeliydim."

Jenny masanın üzerinden onun eline uzandı. "Bunu yapmana sevindim. Nasıl hissettiğini bilmek hoşuma gidiyor."

"Eğer durum buysa, sana söyleyecek başka şeylerim var." "İyi şeyler mi?"

"Umarım öyle düşünürsün. Bana iyi geliyor."

Jenny onun düşündüğü şeyi mi ima ettiğini merak etti ve bu konuda ne hissettiğini belirlemeye çalıştı. Bu konuda çok iyi hissettiğine karar vermesi uzun sürmedi, Çünkü kesinlikle aynı fikirdeydi.

Karşılıklı konuşmadan, bu tartışmayı daha sonraya bırakmaya karar verdiler ve Jenny ona mağazadaki gününü anlattı.

"Tüm öfkeli müşterilerimizle uğraşmak zorunda kaldığınız için kendimi kötü hissediyorum."

"Birinin bunu yapması gerekiyordu ve sanırım ben de bazı kırgın tüyleri yatıştırdım."

"Tekrar ediyorum, bu görev çağrısının üstünde ve ötesinde bir şey."

"Sorun değil, Alex. Sana ve Paul'e yardım etmek için yapabileceğim bir şeyler olduğunu düşünmek beni iyi hissettiriyor."

"Sence belki de..." Başını iki yana salladı. "Boş ver."

"Söyle bana. Ne düşünüyorsunuz?"

Derin bir nefes verdi. "Paul, David ve ben yarın bir hemşireyle görüşeceğiz, umarım annemin bakımında bize yardımcı olması için buraya taşınmayı kabul eder. Acaba görüşmeye katılmak için vaktin olabilir mi? Onun hakkındaki görüşlerini almak isterim."

"Memnuniyetle."

"Yapar mıydın? Gerçekten mi? Çok şey istediğimi biliyorum-"

Onun elini daha sıkı kavradı. "Çok şey istemiyorum. Fikrimi sormanızdan onur duydum."

"Sadece annem için doğru olanı yapmak istiyorum ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ne olursa olsun, bu noktada kalifiye bir profesyonelin günlük yaşamının bir parçası olmasının yapılacak en doğru şey olduğunu düşünüyorum. Sen ve Paul sonsuza kadar bu şekilde devam edemezsiniz, yoksa sağlığınız da etkilenecek. Umarım bu kadın ihtiyacınız olan kişi olur."

"Adı Hope," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"Ve bu ne kadar mükemmel? Parmaklarım senin için çarpı işareti yaptı." "Teşekkürler, görüşmeye geldiğiniz için de teşekkür ederim." "Benimle düğün partisine geliyorsun..."

Adam güldü, kadının umduğu gibi. "Bu şantaj." "Ben bunu "quid pro quo" olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Ben senin sırtını kaşırım, sen benimkini çiz."

"Sırtımı kaşıman için sabırsızlanıyorum ama film bitene kadar olmaz. Film bitene kadar ellerini benden uzak tutman gerekecek. o zaman."

Ona gözlerini devirdi. "Kendimi kontrol edip edemeyeceğimi göreceğim."

"Çok zorlama."

Alex ona aşıktı. Az ya da çok Daha önce onunla iş çıkışı bira içmeye cüret ettiği için neredeyse kardeşinin kafasını koparacakken bu gerçeği kabul etmişti. Ama onun karşısında otururken, inanılmaz tatlılığı ve ateşli seksiliğinin yanı sıra ilgi, alaka ve destek sunarken, Alex onun tam bir paket olduğunu biliyordu. Bulmaktan neredeyse ümidini kestiği kadın tam da oydu ve onu Gansett Adası'nda bulduğunu düşünecek olursak. Bu ironi onun gözünden kaçmamıştı. Annesine bakmaya yardım etmek için Gansett'e gelmeseydi Jenny'yle asla tanışamayacaktı.

Artık onunla tanıştığına ve ona aşık olduğuna göre, şu anda hayatı böylesine çalkantılıyken onu elinde tutmanın bir yolunu bulabileceğini umuyordu. Tam zamanlı hemşireliğin eklenmesi

Durumlarına yardım edilmesi bir nebze olsun rahatlama sağlayacaktı ama o ve Paul hâlâ annelerinden sorumlu olacaktı.

Yine de bir kadından üstlenmesini isteyeceği çok şey vardı, özellikle de Jenny gibi hayatında çok şey yaşamış bir kadından. Onun için işleri kolaylaştırmak ve basitleştirmek istiyordu ama kendi hayatı pek de kolay ve basit değildi.

Stephanie'de harika bir akşam yemeğinin ardından şehrin diğer ucundaki sinemaya doğru yürüdüler. Alex, Stephanie'nin elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırarak şehir merkezindeki kalabalık alanda yürümeyi seviyordu. Ona karşı hissettiği bağlılık duygusunu seviyordu. Onunla konuşmanın kolay olmasını seviyordu, karşılaştığı zorluklara karşı şefkatli ve anlayışlıydı. Ayrıca o kot pantolonun içinde kışının ne kadar seksi görüldüğüne de bayılmıştı.

Tiyatroda, Alex bilet gişesindeki adama biletler için ödeme yaparken ve aynı adam onlara patlamış mısır servisi yapmak için tezgâhın diğer tarafına geçerken, tek kişilik gösteri üzerine bir kahkaha paylaştılar. Sonra da tiyatro kapısında biletlerini topladı.

"Burası çocukluğumdan beri hiç değişmemiş," dedi Alex. "Kokusu bile aynı - küf ve patlamış mısır."

"Katlanır sandalyeler mi?" Jenny köhne tiyatroyu incelerken sordu.

"Sanırım Island Cinemas'a ilk kez geliyorsunuz?"

"Çoğul mu? Ben tek bir sinema görüyorum ve bunu söylemek çok cömertçe olur. Ve evet, bu benim ilk seferim."

"Oh, çok özel bir muamele ile karşı karşıyasınız. Katlanır sandalyelerde rahatımıza bakalım mı?"

"Bu bir oksimoron."

"Bana moron mu diyorsun?"

Kız, adamın kaburgalarına dirsek atarak kahkahalarla homurdanmasına neden olurken, adam onu stratejik bir şekilde arka sıraya götürdü.

"Burada ne işimiz var?"

"Göreceksin."

Daha fazla insan salona süzüldü ve ekrana daha yakın koltuklara oturdu, Alex ve Jenny'yi çoğunlukla arkada bıraktı. kendilerine.

"Çılgınlığınızın yöntemini görmeye başlıyorum."

"Sadece bekle." Patlamış mısırı ona uzattı ve kendisi için kocaman bir avuç aldı.

"Daha yeni yemedin mi?"

"Ben büyüyen bir çocuğum ve sinemaya gidip patlamış mısır almadan duramazsınız. Bu Amerikalılara yakışmaz."

"Sen öyle

diyorsan." "Ben

öyle diyorum."

Tiyatronun ışıkları sönererek onları karanlığa gömdü. Alex kolunu ona doladı ve metal sandalyesini kendi sandalyesine yaklaştırdı. En soldaki duvarın tepesindeki pencerelerden, bir tepeden kasabaya inen arabaların farları içeri giriyordu. Işıklar neredeyse

Arka sıradakiler hariç salondaki herkes. "Bana buranın açık hava sineması olduğunu söylememiştin."

"Buranın cazibesinin bir parçası da bu."

"Bana öyle geliyor ki bunu daha önce de yapmış olabilirsiniz."

"Ne yaptın?"

"Bir randevuyla arka sırayı ele geçirdi." "Beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

"Evet, seni fırsatçı olmakla suçluyorum." "Bu beni gerçekten incitti."

Onun kahkahaları onu mutlu ediyordu. Ne yapıyor olurlarsa olsunlar, onunla geçirdiği her saniyeden keyif alıyordu. Onunla konuşması kolay ve gülmesi hızlıydı; bu da Alex'in hayatına, onunla tanışmadan önce çok eksik olan hafifliği getiriyordu. Alex onunla tanıştığı anda Sırtına bağlanan domates hayatının en tesadüfi saniyesine dönüşecekti.

Film anakarada aylar önce gösterime girmiş bir komediydi.

Jenny'nin gözleri ekrana sabitlenmişken, onun gözleri de kızın üzerindeydi. Kızın dikkatini film yerine kendisine çevirmesini uman aşık bir aptal gibiydi. Bir süre sonra karakterler arasındaki özellikle komik değişim, o Şakaya gülümseyerek ona baktı ve onu çılgın bir sapık gibi kendisine bakarken buldu. Ama elinde değildi. Eğer o Yakınında, ilgisini çekmeyen bir film izlemektense ona bakmayı tercih ederdi.

"Dikkatini ver," diye fısıldadı.

"Dikkatimi veriyorum."

"Sinemaya."

"Sen filmde çok daha ilginçsin." Omzunu nazikçe çekiştirdi ve onu öpecek kadar yaklaştırdı. Dudakları patlamış mısırdan dolayı tuzlu ve tatlıydı ve tek bir tat bile yeterli değildi.

"Şimdi neden burada oturmak istediğini anlıyorum."

"Karanlık köşemizden en iyi şekilde faydalanabiliriz," dedi daha fazlasını almak için geri dönerken.

Yüzündeki eli, onu cesaretlendiren tek şeydi.

Neredeyse boş olan patlamış mısır kutusunu yere bırakıp bütün gece arzuladığı, dilini dolaştıran öpücüğe dalması gerekiyordu. Öpüşmenin neredeyse tamamen kontrolden çıkması sadece on beş saniye sürdü.

Alex ondan uzaklaştı, derin bir nefes aldı ve yüzünü onun saçlarına gömdü. "Lütfen buradan çıkabilir miyiz?" "Ama filmin parasını sen ödedin."

"Umurumda bile değil."

Ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, ürpertinin kızın içinde dalgalandığını hissetti. Kız çok tatlıydı ve ona verdiği tepkiler çok içtendi. Ona daha iyi bir adam, ona daha layık biri olmayı diletliyordu.

Hiç olmadığı kadar. Ama onun kaba saba biri olmasını umursamıyor gibiydi. Aksine, kaba dili onu tahrik ediyor gibiydi.

"Hadi gidelim."

Alex oturduğu yerden fırladı ve onu elinden tutarak tiyatrodan çıkardı, bisikleti Surf'te park halinde bırakma basiretsizliğine lanet okudu. Kaldırımında kolunu kıza doladı ve onu kasabaya geldikleri yöne doğru götürdü. Kendini ona o kadar kaptırmıştı ki, neredeyse çok geç olana kadar karşıdan gelen birine çarpmak üzere olduklarını fark etmedi.

"Ne kadar rahat, değil mi?" dedi bir erkek sesi.

Alex ve Jenny aynı anda başlarını kaldırıp, geçen geceki pembe gömlekli sevgilisinin ikisine birlikte sert bir bakış attığını ve görünüşe göre gördüklerinden hoşlanmadığını gördüler.

"Linc," dedi Jenny. "Ben... Nasılsın?"

"Görünüşe göre senin kadar iyi değil. Bu yüzden mi beni tekrar görmek istemiyorsun? Benimle birlikte olduğun gece onunla tanıştığın için mi?"

"Onu seninle çıkmadan önce tanıyordum, bu seni ilgilendirmez."

"Ne tür bir oyun oynuyorsun Jenny?"

"Bir dakika," dedi Alex kanı kaynamaya başlarken. Daha önce Paul'ü kışkırdığını düşündüyse bile, bu, Linc'in onun söz konusu olduğu durumlarda açıkça kendini haklı görmesi karşısında hissettiği öfkenin yanında solda sıfır kalırdı.

"Kafam mı karıştı?"

Size bir randevudan sonra teşekkür etmek ve iyi geceler dilemekten başka bir şey borçlu mu?"

"Öyle olduğunu hiç söylemedim, ama-"

"İşte büyük bir fikir," dedi Alex. "Bu düşünceyi bitirme. Seninle çıkmadan bir gün önce tanışmıştık. O zaman önemli bir şey değildi. Şimdi de öyle. Unut gitsin, tamam mı?"

Jenny usulca, "Özür dilerim," deyince Alex öfkeden kükremek istedi. Özür dileyecek neyi vardı ki?

"Evet," dedi Linc geçmelerine izin vermek için kenara çekilirken. "Ben de öyle."

Alex onları ileriye doğru itti, motora geri dönmek ve şehirden uzaklaşmak için her zamankinden daha fazla endişeliydi. O

çaresizce onunla yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"Bunun için üzgünüm," dedi Jenny.

"Sakin benden özür dilemeye kalkma." Adamın alışılmadık sertlikteki sözleri kızın kolunun altında kaskatı kesilmesine neden oldu. Ses tonunu yumuşatmak için çaba sarf etti ve ekledi: "Sen hiçbir şey yapmadın. yanlış."

"Kıskandın mı?" "Ne düşünüyorsun?" "Alex-"

"Bunu yalnız kaldığımızda konuşuruz." Kaldırımındaki diğer insanlar, kavşaklarda onları yavaşlatan arabalar ve motosikletler ve diğer her şey canlarını sıkıyordu. istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyin önünde durduğunu fark edince adımlarını hızlandırdı.

"Yavaşla. Sana yetişemiyorum." "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Surf'e döndüğünde, kaskı o kadar hızlı takmıştı ki, kızın itiraz etmeye bile fırsatı olmamıştı. motosikletin arkasına binmesine yardım etti. Kontrolün sınırında geziniyordu ve bunun farkındaydı, bu yüzden kasabadan çıkarken tüm düşüncelerini bisikletin güvenli bir şekilde kullanılmasına odakladı. Neyse ki deniz feneri çok uzakta değildi ve yaklaşık on dakika sonra toprak yola çıktılar.

Kapının önüne park eder etmez motosikletten indi ve onu neredeyse arkadan kaldırdı.

"Çok acelen var," dedi adam kaskını çıkardığında.

Onun elini tuttu. "Hiçbir fikrin yok."

İçeride, merdivenlerin ilk katını tek sıra halinde çıktılar, Alex arkada, gözleri kızın kotla kaplı kışının sallanmasına sabitlenmişti. Bir kat daha çıkmanın çok uzak olduğuna karar verdi ve onu kanepeye yönlendirdi.

"Bekle," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Tam burada." Sabrı resmen tükenmişti ve O anda ona duyduğu ihtiyaç daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. "Hemen şimdi." Kıyafetlerini çekiştirmeye başladı. ve onun.

"Alex-"

"Şimdi," dedi onun dudaklarına karşı. "Hemen şimdi." Bir deli gibi davranıyordu. Bunu biliyordu, ama bunu bilmek Bir sonraki nefesten daha çok ihtiyaç duyduğu şeyi almasını engelledi. Yumuşak teni ve seksi kıvrımları, kanepede onun üzerine inerken ağzını şehvetle sulandırdı. "Jenny... Sabırsızlanıyorum. Sana ihtiyacım var."

Kolları boynunu sarmış ve dizleri kalçalarını kucaklamış, batması için gereken tüm cesareti sağlamıştı. onun ıslak sıcaklığına. Vücutları birbirine bağlandığında Alex sonunda yeniden nefes alabileceğini hissetti. İçindeki arzu durmaksızın çarpsa bile, kızın da onu en az onun kadar istediğini bilmenin verdiği bir sakinlik duygusu kapladı içini.

Yere baktığında onu dikkatle izlediğini gördü, muhtemelen ne zaman seks delisi bir deliye dönüştüğüne karar vermeye çalışıyordu. "Sen iyi misin?"

Başını sallayarak ellerini adamın omuzlarından sırtına doğru indirdi ve kışını kavrayarak adamın içine gömülmesini sağladı. "İyiden de öte."

"Beni deli ediyorsun."

"Seni böyle seviyorum."

Beklenmedik yorumu karşısında sert bir kahkaha attı. "Seni her halinle seviyorum ama bu halin benim favorim olmaya başladı."

"Bir süredir benim favorilerimden biri."

Ondan sonra, hiçbir kelime yoktu. Kelimelere gerek yoktu. Vücutları onlar için konuşuyordu. Acil başlayan şey yavaş ve şehvetli hale geldi, elleri birbirine bağlandı, gözleri birbirine kilitlendi, hareketleri mükemmel bir koreografiye sahipti, sanki günler değil yıllardır sevgiliymişler gibi.

"Jenny," dedi soluk soluğa, zevk neredeyse dayanılamayacak kadar fazla hale geldiğinde. "Yapamam..." Nefes alamıyordu, konuşamıyordu, başka bir şey düşünemiyordu. tamamlanması gerekiyor.

Ve sonra sağ elini adamın elinden kurtarıp kendine yardım etmek için aşığı uzandığında adamın aklını başından aldı
birlikte. Tanrı aşkına, hayatında daha ateşli bir şey görmemiş ya da hissetmemişti.

"Şimdi," diye fısıldadı, vücudu onun derin darbelerine doğru eğildi.

Alex'e ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Kendini güçlü bir boşalmaya bıraktı, onun içinde, onun tatlılığında, seksiliğinde, inanılmaz nezaketinde kendini kaybetti. Sanki onlar da

artık zapt edilemeyen kelimeler döküldü. "Seviyorum Sen," diye huysuzca kızın kulağına söyledi. "Çok erken ve çok fazla, ama doğru."

Jenny yüzünü onun derin ve araştıran öpücüğüne çevirdi.

Ona karşı hissettiğı her şeyi göstermek istiyordu. O da Ona, kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyordu. Ona her şeyini sunmak istiyordu ki, ailesinin ona bu kadar ihtiyaç duyduğı bir zamanda aslında birine verebilecek ne kadar az şeyi olduğunu hatırladı. Bu düşünce coşkusuna bir iğne batması gibiydi, gerçekliğinin sönükleştirici bir hatırlatıcısıydı.

"Sorun ne?" diye sordu. "Neden kaskatı kesildin?"

"Söylediğim şeyi söylememeliydim."

"Neden? Bu doğru değil mi?"

"Bu doğru, ama aynı zamanda bu kadar yeni olması üzerinizde büyük bir baskı yaratıyor."

İnanılmaz derecede anlamlı gözlerle ona baktı. "Neden üzerimde baskı oluşturuyor?"

"Çünkü... Sadece... Bunun ötesinde size sunabileceğim pek bir şey yok."

"Bu başlı başına çok şey demek ve sizin de sunacak çok şeyiniz var."

"Kendini baskı altında hissetmeni ya da bana yük olmanı istemiyorum."

Kalçalarını onunkilere bastırarak hâlâ içinde olduğunu hatırlattı -sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. "I

Fark etmediysen diye söylüyorum, senin tarafından ağırlaştırılmış hissetmek gibi."

Ona küçük bir gülümseme verdi, çünkü onun kendisini daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordu.

"Ben de seni seviyorum."

Sanki onu doğru duymamış gibi gözlerini dikip ona baktı. "Bunu söylemek zorunda değilsin-"

Dudaklarındaki parmakları onu susturdu. "Bunu söylemiyorum

Çünkü sen yaptın. Bunu söylüyorum çünkü hissediyorum. Aşık olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Tıpkı böyle hissettiriyor."

"Jenny," dedi iç çekerek, alnı göğsüne düştü.

Parmaklarıyla onun saçlarını taradı. "Bana Paul ile bira içtiğim için kiskandığını söylemiştin. iş."

"Bu aptalcaydı. Bunu biliyorum."

"Sus ve beni dinle. Dün, öğleden sonranın çoğunu onunla ve Adam'la geçirdim, her ikisi de son derece yakışıklı ve aynı zamanda çok hoş çocuklar."

"Yakışıklılık konusunda senin sözüne güvenmek zorundayım." "Bu konuda bana ve tüm kadınlara güvenebilirsin. Her neyse,

Dediğim gibi, tüm öğleden sonra onlarla birlikteydim ve tüm bu süre boyunca bir kez bile ikisine de bakıp 'Vay canına, onu istiyorum' diye düşünmedim."

"Bu çok rahatlatıcı," dedi alaycı bir tavırla. "Paylaştığın için teşekkürler."

"Çeneni kapatıp bitirmeme izin verecek misin?"

Adam onun şımarıklığına güldü, ondan hoşlandı ve eğlendi. "Eğer mecbur kalırsam."

"İşten sonra içeri girdiğinde, kapıdan girdiğin anda içimdeki tüm dişiler seni fark etmek için uyandı."

Söylediklerinden etkilenen adam başını kaldırarak onu usulca öptü. "İçimdeki her şey seni de fark etti. Kardeşim ve Adam'la yalnız olduğunuzu fark etti ve sizi oradan çıkarıp ahırda sahiplenmek istedim."

"Tanrı aşkına," dedi gülerek. "Ben neyim ki seninle ne yapacak? Kılık değiştirmiş bir mağara adamından başka bir şey değilsin."

"Suçluyum."

"Daha önce Linc'le olanlardan dolayı kendimi kötü hissediyorum." "Neden üzülesin ki?"

"İstediğimi elde etme yolunda insanları incitmek benim tarzım değil."

"O incinmedi, Jenny. Gururu incindi çünkü ilgilendiği bir kadın onunla ilgilenmiyor. Gerçek bir incinme ile zarar görmüş bir ego arasında fark vardır."

"Sanırım bu doğru."

"Sanki senin üzerinde hak iddia ediyormuş gibi sana bakması hoşuma gitmedi. Orada durduğumuz süre boyunca benim, benim, benim diye bağırmak istedim."

"Sen bir mağara adamısın."

"Ve aşağıda hissettiğim sıcaklığa bakılırsa, beni bu şekilde seviyorsun." Onun bu yorumu kızın öfkeyle kızarmasına neden oldu ve bu da onu güldürdü.

"Kes şunu."

Bir şeyi durdurmak yerine tekrar hareket etmeye başladı, Kollarını bacaklarına dolayarak onu şiddetli sahiplenmesine açtı. "Benim," diye fısıldadı. "Benim, benim, benim."

"Evet." Saçlarını o kadar sert çekti ki canı acıdı ama acının ısırtığı onu daha da çok istemesine neden oldu - tabii bu mümkünse. "Ben seninim."

Bölüm 20

Ertesi sabah erkenden Evan, Grace'i yazın kendisine tanıdığı tek sabah izninde uyurken bıraktı ve Motosikletle marinaya doğru yola çıktı. Günün telaşı başlamadan önce babasını yakalamayı umuyordu. Big Mac ve arkadaşlarının sabah toplantılarını yaptıkları restoranın dışındaki piknik masasında Evan babasını ve Ned'i buldu bir fincan kahve ve bir tabak şekerli çöreğin tadını çıkarıyor.

Çörekleri görünce Evan'ın ağzı sulandı. Masaya oturduğunda, "Bunlardan birini bana ayırabilir misin?" diye sordu.

Babası ona sevinçli bir gülümseme göndermiş olsa da, o hareket etti

tabağı Evan'ın ulaşamayacağı bir yere koydu. "Bunların hepsinin hesabı tutuldu." "Bir tane de benimkinden alabilir," dedi Ned, bir çörek uzatarak.

Evan'a ve en yakın arkadaşına tiksintili bir bakış gönderdi.

"Teşekkürler Ned. Sevgili dostumla nerede durduğumu bilmek güzel.

yaşlı baba."

Ned, Big Mac'i gülümseten bir kahkaha attı. "Bana ve sabah şekerime engel olma,"

Big Mac dedi ki.

"Özür dilerim."

"Seni bu kadar erken dışarı çıkaran nedir?" Big Mac kocaman bir lokma çöreğin etrafında sordu.

"Küçük bir tavsiye arıyorum, bu yüzden beyin takımına gelmeye karar verdim."

Ned ciddiyetle, "Sen akıllı bir adamsın," dedi. "Dünyanın bütün sorunlarının çözüldüğü yer burası. Bu güzel sabah senin için ne yapabiliriz?"

Ve gerçekten de güzel bir sabahtı. Boğucu sıcak gitmişti, gökyüzü açık ve maviydi, esinti ılıktı ama bunaltıcı değildi. Mükemmel bir Gansett Adası günü.

"Babam size albümle ilgili durumdan bahsetti mi?" İki adam birbirlerine suçlu suçlu baktılar.

"Hadi ama," dedi Evan gülerek. "Sana söylediğini biliyorum.

Siz ikiniz annemle ondan daha evlisiniz." Ned, "Bu

konuda ne düşündüğümünden emin değilim," dedi.

"Bu doğru sayılır," dedi Big Mac. "Ona söyledim çünkü söylesem de umursamayacağını biliyordum."

"Ben de bugün seni görmeye geliyordum," dedi Ned. "Böylece beni bir yolculuktan kurtardın."

"Ne için beni görmeye geldin?" Evan çörek tabağına bakarak ve bir tane çalmaya cesaret edip edemeyeceğine karar vermeye çalışarak sordu ikincisi.

"Sana verdiğim için böyle düşünmeni istemiyorum. Buddy Longstreet'le altın bir fırsatı kaçırmamanı bekliyorum. O paranın hiçbir şartı yok. Bunu çok iyi bilmeliydin."

Ned'in ateşli konuşmasından etkilenen Evan, "İstiyorum," dedi.

Evan ve kardeşleri için tüm hayatları boyunca sevgili bir ikinci baba olmuştu ve hiçbirinin nerede olduğu konusunda şüphesi yoktu.

onunla birlikte durdular. Stüdyo en başta Ned'in fikriydi ve ekipmanların satın alınmasını o finanse etmişti. Ned'in yatırımının iyi korunmasını sağlamak son birkaç gündür Evan'ın aklındaki en önemli şeydi. "Tabii ki hiçbir bağ olmadığını biliyorum ama hatırlattığın için minnettarım."

"Ne düşünüyorsun evlat?" Koca Mac sordu. "Bizimle birlikte hava al ve bu işi birlikte çözelim."

Birlikte hava atmayı tercih edeceği iki erkek olmadığı için, Evan derin bir nefes aldı ve içindekileri döktü. "Tekme
"Durumu her yönüyle açıkladıktan sonra şöyle dedi: "Bir zamanlar vereceğim şeyi artık istemiyorum.
her şey için."

"O zaman Buddy'ye söylemen gereken şey bu," dedi Big Mac. "Adamı hiç tanımıyorum ama bana öyle geliyor ki Muhtemelen planların değiştiğini anlıyorsunuzdur. Hedefler değişir. Hayaller değişir. Geçen yıl iflas kararı alınırken sizden ne yapmanızı bekliyordu? Parmaklarını mı oynatacaktın?"

"Baban haklı," dedi Ned. "Bu Longstreet denen adam hakkında bir şeyler okumuştum. Dürüst bir adam olarak bilinir."

adam. Eminim o da ona karşı dürüst olmanızı takdir edecektir."

Buddy Longstreet'le açık açık konuşma düşüncesi midesini bulandırsa da Evan, "Sanırım öyle yapardı," dedi.

"Neden hemen şimdi onu aramıyorsun?" diye önerdi Big Mac. "Bunu içinizden atın ki hayatınıza devam edebilesiniz."

"Şu anda mı?"

Koca Mac masaya doğru eğildi. "Tamam. Şimdi."

Evan hangisinin daha korkutucu olduğundan emin değildi; Buddy'yi arama düşüncesi mi, yoksa kafasına bir şey koymuşken babasını aramak mı? Evan cebinden cep telefonunu çıkardı ve Buddy'nin babasını aradığı Nashville numarasını buldu.

geçen gün onu aradı ve telefonu bağladı. Bir asistana ya da süperstar için çalışan pek çok kişiden birine mesaj bırakmayı beklediği için, Buddy'nin sesini duyduğunda Evan'ın kalbi neredeyse duracaktı

kendine özgü bir ses tonuyla.

"Longstreet."

"Merhaba," dedi Evan duraksayarak. "Ben Evan McCarthy." "Selam, nasıl gidiyor?"

"Oldukça iyi. Bir dakikan var mı?" "Elbette. Ne var ne yok?"

"Seninle albüm, turne ve... her şey hakkında konuşmak istedim."

"Ne olmuş ona?"

Evan başını kaldırdığında babası ve Ned'in onun her sözünü dinlediğini gördü. Babası onu cesaretlendirmek için başını salladı. Evan derin bir nefes aldı ve söze girdi. "Her şey bittiğinde Starlight'ta yaşananlar beni planlarımda bazı değişiklikler yapmaya zorladı."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Yakın bir aile dostum kendi kayıt stüdyomu kurmam için gerekli parayı sağladı. Kısa süre önce kapılarımızı açtık ve Ekim ayına kadar sanatçılara yer ayırttık. Ben

Ayrıca yaşadığım adada işyeri olan bir kadınla nişanlı, bu yüzden şu anda taşınamıyor. Sanırım demek istediğim..."

"Bir yıl önce istediğin şeyleri istemediğini söylüyorsun."

"Evet. Kesinlikle."

"Bu beni biraz zor durumda bırakıyor. Albümünüzü iflas işlemlerinden kurtarmak için yüklü bir meblağ ödedim."

Evan yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Bu beni geceleri uyutmuyor."

Buddy uzun bir süre sessiz kaldı ve Evan onun düşündüğünü neredeyse duyabiliyordu.

"Bana önümüzdeki yıla yayılmış altı hafta verebilir misiniz?"

Altı hafta... Evan'ın aklı Grace'den tam altı hafta uzak kalmanın getireceği sonuçlarla doluydu. En azından hepsi aynı anda olmayacaktı... "Sanırım bunu başarabilirim." As Ne kadar sefil olursa olsun, bunu yapabilirlerdi.

Yapamazlar mıydı? "Mükemmel."

"Bunun için üzgünüm, Buddy."

"Üzülme. Bence inanılmaz bir yeteneğin var, bu yüzden projeyi takip ettim. Ama yeteneğinle birlikte harekete geçecek güce sahip değilsen hepimizi zorluyor."

"Azmim olmadığından değil. Daha çok benim Sürücü farklı bir yöne gitmek zorunda kaldı ve stüdyoda artık vazgeçemeyeceğim kadar ilerledim."

"İster inanın ister inanmayın, bunu anlıyorum. Jack ile görüşeceğim ve bir plan yapacağız. Yatırımımı telafi etmek istiyorum ve sanırım senin daha az zaman ayırmanla bunu başarabiliriz."

"Bunu gerçekten takdir ediyorum."

"Düğün ne zaman?" Buddy, Evan'ı işin ortasında kişisel bir soruyla şaşırtarak sordu.

"Turks ve Caicos'ta on sekiz Ocak."

"Tebrikler. Evlilik hayatı başıma gelen en güzel şey. Umarım sizin için de öyle olur."

"Öyle olacağından hiç şüphem yok."

"İrtibatta olacağız. Daha fazla uygunu kaybetme, Evan. Bu bir iş. Kendi kendine çözülür."

Buddy Longstreet'e müzik endüstrisindeki hemen herkesten daha fazla saygı duymasaydı bile şimdi duyardı. "Teşekkürler Buddy."

"Her şey yolunda mı?" Big Mac, Evan telefonu cebine koyduktan sonra sordu.

"Sanırım öyle olacak."

"Mükemmel. Şimdi bir çörek daha al."

Evan güldü ve babası kendini cömert hissederken çöreği kaptı. Bir telefon görüşmesiyle göğsünden yüz ton yük kalkmış gibi hissetti. Her şey yoluna girecekti. Grace'den uzakta geçireceği altı ayrı haftayı atlatabilirdi.

Elbette yapabiliirdi. Kendine bunu söylemeye devam ederse, belki de gitmesi gerektiğinde buna gerçekten inanacaktı.

Öğle vakti, Jenny iki üniversite öğrencisini dükkânın başında bıraktı ve garaj yolundan Martinez'e doğru yürüdü. Alex'in katılmasını istediği görüşme için eve gitti. Jenny bütün sabah, önceki akşam yaşanan inanılmaz olayların şaşkınlığı içinde dolaşp durmuştu.

Seni seviyorum. Sen benimsin. Benim, benim, benim.

Adamın ona nasıl baktığını, yoğun sevişmelerini ve sonunda birbirlerini yorduktan sonra kollarında uyuyup üst kattaki yatağa çıkmalarını düşünerek ürperdi.

Alex onu izliyor olmalıydı, çünkü onu karşılamak için verandaya çıktı. Siyah bir polo tişört giymişti. Ekose şortlu, ciddi ve seksi görünüyordu ve onu gördüğü için heyecanlıydı.

Seni seviyorum. Sen benimsin. Benim, benim, benim.

Bir gece önce söylediği sözleri hatırlayınca, onu görünce kalbi sevinçle yerinden fırladı ve merdivenlerden yukarı biraz daha hızlı yürüyerek onun uzanmış kollarına atıldı.

"Seni daha birkaç saat önce gördüm." Dudakları kulağına değdi ve yakınlığı omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi, tıpkı

Daha önce içine girerken onu düşün duvarına bastırđıđı anı. "Ve sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor."

Ona sıkıca sarıldı, bu kadar kısa sürede bu kadar güçlü hissetmesine şaşırdı ve bunaldı. Daha önce benzer güçlü duygular yaşamamış olsaydı, şimdi onlara asla güvenmezdi. Ama önceki gece ona söylediği gibi, bunun ne olduğunu biliyordu ve bunu inkâr edecek değildi.

"Ben de seni özledim."

"Bunu yaptığın için teşekkürler."

"Sorun değil. Şimdiye kadar nasıl görünüyor?"

"Oldukça havalı. Şu anda annemle konuşuyor ve görünüşe bakılırsa, annem için gerekli olan sabra sahip pozisyonu."

Kapı arkalarından açıldı ve siyah saçlı bir çocuk yanlarından geçerek merdivenlerden aşağıya, lastik salıncağı doğru fırladı bahçedeki büyük bir akçaağaç ağacından sarkıyordu.

"Bu Ethan olmalı, Hope'un oğlu. Yedi yaşında ve görünüşe göre enerji dolu."

"Çok tatlı."

"Sürekli konuşmasını ve bitmek bilmeyen sorularını aşabilerseniz sanırım öyle. Annem ona hemen tutuldu. Ona bizi hatırlattığını söyledi. yaş."

"Awww, bahse girerim çok tatlıydın."

O buna cevap veremeden David ve Daisy geldi. Alex ona David'in görüşmeye katılacağını, Daisy'nin ise Marion'u gezmeye ve öğle yemeğine götüreceğini söylemişti.

Kısa bir süre sonra Marion ve Daisy'yi David'in arabasıyla göndermişlerdi. Paul dışarıda verandada oturmalarını önerdi. Çünkü çok güzel bir gündü. Hepsi yerleştğinde, Jenny Hope'a daha yakından baktı.

yirmili yaşlarının sonlarında. Kızıl röfleli uzun kahverengi saçları, kremsi beyaz bir teni ve kahverengi gözleri vardı. Alex'in

Hope'a onu kız arkadaşı olarak tanıtmış, bu da Jenny'nin içinin parlaması için bir neden daha vermişti. O artık puanları topluyor.

Jenny, Ethan'ın babasına çekmiş olması gerektiğine karar verdi ve bu da babasının hayatlarında olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Paul, "Umarım annemizi değerlendirmek ve neye ihtiyacı olduğunu anlamak için iyi bir şansınız olmuştur," dedi.

Hope başını sallayarak, "Bu kadar genç yaşta böyle bir hastalığa yakalandığı için çok üzgünüm," dedi.

Paul, "Bu gerçekten çok talihsiz bir durum," dedi. "Amacımız onu elimizden geldiğince uzun süre evde tutmak, ancak sadece ikimiz ve bir çocukla bu giderek daha zor hale geliyor.

Ellerinden geldiğince yardım eden bir sürü arkadaş. Daha güvenilir bir yardıma ihtiyacımız var."

Hope, "Kendi başına bu kadar ilerlemiş olman inanılmaz," dedi.

"Onlara bunu anlatmaya çalışıyorum," dedi David, "ama beni dinlemiyorlar."

David'in yorumu kalan gerginliği de ortadan kaldırdı ve hepsi kahkahalara boğuldu.

"Bu noktada," dedi Alex, "iyi niteliklere sahip olduğunuzu biliyoruz, yoksa burada olmazdınız. Sanırım bizim için ne gibi sorularınız olduğunu sormak adil olacaktır."

"Bu fırsata balıklama atlamamı engelleyen bir endişem var, o da yıl boyunca bir adada yaşama fikri. Sadece benim için değil, Ethan için de."

"Bunu almamın bir sakıncası var mı?" Jenny sordu.

Alex ve Paul ona devam etmesini işaret ettiler.

"Buraya geldiğimde ben de bu konuda endişeliydim. Ben de buraya geldiğimde

bir yıl önce deniz feneri bekçiliğine başladı. Her ne kadar

Eğlenceli bir macera gibi görünse de, sürekli burada yaşamamanın gerçekten nasıl bir şey olacağı konusunda aynı korkuya sahiptim."

"Peki nasıl geçti?"

"İnanılmazdı. Bir süre sonra bir adada olduğunuzu unutuyorsunuz." Jenny Alex'e baktı. "Çünkü ihtiyacın olan her şey burada."

Hope başını eğerek Ethan'a baktı. salıncakta kendini eğlendiriyordu. "Peki ya sosyal olarak? Kışın burada çok insan oluyor mu?"

Paul, "Burada yıl boyunca yaklaşık yedi yüz kişi yaşıyor, bunların çoğu bizim yaşımda ve genç ailelere sahip" dedi.

"Harika bir arkadaş çevresi buldum," dedi Jenny. "İstersen seni grubumla tanıştırmaktan mutluluk duyarım. gel."

"Çok nazıksınız. Çok teşekkür ederim."

Alex, "Kolunuzu bükme istemiyoruz," dedi. "Bunun büyük bir karar olduğunu ve düşünülmesi gereken çok şey olduğunu biliyoruz."

"Aslında," dedi Hope, bahçeye ve seralara uzun uzun bakarak, "o kadar da büyük bir karar değil. Ethan'la benim bir değişikliğe çok ihtiyacımız var ve bence bu bizim için harika olacak. Burası çok güzel bir yer ve Misafirhane ihtiyacımız olan şey için ideal. Eğer teklifiniz hâlâ geçerliyse, annenize yardımcı olmaktan onur duyarım."

Jenny, Alex ve Paul'ün yakında nitelikli bir yardım alacağını bildiği için ani bir rahatlama yaşadı. Kadın Alex'e baktı ve derin bir nefes verip rahatlamış gibi görünürken gülümsedi.

Paul, "Teklif kesinlikle hâlâ geçerli," dedi. "Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?"

"Ağustos'un ilk haftası mı?" O tarihe birkaç hafta vardı. "Bu harika olur," dedi Paul.

"Bu Ethan'a okul başlamadan önce alışması için biraz zaman tanıyacak."

"İçeri gelmek isterseniz," dedi Paul, "tüm ayrıntıların üzerinden geçebiliriz ve tıbbi bilgileri gözden geçirebilirsiniz

David ile."

Hope, "Çok uzağa gitme Ethan," dedi oğluna. salıncaktaki tüneğinden el salladı. Jenny ve Alex'i verandada yalnız bırakarak David ve Paul ile birlikte içeri girdi.

Başını ellerinin üzerine koyarak belinden eğildi.

Jenny elini onun sırtına koyarak rahatlatmak istedi. "İşler sizin için yolunda gittiği için çok mutluyum. Ne olursa olsun, bence o harika biri."

"Çok değerli. Teşekkür ederim."

"İyi misin?"

"Evet, üzgünüm. Sadece yardımın yolda olduğunu bilmek..." "Biliyorum." Jenny onu nazikçe çekti ve eğilmesi için teşvik etti.

O da öyle yaptı. İki kolunu da ona doladı ve dudaklarını onun ipek saçlarının üzerinde gezdirdi.

Kolu kızın belini sardı. "Hadi sörf yapmaya gidelim."

"Ne? Bu da nereden çıktı?"

Onu öpmek için ayağa kalktı. "Öğleden sonrayı ellerimi üzerinde gezdirerek geçirmek istememden kaynaklandı."

"Çalışmak zorundayım, sen de öyle."

"Öğleden sonra izinliyiz. Patron benim. Kuralları istediğim gibi koyabilirim."

"Paul benim patronum, yani..."

"Eğer benimle uğraşırsa, onu döverim."

"Eğer bunu yaparsan, Hope senin bir mağara adamından başka bir şey olmadığını görecektir ve yeni işinden başlar."

"İyi bir noktaya değindiniz. Belki de ona vurmamalıyım. Sadece seni kaçırmam ve sana ne olduğunu merak etmesine izin veririm."

"Bu da olmayacak."

"Sörf mü? Bu gerçekleşiyor, o yüzden bugün en iyi davranışımı sergilemem gerektiğini unutmadan önce git patronla hesaplaş."

"Sadece ellerin üzerimdeyken bir öğleden sonra kulağa korkunç gelmediği için, bana söyleneni yapacağım. Ama itaate alışma."

Alex gülümsedi ve bir kaşını kaldırdı.

Jenny kalktı ve Alex çirkin bir şey söylemeden önce Paul ile konuşmak için içeri girdi.

David ve Hope Marion'un tıbbi kayıtlarını inceliyorlardı, Jenny de Paul'e işaret etti. "Kardeşinin bu öğleden sonra okulu asmak gibi büyük bir fikri var. İtirazı olan var mı?"

"Hiç de değil. Hope bugünlük burada ve öğleden sonra Daisy ile döndüğünde annemle burada biraz vakit geçirecek, yani biz idare ediyoruz."

"Peki ya mağaza?"

"Onlar birkaç saatliğine işleri halledebilirler. Büyük resmin yönetimi için sana ihtiyacımız var."

"Ben seni korurum."

"Gidin biraz eğlenin. İkiniz de bunu hak ediyorsunuz."

"Sen de öyle Paul. Daha sonra deniz fenerinde McCarthy'ler ve diğer arkadaşlarla bir parti var. Eğer kaçabilirsen bize katılmanı çok isteriz."

"Ne yapabileceğime bakarım." "Harika."

Paul, Alex'in onu beklediği verandaya açılan pencereye baktı. "Onun için gerçekten çok iyisin."

"Birbirimiz için iyiyiz."

"Sizin adınıza sevindim çocuklar," dedi Paul, yüzünde hüznü bir ifade vardı. "Belki sonra görüşürüz."

"Umarım öyledir." Keşke Paul ile arasını düzeltecek tek bir arkadaşı olsaydı. Harika bir adamdı, zeki, komik, neredeyse Kardeşi kadar yakışıklı ve ailesine gerçekten bağlıydı. Ama tüm arkadaşları artık mutlu bir şekilde yerleşmişti.

"Jenny verandaya döndüğünde Alex'e "Öğleden sonra izinliyim," dedi.

öğleden sonra parti için hazırlıklara yardım etmek üzere saat dörtte deniz fenerinde olacağım."

"Paul ile konuşmam ve Hope ile birkaç dakika daha geçirmem gerekiyor. Birazdan tahtamla birlikte geleceğim." Bir kolunu kızın beline doladı ve onu öptü. "O pembe bikiniyi giy."

"Evet, efendim. Başka bir şey var mı?"

Gözleri, tahrik olduğunda gerçekleşen o koyu çikolata rengini aldı. "Şimdilik bu kadar yeter, ama listeye daha sonra ekleme yapma hakkımı saklı tutuyorum."

"Not edildi. Yakında görüşürüz."

"Uzun sürmez. Bir saatten fazla sürmez."

Omzunun üzerinden, "Uyarı için teşekkürler," dedi.

Jenny onu ve çim biçme makinesiyle gelip onu yatağından fırlattığı günden beri hayatını ne kadar dramatik bir şekilde değiştirdiğini düşünerek eve, deniz fenerine doğru sürdü. Aralarındaki bağ anlık ve yoğun olmuştu. Ona karşı hisleri her seferinde katlanarak büyüyor gibiydi. geçen gün.

Jenny daha sonra onunla arkadaşlarının önüne çıkmak ve gelecek hafta onu ailesiyle tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Her şey çok hızlı geliyordu ama yıllarca yerinde saydıktan sonra ilerlemeye hazırdı, özellikle de ilerlemek bunun gibi günlerle dolu bir gelecek anlamına geliyorsa.

Yeni aşık olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Baş dönmesini, heyecanı, sonsuz olasılıkları, sürekli uyarılma uğultusunu ve onu da içeren planlar yapma ihtiyacını unutmuştu. Jenny, Toby'yi kaybettiğinden beri pek fazla plan yapmamıştı. Daha ziyade, birinden diğerine bir sonraki güne geçmeye ve idare etmeye odaklandık.

Henüz pratik yapacak noktaya gelmemişti. defterinin kapağına Jenny Martinez'i yazıyordu ya da buna benzer bir şey, ama şöyle bir gelecek hayal etmeye başlamıştı onu, erkek kardeşini ve annelerini kalmaları için hayatına dahil etti.

Deniz fenerine döndüğünde, istediği bikiniyi giymek için üst kata çıktı. Güneş kremi sürdükten sonra bir plaj örtüsü buldu ve ayaklarını parmak arası terliklere geçirdi. Cep telefonu çaldığında dişlerini fırçalıyordu, bu yüzden arayanın kimliğine bakmadan aramayı cevapladı.

"Selam, ben Erin. Meşgul müsün?"

Erin, Toby'nin ikiz kardeşiydi ve acı kayıplarından sonraki yıllarda da yakın temasta olmuşlardı. "Senin için asla çok meşgul değilim. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"Aslında çok iyiyim."

"Bunu duymak gerçekten çok güzel. Sesin mutlu geliyor."

"Aşığım." Jenny, Toby'nin ailesine yeniden aşık olduğu haberini nasıl vereceğini hiç düşünmemişti. Bacakları titremeye başladığında yatağına oturdu.

"Özel bir nedeni var mı?"

Jenny bakışlarını kaybettiği nişanlısının resmine sabitledi. Sonra acının keskin ısıığına karşı gözlerini kapattı. "Biriyle tanıştım."

"Bana bundan daha fazlasını söylemelisin!"

Bir peni için, bir pound için, diye düşündü

Jenny,

Bu sözü çok seven büyükanne mi hatırlayarak. "Adı Alex Martinez. O ve kardeşinin bir peyzaj şirketi var. Kesmeye geldi.

Sabahın beşinde deniz fenerinin oradaki çimenlerde. Ona domates fırlattım ve bu güzel bir ilişkinin başlangıcı oldu. daha fazlasına dönüşen bir dostluk. Çok daha fazlası. Ve şimdi sana bunu söylemek zorunda olduğum için kendimi kötü hissediyorum ve... Ve... Bu çok zor."

"Kendini kötü hissetme, Jenny. Ne olduğunu benden daha iyi kim bilebilir?

Yaşadıklarını? Hak ettiğin mutluluğu sana asla çok görmem."

"Bunun için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük. Ne kadar anlamlı olduğunu bilemezsin."

"Yani gerçekten ona domates mi fırlattın?"

"Gerçekten de öyle," dedi Jenny gülerek. "Beni uyandırdı!" Kendisini Toby'yle ilgili bir rüyadan uyandırdığından söz etmedi.

"O zaman sanırım bunu hak etti."

"Sırtının tam ortasına vurdum." Erin'in kahkahası hoş bir sestti. "Bayıldım buna."

"Neyse ki beni affetmeye karar verdi. Birlikte eğleniyoruz."

"Sesinizin bu kadar mutlu geldiğini duymak harika."

"Peki ya sen? Yeni bir müşteri adayı var mı?" "Domates atmaya değecek kimse yok." "Deniyor musun, Er? Dışarı çıkıyor musun?"

"Bazen. Diğer zamanlarda ise çok fazla sorun oluyor."

"Bu duyguyu bilirim," dedi Jenny. O da bu duyguyu çok iyi biliyordu. "Ama hayatının büyük bir bölümünü saklanıyor."

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Sadece bilmek ve yapmak iki farklı şey olabilir."

"Ziyaret için buraya gelmelisin. Alex'in çok güzel bir Yakışıklı ve bekâr bir erkek kardeşıle tanışmak isteyebilirsin." Erin gülerek, "Kurnazca, Jenny," dedi.

"Çok ince." "Ziyarete gelmeyi düşünür müsün? Çok uzun zaman oldu.

Birbirimizi gördüğümüzden beri."

"Denerim. Adanızı ve deniz fenerinizi görmeyi çok isterim." Birkaç dakika daha haberlerle ilgili sohbet ettiler.

Erin en yakın arkadaşının oğlunun doğum günü partisine yetişmesi gerektiğini söylemeden önce Toby'nin ailesi.

"Aradığın için teşekkürler," dedi Jenny. "Senden haber almak her zaman çok güzel."

"Alex'in hakkında duyduklarıma çok sevindim. Umarım sizi çok uzun bir süre mutlu eder."

"Teşekkür ederim," dedi Jenny usulca. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Erin'le konuştuktan sonra Jenny huzursuz bir enerjiyle doldu ve Alex'i beklerken bahçesini kontrol etmek için dışarı çıkmaya karar verdi. Erin'den haber almak her zamanki gibi harikaydı. İkisi Toby'nin onları ilk tanıştırdığı günden beri yakın arkadaşılar ve

Onu kaybettikten sonra karanlıkta birbirlerine destek oldular.

Erin'le olan dostluğuna ve Toby'nin tüm ailesiyle olan yakın ilişkisine değer verse de, Erin'den haber almak her zaman kaybedilenleri hatırlatıyordu. Bu onu o korkunç güne ve Pennsylvania'daki ailesinden gelen çılgınca telefonlara geri götürdü. Onlara aradığını söylemek zorunda kalmıştı.

Binanın, uçağın düştüğü yerin üzerinde olduğunu... Onların ıstırabını ya da bunun kendisinininkine nasıl eklendiğini asla unutmayacaktı.

Jenny, Gansett'e taşındığından beri eski arkadaşıyla arasına biraz mesafe koyduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu. Yeni bir başlangıca çok ihtiyacı olduğu için geçmişti ait olduğu yere koymaya çalışmıştı ama bunu yapmak sevdiği insanlarla daha az görüşmek anlamına geliyordu.

Muhtemelen bu boşluğu doldurmanın zamanı gelmişti ve Erin'in kendisini ziyaret etme davetini kabul edeceğini umuyordu.

Çamurluktan metal bir kova aldı ve domateslerini ve salatalık mahsulünü toplamak için dışarı çıktı. Parlak yaz hafta sonu günlerinde her zamanki gibi Deniz feneri arazisi, kayalıkları ve aşağıdaki plajı kontrol eden turistlerle dolup taşıyordu.

Bazen ziyaretçilerle etkileşime girerdi, bazen de kendi içine kapanmıştı. Bugün deniz feneriyle ve orada yaşamının nasıl bir şey olduğuyla ilgili milyonlarca soruya cevap verecek havada değildi, bu yüzden biri adını seslenene kadar bahçedeki işine devam etti.

Döndüğünde Jared James'in kendisine yaklaştığını gördü. Arkasında, otoparka park etmiş siyah bir Porsche fark etti. Koyu renk güneş gözlüğünün yanı sıra şort ve tişört giymişti. Bunun dışında Arabada, görünüşüyle ilgili hiçbir şey aşırı zengin olduğunu göstermiyordu.

"Merhaba Jared. Seni gördüğüme sevindim."

"Sen de öyle. Harika bir yeriniz var."

Alaycı sırtışı onu gülümsetti. "Dünyanın en güzel manzarası." Kovası domateslerle dolup taşarken ve salatalıklar, çamur odasının kapısını işaret etti. "Gezmek ister misin?"

"Bir tane isterim."

Onu içeri ve birinci kata çıkardı, burada yaşam alanının ne kadar kompakt ve rahat olduğuna hayret etti. Üst katta, birleşik yatak odası ve banyoda, onun manzarasına doyamadı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu şövalenin üzerindeki tuvale. "Uğraşıyorum. Haftalardır üzerinde çalışmadım. Çok fazla

Yazın burada yapılacak çok şey var." "Kışın nasıl oluyor?"

"Issız ve sessiz. Aslında bu değişikliği hoş karşılıyorum. Yazın çılgınlığından sonra. Arkadaşlarım beni meşgul ve meşgul ediyor, ama ben sessizliğime geri dönmeyi seviyorum deniz feneri."

Jared yatağın başucundaki Toby'nin fotoğrafına bakarak, "Seni merak ettim," dedi. "Okuldayken seni pek tanıımıyordum ama Toby'nin nişanlı olduğunu biliyordum ve sana ne olduğunu merak ettim."

"Eve yazmaya değecek bir şey yok. Çok uzun ve zorlu bir yolculuk oldu."

"Toby ve ben arkadaştan çok tanıdık ve onun ölümü beni çok etkiledi, bu yüzden sizin için nasıl bir şey olduğunu bilemem."

"O gün ölen başka birini tanıyor muydunuz?"

"İşten tanıdığım birkaç kişi. Bunca yıl sonra bile, bazen bunun gerçekten yaşandığına inanmak zor. Çok gerçeküstüydü ve sonrasında New York çok uzun bir süre için çok farklı bir yer oldu."

"Sözünüze güvenmek zorundayım. İlk yıl benim için biraz bulanık geçti. Çoğunlukla Kuzey Carolina'daki evimdeydim."

"Özür dilerim. Mutsuz anıları canlandırmak istememiştim."

"Sorun değil. Bu konuda konuşmak eskisinden daha kolay ve Toby'yi sevgiyle hatırlayan insanlarla tanışmaktan her zaman keyif alıyorum."

"Harika bir adamdı. Ondan çok hoşlandım." "Ben de."

Alex'in geleceğini düşünerek

Jared'i yatak odasında bulmaktan hoşlanmayacağını düşünerek aşağıya indi ve ona soğuk bir içecek ikram etti.

"Biraz su istiyorum."

"Hemen geliyorum." İkisi için de birer bardak buzlu su hazırladı ve koltukta ona katıldı. "Bu yaz biraz ara

vereceğini söylemiştin?"

Başını salladı, bakışları buzlu bardağa sabitlenmişti. "Çok kötü ve çok beklenmedik bir ayrılık."

"Özür dilerim." Ona doğru baktı. "Eğer bu konuda konuşmak istersen, oldukça iyi bir dinleyiciyimdir." Zavallı adam bir arkadaşına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bu düşünce aklına gelir gelmez, milyarder Jared James'in zavallı bir şey olarak nitelendirilmesine kendi kendine kıkırdadı. Ama milyarderlerin bile kalbi kırılabilirdi.

"Aslında oldukça basit. Parayı ya da onunla birlikte gelen yaşam tarzını kaldıramadı."

Sözleri kayıtlara geçerken Jenny ona baktı. "Parayı idare edemedi."

"Evlenme teklif ettiğimde ve beni reddettiğinde de böyle demişti."

"Vay canına." Jenny derin bir nefes verdi.

"Lüks, hediyeler, menfaatler ve hayatımın genişliği konusunda biraz tedirgin olabileceğini biliyordum ama beni tüm bunları aşacak kadar sevdiğini sanıyordum. Son birkaç haftayı tüm bu paradan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirdim."

"Bunu yapmak zorunda olmamalısın. Eğer biri seni seviyorsa, seni gerçekten seviyorsa, sizinle ilgili her şeyi seviyordur. Eğer ona uyum sağlamak için kim olduğunuzu değiştirmeniz gerekiyorsa, o zaman o sizin için doğru kişi değildir."

"Bana öyle söylendi ve entelektüel olarak aynı fikirdeyim. Ancak duygusal olarak..."

"Yas tutuyorsun."

"Herhangi bir şey üzerinde sahip olduğumdan daha fazla Sizin yaşadıklarınızı yaşamış birine melodramatik gelebilir."

"Nasıl olursa olsun, kayıp kayıptır. Bunun için çok üzüldüğünü biliyor mu?"

"İlişkiyi bitirdiğinden beri onunla konuşmadım. Birkaç kez mesaj attı ama cevap vermedim."

"Belki senin ne kadar üzgün olduğunu bilseydi bir fark yaratırdı."

"Eminim biliyordur. Ona ne kadar aşık olduğumun tamamen farkındaydı. Öyleyim."

"Çok üzgünüm Jared. Bu çok korkunç bir durum." "İronik değil mi?" dedi küçük bir gülümsemeyle. "Ve ben burada "Paranın mutluluğu satın aldığını sanıyordum."

Jenny onun ciddiyetsizlik girişimine gülümsedi ve Alex'in metal merdivenlerdeki ağır ayak seslerini duyduğunda kalbi mutlu bir sıçrama yaptı.

"Hey, bebeğim," diyordu sahanlığa vardığında. "Hazır mısın?" Sahanlıkta oturan Jenny'ye şöyle bir baktı. Jared'le birlikte otururken gülümsemesi kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bir şeyi mi bölüyorum?"

Jenny sivri bir bakışla, "Eski bir dostu ziyaretten başka bir şey değil," dedi. "Geri çekil kaplan" demek istedi.

"Gitmeliyim," dedi Jared, muhtemelen Alex'ten neredeyse gözle görülür dalgalar halinde akan gerginliği hissederek. "Tur ve kulak için teşekkürler. Minnettarım."

"Daha sonra burada bir parti vereceğiz," dedi. "Sen gelmelisin. Seni eğlenceli insanlarla tanıştıracam ve kafanı bir süreliğine dertlerinden uzaklaştıracam."

"Kimsenin aldırmayacağından emin misin?"

"Tabii ki hayır. Sloganımız ne kadar çok o kadar iyi."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Uğrayacağım."

"Harika." Alex'in bakışlarını görmezden gelerek onu merdivenlere doğru yürüttü.

"Alex," dedi Jared elini uzatarak. "Seni tekrar görmek güzel."

"Evet, sen de." Jared'in elini isteksizce sıktı ya da Jenny'ye öyle göründü.

"Kendim çıkabilirim," dedi Jared. "Tekrar teşekkürler, Jenny."

Jared'in arkasından çamurluk kapısının kapandığını duyana kadar odanın üzerinde ağır bir sessizlik hüküm sürdü.

Bölüm 21

Kapı kapanır kapanmaz Jenny Alex'e döndü. "Gitmeye hazır mısın?"

"Yatak odanızda mıydı?"

Adamın öfkeli ses tonu karşısında afallayan kadın, "Ne?" diye sordu. "Beni duydun. Onu yukarı mı çıkardın?"

"Ona üst katı da içeren deniz fenerini gösterdim.

Toby ve Jared'in zenginliğiyle başa çıkamadığı için onu terk eden kız arkadaşı hakkında konuştuk. Hepsi bu kadardı. Konuşmanın tamamını dinleyebilmeniz için konuşmayı kaydetmeli miydim?"

"Onu yatak odana götürdüğüne inanamıyorum."

"Hiçbir şey olmadığı halde kıskanç bir aptal gibi davrandığına inanamıyorum."

Omuzları çöktü ve başını salladı. "Yapamam.

Buna ben de inanamıyorum. Seninle ilgili ne sorunum var bilmiyorum ama seni orada başka bir adamla otururken görünce... Onu fena halde dövmek istedim."

"Bunu yapmadığına gerçekten sevindim."

"Özür dilerim." Ellerini saçlarında gezdirdi, hayal kırıklığı neredeyse hissediliyordu.

Jenny onun yanına gitti ve ellerini göğsünde birleştirdi.

"Senin bu küçük sorunun hakkında ne yapacağız? Başka bir erkekle her konuştuğumda çıldırmana göz yummayacağım."

"Biliyoru

m."

"Yani..."

"Senin için çıldırıyorum," dedi huysuzca, elleri saçlarından omuzlarına düşerken. "Ve bu beni deli ediyor. Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

Onun sesinde duyduğu endişeden etkilenererek, "Öyle ama bilmelisin ki istediğim tek kişi sensin.

Toby'yi kaybettiğimden beri gerçekten istediğim tek kişi sensin. Senden başka kimse yok."

"Bana bunu söylemeye devam edecek ve kıskanç bir eşek gibi davrandığımda beni affedecek misin?"

"Elbette. Bunu yapabilirim. Koyu renk-
Çikolata gözlerin yeşile dönüyor, ama hata yapma, erkek arkadaşlarım var diye olay çıkarırsan hiç hoş olmaz. Az önce Jared ile güzel vakit geçirdim. Zor bir dönemden geçiyor ve nasıl olduğunu görmek için birkaç gün içinde onu takip etmeyi planlıyorum. Onu tanıyan biriyle konuşmak hoşuma gitti.

Toby ve onu sevgiyle hatırlıyor. Bunun için özür dilemeyi reddediyorum."

"Anlıyorum. Özür dilemene gerek yok."

"Ayrıca benimle konuşmalarına izin verilmemesi gerektiğini düşündüğün için arkadaşlarıma iyi davranamazsan da mutlu olmayacağım."

"Bunu yapmayacağım. Bu nereden çıktı bilmiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Her şey hakkında - sen, diğer erkeklerin sana ilgi göstermesi, her zaman seninle olmak istemem, bana hissettirdiğin çılgınca şeyler. Benim için yeni bir şey. Senin yüzünden kendimi kaybetmiş durumdayım."

"Senin keyifsiz olmanı istemiyorum. Sahip olduğumuz şeyin özel olduğu ve benim de seninle aynı şekilde hissettiğim konusunda rahat ve güvende olmanı istiyorum."

Elleri kadının omuzlarından sırtına doğru ilerledi. ve örtüsünün eteklerinin altından. Adam kadının poposunu avuçlayarak keskin bir nefes almasını sağladı.

"Sörfe gideceğimizi sanıyordum."

Başını eğerek, dudaklarının boynuna hafifçe değmesiyle kadının ürpermesini sağladı. "Öyleyiz. Eninde sonunda. Sana çok ihtiyacım var. Hem de çok. Hiçbir fikrin yok. Ve sadece

Bu." Vurgulama için onun kışını sıktı. "Her yerde. Her zaman. Sana ihtiyacım var."

"Alex," dedi iç çekerek. "Bana sahipsin. Tam buradayım ve tamamen seninim."

"Evet, sen benimsin." Adam bikini altının bağlarını çekiştirdi ve kumaş ayaklarının arasına düştü. Parmakları, ıslaklığın içinden kayarak onun cinsel organını okşadı, Ağzı onunkine sert ve talepkâr bir şekilde inerken alay ediyor ve eziyet ediyordu.

Kısa süre içinde, duyularına tamamen hükmederken onu akıl sağlığının sınırına getirmişti. Parmaklarını çıkardığında, adam plajda giydiği şorttan kurtulup onu ereksiyonunun üzerine kaldırına kadar, kadın kaybettiği için haykırdı.

Jenny onun üzerine kaydı, başını geriye düşüren ve ağzını sessiz bir çığlık içinde açan derin bir itme ile onu aldı. Zevk neredeyse dayanılmazdı. Ve sonra

Onu duvara yasladı ve içine doğru itmeye başladı.

"Biriyle birlikteydim," dedi kulağına karşı.

Elinde tuttuğu şeyin temposunu hiç düşürmeden. "İki yıl boyunca. Erkek arkadaşları vardı. Hem de bir sürü ve ben hiç umursamadım. Hiç kıskanmadım, çünkü onu sevmiyordum. Bunu artık biliyorum. Onu sevmedim."

Sözleri ve hareketleri güçlü bir kombinasyon oluşturuyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Duygularına yenik düşen ve arzuyla kendinden geçen Jenny, konuşmak şöyle dursun, zar zor düşünebiliyordu. Ama adamın onun söyleyeceği kelimelere ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Ben de seni seviyorum."

Parmaklarıyla onu ikna ederek sertçe içine itti. "Benimle gel."

Jenny o kadar yakındı ki tek yapması gereken ona bir kez dokunmaktı. Adam dalgalar halinde onu serbest bırakırken Jenny ona sıkıca sarıldı ve sonra kendini de bıraktı. Sonsuza dek sürdü, ya da öyle görünüyordu.

"Pislik gibi davrandığım için özür dilerim." Dudakları ve bıyıklarının köprücük kemiğine sürtünmesi onu yeniden ateşledi.

"Seni affediyorum."

"Zaten senin hatan."

"Nasıl anladın?"

"Seninle tanışana kadar hiç böyle değildim."

Jenny gülerek kollarını ona sımsıkı doladı ve sonsuza dek ona tutunmak istedi. O mükemmel miydi? Hiç de değil, ama onun için mükemmel olabilirmiş gibi görünüyordu. "Bana söz verdiğin şu sörfe ne dersin?"

Ondan yavaşça çekildi ve onu ayaklarının üzerine oturttu. Yüzünü iri elleriyle kavrayarak onu öptü ve uzun bir süre gözlerinin içine baktı, en az onun kadar sersemlemiş görünüyordu. "Hadi gidelim."

Grace geç kalıyordu. Eczanede O Cumartesi öğleden sonra alışılmadık derecede meşguldü ve partinin hazırlanmasına yardım etmek için erken çıkma planları suya düştü.

Duş almayı, üstünü değiştirmeyi ve deniz fenerine gitmeyi planlayarak merdivenlerden daireye koştu.

Bir süredir

Bütün gün dikkati dağınıktı, Evan'ı, düğün planlarını, Buddy'nin durumunu, albümü, stüdyoyu, bir yıl önce aldığı eczaneyi ve şimdi boynunda bir çapa gibi hissettiğini düşünüyordu.

Burayı satın almak için o kadar çok yatırım yapmamış olsaydı, müziğini tanıtırken onunla birlikte seyahat edebilirdi. Ama öngörülebilir bir süre için Gansett'te sıkışıp kalmıştı.

gelecek. Sevdiği bir yerde "sıkışmış" hissetmek onu üzüyordu ama o aylarca turneye çıkarken geride kalma fikri onu hasta hissettiriyordu. Onu şimdiden özlemişti ve o daha gitmemişti bile.

Duşun ılık spreyinin altında, Evan ve arkadaşlarıyla geçireceği akşama odaklanabilmek için kaygı ve endişelerini bir kenara bırakmaya çalıştı. Bugünün yanı sıra yarın ve ertesi gün de birlikteydiler. Bunun bir anlamı yoktu. Aylar sonra neler olabileceğini takıntı haline getiriyordu. Ama kendi kendine bunu söylerken bile karnındaki endişe düğümü bir türlü çözülüyordu.

Duşun kapısı açıldı ve Evan arkasından içeri girip onu kendine yaklaştırmak kollarıyla belini sardığında Grace şaşkınlıkla bir gıcirtı çıkardı.

"Nereden geldin?" diye sordu.

Elleri ve dudakları kadının her yerindeydi. "Çalış." Grace sırtına yaslanan adamın ereksiyonunun sert baskısını

hissetti.

"Evan... Zamanım yok. Jenny'lere gitmeliyim."

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Bir dakika bile sürmez." "Teşekkür ederim."

Grace onun ses tonunda duyduğu erkek memnuniyetine güldü. Onunla kıyaslayabileceği hiçbir şeyi yoktu ama ona karşı hissettikleriyle kıyaslanamayacağını da biliyordu. başka hiçbir şey bilmiyordu.

"Sana iyi haberlerim var."

Bunun üzerine kalbi gerçekten de küt küt atmaya başladı. "Ne oldu?" "Bir dakika içinde söyleyeceğim." Kadının üzerine hafifçe bastırdı. omuzlarından tutarak öne doğru eğilmeye zorladı. Onu istediği şekilde düzenledikten sonra kalçalarını kavradı ve arkadan içine girdi.

Grace bunu ilk kez yaptıklarını ve o zaman ne kadar inanılmaz hissettirdiğinin şokunu hatırlıyordu. Birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra daha az inanılmaz değildi.

"Tanrım, dünyada hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremez," dedi.

Ellerini duş duvarına dayamıştı, su üzerlerine vurdukça ve Evan McCarthy içini doldurdukça. En çılgın hayallerinde bile Evan McCarthy'yi ve onun hayatına getirdiği neşeyi hayal edemezdi. Adam durmak bilmeyen temposunu sürdürürken onu terk edeceğini hatırlatması gözlerini yaşarttı.

Etrafına uzandı, klitorisini parmaklarının arasında yuvarladı ve aynı şeyi meme ucuna yaptı. Bu kombinasyon her zaman olduğu gibi onu harekete geçirdi. Adam gitar çalarkenki ustalığıyla kızın vücuduyla oynuyordu ve kızın ona karşı koyacak gücü kalmamıştı.

"Grace," diye inledi elleri kalçalarına dönüp onu sert hamleleri için sabit tutarken. Hâlâ içinde sıkışmış olan Grace'in ayağa kalkmasına yardım etti ve kollarını ona doladı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi iyi haber ne?"

Ondan uzaklaşıp yüzünü ona çevirirken gülerek onu öptü. "Buddy ile konuştum. Ona her şeyi anlattım."

ve önümüzdeki yıl boyunca, hiçbirisi Ocak ayında olmak üzere, altı ayrı hafta yollarda olmayı kabul ettik."

Hâlâ biraz seks sarhoşu olan Grace'in söylediklerini anlaması bir saniye sürdü. "Hepsi bu kadar mı? Sadece altı hafta mı?"

"Sadece altı hafta."

Sözleri nihayet kayda geçtiğinde, rahatlama seli onu gözyaşlarına boğdu.

"Ah, bebeğim, ağlama. Ağlamandan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Güzel gözyaşları," dedi ona sarılarak. "Bütün gün yoksan bize ne olacağından çok korkuyordum. zaman."

"Ben de öyle. İstedğim bu değildi ve bunu ona söyledim." "Buddy Longstreet'e gerçekten 'hayır, teşekkür ederim' dedin." "Dedim. Seni onun istediğinden daha çok istiyorum.

teklif ediyorum. Bu kadar basit."

Tabii ki bu onu daha çok ağlattı.

"Gracie... Beni burada öldürüyorsun. Mutlu olursun sanmıştım."

"Çok mutluyum," dedi hıçkırıklar arasında. "Mutlu görünmüyorsun."

"Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Kollarını ona doladı ve olabildiğince sıkı sarıldı. "Ben de, bebeğim. Ben de."

Jenny, Maddie, Grace, Stephanie, Abby, Laura ve Sydney'in deniz fenerinde sadece bir saat içinde neler başardıklarına inanamıyordu. Çimenlik alan sandalyeler, ateş çukuru, fenerler ve aşağıdaki sahilden topladıkları beyaz kayalarla tutturulmuş masa örtüleriyle kaplı uzun masalarla doluydu. Kızlar, iyi eğitilmiş kocalar, nişanlılar ve erkek arkadaşlar gibi soğutucuları ve buzları taşıyarak ve siparişleri alarak erkeklerini de çok sıkı çalıştırıyorlardı.

"Sizler harikasıınız," dedi Jenny. Ona burayı bağışlayarak üzerine düşeni yaptığını söylemişlerdi ama o da

iki büyük salata ve en sevdiği tatlılardan birini getirdi. Çok fazla ağır kaldırmak zorunda kalmaması iyi oldu, çünkü kolları ve bacakları sörf yapmaktan ölmüştü - tabii yaptığı şeye "sörf yapmak" denebilirse. Buzz Lightyear'ın dediği gibi, daha çok stil sahibi bir şekilde düşmek gibiydi.

Alex sabırlı bir öğretmendi ve o da bu işi az çok öğrenmişti. Ona çok daha fazla zaman alacağını söylemişti. ustalaşmadan önce pratik yapmıştı ve ona yakında bir ders daha vereceğine söz vermişti. Partiden önce annesini kontrol etmek için eve gitmişti ve annesi onun her an dönmesini bekliyordu. İlişkilerini arkadaşlarına tamamen açıklayacağını düşündüğünde karnında kelebekler uçuşuyordu ama onun için heyecanlanacaklarını biliyordu.

Thomas, Hailey, Ashleigh ve Holden'la çimlerin üzerine serilmiş bir battaniyeye sarılırken, kendi adına oldukça heyecanlı olduğunu düşündü. Jenny kurulum sırasında çocuklara göz kulak olmak için gönüllü olmuştu. Hailey de

Jenny'nin kucağına emekledi ve Ashleigh Thomas'ın yeni kitabına bakarken başını Jenny'nin bacağına yasladı.

Jenny çocuklara ve onların konuşmalarına o kadar dalmıştı ki Alex'in kendisine yaklaştığını fark etmedi. üstlerine çıktı. "Oh, hey," dedi, onu görünce vücudu zevkten karıncalanmıştı. "Geldiğini görmedim."

O yaramaz, seksi tarzıyla kaşlarını kaldırdı ve onu güldürdü.

"Çocukların önünde olmaz."

"Doğuştan yeteneklisin," dedi battaniyenin yanına çömelerek. "Onu bunu bilmem ama ben de onlardan zevk alıyorum.

kendi yeğenlerim ve

yeğenlerim." "Kendi

yeğenini mi istiyorsun?"

Jenny ona baktı, soru aralarında canlı bir tel gibi yayılıyordu. "Eskiden öyleydim. Şimdiye kadar ergenlik yıllarını geride bırakmışımdır diye düşündüm." Eski rüyalarını hatırlamanın verdiği acıyla omuz silktilti. "Ama muhtemelen bunların hepsini geride bıraktım."

"Çünkü sen yaşlı bir cadalozsun."

"Hey!"

"Hadi ama Jenny. Daha kaç yaşındasın? Otuz altı mı?" "Yedi. Ve bir buçuk."

"Tanrım, benden bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum."

"Ne kadar büyük?" O zamana kadar ona kaç yaşında olduğunu sormak aklına geldi.

"Benden üç buçuk yaş büyüksün." "Aman Tanrım! Ben bir beşik hırsızıyım."

"Beşik hırsızı nedir, Jenny?" Thomas sordu.

Jenny gülmemek için dudağını ısırды. "Benim gibi yaşlı bir kadının Alex gibi genç bir adamla çıkması."

Ashleigh, Alex'e sinirli bir bakış atarak, "Sen yaşlı değilsin Jenny," dedi.

"Sen benim yeni en iyi arkadaşımsın Ash," dedi Jenny.

Muhteşem annesinin tıpatıp aynısı olan siyah saçlı küçük kız Jenny'ye gülümsedi. "Kankalar."

"Sonsuza dek," dedi Jenny. "Sence annem partinin kendisi için olduğunu öğrenince şaşırarak mı?"

"Evet. Maddie Teyze ona bunun bir yemek partisi olduğunu söyledi. Yalan söyledi ama iyi bir yalandı."

"Bu doğru. Anneme sürpriz yapabilmek için yalan söyledi ama Maddie Teyze önemli bir konuda annene yalan söylemez."

"Biliyorum. Gidip nallarla oynayabilir miyiz?"

"Sizi görebileceğim bir yerde durduğunuz ve at nallarını birbirinize fırlatmadığınız sürece sorun yok."

El ele tutuşan Thomas ve Ashleigh kaçıştılar, Jenny ve Alex'i Hailey ve Holden'la bırakarak zıplayan bir sandalyeye oturdu.

Alex battaniyenin üzerine otururken, "Sakın bana kendi çocuğun olması fikrinden vazgeçtiğini söyleme," dedi.

"Tam olarak değil ama bu konuda gerçekçi olmaya çalıştım. Her geçen gün yaşılanıyorum ve bu tek başıma yapabileceğim bir şey değil. Berbat bir bekar anne olurdum."

"Hayır, yapmazsın." Alex parmağını Holden'a uzattı, Holden da tombul yumruğunu parmağına doladı. "Ben çocuk istiyorum. Bir aile istiyorum"

kendime ait."

Onu dinlerken ve Holden'la etkileşimini izlerken Jenny nefesini tutmuş, başka neler söyleyeceğini duymayı bekliyordu.

"Eminim birlikte çok tatlı bebekler yapardık."

Tamam, bu beklenmedik bir şeydi. Sertçe yutkundu.
"Öyle mi?"

Başını sallayarak battaniyenin üzerinden onun eline uzandı. "Öyle düşünmüyor musun?"

"Bunu gerçekten düşünmemiştim, ama şimdi sen söyleyince, muhtemelen oldukça sevimli olurlardı." Gözleri doldu ve umutsuzca duygularını dizginlemeye çalışarak başka tarafa baktı.

"Ne?"

Başını iki yana
salladı. "Anlat
bana."

"Uzun zaman önce umut etmekten vazgeçtiğim şeyleri istememi sağlıyorsun."

"Benim de bir şeyler istememe neden oluyorsun. Sanırım aynı şeyleri."

"Bunun hakkında konuşmamalıyız bile," dedi gergin bir kahkaha atarak. "Daha çok erken."

"Hayır, değil. Biz çocuk değiliz. İkimiz de özel bir şeyin ne zaman ortaya çıkacağını bilecek kadar uzun süredir buralardayız. Kim demiş iki yılımızı birlikte geçirmemiz gerektiğini?"

bu konuşmayı yapmak için kabul edilebilir mi?"

"İki yıl hakkında hiçbir şey söylemedim ama iki ay pratik olabilir."

"Pratikliğin canı cehenneme."

"Bebeklerin önünde küfür etme."

"Meseleden kaçma."

"Belki bu konuşmaya daha sonra devam edebiliriz?"

"Evet, sanırım buna daha sonra devam edeceğiz."

Titreyen ellerini ondan saklamaya çalışan Jenny Hailey'e sarıldı, zihni onun beynine yerleştirdiği düşüncelerle dolup taşıyordu. İkisi birlikte uzun süre,

Birlikte çocuk sahibi olmak ve onların büyümesini izlemek... İçini güçlü bir özlem duygusu kapladı ve adamın, sözlerinin onu ne kadar etkilediğini bildiğini hissetti.

"Hey, çocuklar," diye seslendi Maddie. "Geliyorlar."

Alex ayağa kalktı ve Jenny'ye elini uzattı. O Hailey'i, Alex Holden'ı aldı ve Jenny Ashleigh ile Thomas'a yanlarına gelmeleri için seslendi.

Tiffany ve Blaine polisin tahsis ettiği SUV ile geldiler.

"Geç falan mı kaldık?" Tiffany, Alex battaniyenin üzerinde dünyasını sallarken büyüyen ve çoğalan topluluğa bakarken sordu.

"Sürpriz!" dediler hep bir ağızdan.

Maddie kız kardeşine sarılırken, "Düğün partin kutlu olsun," dedi.

Tiffany'nin ağzı açık kaldı. Yanında oturan Blaine onun tepkisine gülümsedi.

Laura, "Seni tamamen anladık," dedi.

Tiffany annesi ve Ned tarafından kucaklanırken, "Şaşkına döndüm," dedi. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Oh, biliyoruz," dedi Stephanie sırtarak.

Zavallı Tiffany'nin neye bulaştığından haberi yoktu. Bu bir Neyse ki Thomas ve Ashleigh'i şenliklerin şimdiki aşamasında meşgul edecek bir sürü oyun ve şey ayarlamışlardı.

Jenny ve Alex bebekleri annelerine teslim ettikten sonra Alex ona yakın durdu, bir kolunu onun omuzlarına doladı ya da elini onunkine sıkıca kenetledi. O

Çift olduklarına dair kamuoyuna bir açıklama yaptı ve bu da onunla bir başka heyecan verici an oldu.

Stephanie, Laura ve Abby, Jenny'yi Alex'ten bilgi almak için yeterince uzun süre uzaklaştırmayı başardılar ve Jenny de seve seve bilgi verdi.

Laura alaycı bir gülümsemeyle, "Bunu bizden sakladığına inanamıyorum," dedi. "Mason'la anlaşılamamama şaşmamalı ya da Linc."

"Alex'le sadece Linc'le çıkmadan bir gün önce tanıştım. Hokkabazlık falan yoktu. Yemin ederim."

"Senin adına gerçekten çok sevindim Jenny," dedi Abby. "Kesinlikle parlıyorsun."

Jenny ellerini yüzüne doğru kaldırdı. "Öyle miyim?"

"Kesinlikle," diye onayladı Stephanie.

"Siz gerçek misiniz?" Tiffany hediyelerinin ilkinin açarken yüksek sesle sordu: daracık, transparan bir gecelik ve inanılmaz büyüklükte bir dildo. "Annemin önünde mi?"

"Sakin ol canım," dedi Francine kuru bir sesle. "Sana ne aldığımı görene kadar bekle."

"Bunu kendi mağazamda arkamdan yaptığınıza inanamıyorum! Neden bu kadar kötü bir hafta geçirdiğimizi merak ediyordum. Patty, kovuldun!"

"Bensiz çalışamazsın patron," diye karşılık verdi Patty.

"Bu doğru, ama yine de kovuldun," dedi Tiffany ve ekledi

"Bay McCarthy burada." diye fısıldadı.

"Ve mağazanızın büyük bir hayranı," dedi Linda, kadınların gülmesine ve oğullarının acı içinde inlemesine neden oldu.

"Aklımın gözünü çıkaracağım," dedi Mac ve hemen arkasında Evan, Adam ve Grant olduğu halde bira soğutucusuna doğru ilerledi.

"Şimdi, çocuklar," dedi Big Mac bok yiyen bir sırıtışla. "Deneyene kadar eleştirmeyin."

"Lütfen, beni hemen vur," dedi Grant. "Kafamda bu görüntüyle yaşayamam."

"Hazır başlamışken beni de çıkar," dedi Adam.

"Ve beni," dedi Evan.

Abby diğerlerinin kahkahaları arasında, "Bebek gibi davranmayı bırakın," dedi.

Mac karısına, "Bunu hak etmek için sana ne yaptım bilmiyorum," dedi.

"Sadece son iki yıldır yaptığımız tüm kızlar gecesini mahvettin."

"Bunu bir daha asla yapmayacağım. Dersimi aldım."

"Eminim yapmamışsındır."

Hediyeler o andan itibaren yokuş aşağı gitti ve çocukların utancını körükledi. Blaine hariç hepsi, böylesine şok edici hediyelere maruz kalmalarını yüksek sesle protesto etti.

"Artık duşta erkek yok," dedi Adam. "Bunu bir kural haline getiriyorum."

"Reddedildi," dedi tüm kadınlar uyum içinde, gülerek ve birbirlerine beşlik çakararak.

Alex Jenny'nin kulağına, "Siz kızlar nasıl parti verileceğini iyi biliyorsunuz," diye fısıldadı.

Güldü ve başını onun omzuna yasladı. "Bunu hak ediyorlar. Her zaman işimize burnunu sokuyorlar."

"İşinize karışmaktan bahsetmişken..." Alex, Tiffany'nin başka bir hediye paketinden çıkardığı nesneye odaklandı. "Bu bir... um, fiş mi?"

"Bilemem. Hiç görmedim. Sen gördün mü?" "Um, ah, buna nasıl cevap vereyim?"

Onun kaburgalarına dirsek atarak çarpmanın etkisiyle homurdanmasına neden oldu. "Ona ne aldın?" Alex sordu.

Jenny, Tiffany'nin diğerlerinden aldığı bazı şeylere kıyasla nispeten zevkli iç çamaşırları seçmişti. "Asla söylemem."

"Sanırım onun mağazasını ziyaret etmemiz gerekiyor. Hiçbir fikrim yoktu..."

Tiffany'nin dükkânını ve Alex'le oraya gitmeyi düşündüğünde, Jenny'nin tüm vücudu ısındı.

Alex doğrudan onun kulağına konuştu. "Eğer bu tatlı kızarıklık bir gösterge ise, mağazaya yapılacak bir geziyle ilgileniyor gibisin."

Twister oynamaktan sıkıldıkları anlaşılan Ashley ve Thomas koşarak, flamalar ve balonlarla süslenmiş özel bir sandalyede oturan Tiffany'nin yanına geldiklerinde Jenny hâlâ ona bir cevap vermeye çalışıyordu.

Ashleigh, "Anne, ben ve Thomas hediyelerini açmana ve yeni oyuncaklarıyla oynamana yardım etmek istiyoruz," dedi.

"Mac!" Diğlerleri gülmekten kendilerini kaybederken
Maddie bağırdı. "Bir şeyler yap!"

"Hayatta olmaz tatlım," diye cevap verdi kocası. "Yatağıny
yaptın."

"Gidelim mi?" Jenny Alex'e
sordu. "Sanırım yapmalıyız."

Tiffany diğler hediyelerini açarken onlar da küçük çocukları
alıp sahile götürdüler.

Bölüm 22

Jenny, Evan ve Owen onlar için çalarken Alex'in kucağında ateş çukurundaki bir sandalyede otururken partinin büyük bir başarı olduğuna karar verdi. Ned ve Francine, Ashleigh ve Thomas'ı yatıya kalmaları için eve götürmüşlerdi ve Holden ile Hailey içeride bebek telsizi olan portatif bir beşikte uyuyorlardı.

Maddie'nin kalçasına bağlı.

Paul ve Jared gelmişlerdi ve iyi vakit geçiriyor gibiydiler, bu da Jenny'yi onları davet ettiği için mutlu etmişti.

Dan ve Kara'nın mutlu haberlerini birlikte kutladılar ve onu çok kötü inciten kız kardeşiyle yüzleşmesini yeniden anlatmaktan keyif aldı. Jenny kendi kız kardeşlerinden birinin Sevgili kız kardeşleri ona böyle bir şey yapıyordu ve Kara'nın kız kardeşini azarlama şansı bulduğunu duymak onu gülümsetmişti.

Jenny'nin arkadaş grubu, Alex ile artık bir çift oldukları gerçeğine şaşkınlık ve memnuniyetle tepki vermişti. Jared'le konuştuğunda takdire şayan bir şekilde davranmıştı. Hiçbir yorum, kaş çatma ya da yeşil gözlü canavara dair başka bir işaret yoktu ve bunun için minnettardı. Bunu takdir ediyordu.

Bunun onun çekici bulmadığı ve değiştirmeye çalıştığı bir şey olduğunu anlamıştı.

Paul, annesiyle kalan arkadaşını rahatlatmak ve bir süre dışarı çıkabilmek için saat on birde evden ayrıldı. Alex gitmeyi teklif etmişti ama Paul kalması ve Jenny ile zaman geçirmesi için ısrar etti.

Kardeşi gittikten sonra Alex, "Her konuda çok sakın davranıyor," dedi.

"Bana senin için iyi olduğumu söyledi."

"Öyle mi? Evet, öylesin. Onun da bunu görmesine sevindim."

Jenny başını onun omzuna bıraktı, güçlü kollarının onu sarmasını ve onun temiz, seksi kokusunun duyularını doldurmasını sevdi. Etrafını saran en yakın arkadaşlarıyla birlikte ateşin önünde onun kucağında otururken, gökyüzü yıldızlarla doluydu ve Evan ile Owen'ın müziği

Bitmek bilmeyen sohbetin arka planında Jenny, Toby öldüğünden beri ilk kez gerçekten mutlu olduğunu fark etti.

Alex, memnuniyetinin büyük bir parçasıydı ama harika arkadaşları, deniz feneri ve birlikte yaşadıkları ada. Yıldızlara bakarken Toby'nin ona baktığını ve kendisi için kurduğu hayattan memnun olduğunu umuyordu.

O gece yine aynı rüyayı gördü. Her zamanki gibi, Toby canlı, nefes alan bir renkte görünüyordu, çok canlı ve diri, çok

Özel dikim bir takım elbise içinde yakışıklı. Kahvaltıdan kalktı, mısır gevreği kâsesini bulaşık makinesine koydu ve seyahat kupasına kahve doldurdu. Sonra dişlerini fırçalamak için banyoya gitti ve işe götürdüğü çantayla geri döndü.

Yanına geldi ve Jenny yüzünü ona çevirdiğinde önce yanağını sonra dudaklarını öpmek için eğildi. Gözleri heyecanla parlayarak ona baktı ve şöyle dedi düşünmek."

Jenny sanki üçüncü bir tarafmış gibi nefesini tuttu rüyanın ortaya çıkışını izliyordu. Hiç bu kadar ileri gitmemişti. Her zaman öpücükte uyanırdı.

"Ne hakkında?" diye sordu.

"Artık hapları bırakmalısın."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Bir yıl bekleyeceğimizi söylemiştik."

"Beklemek istemiyorum. Her şeyi şimdi istiyorum; seni, bizi, bebeğimizi. Hepsini istiyorum. Bunu düşünecek misin?"

Hâlâ şaşkındı, başını salladı. "Evet, tabii. Bunu

düşüneceğim." "Güzel," dedi o önlenemez

gülümsemesiyle. Biliyordu ki

Ona bu şekilde baktığında hayır diyecek gücü yoktu.

"Gitmem gerek. Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum."

Kapıdan geri geldi. "Bir öpücük daha."

Onunla eğlenen Jenny, kolunu onun boynuna doladı ve kendini öpücüğe kaptırarak dilinin darbelerine ağzını açtı.

Ve sonra geri çekildi, gözleriyle ona baktı arzudan cam gibi olmuştu. "Mmm. Daha sonra daha fazlasına ihtiyacım olacak." "Tamamdır. İyi günler dilerim."

"Sen de." Son bir kısa öpücükten sonra kapıdan çıktı. Gitti. Sonsuza kadar.

Jenny hıçkırır hıçkırır ağlayarak, nefes nefese uyandı, anılar onu tatlı, dokunaklı ve dayanılmaz bir üzüntüye boğdu. Ve her nasılsa, kalbinin derinliklerinde bu rüyayı bir daha göremeyeceğini biliyordu ve onu yeniden kaybetmiş gibi hissediyordu.

Hıçkırıkları Alex'i uyandırdı. "Ne oldu, bebeğim? Neyin var?"

O kadar çok ağlıyordu ki uzun süre konuşamadı.

Onu kollarının arasına aldı, sırtını sıvazladı ve doğrudan kalbine giden teselli sözcükleri fısıldadı.

"Rüyayı tekrar gördüm," dedi mümkün olan en kısa sürede. "Sonunda o sabah ne dediğini hatırladım."

"Tanrım, Jenny. Bana söylemek ister misin? Söylemezsen anlarım..."

"Sana söylemek istiyorum." Birkaç nefes aldı ve yüzünü sildi.

ona son sözlerini söylemeden önce yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Bunca zaman... Hatırlayamadım. Biliyordum ki büyük bir şey, ama ne olduğunu bilmiyordum. Ve şimdi..."

"Artık biliyorsun ve neredeyse ilk günkü kadar acıyor."

"Evet." Çaresizce ihtiyaç duyduğu bir zamanda, onu anlaması inanılmaz bir hediye idi. Kalbi kırık hıçkırıkları odayı doldurdu. Hiç gözyaşı kalmayana, başı zonklayıp gözleri ağlamaktan ağrıyana kadar ona sarıldı. "Seninle çocuklar hakkında konuştuğumuz gece bunu neden hatırladım sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki de sonunda onun söylediklerini duymaya hazır olduğun içindir?"

"Sanırım."

"Onu bu kadar çok sevdiğiniz için çok şanslıydı. Bunca yıl sonra bile onu sevmeye devam ediyorsunuz. Bu inanılmaz bir şey."

"Onu her zaman seveceğim."

"Biliyorum bebeğim, o da biliyor. Bu yüzden sonunda seni özgür bırakmaya karar verdi. Senin mutlu olmanı istiyor."

Gözyaşları yüzünden aşağı yavaşça yuvarlanmaya devam etti. Jenny onları silmek için hiçbir çaba göstermedi. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Gerçekten istiyorum."

"Bu benim için çok şey ifade ediyor." Onun göğsünü öptü. "Ve burada olduğun için mutluyum. Bu yardımcı oluyor."

"Ben de memnunum. Bu kadar acı verici bir şeyi tek başına yaşamayı asla istemezdim." Küçük, yatıştırıcı daireler çizerek sırtını okşamaya devam etti. "Sence tekrar uyuyabilir misin?"

"Bilmiyorum."

"Yürüyüşe çıkmak, bisiklete binmek ya da zihnini boşaltacak bir şeyler yapmak ister misin?"

"Eğer sorun olmazsa, sanırım burada seninle kalmayı tercih ederim." Kollarıyla onu sımsıkı sararak alnından öptü.

"İyiden de öte."

Pazartesi akşamı Jenny ailesiyle feribotta buluştu ve onları Mario's'ta pizza yemeye götürdükten sonra kesinlikle bayıldıkları deniz fenerini görmeye götürdü.

Annesi, "Resimlerin hakkını veremiyorsun tatlım," dedi. "İnanılmaz bir şey."

"Bayıldım."

"Nedenini görebiliyoruz," dedi babası, hayatı darmadağın olduğundan beri yaptığı gibi ona yakından bakarak. O her

zaman

kaplamasındaki çatlaklara dikkat ediyordu. "Harika görünüyorsun. Seni hiç bu kadar iyi görmemiştim... Uzun zaman oldu."

"Evet, öyle. Gel otur. Size anlatacaklarım var." Kahve ve tatlı eşliğinde onlara Alex'ten ve daha önce sahip olduğu aynı bağlantı hissini bulduğu için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsetti.

"Ah, Jenny," dedi annesi derin bir iç çekerek.
gözlerini ovuşturdu. "Ne kadar çok şey yaptığımız hakkında hiçbir fikrin yok.

Bunu söylediğinizi duyduğuma sevindim. Kendi başınıza iyi olmadığınızdan değil, ama verecek çok fazla sevginiz var. Ve biz de umuyorduk ki... Bilirsin işte."

"Evet, biliyorum. Sanırım aradığım kişi o olabilir." Olduğu gibi

O zamandan beri her seferinde, çocuklarının ne kadar sevimli olacağını söylediğini hatırladığında karnı titriyordu.

"Vay canına," dedi babası. "Ve bu yakın zamanda mı oldu?" "Evet, ve ne söyleyeceğini biliyorum-"

"Bir zamanlar sen kendi kalbini tanımak için çok gençken ne derdik biliyor musun? Ama şimdi bunu asla söylemeyiz."

"Teşekkürler anne," dedi Jenny usulca. "Siz, Emma ve Leah olmasaydınız bunu atlatamazdım. Beni ayakta tuttunuz."

"Biz senden ilham aldık, tatlım. Senin gücün bizim gücümüz oldu."

Babası başıyla onayladı. "Alex'inle ne zaman tanışacağız?" "Yarın akşam yemekte."

"Bekleyemeyiz."

Jenny kısa bir süre sonra onları McCarthy'lerin oteline götürdü ve otoparktan çıkmadan önce Alex'e bir mesaj gönderdi. Sahil temiz.

Yoldayım ama kalamam. Paul'un erken bir toplantısı var.

Alabildiğimi alacağım.

Mmmmmmm...

Eve döndüğünde adam oradaydı ve kız ona koştu, Onsuz geçen uzun bir günün ardından onu gördüğü için heyecanlıydı. O da

Çok derine ve her zaman daha derine. Onu kucakladı ve etrafında döndürerek sertçe öptü.

"Hadi yüzelim."

"Ben gidip

üstümü

değiştireyim."

"Benim yöntemimle yapalım." Onu yere bıraktı ve dizlerini bükerek sırtını ona döndü. "Atla."

Jenny ellerini adamın omuzlarına koydu ve adam onu sırtına aldı. Adam onları çimenlikte yürütürken, Jenny onun boynunu öptü ve ısırıldı.

"Böyle devam edersen seni bırakacağım."

"Beni bırakmayacaksın," dedi kendinden emin bir şekilde. "Hayır, düşürmeyeceğim."

Sahile ulaştılar ve adam onu yere bıraktı. Kız daha ne olduğunu anlamadan kumların üzerinde birbirlerine sarılmış, ateşli bir çaresizlikle öpüşüyorlardı. Kucaklaşmalarının çılgınlığı, adamın dilinin ağzında gezinmesi ve sertleşmiş sikinin karnına baskı yapması dışındaki her düşüncüyü aklından çıkardı.

"Bana mesaj atmanı beklerken delirdiğimi sanıyordum," diye fısıldadı, göğüslerinin üst yamacına doğru öpücükler kondurup atletini aşağı doğru çekiştirirken. "Tek yapmam gereken seni düşünmek ve kaya gibi sertleşiyorum."

Adamın sesinde duyduğu çaresizlikten güç alarak onu kucaklamak için uzandı ve gerçekten de öyle olduğunu fark etti,

Kaya gibi sertti. İniltisi en derin yerinden geliyor gibiydi ve göğsünün onunkine çarpmasına neden oldu.

"Yüzmek istediğini sanıyordum," dedi.

"İstiyorum, ama tek istediğim bu değil." Giysilerini çekiştirmeye başladı ve onu soyamak için beceriksizce yaptığı girişimlere gülmesine neden oldu.

"Bana gülmeyi bırak ve yardım et." "Neden? Sana gülmek eğlenceli."

Birlikte çalışarak birbirlerini kottan, pamuktan ve dantelden soydular. Çıplak olduklarında, adam hızlı hareket etti,

Onu omzuna aldı ve kahkahalarla çığlık atarken suya doğru koştu.

"Bana gülersen böyle olur." "Alex! Yapma!"

Ama tabii ki yaptı ve kız hava almak için ayağa kalktığında yüzüne bir ağız dolusu su üfledi.

"Bir savaş ilanı." Onu tekrar suya batırdı ve o da ..çırpınarak yukarı çıktı. Sonra aşağıya daldı ve ayak bileklerinden tutarak ayaklarını altından çekti.

Yenildiğini anlayınca mola istedi ve sırlıslıkla olmuş saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bu kadar kaba olduğunu bilmiyordum."

"Hanım evladı olma. Karşılık ver."

"Hanım evladı" deyince kıpkırmızı oldu. Onu kurnazca süzdükten sonra burnunu nazikçe tıkadı ve suyun altına indi. Hava o kadar karanlıktı ki, kız onun sertleşmiş sikini ve bir galon suyu ağzına alıncaya kadar niyetini anlayamadı. Başka hiçbir yerine dokunmadığı için, onu tamamen şok ettiğini söyleyebilirdi çünkü kaskatı kesilmişti. Kadın Ağzından kurtulana kadar dişlerini onun uzunluğu boyunca nazikçe sürükledi ve yüzeye çıktı, ona zaferle baktı. "Sissy?"

Başını salladı, gözleri zevk ve şokla irileşmişti. "Bu çok ateşliydi. Tekrar yap."

Adam serbest bırakana kadar tekrar tekrar yaptı. suyun altında ağzına soktu. Jenny hava almak ve akıl sağlığını kontrol etmek için yukarı çıktı. Onunla tanıştığından beri kime dönüşmüştü?

Dışarıda çıplak koşan, su altında oral seks yapan ve yıllardır olmadığı kadar mutlu olan biri. İşte o kişi.

Suya düştü ve onu sıkı sıkı kucakladı. "Eğer zaten sana aşık olmasaydım, bundan sonra olurdum."

"Bana hanım evladı dedin."

"Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım ya da belki yaparım. Ceza suça değerdi."

"Bana aşık olduğun için yüzüstü mü yatıyorsun?"

"Sormak zorunda mısın?"

"Söyleyiş tarzın hoşuma gidiyor ama yarın akşam ailemle birlikteyken F bombalarını evde bırakırsan çok memnun olurum."

"Elimden geleni yapacağım," dedi, sesi azarlanmış küçük bir çocuk gibi çıkıyordu.

"Çok çalış." "Çok zorluyorum."

"Yine mi?"

"Her zaman, sen etraftayken."

"Eve gitmen gerektiğini sanıyordum."

Onu kaldırıp sikinin üzerine indirirken "Evet," dedi. Jenny nefes nefese kaldı ve onu karşılamak için gerilirken titredi.

"Ama seninle birkaç kez ilgilenene kadar olmaz."

Ailesi hakkında endişelenmesi için hiçbir sebep yoktu. Alex'le tanışmak. Onu seveceklerdi çünkü o seviyordu. Ama ailesine aday gezdirirken, onları birkaç arkadaşıyla tanıştırtırken ve onları çok sevdikleri Oar Bar'da öğle yemeğine götürürken bütün gün sinirleri gerilmişti.

Saat yedide Alex'le buluşmak üzere Istakoz Evi'ne girdiklerinde Jenny'nin kafası çok karıştı. Onun çarpık zihninde,

Bu akşam olması gerekenden çok daha büyük bir şeye dönüşmüştü.

Ayağa kalktı ve ona rahatlama, zevk ve takdir dolu bakışlarıyla kadının nefesini kesti.

seçtiği elbiseyi giydi. Haki pantolonu ve bronz tenini ortaya çıkaran açık renkli gömleğiyle yakışıklı görünüyordu.

Kendini ona o kadar kaptırmıştı ki, Marion'un onunla birlikte olduğunu hemen fark edememişti.

"Paul ve ben birbirimize girdik," dedi sessizce. "Senin için sorun olmayacağını umuyordum."

"Tabii ki bilmiyorum. Merhaba, Marion. Seni tekrar görmek çok güzel."

"Kimsin sen?"

"Ben Jenny, Alex'in arkadaşıyım. Son zamanlarda birkaç kez karşılaştık."

"Jenny."

"Evet, bunlar da annem ve babam, Hugh ve Karen Wilks. Anne, baba, bu Alex Martinez ve annesi Marion."

Jenny, Marion'un demans hastalığından ailesine bahsetmemiştii, ancak onlar bu hastalıkla ilgili deneyim sahibiydiler ve ne olduğunu anladım.

"Bu insanları tanımıyorum," dedi Marion sert bir sesle. "Onlar yeni arkadaşlar anne," dedi Alex bitmek tükenmek bilmeyen bir

Jenny onun çenesindeki ve omuzlarındaki gerginliği görebilmesine rağmen sabretti. "Jenny benim kız arkadaşım ve bunlar da ailesi." Ailesiyle el sıkıştı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Jenny sürekli sizden bahsediyor."

"Umarım iyi bir şeydir," dedi babası ve Alex'i güldürerek aradaki buzları eritti.

"Her şey yolunda."

Alex'in o gelmeden önce dört kişilikten beş kişilik masaya yükselttiği masalarına geçtiler. Alex annesiyle onun arasına oturdu ama onlar oturur oturmaz

Masanın altından Jenny'nin eline uzandı, bu onu sakinleştirdi ve yatıştırdı. Her şey yoluna girecekti. Onu seviyordu ve ailesi bunu bildiği için çok heyecanlıydı, bu yüzden Jenny'nin endişelenmesine gerek yoktu.

İçki ve yemek siparişlerini verdikten sonra Marion, "Bu insanları tanımıyorum Alexander," dedi. "Babam nerede?"

"O gelememi anne."

"Neden olmasın? Onsuz asla yemeğe çıkmam."

Jenny'nin kalbi Alex için ve annesine babasının öldüğünü her hatırlatmak zorunda kaldığında bunun ona verdiği acı için kırılıyordu.

Jenny, "Bu gece geç saate kadar çalışacak, Marion," dedi. "Seni evde görecek."

Alex ona minnettar bir gülümseme gönderdi.

"Kimsin sen?"

"Ben Jenny, bunlar da ailem Hugh ve Karen."

Marion tanışma faslından şimdilik memnun görünüyordu ve Alex'in kendisi için hazırladığı ekmekten bir ısırık aldı.

"Şimdiye kadar adamız hakkında ne düşünüyorsunuz?" Alex ailesine sordu.

"Nefes kesici," dedi Karen. "Jenny'nin burayı neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum." Annesi bu sözleri söylerken

doğrudan Alex'e bakıyordu ve bu çifte anlam Jenny. Annesi ondan hoşlanıyordu ve Jenny'nin ailesinin onun annesini ve durumunu ele alış biçimine saygı duyduklarından hiç şüphesi yoktu.

Yemek Marion için bir sınavdı. Kafası karıştı. Jenny'nin daha önce hiç görmediği kadar kötüydü. Alex nefesinin altından ona günün zor bir saati olduğunu söyledi. "Belki de eve gitmeli ve sizinle yarın görüşmeliyiz."

"George nerede?" Marion söyledi. "Burada olmalı. George olmadan yemeğe çıkmam. Kim bu insanlar? Neden buradayız?"

Alex kırılmanın eşiğinde görüldüğü için Jenny ona doğru eğildi. "Marion, benimle tuvalete kadar yürümek ister misin?"

"Kimsin sen?"

"Ben Jenny, Alex'in kız arkadaşıyım."

"Alexander'ın kız arkadaşı yok. Böyle şeyler için çok genç." Jenny'yi incelerken bakışları daraldı. "Onunla yatıyor musun? Seni tutuklatacağım! Bir çocuktan faydalanıyorsun!"

Alex'in sesli soluğu etraflarındaki tüm lokantacıların dikkatini çekti. "Çok özür dilerim. Bu gecelik bu kadar yeter. Bu

Sizinle tanışmak harikaydı. Umarım buradayken sizi tekrar görürüm."

Karen, "Alex ve Marion, sizinle tanışmak da çok güzeldi," dedi. "Eminim ayrılmadan önce sizi tekrar göreceğiz."

Jenny onları dışarı çıkarmak için ayağa kalktı, ama adam onu elini koluna hafifçe bastırdı. "Sorun yok. Ailenle kal. Bunun için gerçekten üzgünüm."

"Özür dileyecek bir şey yok. Seni sonra ararım?"

"Evet, sanırım." Arkasına bile bakmadan restorandaki annem.

Jenny koltuğuna dönerken, adamın vedalaşırken kendisine bakmamasının bir önemi olmadığını söyledi. Bir zamanlar sinirle çırpınan karnı şimdi korkuyla batıyordu. Vedası son derece nihai gibi gelmişti.

"Şey," dedi ailesine, "bu Alex. Ve annesi."

"O daha çok genç," dedi Karen, gözleri şefkatle yumuşamıştı.

"Biliyorum."

"Kardeşleri var mı?"

"Bir erkek kardeşi var. Bir yandan peyzaj işlerini yürütmeye çalışırken bir yandan da onun durumunu kendi başlarına idare ediyorlar. Bu bir mücadele oldu."

"Onunla arası çok iyi."

"Evet, ikisi de öyle. Etkileyici ama özellikle de burada yaşamak, tesis ya da benzeri bir şeyin olmadığı bir yerde yaşamak onlar için çok zor. Onlara yardım etmesi için bir hemşire tutma aşamасыndalar."

"Bir erkeğin ölçüsü annesine gösterdiği ilgidir derler," dedi Hugh. "Eğer durum buysa, sevginize gerçekten layık bir adam bulmuşsunuz gibi görünüyor."

Jenny daha fazla aynı fikirde olamazdı, ama aynı zamanda adam ondan uzaklaşırken üzerine gelen yaklaşan kıyamet hissinden de kurtulamıyordu.

Bölüm 23

Jenny'nin Alex'ten uzakta geçirdiği her dakika rahatsızlığı daha da artıyordu. Saat dokuz buçukta ona bir mesaj gönderdi.

Ailemi otele bıraktım. Buralarda mısın?

Birkaç dakika bekledi ve adam cevap vermeyince, eve doğru yola çıktı. Yolun yarısında U dönüşü yaptı ve onun yerine evine gitti. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki neden bayılmadığını merak etti. Adamın canı sıkkındı.

Yemekte olanları anlıyordu ama birlikte hayalini kurdukları geleceği düşünmeden de edemiyordu. Bu hayaller, hoş karşılanacağından tam olarak emin olmasa da Martinez Lawn & Garden'a giden araba yoluna dönmesine neden oldu.

Oturma odasında parlayan tek bir ışık dışında ev karanlıktı. Jenny arabasını park edip dışarı çıktı ve titreyen bacaklarıyla verandaya doğru ilerledi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Karanlıktaki sesi onu ürküttü. "Seni görmeye geldim."

"Neden?"

Jenny onun sesini verandadaki salıncaklara kadar takip etti. "Çünkü iyi olup olmadığını görmek istedim."

"Ben harikayım, o yüzden kalmana gerek yok. Hazır buradayken gidip ailenle vakit geçirmelisin." Sesi o kadar soğuk, ondan beklediği duygulardan o kadar yoksundu ki, ılık yaz gecesine rağmen ürpermesine neden oldu.

Aralarında uzanan sessizlikte duyabildiği tek ses cırcır böceklerinin cıvıltısıydı. "Git, Jenny.

Burada senin için hiçbir şey yok."

Sözleri yeni iyileşmiş kalbini bir cerrahın neşterinin hassasiyetiyle kesti. Göğsünde biriken ve tüm vücuduna yayılan acıdan dolayı nefesini tuttu. Eğer şimdi ondan uzaklaşırsa, onu bir daha asla göremeyeceğini hissediyordu.

Onu bir daha asla görmemek bir seçenek olmadığı için, uzaklaşmak yerine ona doğru ilerledi. Gözleri Karanlığa alışmıştı, bu yüzden beyaz gömleği görebiliyordu.

ve hakis. Kız fikrini değiştirmeden hızla hareket ederek adamın kucağına kaydı.

Direnif karşısında kaskatı kesildi. "Ne yapıyorsun?"

Kollarını ona doladı ve dudaklarını onunkilerin üzerine koydu.

"Bu." Başını çevirerek onu tekrar öptü. "Ve bu." Eliyle yanağını kavrayarak dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve direncinin kırılmaya başladığını hissetti.

Yüzünü çevirdi. "Yapma."

"Neden olmasın? Seni seviyorum. Sen üzgünken neden seni öpmeyeyim, sana dokunmayayım ve seninle olmayayım?"

"Çünkü!" Tek kelime bir silah patlamasının gücüyle serbest kaldı. "Bu benim hayatım. Tam burası. Sana da sahip olabileceğimi düşünerek kendimi kandırıyordum. Bu adil değil. Çok şey yaşadın. Buna ihtiyacın yok."

"Böyle mi düşünüyorsun? Annenin hastalığının benim için çok fazla olduğunu mu?"

"Lanet olsun, bu benim için çok fazla ve o benim annem! Ne?"

Ailenin önünde sana öyle bir şey söyledi ki..." Sesi son kelimedede kırıldı ve onunla birlikte kalbini de kırdı.

"Alex, biz de bu yollardan geçtik, hatırladın mı? Büyükannemde de vardı. Annenin bu gece söylediğı ya da yaptığı hiçbir şey bize."

"Bu beni rahatsız etti. Beni çileden çıkardı. Sana bunu söylemesi. Sakın bana hastalık yüzünden olduğunu söyleme. Bunu biliyorum. Ama o benim annem ve sevdiğim kadına ailesinin önünde resmen fahişe dedi. Senin hayatın bu mu? ne istiyorsun?"

"Eğer seni de kapsıyorsa, evet, öyle."

Başını iki yana salladı. "Sana bunu yapamayacak kadar çok değer veriyorum."

"Yani bunu mu yapıyorsun? Beni kendine aşık ediyorsun ve sonra ilk zorlandığında çekip gidiyorsun öyle mi?"

"Yaptığım şey bu değil."

"Öyle değil mi? Toby'yi kaybettiğimde yaşadığım en kötü şeydi ama en azından beni istediği için terk etmediğini biliyorum."

"Öyle mi sanıyorsun? Aklımı başımda tutan tek şey sensin. Ama sana karşı adil olmalıyım ve bu..." Muhtemelen annesinin uyuduğu evi işaret etti. "Bu hiç adil değil."

Jenny'nin soğukkanlılığı onun sesinde duyduğu kesinlik karşısında sarsılmaya başladı. "Lütfen buna benim adıma karar verme," dedi usulca, alnını onunkine yaslayarak. "Lütfen."

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bu gece olanlar... Aynı anda hem bir tokat hem de bir uyandırma çağrısı gibiydi; yükümlülüklerimin nerede olduğunu ve öngörülebilir gelecekte nerede olacağını hatırlattı."

"Size yükümlülüklerinizin nerede olduğunu anlamadığımı gösteren bir işaret verdim mi?"

"Hayır, sen bu konuda harika, şaşırtıcı ve inanılmazdın."

"Sanırım sorunu göremiyorum ama kendimi sana zorla kabul ettirmeyeceğim." Ayağa kalktı ve hemen onun sıcaklığını ve dokunuşunu kaybetmenin yasını tuttu.

"İkisinden biri olmak zorunda olmadığını anlarsan nerede olduğumu biliyorsun. İkisi de olabilir ve bunu yürütebiliriz, ama sadece senin de istediğin buysa. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Jenny."

Keşke onun adını söyleme şeklindeki ıstırabı duymasaydı.

"Özür dilerim," dedi Alex. "Bunu sana yaptığım için kendimden nefret ediyorum ama en iyisi bu. Bunu göreceksin."

Bunun en iyisi olduğunu asla anlayamayacağını ona anlatmanın bir yolu olmadığı için, onu verandada bıraktı ve kendini bir robot gibi hissederek arabasına gitti.

Jenny eve otomatik pilotta gitti ve zaman harıç Ailesi gitmeden önce onlarla geçirdiği zaman, onu merak etmesinler diye neşeli görünmeye çalıştığında sonraki hafta boyunca orada kaldı. Ne yazık ki, o çok

Kalp kırıklığını en yakınındaki insanlardan saklamak konusunda iyi eğitilmiş.

Uyku ve hayatta kalmaya yetecek kadar yiyecekten oluşan günlük rutinde kendini zorlarken, bilincinin sınırlarında gezinen acıya izin vermeyi reddetti ve daha fazla uyku.

Arkadaşlarından kaçtı, mağazadaki işine gitmedi ve Paul'den gelen ve üçüncüden sonra kesilen telefonlara cevap vermedi.

Gün. Haber almak istediği tek Martinez kardeşi aramadı.

Sydney beşinci gün geldi, çamurluk kapısından girip merdivenlerden çıktı ve çıkarken Jenny'ye seslendi. "Neredesin?"

Jenny oturma odasındaki kanepede oturuyordu, üzerinde hâlâ iki gün önceki son duşundan sonra giydiği pijamalar vardı. "İşte."

"Ne haltlar dönüyor burada?" Syd kanepede ona odaklanarak sordu. "Telefonlarımıza cevap vermiyorsun. Kimse seni görmedi. Ne oluyor?"

"Benden ayrıldı." "Hayır... Neden?"

Jenny, Syd'in kanepenin diğer ucuna oturabilmesi için ayaklarını oynattı. "Annesi, suçluluk duygusu ve görünüşe göre beni kapsamayan yükümlülük duygusu yüzünden."

"Anlamıyorum. Senin için deli oluyor. Bunu hepimiz gördük. Cumartesi'den beri tek konuştuğumuz bu. Grace bundan kendine pay çıkarmaya çalışıyor. Seni onunla Tiki'de tanıştırdığını sanıyor. Ona aksini söylemedim ama bir noktada onu doğru yola getirirsen hepimize iyilik yapmış olursun."

Jenny arkadaşının bu saçma hikâyeyle onu neşelendirmeye çalıştığını biliyordu. Ancak, Alex'in fikrini değiştirdiğine dair bir işaret dışında hiçbir şey onu neşelendiremezdi, ama bundan da birkaç gün önce vazgeçmişti. Gözleri yaşlarla doldu, ki bu komikti çünkü şimdiye kadar gözyaşı kanallarının kurduğunu düşünebilirdi.

"Tanrım, çok üzgünüm Jenny. Bu tamamen berbat."

"Bu bana hayatımın başka bir dönemini fazlasıyla hatırlatıyor. Bir daha bu kadar kötü hissedeceğimi hiç düşünmemiştim ama bu..." Bunun ne olduğunu anlatacak kelime yoktu. "Onu çok seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum. Kardeşini ve annesini bile seviyorum. Annesinin hasta olması, bana ihtiyacı olması ya da onun bana ihtiyacı olması umurumda değil. Bunların hiçbiri umurumda değil."

"Ve sen de ona bunu söyledin?"

Jenny başını salladı. "Önemli değildi."

Sydney derin bir nefes verdi. "Eğer böyle olmasını istiyorsa, ona bunun önemli olmadığını göstermen gerekecek."

"Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?"

"Hemen atına binip tekrar dışarı çıkmaya başlamalısın. Burada tek başına kalmaya izin vermemiz mümkün değil."

"Bilmiyorum, Syd. Dışarıda dolaşmak için pek havamda değilim."

"Biliyorum tatlım, ama geriye gitmene izin vermeyeceğim. Kaydettiğin onca ilerlemeden sonra olmaz. Neden bir çanta hazırlayıp bizimle birkaç gün geçirmeye gelmiyorsun? Sana bakarız.

ve bunu atlatmanı sağlayacağım."

"Çok nazıksın ama Luke'la senin bebek yapmanız gerekiyor ve bunun için benim ayak altında dolaşmama ihtiyacınız yok."

"Ah, lütfen," dedi Syd beceriksiz bir homurtuyla. "Birkaç gün daha bekleyebilir."

"Zavallı adam yeterince bekledi ve ayrıca burada rahatım. Yine de seni her gün arayacağıma söz veriyorum ve çok geçmeden oynamak için geri döneceğim."

"Pekala, ama seni bu konuda tutuyorum." "Daha azını beklemezdim."

Jenny arkadaşını merdivenlere kadar götürmek için ayağa kalktı ve ona sarıldı. "Beni kontrol etmeye geldiğin için teşekkürler."

"Bu onun kaybı. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Tabii ki biliyorum. Ben harikayım."

"Evet, öylesin ve seni hak eden harika bir adam bulacaksın."

Jenny ona o adamı çoktan bulduğunu söylemedi. Mutlu olmayı hak etmediğini düşünmesi çok kötü.

Jenny, kalbi kırıldığında uykunun gelmesinin zor olduğunu keşfetti. Kendini saatlerce uyurken buldu.

Günün ortasında vakit geçiriyor ve gecenin bir yarısı uyanık yatıyordu. Alex'i son gördüğünden bu yana on gün geçmişti ve kendi arkadaşlığından sıkılmaya başlamıştı.

Sydney'e verdiği sözü tutmuş ve her gün aramıştı ve Syd'in ertesi akşamki yemek davetini değerlendiriyordu. Onu saklandığı yerden çıkarmak için bir bahane. Muhtemelen giderdi. Sonsuza kadar saklanamazdı ve onunla tanışmadan önce tatmin edici olmaktan çok daha fazlası olan hayatını bir adamın mahvetmesine izin verecek değildi.

Sonunda huzursuz bir uykuya daldığında güneş doğudan yükselmeye başlamıştı ve kısa bir süre sonra penceresinin dışındaki bir gürültüyle sona erdi. Jenny nerede olduğunu ve bu kadar gürültüyü neyin çıkardığını anlamaya çalışırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ve sonra anladı. Canavar. Yatağından fırladı. ve haftalar önce yaptığı gibi pencereye koştu ve işte oradaydı, sanki dünyada umurunda değilmiş gibi, sanki onu paramparça etmemiş gibi canavarın sırtına biniyordu. Her zamanki gibi gömleksizdi ve kendi iyiliği için fazla ateşliydi.

Sanki burada olmaya hakkı varmış gibi sabahın 5:45'inde buraya gelmeye nasıl cüret eder! Yaptıklarından sonra buna hakkı yoktu.

onu! Öfkelenerek iki kat merdivenden indi ve geçen seferki gibi aynı inci gibi şafak ışığına çıktı. Daha önce olduğu gibi üzerinde sadece ince bir atlet ve daracık bir iç çamaşırı vardı. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, doğrudan olgunlaşmakta olan domateslere yöneldi ve onları birbiri ardına adama fırlatmaya başladı. Arka arkaya üç tanesi adama isabet etti; biri sırtına, diğeri kafasına ve üçüncüsü de kığına.

Kalbi kırılmış olabilirdi ama hedefinde hiçbir sorun yoktu. Motoru durdurdu ve bir deli gibi sırtarak yavaşça ona döndü.

Bir domates daha fırlattı, o da adamın göğsüne çarptı.

Öyle bir kararlılıkla ona doğru yürümeye başladı ki, cephanesi bittiği için bir adım geri çekildi. "Hâlâ sabah insanı değilsin, ha?"

"Buraya gelmeye cüret ediyorsun."

"Neden? Çimlerini kesmek benim işim, o yüzden ben kesiyorum."

"Başka birini gönderebilirdiniz. Bunu yapmalıydın."

"Belki de öyledir." Bakışları başının üstünden göğsüne doğru yavaşça ilerledi ve aşağıya doğru devam etmeden önce bir an oyalandı.

Ona dokunmuş da olabilirdi, çünkü onun içini görüyor gibi görünen o koyu çikolata gözleriyle onu ateşe verdi.

"Daha fazla yaklaşma." Jenny emin değildi.

Kendisine söyleneni yapıp aralarında bir metre kala durduğunda mutlu ya da üzgündü. "Neden buradasın?"

"Sana söylemişim. Çimleri kesmeye geldim." "Neden başkası değil de sen?"

"Çünkü diğer çocuklardan birinin seni bu kılıkta görme riskini göze alamazdım. Ne kadar kıskanç olduğumu biliyorsun.

Ben."

"Bana bunu söylemeye hakkın yok. Artık değil." "Evet, var," dedi adam tekrar ona doğru gelerek. Hatta onunla saçlarında domates kalıntıları vardı ve göğsüne yapışmıştı, ona hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Kendini korumak için sırtı çamurluk kapısına dayanana ve adam ondan bir adım ötede durana kadar geri çekildi. Ona bakıp ruh halini ve niyetini ölçmeye çalışırken dudaklarını yaladı ve gözlerindeki arzu parıltısını ateşledi.

Kız tepki vermeye fırsat bulamadan ağız kızın ağzındaydı. Geçen seferkinin aksine, ona hayır deme şansı vermedi. Açgözlü öpücüğü herhangi bir gösterge ise, acilen istiyor gibi görüldüğü şeyi aldı.

Jenny ellerini adamın göğsüne dayadı ve onu geri itti. "Hayır," dedi öfke ve çaresizlik içinde. "Bunu bana yapamazsın. Buna izin vermeyeceğim. Senin için hiçbir şey ifade etmiyordum gibi beni gönderdin."

"Benim için hiçbir zaman hiçbir şey ifade etmedin. Çok şey ifade ediyordun. Sorun da buydu."

"Harika. Bu beni çok daha iyi hissettirdi."

"Seni umutsuzca seviyorum. Seni hayatım boyunca kimseyi özlemediğim kadar çok özledim. İçimdeki her şey seni arzularken, her gün kendimi senden uzak durmaya zorlamak zorunda kaldım."

Tamam, bunun oldukça iyi bir yalvarma olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve onun da en az kendisi kadar mutsuz olduğunu bilmek büyük bir teselliydi.

Omzunun üzerinden bir şeye odaklandı. "Utanmışım. Annem hastalandığından beri ilk kez yaptığı şeyden... Ondan utandım." Bir ses çıkardı derin bir iç çekti. "Ve ona karşı öfkeliydim. Hastalığıyla uğraştığımız onca zaman boyunca bunların hiçbirini hissetmemiştim ama bu artık benimle ilgili değildi. Seninle ilgiliydi.

ve seni nasıl etkilediğini. Ben de seni kendimden uzaklaştırırsam incinmeni önleyebileceğimi düşündüm."

"Bilginiz olsun, bu strateji tamamen geri tepti." "Bunu şimdi biliyorum."

"Peki ne değişti?"

"İrademin tükenmesinden başka bir şey değil. Sanırım bencil bir piç kurusuyum, çünkü seni kaotik hayatıma sokarak sana adil davranıp davranmadığım artık umurumda değil. Annemin sana ailenin önünde fahişe demesinin adil olup olmadığı umurumda değil. Her günümün mümkün olduğunca çoğunu seninle geçirmenin bir yolunu bulmaktan başka bir şey umurumda değil."

Jenny ona baktı, bunun gerçekten olup olmadığına ya da canlı rüyalarından birini mi gördüğüne karar vermeye çalışıyordu.

Sonra gülümsedi ve kız eridi. "Ben sadece bir kızın önünde duran ve ondan kendisini sevmesini isteyen bir erkeğim."

Jenny'nin soğukkanlılığı bozuldu ve onun kucağına atıldı. "Onu en az onun onu sevdiği kadar umutsuzca seviyor."

Ona o kadar sıkı sarıldı ki zar zor nefes alabildi. "Çıldırđığım için çok özür dilerim. Ortalık yatışıp da ne kadar aptalca davrandığımı anladığımda, Paul'e kadar herkesi çıldırttım.

Eğer hala yapabiliyorsam, gelip çimleri kesmem ve bunu seninle düzeltmem için bana yalvardı. Ve sana dükkânda, benim yatağımda sana ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacı olduğunu söylememi istedi."

Jenny kaşlarını kaldırdı. "Bu doğrudan bir alıntı mıydı?" "Sadece biraz açımldım."

"İçimde bir his vardı," dedi gülerek. "Bir dahaki sefere annen bana söylememesi gereken bir şey söylediğinde yine çıldıracak mısın?"

"Yapmamaya çalışacağım ama çıldırısam bile seni bir daha kendimden uzaklaştırmayacağım. Sana söz veriyorum."

"Kalbimi kırdın."

Yüzünü buruşturarak, "Biliyorum. Bunun için kendimden nefret ediyorum. Bana bu kadar büyük bir şans verdikten sonra hak ettiğin son şey buydu. Sana bir saniye daha acı çektirmek istemiyorum."

"O zaman yapma. Bu yürüyüşü seninle birlikte yapmama, yol boyunca elini tutmama ve karşına çıkan her şeyle benim için yaptığın gibi başa çıkmama yardımcı olmama izin ver."

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Çok basit. Ben seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Başka ne önemi var ki?" "Hiçbir şey, sanırım. Daha fazla el ele tutuşmak

sizin açınızdan benimkinden daha fazla olacak." "Bunu bilmemize imkan yok, değil mi?"

"Tek bildiğim, beni affetmen için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Aslında seni bir süre önce affettim. Hasta annesini her şeyin önüne koyan bir adamın sevilmeyecek nesi var?

hayatında başka bir şey var mı?"

"Kendisi olmadan da hayatta kalabileceğini düşünen bir adama katlanan bir kadının sevilmeyecek nesi vardır ki? daha iyi bilmeliydim?"

"Sesi oldukça harika geliyor. İçeri gelip onunla sevişmelisin ki ona söylediğin tüm bu güzel sözlerde ciddi olduğuna inansın."

"Oh, onları kastediyorum ve daha fazlasını istemiyorum, ama önce düşünüş ödünç alabilir miyim? Domateslerle biraz sorun yaşadım da."

Jenny güldü ve sonra onu kucağına alıp etrafında döndürdüğünde ciyakladı. Adam onu yere bırakıp elini tutana ve hayatlarının geri kalanına birlikte başlamaları için onu içeri götürene kadar ona sıkıca tutundu.

Sonsöz

Alex o gecenin ilerleyen saatlerinde, "Aklıma büyük bir fikir geldi," dedi.

Bütün günü onun yatağında geçirmişlerdi. ayrı kaldıkları zaman kaybetmişlerdi. Alex, birkaç gün içinde arayı kapatacaklarını düşündüğünü söyledi. Sonra da yeniden başlayabilir.

Yüzüstü yatağa uzanan Jenny bir yastığa sarıldı ve ona baktı. "Büyük fikrin nedir?"

"Seraların arkasında epeyce bir arazimiz var. Aklıma orada kendimize ait bir yer inşa edebileceğimiz geldi, böylece anneme yakın olurduk ama yine de kendimize ait bir alanımız olurdu."

Adamın söylediklerine inanamıyordu. "Bir ev inşa etmek istiyorsun."

"Bizim için. Evet. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu harika bir düşünce ve belki de inşa edildiğinde senin yanına taşınmaya hazır olurum."

"Planımın geri kalanına bakarsak, şimdi benim yanıma taşınman gerekiyor, böylece o çok istediğin bebekleri yapmakla meşgul olabiliriz. Düşündüğün bebekler asla sahip olamazdın." Alaycı bir sırıtişla ekledi, "Sen, bilirsin işte..."

Kızın kaşlarını çatması onu bu düşüncesinden vazgeçirdi. "Kalbimi kırdığın için seni daha yeni affettiğim için, yaşlı olduğumu ima ettiğini duymamış gibi davranacağım."

"Şaka bir yana, ikimizin de istediği şeye başlamak için bir yıl daha beklemek ister misin?"

Jenny'nin cevabını düşünmesi uzun sürmedi. "Hayır, sanırım bilmiyorum."

"O zaman anlaştık. Yanımıza taşınacaksın, bebekler yapacağız ve bir ev inşa edeceğiz."

"Eski kafalı olduğumu falan düşünmenizi istemem ama eğer aktif olarak bebek yapmaya çalışacaksak-"

"Çok aktif bir şekilde deneyeceğiz," dedi ve yüzüne bir yastık yedi.

"Eğer bunu yapacaksak, en azından şu konu hakkında konuşmamız gerekmez mi..." Kokuşmuş adam onu izliyor, ne olduğunu çok iyi bildiği halde rahatsızlığından zevk alıyordu.

ulaşmaya çalışıyorum. "Bana söyletecek misin?"

"Belki de öyleyimdir," dedi kendini beğenmiş bir sırıtışla.

"Bir bebeğim olacaksa evli olmak isterim." "Benimle mi evleneceksin, yoksa herhangi biriyle mi?"

"Herhangi birinin yapabileceğini düşünmeye başlıyorum."

Adam kızın üzerine atladı ve onu o kadar hızlı yuvarladı ki, kız onun üzerine nasıl çıktığını, vücutlarının nasıl aynı hizaya geldiğini anlayamadı. "Bunu söylediğini unutacağım."

Jenny ellerini onun yüzüne koymak için uzandı ve onu öpücüğünün içine çekti. "Başka kimse yapamaz."

"O zaman sanırım benimle evlenmekten başka seçeneğin yok."

"Ve bu tarihteki en romantik evlenme teklifi olarak geçmeyecek mi?"

"Hayır, ama umarım bu öyle olur." Yataktan kayarak kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü. Kadının elini tutarak dudaklarına götürdü ve başını bir an için birleşmiş ellerinin üzerine eğerek soğukkanlılığını toplar gibi yaptı.

Jenny onun ne söyleyeceğini beklerken kendine nefes almasını hatırlatmak zorunda kaldı.

"Bilmeni isterim ki sen muhtemelen tanıdığım en iyi insansın. Bir meleğin yüzüne, bir savaşçının kalbine ve bana katlanmak için gereken omurgaya sahipsin. Jenny Wilks, yolun geri kalanında benimle gelmeni, Toby ile paylaştığın geçmişe de saygı göstererek birlikte harika bir gelecek inşa etmeyi istiyorum. Ben istiyorum ki çünkü o senin bir parçan ve dolayısıyla birlikte olduğumuz kişinin de bir parçası. Seni seviyorum, sana ihtiyacım var, seni istediğimi kanıtladığıma inanıyorum, ancak talep üzerine ek kanıtlar sunmaya hazırım."

Jenny gözyaşlarını silerken güldü.

"Seni yanıma alarak senden çok şey istediğimi biliyorum. ama umuyorum ki sen de bu süreçte yanımda olursun."

Annemle çıktığımız bu yolculuk bizi nereye götürürse götürsün yanımda olacağım."

"Alex..."

"Bekle, daha bitirmedim. Bu önemli kısmı. Birlikte bir ailemiz olsun, onların büyümesini izleyelim ve sonra birlikte gerçekten yaşlanalım ama yine de bol bol seks yapalım istiyorum. Gerekirse küçük mavi hapları alacağım, ama umalım da iş o noktaya gelmesin."

Daha da sert güldü. "Eretil disfonksiyonu ortaya çıkaran ilk erkek olarak tarih kitaplarındaki yerini aldın. bir evlilik teklifine dönüştü."

"Bu tür şeylerin asla şansa bırakılmaması gerektiğine inanıyorum," dedi ciddiyetle.

"İşin bitti mi?"

"Sanırım bitirdim."

Ona uzun bir öpücük vermek için öne doğru eğildi. "Tanıdığın en iyi kişi konusunda beni ikna ettin ve Toby ile anlaşmayı mühürledin."

"Yani, bekle... Geri kalanını atlayabilir miydim?"

"Hayatta olmaz, ahbap. Bu, küçük bir ayrıntı dışında, kaydedilmiş tarihteki en romantik ve komik teklif olurdu."

"Hangi küçük ayrıntı?"

Gözlerini devirdi. "Bunu daha önce hiç yapmadığını söyleyebilirim."

"Haklısın, bunu daha önce hiç yapmadım ve beni gerçekten eleştirdiğine inanamıyorum."

Haklı öfkesi onu histerik kahkahalara boğdu. "Soruyu hiç sormadın, aptal!"

"Evet, yaptım."

"Hayır, yapmadın. Bunu hatırlardım."

"Peki," dedi kaşlarını çatarak. "Benimle evlenecek misin, evlenmeyecek misin?"

Jenny kaşlarını kaldırarak bundan daha iyisini yapması gerektiğini söyledi.

"Bana ektirdiğin tüm acıların yasal olarak zorunlu seksle birlikte gelmesi için resmi olarak benim topum ve zincirim olacak mısın?"

Sessiz bir kahkaha atarak başını salladı.

Ve sonra elini dudaklarına götürdü, yüzü ciddi, ciddi ve şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı yüzdü. "Jenny Wilks, şimdiye kadar tanıdığım en iyi insan, domatesleri ustaca parçalayan ve şimdiye kadar gerçekten sevdiğim tek kadın, beni kendi kendime yarattığım sefaletten kurtarır ve karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Evet," dedi usulca. "şimdi, bu o kadar zor muydu?"

"Sana neyin zor olduğunu söyleyeyim," diye mırıldandı ve onunla birlikte yatağa geri dönerken onu tekrar güldürdü.

"Sen tahmin edilebilir bir şey değilsin

Martinez." "Ve sana olan sonsuz arzumu seviyorsun." "Evet, seviyorum."

"Sana bir yüzük alacağım. Elimden geldiğince abuk." "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bu işkenceye sadece bir kez katlanmayı planladığım için, doğru olanı yapıyorum."

Jenny kirpiklerini ona doğru kırpıştırdı. "Sen bu kadar tatlı konuşunca, bir kız nasıl hayır diyebilir ki?"

Kalbi gözlerinde, ona doğru baktı. "Seni incittiğim için özür dilerim. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Evet, muhtemelen öyle olacak ama bu kadar güzel srndğn sürece seni her zaman affedeceğim."

"Seninle tanıştığımndan beri bu konuda oldukça iyiyim."

Kollarını ona doladı ve başını göğsüne yasladı. "O zaman gayet iyi idare ederiz."

Meant for Love'ı okuduğunuz için çok teşekkürler! Jenny ve Alex'in aşkını tartışmak için [Meant for Love Okuyucu Grubu](#)'na katılın.

Spoilerlara izin verilen ve teşvik edilen diğer hayranlarla hikaye. Kitabı beğendiyseniz, lütfen şu adrese bir yorum bırakmayı düşünün

McCarthy Serisini diğerk okuyucuların keşfetmesine yardımcı olmak için seçtiğiniz perakende sitesinde veya Goodreads'te.

Gansett Adası'ndan çok daha fazlası gelecek, bu yüzden Facebook'taki [McCarthy Okuyucu Grubu](#)'nu takip etmeye devam edin ve yeni kitaplar çıktığında haberdar olmak için [marieforce.com](#) adresindeki posta listeme katıldığınızdan emin olun.

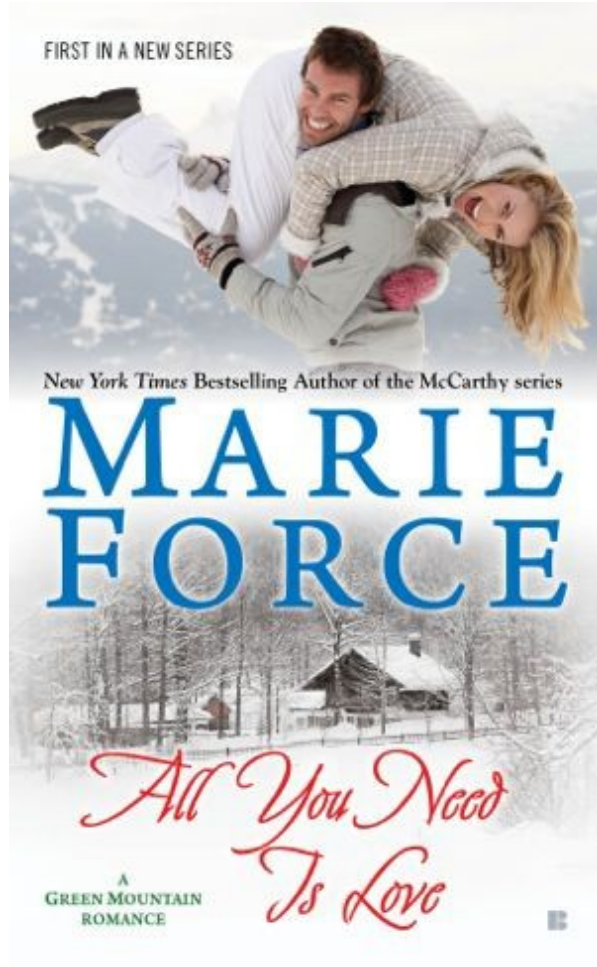
Gansett Adası Tişörtleri, Top şapkaları ve Çıkartmaları!

Plaj havluları, plaj çantaları, çıkartmalar, şapkalar ve tişörtler de dahil olmak üzere Tiki Bar ve McCarthy'nin ürünlerini bulabileceğiniz [Gansett Island](#) mağazasına [göz atın](#). Çoğ u üründe yeni indirimli fiyatlar!

Kindle Okuyucuları! Yeni kitaplar çıktığında [Amazon'dan bildirim](#) almak için lütfen kaydolun! Kaydolma işlemini sayfamın sağ üst tarafındaki Güncel Kal başlığı altında bulabilirsiniz.

Yeni Green Mountain Serimin 1. Kitabı All You Need Is Love'a ilk kez göz atmak için sayfayı çevirin, 4 şubat 2014'te çıkıyor.

**Eğer McCarthy'leri seviyorsanız, Vermont'lu
Abbott'ları da seveceksiniz!**

Aile tarafından işletilen Green Mountain Kır Dükkânı, yerel halk tarafından daha basit zamanların bir hatırlatıcısı olarak el üstünde tutulmaktadır. Abbott'ların çocukları bunu böyle sürdürmeye kararlđdır ama babalarının farklı planları vardır...

Cameron Murphy Vermont'a bir ev inşa etmeye gittiğinde yeni bir müşteri için web sitesi, elde ettiğinden daha rahatlatıcı bir yolculuk hayal ediyor. Kasabanın geyiğine çarparak arabasını mahvettikten sonra, o güne kadar gördüğü en yakışıklı kahramanla tanışır. Ne yazık ki kurtarıcısı Will Abbott aynı zamanda müşterisinin oğludur ve yeni müşterisiyle hiçbir şey yapmak istememektedir. web sitesi veya onu oluşturan şehir kızı.

Will'in umurunda olan tek şey, Cameron'ın süslü botlarını şehirden ve ailesinin işinden uzaklaştırmasıdır. Ama onu aklından çıkaramıyor gibi görünmektedir. Ailesinin anlaşmazlığı kızıştıkça, ikisinin arasındaki kimya da ısınır ve basit olanın her şeyden daha iyi olup olmadığını merak etmelerine neden olur - özellikle de kalp meseleleri söz konusu olduğunda.

All You Need Is Love'ı 4 Şubat 2014'te izleyin!

**Tek İhtiyacın Aşk Yeşil
Dağ Serisi, 1. Kitap
Tarafından: Marie Force**

Bölüm 1

Zor bir iş, kırk millik engebeli bir yol gibidir.

-The Gospel According to Elmer Stillman

"Don kabarması da neyin nesi?" Cameron, sevgiliden çok arkadaş olduklarını fark edene kadar kısa bir süre erkek arkadaşı olan Troy'a sordu.

"Aranıyor," dedi Troy, Manhattan'dan dünyanın öbür ucuna yaptığı uzun yolculuk boyunca ara sıra yaptığı gibi onu şımartarak.

"Eee?"

"Bu açıklamaları anlamak için jeoloji alanında doktora yapmam gerekiyor ama eğer doğru okuyorsam, yolun altında su donduğunda ve kaldırım yukarı doğru kabardığında böyle oluyor."

"Görünüşe göre buralarda onlardan çok var. Her iki dakikada bir tabela var." Cameron'ın midesi, dün bu seyahati düşünerek satın aldığı pırıl pırıl kiraz kırmızısı Mini Cooper'ının direksiyonundaki parmaklarıyla birlikte gerildi.

"Sence bir tanesine rastlarsam ne yaparım?"

"Sanırım gaza basıp zıplıyorsun?" "Teşekkürler.

Bu gerçekten çok yardımcı oldu."

Onun gürültülü esnemesi Cameron'ın kendi esnemesini bastırmasına neden oldu. Doğal Taconic State Parkway'de beş buçuk saatlik sakin bir yolculuk olması gereken şey yedi saate dönüşmüştü

Çünkü az sayıdaki sürüş deneyiminin dağ yollarının kıvrım ve dönemeçleriyle başa çıkamayacağı kanıtlanmıştı.

"Neredeyse vardınız mı? Yorulmaya başladım."

"GPS yirmi dakika daha diyor." Birdenbire

Telefon bir dizi garip tıklama sesi çıkardı. "Troy? Alo? Ugh!" İş arkadaşları onu dağda cep telefonunun en iyi ihtimalle az çektiği konusunda uyarmıştı ama o dünyanın parmaklarının ucunda olmadığı bir senaryoyu hayal etmeyi reddediyordu. Düşünmeye bile değmezdi.

Cameron akıllı telefonundan tekrar arama tuşuna bastı ve Troy'un sesli mesajına ulaştı. En azından onu geri aramaya çalışıyordu.

Telefonu bıraktı ve araba sürmeye odaklandı. Don kabarması işaretlerine ek olarak, sık sık geyik Geçiş uyarıları da tedirgin ediciydi. Geyikler söz konusu olduğunda yolun kuralları neydi? Kimin geçiş hakkı vardı? nasıl? Bu sorular ona gideceği yer hakkında daha yapması gereken çok araştırma olduğunu hatırlattı.

Telefon çaldığında, üzerine atladı. "Orada mısın?"

"Ben buradayım."

"Güzel," dedi Cameron, onun sesini duymak rahatlatmıştı.

"Burada resepsiyon berbat."

"Orada ne kadar kalman gerekiyor ki?"

"Eğer bizi işe alırlarsa, ki bu noktada bu çok büyük bir olasılık,

Umarım sadece bir hafta, belki de iki. Babamın gönlünü alacağım ve sonra medeniyete geri döneceğim." Cameron bu büyük işi almasının nelere bağlı olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi tekrar esneyerek. "Şunu keser misin?"

"Özür dilerim."

Cameron daha önce hiç bu kadar karanlık bir yolda araba kullanmamıştı ve bir dönüşü kaçırıp uçurumun kenarından yuvarlanacağını hayal ediyordu. Direksiyonu sıkıca kavramaktan parmakları ağrıyordu. "Konuş benimle," dedi.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

On yıllık -tanıma meydan okuyan- dostlukları boyunca güneşin altındaki her konuyu ele almışlardı. "Bilmiyorum. Bir şeyler düşün."

"Bana proje hakkında pek bir şey anlatmadın."

Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. "Green Mountain Country Store'un bir web sitesine ihtiyacı var. Duyduğuma göre, hala erken yaşlarda yaşıyorlar- Yirminci yüzyılın karanlık çağları. Babam çoğunluk ortağıyla aynı okula gitmiş ve Yale'deki buluşmalarında karşılaşmışlar. Babam ona ne iş yaptığını anlatmış ve olaylar birbirini takip etmiş."

"Yani bir şey don kabarmalarına ve geyik geçişlerine yol açtı."

Gerginliğine rağmen Cameron güldü. "Tanrım, Troy, burada ne işim var?"

"Her zaman yaptığın gibi takım için bir tane alıyorsun."

"Evet, sanırım." Babası onun zayıf noktalarından biriydi, ve o da bundan sonuna kadar yararlandı.

eski arkadaşıyla buluştu. Ancak web sitesi geliştirme şirketi birkaç yıl önceki ekonomik krizin yaralarını sarmaya çalıştığından, vahşi doğada bir yürüyüş gerektirse bile her türlü yeni iş hoş karşılanıyordu. "O kadar karanlık ki nereye gittiğimi zar zor görebiliyorum."

"Eller serbestten bahsediyorsun, değil mi?"

"Şu anda iki elim de ameliyatla direksiyona bağlı olduğu için, evet."

"Seni oraya ben götürmeliydim," dedi pişmanlık dolu bir sesle.

"Bu hafta mahkemen var." Arkadaşı Manhattan'da yükselen bir avukattı ve Cameron onun başardıklarıyla gurur duyuyor ve şirketi için yaptığı pro bono çalışmayı takdir ediyordu.

"Yine de dün yukarı çıkabilirdik. Zamanında dönmüş olurdum."

"Çok nazıksınız ama bunu kendi başıma yapmak istedim."

"Kendine kanıtlaman gereken bir şey mi vardı?"

"En son ne zaman araba kullandım? Ya da en son ne zaman

Manhattan mı? Neredeyse otuz yaşındayım ve düne kadar hiç bir arabam vardı."

"Seninle gurur duyuyorum Cam. Hayır diyebilirdin ya da çalışanlarından birini gönderebilirdin. Bu senin hakkında bir şeyler söylüyor.

bunu kendin üstlenmeye karar verdin."

Söylediklerinden etkilenen kız gergin bir kahkaha attı. "Bir hafta burada kaldıktan sonra benimle ne kadar gurur duyduğunu göreceğiz.

ve çirkin şehir yoksunlukları yaşıyorum." Gözleri karanlık yoldan GPS'e kaydı. "Sadece beş dakika daha. Sanırım buradan sonrasını ben halledebilirim."

"Emin misin?"

"Olumlu. Bana eşlik ettiğin için teşekkürler." "Ne zaman istersen, ufaklık. Beni yarın arar mısın?"

"Yapacağım. Mahkemede iyi şanslar." "Teşekkürler."

Cameron aramayı sonlandıracak kadar uzun süre yere

baktı. Dikkatini tekrar yola verdiğinde, büyük bir şey

Yolunun üzerinde siyah bir şey vardı. Frene basarken sıkıdığı çenesinden bir çığlık kaçtı. Küçük araba tehlikeli bir şekilde savruluyordu ve her an uçuruma yuvarlanacağından emindi.

Bunun yerine, arabanın hava yastıklarını açarak doğrudan taşınmaz nesneye çarptı. Her şey kararmadan önce gördüğü son şey bu oldu.

Cameron bilincini kaybettiğini düşünmüyordu. Daha ziyade, farlarını kaybetmiş ve bu da onu daha önce hiç deneyimlemediği bir karanlığa sürüklemişti. Hiç uyumayan şehirde, hiçbir zaman tamamen karanlık olmazdı. Bunun gibi değil.

Her neyse. Farlarla birlikte ısıtıcı da gitti ve birkaç dakika içinde soğuktan ve ıssızlığın ortasında bir şeyle yalnız kalma korkusundan titriyordu. yolunu kapatıyordu. Yüzünü hava yastığına çarpması da yardımcı olmamıştı. Burnu acıyor ve gözleri sulanıyordu.

Telefonuna uzandı ve onu düşürmeyi başardı. Yerleri karıştırarak sonunda buldu ama açığında telefon çekmiyordu. "Ugh! Sen olmalısın Şaka yapıyorsun!"

Gözlerini kısarak yolunu neyin kestiğini anlamaya çalıştı ama kocaman siyah bir duvar gibi görünüyordu. Hava yastığını kenara itti ve anahtarı çevirdi. Motor yanıt olarak tıkladı ama dönmedi.

"Fantastik." Burada kimi aramış olabilirler ki? Otomobil kulübü hiçliğin ortasına çekici mi gönderiyordu? Tekrar denemek için telefonu açıyordu ki, kendisine doğru gelen farların parıltısı dikkatini çekti.

El yordamıyla kapıyı açmayı başardı. Kendini arabadan dışarı atmaya zorlarken bacakları işbirliği yapmak istemedi ve ayak bileklerine kadar soğuk ve ıslak bir şeye battı. Beş yüz dolarlık tarçınlı süet botları düşünerek

Aylardır arzuladığı ve sonunda babasının verdiği hediye kartıyla satın aldığı bu kız inledi.

Şimdi kısmen aydınlanmış olan büyük siyah duvarın diğer tarafında bir ses duydu.

"İyi misin Fred? Bir yerin acıyor mu?"

Duvar o güne kadar duyduğu en derin "möö" sesini çıkardı ve hareket etmeye başladı.

Eğer ayakları kötü bir şeyle kaplı olmasaydı, Cameron "duvarın" canlı olduğunu fark ettiğinde bir adım geri atardı. "Bu da ne..."

Yavaşça ormana doğru ilerleyen hayvanın uzaklaşması Cameron'ın ormanda duran iri bir adamı görmesini sağladı. Farların silueti, kamyoneti arkasında koşuyordu. Boyu 1.80'in üzerindeydi, omuzları genişti ve duruşu tehditkâr - ya da ona öyle geliyordu. Aşırı aktif hayal gücünde oluşan Teksas Testere Katliamı imgesini tamamlamak için tek ihtiyacı olan bir testereydi.

Vermont'ta testereli ya da baltalı katiller olup olmadığını merak etti. Buraya gelirken gördüğü ağaçların sayısına bakılırsa, her iki aleti de bol bol kullanıyorlardı. Sağ tarafına baktığında, kamyonun farlarının aydınlattığı yeni arabasının parçalanmış ön tarafını görünce nefesi kesildi. "Olamaz! Benim arabam!"

"Fred'e vurdun," dedi baltalı katil adayı. Gözlerini bir zamanlar baltayla öldürdüğü kızının ön ucundan ayırmadan

"Fred kim?" diye sordu. "Kasabanın geyiği."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Kasabada bir geyik mi var?" "Doğru," dedi adam sanki böyle şeyler çok normalmiş gibi.

Normaldi ve bu soruyu sorduğu için deli olan oydu. "Peki ya benim arabam? Arabama ne yaptığına bak!" "Bir mil kadar ötedeki geyik geçidi tabelasını görmedin mi? Geri mi?"

"Onu ve binlercesini gördüm ama bunun bir geyiğin, şehrin ortasında duracak kadar aptal olabileceği anlamına geldiğini düşünmedim. bir araba çarpabilir."

"Fred'e aptal mı diyorsun?"

Soğuk, ıslak çamur güzel botlarının içine sızarken Cameron çığlık atmak istedi. Bütün bu olanlar aptallığın da ötesindeydi! Gözlerini kapatıp SoHo'daki dairesine, her şeyin kendisi için anlamlı olduğu bir dünyaya geri dönebilmeyi diledi. Yolun ortasında duran bir "kasaba geyiği" kesinlikle mantıklı değildi.

Ayaklarını yapışkan maddeden çıkarmayı başarabilirse, yapacağı ilk şey topuklarını üç kez birbirine vurmak ve anında eve taşınmayı ummak olacaktı. Hey, Dorothy'de işe yaramıştı, değil mi? Tüm zamanların en sevdiği filmini düşünmek moralini düzeltti.

"Yaralandın mı?" diye sordu, neredeyse endişeli bir sesle. "Sanmıyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Butler'a."

"Yaklaştın."

"Biliyorum. Fred yoluma çıkmadan önce GPS birkaç dakika uzaklıkta olduğumu söylüyordu."

"Bana sen ona çarpmışsın gibi geldi, tam tersi değil."

"Bunu sigorta şirketine söyle," dedi, sigortasının geyik felaketlerini kapsayıp kapsamadığını merak ederek. Bu gerçekten olamazdı.

olabilirdi. Belki de Dorothy'nin gördüğü gibi bir rüyaya dalmıştı ve uyandığında yepyeni arabasının önünde ezilmesinden çok bir geyik için endişelenen adama gülecekti.

"Fred kesinlikle daha iyi bir anlaşma yaptı," diye mırıldandı.

"Eşyalarını almak istersen seni kasabaya bırakabilirim."

Hayatı boyunca tehlikeli durumlardan kaçınan, evden bir kutu biber gazı olmadan çıkmayan, yabancılarla nadiren konuşan ya da sokaktaki insanlarla göz teması kuran Cameron, baltalı olabilecek bir yabancıyla arabaya binip binmemesi gerektiği konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

katil. Sonra çantasındaki biber gazı kutusunu hatırladı.

"Arabam ne olacak?"

"Nolan'a söylerim sizin için getirir."

"Nolan kim?"

"Kasabadaki garajı işletiyor."

"Oh."

Cameron sınırlı seçeneklerini düşündü ve güzü elinin altında olduğu sürece onunla şansını denemekten başka çaresi olmadığına karar verdi.

"Merak etme, bütün gece burada durup seni bekleyeceğim."

"Ayaklarım sıkışmış gibi görünüyor."

"Sıkışmış mı?"

"Yolun her tarafındaki bu pislik de ne?"

"Bu çamur olurdu," dedi derin sesindeki ilk mizah ipucuyla. Hoş bir ses olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bir geyiği zavallı arabasından daha çok önemseyen birine ait olması çok kötüydü. "Vermont'ta çamur mevsimine hoş geldiniz."

"Çamurun bir mevsimi vardır. Bu her zaman daha da iyi oluyor."

Kamyonetine geri döndü ve bir an için kalbi duracak gibi oldu ve onu orada bırakmayı planladığını düşündü. Bunun yerine, uzun siyah bir nesne getirdi.

New York'un en iyilerinin taşıdığı sopalara benziyordu ve ona doğru ilerlemeye başladı.

Texas Chainsaw Massacre'ın tehditkar müziği gibi Cameron'ın kalbi çarpmaya başladı. Eğer çamura saplanmamış olsaydı, çok daha az tehdit edici olan ormana doğru koşmak isteyebilirdi.

Baltalı katil güçlü bir el feneri açtı, ayaklarına doğrulttu ve şehvetli bir kahkaha attı.

"Bu kadar komik olan ne?" El fenerinden arta kalan parıltıda, eğer adam bu kadar kibirli olmasaydı dikkat çekici olabilecek yüzünü bir an için görebildi. Yontulmuş

aklıma gelen ilk kelimeydi. Sağlam ikinci kelimeydi. Şu anda çok daha büyük sorunları varken ona daha yakından bakmak istediği için kendinden nefret ediyordu.

Gilligan's Island'daki bataklık bölümü, ayaklarını artık hissedemediğini fark ettiğinde aklına gelmek için o anı seçti.

"Bunlar süet çizme mi?" diye sordu sonunda gülmeyi bıraktığında.

"Evet, yani?"

"Bilgin olsun, süet botlar Vermont çamur sezonunda pek iyi sonuç vermez."

"Tavsiyen için teşekkürler, Cliff Clavin. Şimdi bana bu saçmalıktan nasıl kurtulacağımı söyleyebilir misiniz?"

"En hızlı yol botlardan çıkıp onları bırakmak olacaktır."

"Bırakmak mı? Onlar beş yüz dolarlık botlar!"

"Ah," dedi yüzünü buruşturarak. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama muhtemelen tamamen kayıplar."

Cameron buna inanmayı reddetti. Şehirdeki kuru temizlemecisi her şeyden her şeyi çıkarabilirdi. "Nereden geliyor bu?"

El fenerinin ışığını onun soluna yönlendirdi, ışık heybetli bir tepeyi ölçeklendiriyor, yamaçtan aşağı ve otoyol boyunca bir nehir gibi akan çamurun yolunu izliyordu. "Kar eridiğinde çamur olur."

"Ne kadar büyüleyici."

"Aylarca yağın karın ardından çamur buralarda baharın müjdecisidir." El fenerini tekrar kızın ayaklarının dibine getirdi. "Peki ne olacak prenses? Botları mı kurtaracaksın yoksa kendini mi?"

"Tanrım, ne seçim ama."

El feneri, adamın göz devirmesini yakalamasına yetecek kadar aydınlatma sağladı.

En sevdiği botlarını kaybettiği için sinirli, soğuk ve öfkeli - yeni arabası olan katliamdan bahsetmiyorum bile-

İlkinin fermuarını açmak için eğildi. "Bunları çıkarırken nereye basacağım?"

"Seni kamyonuma kadar bırakayım." "Ama eşyalarımı almam lazım." "Almak için geri geleceğim."

Arabasına karşı geyiği savunduğu için ondan nefret etmek istese de, onun bir tür yardımseverlik ve küçümseyici bir kibir gösterdiğini kabul etmek zorundaydı. Bunu unutamazdı.

"Peki." İkinci botun fermuarını açtı ve yumuşak sevimliliklerini Vermont çamur banyosuna terk etmeyi düşünmemeye çalıştı.

"Hazır mısın?" Adam onun önünde çömeldi ve Cameron botlarından çıkıp sırt üstü kayarak adamın üzerine çıktı. Adam onu zahmetsizce, sanki yüz otuz kiloluk bir kadın değil de bir un çuvalıymış gibi kaldırırken ciğerlerinden bir nefes boşandı. Onu sıcak kamyonetin ön koltuğuna, bir un çuvalının fırının zeminine inişindeki ustalıkla bıraktı. Sert inişten sonra "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Sorun değil." Ayakları ısı güdümlü füzeler gibi, arabanın ön panelinin altından gelen sıcak havaya doğru yöneldi. nispeten yeni bir kamyon. Hala o koku vardı. Nasıl olur da Fred önünde ezilse ne hisseder?

Kadın daha sorusunu soramadan, adam "Arabadan ne istiyorsun?" diye sordu.

Kamyonun kabinindeki tepe lambasının aydınlattığı adama baktı ve nefesi ciğerlerinde sıkıştı. Onun yüzünü tanımlamak için doğru kelime tutuklama değildi. Çok güzeldi. Belirgin elmacık kemikleri, gür kirpikleri ve kendisine yöneltilmiş bir kızgınlıkla dümdüz olsalar da salyalarını akıtmak istemesine neden olan dolgun dudakları. Güçlü çenesine, tam da bir erkeğin çenesinin görünmesi gerektiği gibi, mükemmel miktarda kirli sakal serpilmişti. Örgü bir şapka taktığı için saçlarının ne renk olduğunu anlayamıyordu ama gözünün önüne şöyle bir görüntü geliyordu

Kaşlarının rengine bakılırsa açık kahverengiydi. Uzun ve yavaş bir iç çekişten sonra ona baktığını fark etti.

"Her an olabilir," diyerek onu girdiği rüya halinden çıkardı.

Boğazını temizleyerek, "Çantama, telefonuma, GPS'ime ve bagajdaki iki valize ihtiyacım var," dedi.

"Başka bir şey var mı,

Majesteleri?" "Ne? Siz sordunuz."

"Olduğun yerde kal." Karanlığa doğru ilerledi ve Cameron'ı onun huysuz tavrına öfkelenmek zorunda bıraktı. Tabii ki adamın bir meleğin yüzüne sahip olması ve Ralph Kramden'in kişiliği. Kamyonetin derli toplu iç kısmına baktığında balta ya da testere izine rastlamayınca rahatladı.

Birkaç dakika sonra bavulları gürültüyle kamyonun arkasına indi. Adam kamyona bindi ve kadının çantasını ve elektronik eşyalarını ona doğru itti.

Cameron eşyaları garip bir hokkabazlıkla yakaladı ve mesajlarını kontrol etmek için otomatik olarak telefonuna tıkladı. Hâlâ servis yok. İnledi. "Hadi ama!"

"O şey burada pek işine yaramaz," dedi ondan beklemeye başladığı o küçümseyici ses tonuyla.

"Ben de öyle keşfettim." Arabasının arkasından gelen yanıp sönme sesi, yaklaşan arabaların çarpmaması için dörtlüleri yaktığını gösteriyordu. En azından arka taraf sabaha kadar ön taraf gibi görünmeyecekti. Arabanın yanında derinleşen çamurda, terk edilmiş botları enkaz halindeki arabanın başında nöbet tutan oyuncak askerleri andırıyordu.

Vermont'a hoş geldiniz.

Kasabaya giden kısa yol garip bir sessizlikle doluydu. Ona kızgın olduğunu hisseden Cameron sessiz kalmayı tercih etti onu şehir hakkında sorularla sıkıştırmak yerine

ve Green Mountain Country Store hakkında neler bilebileceğini.

"Bir adın var mı?" diye sordu.

"Cameron."

"Bir kız için nasıl bir isim bu?"

Hemen saldırıya geçen Cameron ona ters ters baktı. "Bu ailemin bana verdiği bir isim ve Cameron Diaz ünlü olmadan çok önce de bu isme sahiptim."

"Kim?"

Şaşkınlık içindeki Cameron koltuğunda döndü. "Bana gerçeği söyle, uzaylılar tarafından mı kaçırıldım? Sorun değil. Bana doğruyu söyleyebilirsin. Bunu kabul edebilirim."

"Uzaylıları bilmem ama Cliff Clavin'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını da söyleyebilirim."

Cameron'ın ağzı açık kaldı. "Cheers'daki her şeyi bilen postacı mı? Seksenli ve doksanlı yılların en çok izlenen dizilerinden biri mi?"

"Demek her şeyi bildiğimi düşünüyorsun, ha?" "Bununla gurur duyuyor gibisin."

"Bunu anlamak için her şeyi bilen biri olmana gerek yok. Mart ayında Vermont'ta süet çizme giymek aklınıza gelebilecek en parlak fikir değil."

"Cehaletimi bağışlayın ama buraya daha önce hiç gelmedim." "Tüm bu teknoloji kucağınızda yatıyor ve siz hiç

411'i çamurun üzerinde." Bir kahkaha attı.

"Hiç kimse size biraz çekilmez olabileceğinizi söyledi mi?"

Bir kaşını kaldırarak ona sırtıttı. "Sadece biraz mı? Hedefimin gerisinde kaldım."

Öfkeden çılgına dönen Cameron, yolcu penceresinden dışarı bakmak için yana kaydı.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?"

İnanamayarak başını salladı. Bu adam çok fazlaydı. "Adın ne senin?"

"Will Abbott."

Bu onun dikkatini çekti. "Lincoln Abbott ile bir akrabalığınız var mı?"

"Bu benim babam olmalı. Onu nereden tanıyorsun?"

"Aslında onu tanımıyorum. Henüz tanımıyorum. Yarın onunla tanışacağım."

"Ne amaçla?"

"Mağazası için bir web sitesi kurmak."

"Lanet olsun!" Will elinin topuğunu direksiyona vurdu.

"Ona inanamıyorum! Ona istemediğimizi söyledik!"

"Biz mi?" Cameron sesinin titremesini engellemek için çaba sarf etti. Bu bitmek bilmeyen gün hiç sona erecek miydi?

"Kardeşlerim ve ben. Biz onun ortağıyız."

"Oh." Şirketin web sitesi olmadığı için internette şirket hakkında çok az bilgi bulmuştu ve şehre vardığında sıfırdan başlamayı planlamıştı.

"Tahmin edeyim, sizi işe alırken çocuklarının bir web sitesine karşı oy kullandığından hiç bahsetmedi."

"Hayır, o konu açılmadı."

"Bu çok tipik. Büyük fikirlerinden birini bize getiriyor, biz ona ilgilenmediğimizi söylüyoruz ve o yine de bunu yapıyor."

"Eğer siz ortaksanız, bu onun yanına nasıl kalıyor?" "Çünkü yüzde ellilik çoğunluk onda. Diğerleri yüzde ellisi onumuz arasında bölüşülüyor. Beşimiz dükkânı işletmesine yardım ediyor ve diğerlerine vekâleten oy kullanıyoruz. Diğer beşimiz ise mağazaya çeşitli ürünler sağlıyoruz."

"On kişi misiniz?" "Ben on kişiden biriyim."

"Ailenizde on çocuk mu var?" "Evet, yani?"

"Ailesinde dörtten fazla çocuğu olan birini hiç tanımadım."

"Artık on tane olan birini tanıyorsun."

Tek çocuk olan Cameron, dokuz kardeşle büyümenin nasıl bir şey olabileceğini anlamaya çalışıyordu. "İsimleri ne?"

"Kardeşlerimin isimlerini mi öğrenmek istiyorsun?" diye sordu, sanki bu hayatında duyduğu en aptalca soruymuş gibi.

"Evet, sanırım öyle. Eğer aile kavgalarınızın ortasında kalacaksam, karşımdaki insanları tanımam iyi olur."

"Kavga biraz ağır bir kelime ama tartışıyoruz. Hem de çok." İçini çekti ve direksiyonu daha sıkı kavradı. "Hunter ve Hannah en büyükleri. Onlar ikiz."

"On çocuk ve ikizler de mi?"

"İki set ikiz. Lucas ve Landon en küçükten ikinci. Tek yumurta ikizleri."

"Bu çok havalı."

Cameron ona şöyle bir baktı, ailesine olan ilgisi karşısında şaşırılmış görünüyordu. Ama acı verici bir şekilde yalnız büyüyen Cameron için onunki gibi aileler sadece televizyonda vardı

Bulabildiği her yerde bir aile arayışıyla yapıştığı gösteriler.

"Hunter ve Hannah'nın peşindeyim. Sonra Ella, Charlotte, Wade, Colton, Lucas ve Landon ve sonra da Max geliyor."

"Vay canına. Ne kadar çok çocuk var." "Evet."

"Annen akıl hastanesinde mi?"

Kahkaha atması onu şaşırttı. "Hayır. O her şeye katlanır. Onun kadar sessiz ve verimli biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Her zaman kolay görünmesini sağladı."

"On çocuğu nasıl kolay gösterebiliyorsun?" "Bilmiyorum ama o bir şekilde yaptı."

"Peki hangi beşi bu işe dahil?"

"Bunlar ben, Hunter, Ella, Charlotte ve Wade. Diğerlerinden birkaçı mağazaya ürün sağlayan işlerde çalışıyor. Colton, akçaağaç şurubu üreten aile şekerleme tesisini işletiyor ve Max de ders aralarında ona yardım ediyor. UVM'de son sınıf öğrencisi. Landon'ın bir ahşap işleri yapıyor ve gönüllüleri denetliyor Kasabadaki itfaiye departmanı. Hannah mücevher yapıyor. Lucas ailenin Noel ağacı çiftliğini yönetiyor ve Landon'a itfaiyede yardım ediyor. Sanırım herkes bu kadar hesaplandı."

"Merakımdan soruyorum, sen ve kardeşlerin neden bir web sitesi istemiyorsunuz?"

"Çünkü ihtiyacımız yok. Bu haliyle çok güzel bir işimiz var. Bir web sitesi, uğraşmak istemediğimiz bir sürü sorunu da beraberinde getirecektir."

"Ne gibi?"

"Siparişleri yerine getirmek, bir dağıtım merkezi kurmak ve nakliyeyi çözmek için insanları işe almamız gerekecek. Çok fazla baş ağrısı."

"Ama işinizi katlanarak büyütebilir."

"İşimizi büyütmek istemiyoruz. Bu şekilde iyi." Küçük, şirin bir New England kasabasına girdi. Beyaz kuleli bir kilise, gönüllü bir itfaiye, kafe ve galeri kombinasyonu ve her şeyin ortasında Green Mountain Country Store.

Karanlıkta fazla bir şey görmek zordu ama diğer binaların yanında küçük görünüyordu ve şirin bir ön verandası vardı. Daha fazla bir şey anlayamadan binayı geçmişlerdi.

Will arabayı Viktorya döneminden kalma büyük beyaz bir evin arkasındaki otoparka çekti.

"Neredeyiz biz?"

"Şehirde misafir kabul eden tek yer olduğu için handa kaldığınızı varsayıyorum."

Cameron evde yazdırdığı onay mesajını çıkardı. "Amiral Frances Butler Oteli mi?"

"İşte bu kadar." Motoru durdurdu ve kamyonundan indi.

Neyse ki kuru kaldırıma çıktıığında, bavulunu arkadan getirmişti. "Bana siyah çantayı uzatır mısın? Koşu ayakkabılarım içinde."

Kızın işaret ettiği çantayı aldı ve kızın önüne bıraktı.

"Elçiye zeval olmaz, biliyorsunuz," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Beni işe aldığı için babana kızgın olman, bana karşı huysuz olman gerektiği anlamına gelmez."

"Babamın seni işe aldığını öğrenmeden çok önce de beni rahatsız ediyordun."

"Çok çekicisin, değil mi?" diye sordu spor ayakkabılarını giyerken.

"Bana öyle söylendi."

"Kim tarafından?"

Kaşlarını ona doğru salladı. "Bilmek istemez miydin?"

"Aslında, gerçekten istemezdin."

"Nasıl istersen," dedi omuz silkerek ve onu hanın arka kapısına götürdü. Adam etrafı tanıyor gibiydi, o da onu bir dizi koridordan geçerek ön büroya kadar takip etti ve tezgâhın üzerindeki zili çaldı. Yer potpuri ve limon kokulu mobilya cilası gibi kokuyordu.

Kapıdan üzerinde ev ceketi, saçlarında bigudiler ve tombul yüzünde sıcak bir gülümseme olan yaşlı bir kadın girdi.

"Merhaba Will. Ne güzel bir sürpriz. Bu gece seni buraya getiren nedir?"

"Merhaba, Bayan Hendricks. Size bir misafir getirdim. Cameron . . ."

"Ah," dedi yaşlı kadın, sanki bigudilerini yeni hatırlamış gibi bir elini başına koyarak. "Çok güzel görünüyorsun."

Will, "Her zamanki gibi bir resim kadar güzelsin," dedi.

"Will Abbott," dedi Bayan Hendricks, yüzü değişirken. parlak kırmızı, "ağaçtan bir kuş bile çıkarabilirsin."

Will, Cameron'a "Sana söylemiştim" dercesine kendini beğenmiş bir gülümseme gönderdi. Cameron boğazını temizledi ve Mrs.

Hendricks, ödeme yapan bir müşterinin giriş yapmak için beklediğini söyledi. "Cameron Murphy. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Hendricks."

Diğer kadın sonunda ona baktı ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Yüzüne ne oldu senin?"

Cameron ellerini yüzüne götürdü, çarpma anını ve sonrasında burnunun nasıl acıdığını hatırlıyordu.

"Ne?"

"İki siyah gözün var," dedi Bayan Hendricks. "Ve burnunuz ..."

Telaşlanan Cameron etrafta bir ayna aradı. "Burnum ne olacak?" Küçük lobide bir aynaya doğru yürüdü. çerçeveli aynaya baktı ve gördükleri karşısında çığlık attı. Burnu şişmişti ve gözlerinin altında koyu renkli morluklar oluşmuştu. "Aman Tanrım!"

Arkasını döndüğünde Will'in tezgâha yaslandığını ve Bayan Hendricks'in endişeyle ona baktığını gören Cameron, onunla yüzleşmek için geri döndü. "Neden bana söylemedin?"

"Sana ne söyleyeyim?"

"Yüzümün mahvolduğunu!"

"Belki de yüzüne bir şey çarptığını söylememe pek ihtiyaç duymayacağını düşündüğüm içindir."

"Hava yastığı yüzünden olmalı," dedi o zifiri karanlık anı hatırlayarak. Bayılmış mıydı? Will'le kendini toparlamaya çalışırken yüzündeki acıyı görmezden geliyordu ama şimdi bundan bahsettiklerine göre, burnu ısrarla zonkluyordu.

Will, "Hava yastığı boynunuzdaki yanığı da açıklıyor," diye ekledi.

"Yanmak mı?" Sesi tiz bir ciyaklamaydı. "Ne yanığı?"

Adam ona doğru eğildi ve kadın kalbine yemin etti. Adamın açık havadaki kokusunu alınca bir an duraksadı. Adamın boynuna dokunan parmağı şok edici bir sıcaklık dalgası yarattı ve bacaklarının arasında bir karıncalanmaya yol açtı. Bu da neydi böyle?

"İşte." Will, sanki sıcak bir şeye dokunmuş gibi elini geri çekti ve o çok iyi yaptığı küstah kamburundan kurtulup doğruldu.

İkisi uzun ve hararetli bir an boyunca birbirlerine baktılar.

"Bir kaza mı oldu?" Bayan Hendricks bu yoğun konuşmayı bölerek sordu.

Will ciddiyetle, "Fred'e vurdu," dedi.

Bayan Hendricks bir elini geniş göğsüne götürdü. "Oh! O iyi mi?"

Will, "Yıpranmış görünmüyordu," dedi. "İyi ki küçük bir arabaymış."

"Yeni bir arabaydı!" Cameron, bu Allah'ın belası kasabada sevimli küçük arabasının artık sevimli olmadığını umursayan biri olup olmadığını merak ederek, "Yeni bir arabaydı" dedi.

Bayan Hendricks sanki Cameron hiç konuşmamış gibi, "İyi olduğu sürece sorun yok," dedi. Sonra Cameron'a döndü. "İsterseniz sizin için Doktor Edwards'ı arayabilirim."

"Teşekkür ederim, ama buna gerek yok." Tüm Cameron Sıcak bir banyo ve zonklayan burnu için buz torbası istedi.

"Nolan'ı arabası hakkında aramak için telefonu ödünç alabilir miyim?" Will sordu.

"Elbette." Bayan Hendricks ona taşınabilir telefonu uzattı ve o da hafızasından bir numara çevirdi.

Cameron check-in evraklarını tamamlayıp kredi kartını teslim ederken, Will de Nolan'a kaza hakkında bilgi verdi.

"Evet, zavallı Fred'e çarptı." Bir duraklama. "O iyi görünüyordu ama emin olmak için sabah doktoru peşinden göndermek isteyebiliriz."

Cameron ona bakarak fısıldadı, "Araba. Arabayı hatırlıyor musun?"

Onun bakışlarına kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Şimdi, araba hakkında."

Sonunda, diye düşündü Cameron, Bayan Hendricks için imzayı atarken ve üçüncü kattaki odasının anahtarını kabul ederken.

Will telefonu Bayan Hendricks'e geri verdi. "Nolan bu gece arabayı getirecek, böylece yolda kimse çarpmayacak. Sabah ona haber vermemi söyledi. "Bu gece garaj caddenin karşısında." Ön kapıyı göstererek. "Şu tarafta."

"Teşekkür ederim." Cameron kendini ona ve tüm güzelliğine bakmaya zorladı. "Yardımanız için minnettarım." Onun gözleri

açık kahverengi, neredeyse altın rengindeydi. Neden hem bu kadar muhteşem hem de bu kadar huysuz olmak zorundaydı ki?

"Eşyalarını yukarı çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Onu bir otel odasına kadar takip etmesi fikri, kadının içinde daha fazla karıncalanma hissi uyandırdı. "Bunu yapabilirim."

Ama daha kelimeler ağzından çıkmadan, adam çantalarıyla birlikte merdivenlere yönelmişti bile. Bayan Hendricks'e hızlıca bir teşekkür eden Cameron, onun peşinden koştu.

Üçüncü katta, bavullarını 18 numaralı odanın dışına bıraktı. O kadar ani durdu ki Cameron neredeyse onun geniş sırtına çarpacaktı.

Döndüğünde onu göğsünden birkaç santim ötede yakaladı ve alt katta aralarında cızırdayan farkındalık yeniden ortaya çıkmak için o anı seçti. Cameron daha önce başka birine dokunmak için böylesine güçlü bir ihtiyaç hissetmemişti. Bu dürtüyle hareket etmemek için ellerini yumruk haline getirdi.

"Dinle," dedi duraksayarak, "yeterince iyi birine benziyorsun."

"Vay canına, teşekkürler." Etkileyici mi? Her neyse.

Yüz ifadesi fırtınalı bir hal aldı. "Diyeceğim şu ki, yarınki toplantıda işler biraz kızıışabilir. Bunu kişisel algılama, tamam mı? Bizim derdimiz onunla, seninle değil."

"Buraya bir iş yapmak için geldim. Bununla ilgili hiçbir şey kişisel değil." "Güzel," dedi, görünüşe göre onun çifte umduğu gibi bir anlam ifade ediyordu. "Bu şekilde devam edelim." "Bana uyar."

Merdivenlerden inerken, "Burnuna biraz buz koymak isteyebilirsin," dedi.

Onun geri çekilirken yaptığı el hareketini kaçırmaması çok kötü oldu.

All You Need Is Love için şimdi ön sipariş verin ve Haziran 2014'te 2. Kitap Elini Tutmak İstiyorum'u bekleyin!

Gansett Adası'nda Kim Kimdir

McCarthy Ailesi

McCarthy's Gansett Island Marina ve McCarthy's Gansett Island Inn'in sahipleri "**Big Mac**" ve **Linda McCarthy**'nin ebeveynleridir:

- **Mac McCarthy Jr., Maddie Chester McCarthy** ile evli; **Thomas** ve **Hailey McCarthy**'nin babası
- **Grant McCarthy, Stephanie Logan** ile nişanlı, Stephanie's Bistro'nun sahibi
- **Adam McCarthy, Abby's Attic 2'nin** sahibi **Abby Callahan** ile birlikte yaşıyor
- **Evan McCarthy,** Ryan's Pharmacy'nin sahibi **Grace** Ryan ile nişanlı
- **Janey McCarthy Cantrell,** Gansett Island Feribot Şirketi'nin sahibi **Joe Cantrell** ile evli; annesi **P.J. Cantrell**

Yargıç Frank McCarthy, "Big Mac" McCarthy'nin kardeşi, babası:

- **Laura McCarthy,** Mac, Grant, Adam, Evan ve Janey'nin kuzeni; **Holden Newsome**'un annesi; Owen Lawry ile nişanlı; Sand & Surf Hotel'in müdürü
- **Shane McCarthy,** Mac, Grant, Adam, Evan ve Janey'nin kuzeni; McCarthy Construction'da kuzeni Mac ile birlikte çalışıyor ve Sand & Surf Hotel'de yardımcı oluyor

McCarthy Arkadaşları ve Ailesi

Owen Lawry, müzisyen ve Evan McCarthy'nin en yakın arkadaşı; Laura McCarthy ile nişanlı

Luke Harris, McCarthy's Gansett Island Marina'nın ortak sahibi ve Sydney Donovan ile evli

Sydney Donovan, iç dekoratör; Luke Harris ile evli

Ned Saunders, Big Mac McCarthy'nin en iyi arkadaşı ve **Francine Chester**'in nişanlısı, Maddie McCarthy'nin annesi ve Tiffany Taylor

Tiffany Taylor, Maddie McCarthy'nin kız kardeşi, Francine Chester'in kızı, Ashleigh Sturgil'in annesi; Blaine Taylor ile evli; Naughty & Nice'in sahibi

Blaine Taylor, Gansett Island polis şefi, Tiffany Taylor ile evli; Ashleigh Sturgil'in üvey babası

Bobby Chester, Maddie McCarthy ve Tiffany Taylor'ın ayrı yaşadığı babası, Francine Chester'in ayrı yaşadığı kocası

Jim Sturgil, avukat, Tiffany Taylor'ın eski kocası, Ashleigh Sturgil'in babası

Seamus O'Grady, Gansett Adası Feribot Şirketi müdürü; Carolina Cantrell ile nişanlı

Joe **Cantrell**'in annesi **Carolina** Cantrell, Seamus O'Grady ile nişanlandı

Nora O'Grady, Seamus O'Grady'nin annesi

Shannon O'Grady, Seamus O'Grady'nin kuzeni

Dan Torrington, ünlülerin avukatı ve Grant McCarthy'nin arkadaşı; Kara Ballard ile çıkıyor

Kara Ballard, Ballard's Launch Service'in işletmecisi; Dan Torrington ile çıkıyor

Memur Wyatt, Gansett Adası Polis Departmanında devriye görevlisi; Patty'nin erkek arkadaşı

Patty, Naughty & Nice'de Tiffany Taylor'ın asistanı, Memur Wyatt'ın kız arkadaşı

Dr. Cal Maitland, eski ada doktoru ve Abby Callahan'ın eski nişanlısı

Charlie Grandchamp, Stephanie Logan'ın üvey babası; Sarah Lawry ile çıkıyor

Sarah Lawry, Owen Lawry'nin annesi; Charlie Grandchamp ile çıkıyor

Mark Lawry, Owen Lawry'nin babası; Sarah Lawry'nin ayrı yaşadığı kocası

Betsy Jacobson, tekne kazasında ölen Steve'in annesi; Frank McCarthy'nin arkadaşı

Slim Jackson, Gansett Adası pilotu

David Lawrence, Gansett Adası doktoru, Janey McCarthy Cantrell'in eski nişanlısı; Daisy Babson ile çıkıyor

Daisy Babson, Maddie McCarthy'nin arkadaşı; David Lawrence ile çıkıyor

Jared James, Wall Street kralı, ev sahibi ve David Lawrence'ın arkadaşı

Marion Martinez, Alex ve Paul Martinez'in annesi; Martinez Lawn & Garden'ın ortak sahibi

Alex Martinez, Marion Martinez'in oğlu; Paul Martinez'in kardeşi; Martinez Lawn & Garden'ın ortak sahibi

Paul Martinez, Marion Martinez'in oğlu; Alex Martinez'in kardeşi; Martinez Lawn & Garden'ın ortak sahibi

Jenny Wilks, deniz feneri bekçisi

Mason Johns, ada itfaiye şefi

Linc Mercier, Gansett Adası istasyonunu yöneten Sahil Güvenlik görevlisi

Kamyon Henry, Daisy Babson'ın tacizci eski erkek arkadaşı

Victoria Stevens, Gansett Adası ebesi

Rebecca, South Harbor Diner'ın sahibi

Chelsea, Beachcomber'da barmen

Doktor Potter, ada veterineri

Chloe Dennis, Curl Up and Dye Salonunun sahibi

Gansett Adası'nın Çocukları

- **Thomas McCarthy**, Maddie McCarthy'nin oğlu; Mac McCarthy'nin evlatlık oğlu
- **Hailey McCarthy**, Maddie ve Mac McCarthy'nin kızı
- **Ashleigh Sturgil**, Tiffany ve Jim Sturgil'in kızı
- **Holden Newsome**, Laura McCarthy ve eski kocası Justin Newsome'un oğlu
- **P.J. Cantrell**, Janey McCarthy Cantrell ve Joe Cantrell'in oğlu

Marie Force'tan Çağdaş Romantik Romanlar Suya Basma Serisi

Kitap 1: [Suya Basmak](#)

Kitap 2: [Zamanı](#)

[İşaretlemek](#) Kitap 3:

[Yeniden Başlamak](#)

Kitap 4: [Eve Dönmek](#)

McCarthy's of Gansett Island Serisi

[McCarthy's of Gansett Island Kutulu Set](#)

Kitap 1: [Aşkın Hizmetçisi](#)

Kitap 2: [Aşk Aptalı](#) Kitap

3: [Aşka Hazır](#) Kitap 4:

[Aşka Düşmek](#) Kitap 5:

[Aşk Ummak](#) Kitap 6:

[Aşkın Mevsimi](#) Kitap 7:

[Aşka Özlem](#) Kitap 8: [Aşk](#)

[Beklemek](#) Kitap 9: [Aşkın](#)

[Zamanı](#) Kitap 10: [Aşk](#)

[İçin Yaratılmış](#)

Yeşil Dağ Serisi

1. Kitap: [All You Need Is Love](#) (4 Şubat 2014) 2.

Kitap: [I Want to Hold Your Hand](#) (3 Haziran
2014)

3. Kitap: [Onu Orada Dururken Gördüm](#) (4 Kasım 2014)

Single Başlıkları

[Georgia on My Mind](#)

[True North](#)

[Düşüş](#)

Herkes Bir Kahramanı
Sever İlk Uçuşta Aşk
Hücum Hattı

Marie Force'tan Romantik Gerilim Romanları

Ölümcül Seri Kitap 1:

Ölümcül İlişki Kitap 2:

Ölümcül Adalet

Kitap 3: **Ölümcül Sonuçlar**

Kitap 3.5: **Ölümcül Kader**

Kitap 4: **Ölümcül Kusur**

Kitap 5: **Ölümcül**

Aldatma Kitap 6:

Ölümcül Hata

Fatal Jeopardy (24 Mart 2014)

Tek Başlık

Enkaz

Yazar Hakkında

Marie Force, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın çok satan, ödüllü yazarıdır.

çağdaş romantizm. New York Times çoksatın kendi yayınladığı McCarthys of Gansett Island Serisi, Maid for Love'ın 2011'de yayınlanmasından bu yana 1 milyonuncu e-kitap satışını gerçekleştirdi. Ayrıca Harlequin's Carina Press'ten New York Times çok satan Fatal Serisi'nin yanı sıra Treading Water Serisi'nin ve çok sayıda stand-up romanın yazarıdır.

Yalnız kitaplar.

Berkley Sensation'dan çıkan yeni Green Mountain Serisi'nin 1. kitabı All You Need is Love 4 Şubat 2014'te çıktı. İkinci kitap, I Want to Hold Your Hand, Haziran ayında çıkacak, Marie kısa süre önce Berkley ile serinin üç kitabı için daha önemli bir anlaşma yaptı. Marie 2014 yılında Harlequin'den Fatal Serisi'nin ilk beş kitabı ve Berkley'den Green Mountain Serisi'nin ilk üç kitabı olmak üzere toplam sekiz kitap yayınlıyacak.

Kocası Deniz Kuvvetleri'ndeyken İspanya, Maryland ve Florida'da yaşayan Marie, şu anda memleketi Rhode Island'a yerleşmiş durumda. İki genç kızın ve Brandy ve Louie adında iki alıngan köpeğin annesidir. Yeni kitapları ve bölgenizdeki diğer olası etkinlikler hakkında haberler için marieforce.com adresindeki Marie'nin posta listesine katılın. Onu [@marieforce](https://twitter.com/marieforce) da [Facebook](https://facebook.com/marieforce)'ta takip edin. Marie'nin birçok okur grubundan birine katılın! Marie ile marie@marieforce.com adresinden iletişime geçin.

Rhode Island'da 2014 Anma Günü Hafta Sonu!

Anma Günü Hafta Sonu için Marie ve okuyucularına katılın 2014 yılında Marie'nin memleketi Rhode Island'da Newport'u gezecek ve Gansett Adası'na ilham kaynağı olan Block Adası'nı ziyaret edeceksiniz. [Kayıtlar](#) başlamıştır ve yer sınırlı! [Facebook grubuna katılın](#).

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.